

Ba Kiếp Dây Dưa Cữu Vĩ Hồ

Contents

Ba Kiếp Dây Dưa Cữu Vĩ Hồ	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	22
7. Chương 7	26
8. Chương 8	30
9. Chương 9	34
10. Chương 10	38
11. Chương 11	43
12. Chương 12	47
13. Chương 13	51
14. Chương 14	55
15. Chương 15	59
16. Chương 16	63
17. Chương 17	67
18. Chương 18	71
19. Chương 19	75
20. Chương 20	79
21. Chương 21	84
22. Chương 22	88
23. Chương 23	92
24. Chương 24	97
25. Chương 25	101
26. Chương 26	105
27. Chương 27	110
28. Chương 28	114
29. Chương 29	118
30. Chương 30	122
31. Chương 31	126
32. Chương 32	130
33. Chương 33	134
34. Chương 34	139
35. Chương 35	143
36. Chương 36	148
37. Chương 37	152
38. Chương 38	157
39. Chương 39	161
40. Chương 40	166
41. Chương 41	170

42. Chương 42	174
43. Chương 43	179
44. Chương 44	183
45. Chương 45	188
46. Chương 46	192
47. Chương 47	196
48. Chương 48	201
49. Chương 49	205
50. Chương 50	210

Ba Kiếp Dây Dưa Cữu Vĩ Hồ

Giới thiệu

Bích Chỉ tiên tử chỉ là một tửu nương nho nhỏ tại tầng thứ nhất thiên giới, vì đắc tội với Chi Liên Đế Quân mà bị phạt.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-kiiep-day-dua-cuu-vi-ho>

1. Chương 1

Vào ba trăm năm trước, nàng chính là Nữ Ngự Đế Cơ, muội muội song sinh của Thiên Đế. Hai vị thượng tiên trên thiên giới là Chi Liên Đế Quân và Hoành Thanh Đế Quân đều chung tình một lòng hướng về nàng. Hoành Thanh Đế Quân xuất thân từ Phượng Hoàng Tộc, vốn đã có hôn ước với Bích chỉ từ trước, tính tình hào sảng, phóng khoáng, Hoành Thanh không ngần ngại bày tỏ tình yêu của mình, thậm chí còn bứt trụi lông đuôi để tặng cho nàng, điều đó đã trở thành trò cười cho cả thiên giới. Còn Chi Liên Đế Quân kiêu ngạo của Hồ tộc, chỉ vì một lần mang ơn cứu mạng cũng đã đem lòng yêu nàng, nhưng vốn tính lạnh lùng, nội liễm, Chi Liên Đế Quân chỉ âm thầm yêu thương, bảo vệ nàng mà không nói ra.

Ma quân Lệ Ma sắp xuất thế, Bích Chỉ lúc đó là Nữ Ngự Đế Cơ đã tình nguyện xuống trần trừ ma, Thiên Đế đã đồng ý phái nàng và Chi Liên Đế Quân, Hoành Thanh Đế Quân cùng xuống trần, giả làm đệ tử trong Thần Tiêu Phái tại Tha Nga Sơn để chờ thời cơ tới diệt trừ Ma quân. Tại đây trong một lần uống say rượu, nàng đã mang thai với Chi Liên Đế Quân và để bảo vệ sinh linh bé bỏng trong mình, nàng đã chấp nhận phong ấn thân thể thật sự, nhập vào xác một người trần để sinh con, nhưng hậu quả là nàng đã mất đi trí nhớ. Lúc này Nữ Ngự Đế Quân đã trở thành Bích Chỉ và đem lòng yêu Chi Liên Đế Quân, mặc cho Hoành Thanh Đế Quân vẫn một lòng hướng tới mình.

Trải qua bao gian truân dưới hạ giới, cuối cùng Bích Chỉ cũng khôi phục lại được thân phận Nữ Ngự Đế Cơ, nhưng chính nàng lại một lần nữa đánh mất toàn bộ ký ức của mình từ khi xuống trần gian. Bao nhiêu tình cảm cùng yêu thương cùng với Chi Liên Đế Quân đều bị ngủ vùi. Nữ Ngự Đế Cơ quyền uy lạnh lùng ngày nào đã trở lại.

Tuy nhiên, sau khi biết mình đã có con với Chi Liên Đế Quân nàng quyết định thành thân với Đế Quân.

mặc dù tình cảm của nàng với chàng giờ đã ngủ vùi sâu trong vùng ký ức bị lãng quên kia. Trong ngày đính hôn, Đông Hoa Thần Nữ vì quá yêu Chi Liên Đế Quân nên định ra tay sát hại Nữ Ngự Đế Cơ, Hoàn Thanh vì cứu cô nên hôn phách bị tan vỡ, phải ngưng kết lại lần nữa. Còn Chi Liên Đế Quân vì chần chø nàng khỏi bị hút vào trong Đẳng Hồ, chiếc bình diệt thần diệt yêu thời thượng cổ. Chính lúc này những ký ức trong nàng mới bừng tỉnh, Nữ Ngự Đế Quân mới nhớ lại hết tất cả những chuyện trước đây khi trong thân phận Bích Chỉ Tiên Tử nhưng Chi Liên Đế Quân của nàng giờ đây đã mãi mãi xa rời...

Liệu rằng có phép lạ nào sẽ xảy ra với Chi Liên Đế Quân và Nữ Ngự Đế Quân hay không?

“Nghe nói Đế quân dâng tấu lên Thiên Đế, muốn đày ta xuống hạ giới, không biết ta đã làm chuyện gì đắc tội với Đế quân?”

Y dụ dằng mím cười nói: “Thiên Đế phái ta xuống hạ giới, ta đi một mình rất cô đơn, thế nên muốn kéo nàng cùng đi”.

Ánh mắt sâu thẳm dụ dằng của Đế quân gần trong gang tấc, khiến người ta bất giác đắm chìm vào đó.

Tâm trạng của ta hiện giờ rất phức tạp, cứ lâng lâng phiêu phất như được ăn loại linh chi tiên thảo gì đó. Trong lúc vừa ngạc nhiên vừa vui sướng, không biết tại sao thân thể ta đã đứng ở ngoài Nam Thiên Môn.

“Vậy đi xuống nhé!” Sau đó y buông tay.

Ta hoảng hốt phát hiện thân thể mình đã bay giữa không trung, không thể thi triển được chút xíu tiên thuật nào. Ta thiếu chút nữa tức đến muốn đâm ngực giậm chân. Hay cho ngài một Đế quân thâm hiểm, dám đẩy ta ngã đến hai lần!

Tác giả

Kim Nhật Si

Cô yêu thích những câu chuyện tình yêu đẹp sau bao nhiêu thử thách trái ngang. Là tác giả viết tiểu thuyết theo lối nhẹ nhàng hài hước, nhiều tình tiết ly kỳ hồi hộp, cách hành văn được nhiều bạn đọc khen ngợi. Giấc mơ lớn nhất của cô là dành cả đời để viết những câu chuyện mà mình yêu thích.

“Sợ dây linh tê này... Chỉ cần trong lòng muội còn có người đó, nó sẽ vĩnh viễn không bao giờ biến mất. Trừ phi lãng quên, trừ phi không còn trên thế gian nữa.”

Tiền truyện

Ta cúi đầu ủ rũ, mang một thân thương tích quay trở về hầm rượu. Tiểu hồ ly yên lặng đi phía sau, ánh nhìn của nó tựa như có thể khoét thủng một lỗ sau lưng ta. Đồ nhãi ranh, lông tơ còn chưa thay hết mà tính tình đã nóng nảy vậy rồi, sau này không biết sẽ ghê gớm tới mức nào nữa?

Các thần tiên và yêu tinh hạng thấp bên đường khi thấy ta đều len lén cười.

Vài kẻ tổ chất không được tốt còn chỉ chỉ trỏ trỏ ngay trước mặt ta mà nói rằng:

“Tửu nương đó chính là người của hầm rượu chuyên ủ rượu Hoàng Liên, một kẻ sa cơ thất thế ở tầng thứ nhất thiên giới đấy.”

“Nếu hỏi ai là người ăn mặc lôi thôi lếch thếch hàng đầu ở tầng thứ nhất thiên giới, chẳng phải nàng ta thì là ai? Ngay cả Tửu Nương tiên tử tính khí cực tốt mà cũng hết cách với nàng ta, đã giáo huấn vài lần rồi nhưng nàng ta vẫn không chịu ăn mặc cho tử tế.”

“Chắc chắc, mặc y phục không thích cài y kết[1]...”

[1] Cúc áo, nút áo. (Người dịch – ND)

“Hừ, thiếu nữ gì mà suốt ngày vén tay áo đến tận khuỷu tay như thế chứ ...”

“... Nghe nói nàng ta bị Chi Liên đế quân đánh ra nông nổi này, không biết lý do tại sao nhỉ?”

“...”

Đúng thế! Bích Chỉ ta chỉ là một tử nương nhỏ, một thần tiên hạng thấp nhất tại tầng thứ nhất thiên giới, ngày hôm nay đã làm ra một việc cực kỳ tai tiếng.

Chi Liên để quân ở tầng thứ ba thiên giới hạ cổ đến tầng thứ nhất để chủ trì buổi bàn luận Phật pháp. Ta đã làm loạn nơi bàn luận, còn bị ổi vô sỉ, gan lớn tày trời có ý đồ dụ dỗ Chi Liên để quân, bị Đế quân nổi cơn thịnh nộ đánh ra thế này.

Chỉ có ông Trời mới biết rằng ta thực sự bị oan! Tuy Chi Liên để quân đúng là mỹ nam cả trăm dặm mới tìm được một nhưng cũng chưa tới mức khiến ta si mê đến độ lu mờ lý trí. Sự hiểu lầm ngày hôm nay hoàn toàn chỉ vì một y kết không cài và một khuỷu tay để lộ ra ngoài.

Cần phải biết, công việc của một tử nương vốn là lao động chân tay, y phục đều là kiểu cổ cao có nút cài, không được mát mẻ thoải mái như những tiên nữ toàn thân quần đầy tơ lụa cả ngày đánh đàn khiêu vũ ở tầng thứ hai thiên giới. Tuy kiểu y phục này có phần cổ hủ nhưng cổ hủ cũng có điểm tốt của nó, ăn mặc kín đáo thì tiên khí mới không bị thoát ra ngoài, qua thời gian dài có thể giảm bớt được vài năm tu luyện. Nhưng ta lại ghét nút cài trên cùng vướng víu khó chịu nên ta tháo ra luôn. Còn về chuyện xắn tay áo lên là bởi vì để thuận tiện làm việc. Vậy nên nói ta cố tình dùng nữ sắc để dụ dỗ Đế quân, thực sự là quá bịa đặt!

Ta xông đến tiên giá hừng hực cát khí của Chi Liên để quân chẳng qua chỉ để hỏi y, rốt cuộc trong gia tộc y kẻ nào lại thất đức như vậy, không hề quan tâm đến sự sống chết của A Hàn. Nhưng chưa kịp nói xong thì đã bị đánh ra thế này. Đúng là thần tiên vô tình!

À, ta quên chưa nói rõ, Chi Liên để quân chính là Quân thượng, người đứng đầu tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ[2], cùng loài với tiểu hồ ly A Hàn.

[2] Cửu vĩ thiên hồ: Hồ ly chín đuôi. (Biên tập viên – BTV)

Nhắc đến A Hàn thì không thể không nhớ về ba trăm năm trước đây.

Khi đó đúng vào lúc ta đang phải gánh thiên kiếp, trải qua chín chín tám mươi một ngày ta gần như đã hồn tiêu phách tán. Lúc sư huynh tìm thấy ta, ta đã hôn mê tại Đại Hồng nhai ở biên cảnh tầng thứ nhất thiên giới không biết bao lâu rồi, trong lòng còn ôm chặt một quả trứng ngọc.

Quả trứng này hấp thụ tinh hoa của nhật nguyệt, ngày đêm lấy tiên khí của ta để bồi bổ. Mười hai năm sau nở ra một chú cửu vĩ thiên hồ trắng muốt.

Vừa mới ra đời, tiểu hồ ly đã dựa dẫm cái đầu lông xù vào người ta, dùng tiếng nói non nớt gọi ta một tiếng “nương”, làm ta suýt chút nữa thì khóc to.

Nhóc con này, Bích Chỉ tỷ tỷ của ngươi vẫn là thiếu nữ chưa xuất giá mà.

Nhưng bất kể là như thế nào, từ khi ôm trong lòng quả trứng đó, việc nuôi dưỡng nhóc con này dường như đã trở thành sứ mệnh của ta. Ta vì nó mà chỉ thiếu chút nữa là đã lòi quả tim của mình ra mà vấy vò, tự hỏi với mức độ hao tâm khổ trí mà bản thân đã bỏ ra đáng lẽ phải nuôi được một tiểu hồ ly ngoan ngoãn, ngây thơ, đáng yêu độc nhất vô nhị trên thế gian này mới phải chứ? Vậy mà trời không chiều lòng người, nhóc con này càng lớn càng làm ta phiền lòng, tính tình nó càng lúc càng lắm lì quái gở, dường như đang có xu hướng trở nên lạnh lùng như băng sơn. Từ lúc nó được một trăm tuổi thì không thấy nó cười nữa, còn ta ngày nào cũng phiền muộn nhìn trời xanh.

Thiên giới được chia làm ba tầng. Càng ở tầng cao thì cấp bậc càng lớn. Tầng thứ nhất này là nơi hỗn tạp nhất thiên giới, tiên và yêu cùng sống. Tại thiên giới ta chỉ quen biết một người, đó chính là sư huynh.

Sư huynh ta về ngoài khôi ngô anh tuấn, tiên pháp càng luyện càng giỏi, nhưng mỗi tội nhân cách thì càng tu luyện càng trở nên tồi tệ. Sư huynh nói năng cay nghiệt, việc hấn thích làm nhất chính là giày xéo lên nỗi đau của ta để làm ta đau lòng. Lấy một ví dụ đơn giản, mỗi lần đến tầng thứ nhất thiên giới hấn đều nói: “Ở tầng thứ nhất thiên giới dù là tiên hay yêu đều có ba loại khí: linh khí, bá khí và phỉ khí[3]. Sư muội tuy trên người chẳng có chút linh khí nào nhưng bá khí và phỉ khí thì lại khiến người ta phải lóa mắt”.

[3] Linh khí: Khả năng học hỏi nhanh; Bá khí: Khí chất bá vương, cực kỳ khoáng đạt, trầm ổn nhưng lạnh lùng đến ghê người; Phỉ khí: khí chất cường đạo, còn đồ. (ND)

Hắn phi thăng[4] trước ta vài trăm năm, đến nay đã được làm việc dưới trướng của Thiên Xu tinh quân, tiền đồ xán lạn. Còn ta lại phải lưu lạc ở tầng thứ nhất thiên giới này, nơi mà người và yêu cùng chung sống, làm một tiên nhân hạ đẳng nhất. Ngay cả công việc tửu nường này cũng là sư huynh nhờ vả chỗ quen biết mới giúp được cho. Nhắc đến chuyện này ta lại cảm thấy cuộc đời chỉ là hư vô, phía trước toàn một màu đen tối. Mà sư huynh thì lúc nào cũng đầm ngực giậm chân, nước mắt đầm đìa: “Sư muội, huynh đây biết muội phải sống ở tầng thứ nhất thiên giới rất buồn khổ, nhưng muội cũng không thể cả ba trăm năm ngày nào cũng ủ ra loại rượu đắng như thế chứ. Muội bảo huynh sao có thể ưỡn ngực ngẩng đầu trước mặt Tửu Nhưỡng tiên tử đây?”

[4] Phi thăng: Từ xuất hiện trong những truyện Tiên hiệp, chỉ phương thức tu luyện thành tiên. (ND)

Vậy nên tên gọi “Hoàng Liên[5] tửu” cũng từ đó mà ra. Lúc đầu còn có vài người không tin nên qua uống thử xem sao, rồi cuộc vừa uống vào miệng đã phun hết cả ra, rất nhanh sau đó toàn bộ tiên giới không ai dám uống Hoàng Liên tửu do ta ủ ra nữa.

[5] Hoàng Liên là tên một vị thuốc Đông y, có vị đắng. (BTV)

Trong suốt ba trăm năm, thứ ta ủ ra chính là rượu nhưng điều mang lại cũng chính là một mớ rắc rối.

Có lúc ta không chịu nổi, khẩn cầu Tửu Nhưỡng tiên tử cho đổi công việc khác, nhưng khi sư huynh biết được hẳn lại mắng ta một trận nên thân, tỏ thái độ “hận sắt không luyện được thành thép” mà nói: “Muội có ngốc không đấy? Muội có biết vị thần tiên làm mỳ bên cạnh chỉ vì làm ra mỳ quá ngon, người người đến mua xếp thành hàng rồng rắn mà đành phải thức ngày thức đêm vất vả làm lụng đến mức bị nôn ra máu không? Hiện giờ không có ai đến uống rượu do muội ủ, chẳng phải muội càng nhàn thân sao?”.

Ta nghĩ kỹ lại, thấy cũng đúng. Quả nhiên vẫn là sư huynh ta đạo pháp cao thâm, nhìn xa trông rộng.

Chỉ có điều nhàn rồi tuy thoải mái nhưng quá nhàn rồi thì lại là mầm tai họa. Chỉ cần nghĩ đến thứ rượu đắng ngắt không ai muốn thưởng thức do mình làm ra, ta lại thất vọng, buồn bực không thôi.

Ta vẫn còn nhớ như in buổi tối hôm đó, khi ta đang giải bày với ánh trăng, thì trong bóng tối bỗng truyền đến một tiếng nói: “Nơi này đúng là hầm rượu sao?”.

Tuy ta không nhìn rõ tướng mạo của vị thần tiên đó nhưng dựa vào vầng hào quang sắc tía tỏa xung quanh, ta liền biết trước mặt mình chính là một vị thượng tiên tôn quý, đương nhiên ta phải nịnh bợ một chút.

Vị thượng tiên đó nói: “Nếu đã là hầm rượu thì hãy rót cho ta một chén”.

Đây thật sự là lần đầu tiên trong ba trăm năm qua ta nghe được thứ âm thanh tuyệt diệu như vậy!

Ta ở yên đó đấu tranh một hồi, bần khoản tự hỏi không biết giữa “để thượng tiên uống rượu mình ủ” và “nịnh bợ thượng tiên” có gì mâu thuẫn không. Cuối cùng lòng hiếu kỳ vẫn chiến thắng lý trí đang ra sức phản đối, ta rót một chén Hoàng Liên tửu mà nghe đồn vị đắng ngang với mật, nín thở đặt trước mặt thượng tiên, tim đập thình thịch thình thịch.

Thượng tiên cúi đầu nhấp một hớp, lông mày ta liền dựng đứng cả lên.

Quả không hổ danh là thượng tiên, dĩ nhiên là không phun hết cả rượu ra như các vị thần tiên khác. Tuy chỉ là một hớp nhưng cũng khiến ta cực kỳ xúc động.

Một lúc sau, ta ngạc nhiên mở to mắt nhìn thượng tiên lại cúi đầu, nhẹ nhàng uống thêm một hớp nữa.

Vị thượng tiên này ... không thấy đắng sao?

Đây đúng là kỳ tích đầu tiên xảy ra trong ba trăm năm qua!

2. Chương 2

Cảm giác vừa mừng vui quá đỗi vừa chua xót khôn cùng làm cơn sóng lòng trong ta nổi lên mãnh liệt, ta sững sờ ngẩn ra tại chỗ. Còn thượng tiên chỉ lặng lẽ ngồi trong bóng tối, tao nhã uống từng chút một cho đến khi cạn chén rượu.

Làn gió mát nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt, trong không gian chỉ còn tiếng côn trùng rả rích.

Một lúc lâu sau, ta như người say, ngơ ngẩn bước qua đó, muốn hỏi thượng tiên có muốn uống thêm một chén nữa không, nhưng khi mở miệng thì lại thành: “Người thấy mùi vị như thế nào?”.

Thượng tiên ngẫm nghĩ một chút, giọng nói của y trong gió đêm quả thật vô cùng dễ nghe: “Rượu này do người ủ sao?”.

“Vâng”

“À ... Đáng lắm.”

Tới khi ta khôi phục lại vẻ bình thường, thượng tiên đã biến mất theo làn gió đêm.

Lời nói thành thật của thượng tiên khiến ta buồn bã rất lâu, cứ tưởng y sẽ chẳng bao giờ đến nữa, không ngờ vài ngày sau, y lại xuất hiện trong bóng tối, cũng vẫn lặng lẽ uống hết chén rượu rồi lại nhẹ nhàng rời đi không một tiếng động.

Buổi tối nọ, khi đang nằm ngủ khò khò trên nôi ủ rượu thì có một cảm giác thành linh đến làm ta bừng tỉnh, giật mình mở to mắt thì phát hiện dưới ánh sáng rực rỡ lay động lòng người từ cung Quảng Hàn chiếu xuống, một vị tiên nam anh tuấn đột nhiên xuất hiện trước mắt ta, cơ thể y hơi hướng về phía trước, ánh mắt sáng rực như có ngàn vạn điều muốn nói.

Chính là vị thượng tiên hay đến uống rượu đó.

Lúc trước trong bóng tối chỉ nghe thấy tiếng nói ấy, nhìn thấy dáng người cao gầy ấy, ta thầm nghĩ đây nhất định là một nam tử rất anh tuấn. Có điều, ta không ngờ y lại đẹp đến thế, còn bỗng nhiên có thể tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy, ta nhất thời không thể không chế được trái tim trong lồng ngực đang đập thình thịch không ngừng giống như một quả chuông lớn.

Mường tượng lại những hành động kỳ quái của thượng tiên, ta nhất thời như bị quỷ ám, lại cảm thấy thượng tiên hình như có ý với mình.

Chỉ cần nghĩ đến lúc đó là trong đầu ta lại xuất hiện thứ tà niệm như vậy, ta chỉ muốn đập đầu chết trước sơn động cho rồi.

Chính vì hôm nay nhìn thấy Chi Liên đế quân, rõ ràng là vị thượng tiên hay đến uống rượu mà ta đã quen hơn nửa năm đó, thế mà ta đã làm một việc vô cùng mất mặt. Đối diện với Chi Liên đế quân tựa như ánh trăng lạnh lùng đang ngồi trên tiên giá cao cao tại thượng, cuối cùng không biết dây thần kinh nào đã chệch đường mà ta lại muốn bước lên tranh cãi, lại còn tranh cãi những chuyện chẳng ra sao nữa chứ. Ta thật sự không hiểu lúc đó trong đầu mình đang nghĩ cái gì nữa, chỉ cảm thấy chuyện A Hàn bị bỏ rơi nhất định phải do Chi Liên đế quân – người đứng đầu tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ - đứng ra chịu trách nhiệm, ta lại còn rất hùng hồn, nói năng đầy lý lẽ nữa chứ.

Khi các thần binh hươ tay lùi ta ra, ta thấy Chi Liên đế quân ngồi trên ngự tọa nhìn ta một cái, cái nhìn lạnh lùng tựa như một thùng nước đá tạt thẳng vào ta lạnh buốt tới tận tim gan.

Rốt cuộc đêm đó ta bị bệnh hay là mù mắt rồi hay sao mà lại nhìn thấy ẩn tình trên khuôn mặt lạnh lùng của Chi Liên đế quân kia chứ? Lại còn vì thế mà mừng thầm. Đã nghĩ sai thì thôi, còn sai tới cả ngàn dặm như vậy nữa!

Ta thật hối hận, xấu hổ chết đi được!

Đến khi sư huynh tới thăm, ta đã ngủ liền ba ngày không biết ngày đêm tại căn phòng trúc nhỏ của mình.

Sư huynh nói: “Như vậy mà muội cũng ngủ được. Bây giờ ngay đến con thiêu thân trong vườn bàn đào cũng biết tại tầng thứ nhất thiên giới có một nữ nhân phóng đảng. Mà thôi, chuyện xấu hổ này tạm thời gác qua một bên. Huynh chỉ hỏi muội, rốt cuộc muội nhìn trúng Chi Liên đế quân ở điểm nào?”, sư huynh nói xong lập tức tỏ vẻ mặt thương xót vô ngần.

Ta bắt đầu gạt lệ, có lẽ vì ngủ nhiều quá nên nước mắt cứ chảy ra, ta làm ra vẻ vô cùng phiền muộn nói với sư huynh: “Huynh đừng nói nữa, bây giờ đầu muội đang ngón ngang trăm mối, vừa hối hận vừa căm hờn,

khó có thể suy nghĩ cho thấu đáo. Ngay cả nhóc con này”, ta chỉ vào tiểu hồ ly nằm trên mặt đất, “Cũng đã ba ngày rồi huynh không để ý gì đến muội”.

“Sư huynh cũng muốn quan tâm muội lắm chứ. Nhưng huynh đến hai lần, lần nào ai đó cũng lần ra ngủ như heo ấy.” Mặt sư huynh nhăn lại, xem ra rất muốn đánh cho ta một trận. Nhưng cuối cùng huynh ấy chỉ thở dài một tiếng: “Muội thử nghĩ xem, một thần tiên cấp thấp như muội lại dám mạo phạm Chi Liên để quân, chỉ bị đánh mấy gậy là coi như xong chuyện sao? Haizzz, đến lúc nào muội mới sửa được cái tính không suy trước tính sau ấy đây?”.

Câu nói cuối cùng của sư huynh thật sự đã làm nổi đau trong ta thức tỉnh. Đến khi hấn rời đi rồi, ta liền chìm trong nỗi buồn khổ khôn cùng.

Đến nửa đêm, không biết mà xui quỷ khiến thế nào ta lại tới nơi mà trước đây ta và Chi Liên để quân gặp mặt. Trong lòng nghĩ: “Chi Liên để quân ới Chi Liên để quân, ta có hành sự lỗ mãng như thế nào thì ngài cũng đã uống không rượu của ta nửa năm trời, thế mà khi gặp nhau, đến cả một câu ngài cũng không để ta nói xong, lại sai người đuổi ta đi, chẳng nể nang ta chút nào, thật không tượng nghĩa! Mà thôi, Bích Chỉ ta không phải loại người nhỏ mọn, sau này ta vẫn sẽ phục vụ ngài như cũ. Ngài chắc cũng không nhẫn tâm tiếp tục trừng phạt một người đã xuống nước như ta chứ?”.

Nhưng Chi Liên để quân không đến, chỉ mình ta hứng trọn gió đêm.

Tối hôm sau, rõ ràng đã tự dặn lòng là không được đi, nhưng chẳng hiểu tại sao đến đúng thời khắc đó, ta lại không khống chế nổi đôi chân mình. Chỉ là trước khi đi ta còn thề thốt: “Hừ, nếu y còn dám xuất hiện, ta nhất định sẽ không vờ hiền lành nữa, phải cho y biết rằng, Bích Chỉ của tầng thứ nhất thiên giới tuy chẳng có gì tốt đẹp nhưng rất có chí khí!”.

Kết quả, ta lại phải thất vọng ngồi hững hờ gió cả đêm.

Đến ngày thứ ba, sư huynh đến, không còn dáng vẻ ung dung tự tại như trước đây, vừa gặp đã hỏi ta: “Rốt cuộc muội đã đắc tội Chi Liên để quân thế nào mà ngài lại căm ghét muội như vậy? Ngài đã đem chuyện bẩm báo lại với Thiên Đế, nói nhất định phải dày muội xuống trần gian”.

“Hả?”. Ta quả thật rất kinh sợ.

“Thiên Đế chuẩn tấu rồi sao?”

“Haizzz... Chuẩn tấu rồi. Chắc ý chỉ cũng sắp truyền đến rồi đấy. Dù huynh đã van nài Thiên Xu tình quân đến trước mặt Thiên Đế cầu xin uội nhưng cũng vô dụng. Bởi vậy huynh mới lên ra đây thăm muội, đồng thời nói trước chuyện này để muội biết.”

Thiên Đế ới Thiên Đế, ngài thật chẳng anh minh chút nào!

Lần này thì ta khóc thật, túm tay áo sư huynh hoảng sợ hỏi: “Sư huynh ...Vây...Thiên Đế có nói khi nào muội có thể trở về không?”.

Sư huynh lắc đầu, lấy tay lau nước mắt cho ta rồi đột nhiên ôm chặt lấy ta, trầm giọng nói: “Sư muội, cùng lắm là tu luyện lại lần nữa, sư huynh nhất định sẽ giúp muội”.

Ta nghẹn ngào: “Vấn đề là muội không muốn lại phải trải qua những ngày tháng tu luyện khắc khổ, lúc nào cũng lắm bầm niêm chú đó thêm lần nào nữa!”.

Chi Liên để quân ới, tiểu tiên cùng lắm cũng chỉ mạo phạm ngài một chút, ngài có cần phải bụng dạ hẹp hòi, đuổi cùng giết tận như vậy không?

Nỗi oan ngày hôm nay của ta còn cao hơn trời, sâu hơn biển, huyết lệ ngập tràn!

Sư huynh đi chưa được bao lâu liền có một vị tinh quân chấp pháp dẫn theo thiên binh đến căn phòng trúc của ta, tuyên đọc ngự lệnh của Thiên Đế, quả thật muốn dày ta xuống trần gian. Đọc xong, y còn hỏi ta có phục không. Lúc này ta đã chìm sâu trong cảm giác tiêu cực, tự thấy mình xui xẻo, làm sao có thể nói không phục đây?

Vội vàng quay đầu lại, thấy tiểu hồ ly đang ngồi bên khung cửa đang sững sờ nhìn ta.

Ta đột nhiên như bị ai giáng một gậy vào đầu, trái tim quặn thắt, ôm chặt lấy nó vuốt ve, nói: “Tỷ tỷ đã khấn cầu Tửu Nhưông tiên tử và sư huynh chăm sóc người rồi, người đừng chạy lung tung, tỷ tỷ nhất định sẽ trở về.”

Vị tinh quân chấp pháp liền áp giải ta đi về phía Côn Luân thiên cung ở phía tây.

Các vị thần tiên hạ phàm từ trước đến nay đều bị đẩy xuống từ Nam Thiên Môn. Con đường thông giữa thiên giới với trần gian chỉ có một, chưa từng nghe qua còn có thể đi từ Côn Luân thiên cung. Ta không hiểu, muốn hỏi thử nhưng vị tinh quân ấy lại làm mặt lạnh, chẳng thêm để ý tới.

Cưỡi mây đạp gió thoáng chốc đã tới Côn Luân. Côn Luân thiên cung nằm ở nơi cung điện tĩnh mịch giữa những dải mây màu tía thoát ẩn thoát hiện, được canh giữ nghiêm trang. Một vị lão quân có hàng lông mày dài rũ xuống bước đến, chấp tay chào ta rồi nói: “Mời tiên cô đi về phía này”. Lẽ nào ta đã khiến vị lão quân cấp bậc có vẻ không hề nhỏ này lú lẫn rồi. Ông ông ... ông ấy hành lễ với ta làm gì chứ?

Vị lão quân với hàng mày dài dẫn chúng ta đến một đại điện nghi ngút tiên khí. Ngược lên nhìn thấy ở giữa cửa điện viết ba từ “Thiên Cơ kính”, ta thầm cảm thấy dường như có gì đó không đúng lắm, nhưng nhất thời không thể nghĩ ra được cái gì. Trong khi ta đang ngẩn người thì trước mặt đột nhiên phát ra một luồng sáng trắng.

Ta vô thức đưa tay lên che mắt, qua những tia sáng còn sót lại, ta thấy thân thể mình đang biến mất rất nhanh giữa luồng sáng mạnh mẽ đó.

Ta bị đẩy xuống trần gian như vậy đấy.

Nhưng điều kỳ lạ là, ngoài phần pháp lực yếu kém của ta bị phong ấn, tất cả những ký ức khi còn ở tiên giới không hề bị mất đi.

Trong khoảng thời gian này, nhân gian chìm trong hồng trần, những nơi thâm sơn cùng cốc bị đám kẻ phàm phu tục tử gọi là quê hương của các vị tiên nhân, người đến tu tiên học đạo nhiều vô kể, thường xuyên có kỳ nhân dị sĩ xuất hiện, dần dần hình thành nên những môn phái khác nhau. Bên cạnh đó, những kẻ tà ma ngoại đạo cũng rục rịch ngóc dậy.

Ta nhập vào thân xác của một thiếu nữ khoảng mười sáu tuổi, vừa mở mắt đón nhận sự kiện đầu tiên, ta đã phải khóc ròng khi phát hiện mình đang ở vùng hoang vu và mang một cái bụng to đùng. Ta là một phụ nữ đang hoài thai!

Cũng không biết hài tử trong bụng là cốt nhục của tên nam nhân nào.

Mà thôi, được thai nghén trong thân thể phàm trần của bản tiên cô thì cũng coi như điểm phúc của nó.

Tới ngày hạ sinh hài tử, bà đỡ ôm lấy đứa trẻ đang khóc oa oa, hỏi ta muốn đặt tên gì cho nó, trong đầu ta lóe lên một tia sáng, nói: “Gọi là A Hàn đi”.

Thời gian đã dần trôi tới vài năm sau đó.

Một ngày nọ, ta gặp lại Chi Liên để quân, nhưng khi đó y hẳn nhiên chẳng biết ta là ai.

Chương 1: Sự hồi sinh thần bí huyền ảo

1.

Trần gian, bốn năm sau.

Tại Vân Hải Tiên Sơn.

Ngọn núi này cao quá!

Bản tiên cô ngẩng mắt cả cổ mới gắng thấy được đỉnh núi chót vót bị mây mù che phủ, sương khói vờn quanh. Hơn nữa, ở đây trần ngập linh khí hòa quyện vào nhau, quả đúng là chốn thánh địa tu tiên học đạo.

Trong truyền thuyết ngọn núi này được gọi là Tha Nga[1]. Ứng với câu “nơi sông núi hữu tình ắt có thần tiên lui tới”, ngàn vạn năm trước có một lão thần tiên đến du ngoạn, cảm thấy vừa mắt, bèn chọn một đỉnh núi đẹp nhất nơi này để cư ngụ, lập đàn, thu nhận đệ tử, sáng lập ra Thần Tiêu phái.

[1] Tha Nga: Nghĩa là cao chót vót. (BTV)

Đệ tử của lão thần tiên qua miệng của người đời đương nhiên cũng là thần tiên.

Cho nên ngày hôm nay sau ngàn vạn năm, trên đỉnh núi có rất nhiều thần tiên sinh sống. Các thần tiên đều có thể cưỡi trên kiếm mà bay lượn. Vào những ngày nắng đẹp, nếu thấy có đàn chim lớn bay qua thì không biết chừng đó cũng có thể là các thần tiên đang đạp trên kiếm mà bay.

Các vị thần tiên có ý muốn tránh xa nhân thế, giấu kín tài nghệ. Ngày tháng trôi đi, ngay cả ngọn núi cũng bị ảnh hưởng, mang tính khí của thần tiên, thế nên những dãy núi nguy nga sừng sững này cũng thoát ẩn thoát hiện, người thường khó mà thấy được.

Nhưng suy cho cùng ta đâu phải người thường, ngọn núi này có ẩn sâu thế nào cũng không ngăn nổi tiên khí của ta. Có điều, tại sao ngọn núi này lại cao thế chứ! Cứ theo từng bậc thang đá thế này mà leo lên, không chừng còn có thể leo đến tận trời. Đến khi leo được tới lưng chừng núi, dù có là thần tiên thì cũng phải mồ hôi đầm đìa, đi ba bước thở dốc một lần ấy chứ.

Bởi vì lúc trước ta có dọa hải nhi của ta, nói rằng muốn đem nó vào thâm sơn để cho lão sói già làm con, ai ngờ đứa nhỏ này nghe xong lại khinh thường ngoảnh mặt đi, khiến ta rất đau lòng. Đại khái là vài năm gần đây bản tiên cô làm người cũng không được thành công lắm, trước mặt nhi tử mà chẳng có chút uy tín nào cả.

Nhưng qua vài ngày, thấy ta thường làm những hành động tỏ ý muốn lên núi, thằng bé mới bắt đầu hoang mang, đôi lúc còn lộ vẻ mặt cảnh giác, chỉ cần nghĩ đến những chỗ đáng sợ là mấy ngón tay nhỏ bé của nó lại túm chặt lấy vạt áo ta không buông. Bỗng chốc thay đổi được vẻ lạnh lùng của nó thường ngày mới tạm thời khiến ta có cảm giác được hưởng thụ niềm hạnh phúc làm mẹ.

Có lẽ là báo ứng, hiện giờ nhóc con này đang nằm sấp trên lưng ta, cánh tay ghì chặt như sắp làm gãy cổ ta rồi, khuyến thế nào nó cũng không chịu buông.

Đang lúc chán nản thì từ trên những thềm đá ngoằn ngoèo ở lưng chừng núi có một cậu bé trọc đầu khoảng mười mấy tuổi huỳnh huỵch chạy xuống, rồi chui ngay vào dưới một tán cây trơ trụi, hai tay chống cằm, ngồi im bất động.

Trên mặt của nhóc đầu trọc này có cái gì đó rất kỳ quái, khi ta lại gần mới nhìn thấy rõ, nó có một cặp lông mày trắng! Lại nhìn theo ánh mắt của nó, tiểu tử này hay thật! Các người có biết vì sao nó lại nhập tâm như vậy không? Thì ra trên cây có một chùm quả màu đỏ tươi, làm cho nhóc trọc đầu nhìn tới mức nước miếng chảy đầy đất, ánh mắt thì như hóa sói hóa hổ.

Mất chừng nửa nén nhang, chỉ với nửa gói đậu rang muối tiêu, bản tiên cô đã kết giao được với nhóc trọc đầu một cách thành công.

Ta lần này lên núi đương nhiên là để báai sư học nghệ. Nhờ vào tình nghĩa nửa gói đậu rang muối, nhóc trọc đầu thành thật với ta: “Vị tiểu đệ đệ này nếu muốn học nghệ đương nhiên là được. Nhưng mà tỷ tỷ thì ... e là có chút khó khăn”.

Nó nhét đậu đầy miệng, muối dính hết cả bên má, lúng búng nói: “Thần Tiêu phái của bọn đệ rất nghiêm ngặt trong chuyện thu nhận nữ đệ tử. Chương môn sư tôn bế quan[2] không quan tâm tới chuyện gì, hiện giờ lo liệu mọi việc trong phái chỉ có bốn vị sư huynh và một sư tỷ. Nếu tỷ muốn nhập môn thì phải có được sự đồng ý của năm người này. Nhưng mà...”.

[2] Bế quan: Trong đạo Phật, “bế quan” là từ chỉ tăng nhân ở một mình, chuyên tâm rèn luyện Phật pháp. (BTV)

Nhóc đầu trọc dùng khuôn mặt của một đứa trẻ mười ba tuổi thờ dài như ông già tám mươi: “Chỉ riêng cửa ải của Ngũ sư tỷ đã khó qua rồi. Ngũ sư tỷ không thích nữ nhân, nhất là những nữ nhân xinh đẹp như tỷ tỷ đây”. Nhóc đầu trọc đỏ mặt, ngượng ngùng nói: “Tỷ tỷ quả thật là rất xinh đẹp”.

Diện mạo phàm trần của ta nhiều nhất cũng chỉ có thể xem là thanh tú, so với dáng vẻ khi ta còn ở thiên giới thì quả thật còn kém xa. Đối với khuôn mặt xanh xao này, bình thường ta còn chẳng muốn soi gương. Thật là làm khó tiểu tử này phải mở to mắt nói dối, mà trông bộ dạng lại còn rất thật nữa chứ.

“Hơn nữa, Đại sư huynh và Nhị sư huynh không hợp nhau. Đây là chuyện trong lòng mọi người đều thâm hiểu. Đại sư huynh lòng dạ hẹp hòi, bởi vì tiên thuật của Nhị sư huynh cao hơn cho nên Đại sư huynh lúc nào cũng đối đầu với huynh ấy. Chuyện mà Nhị sư huynh đồng ý, Đại sư huynh nhất định sẽ phản đối.”

“Thực sự đệ rất thích tỷ tỷ. Nhưng đáng tiếc là tỷ tỷ đến không đúng lúc. Nhị sư huynh ra ngoài chưa về, nếu không đệ đã có thể nói tốt cho tỷ tỷ vài câu trước mặt huynh ấy rồi.” Nhóc đầu trọc vỗ vỗ ngực: “Đệ chính là thị kiếm đồng tử của Nhị sư huynh”.

Hừ, cái gọi là thị kiếm đồng tử chính là người phụ trách mài kiếm cho “Nhị sư huynh” của nó chứ gì?

Trước khi đi, thấy nhóc đầu trọc vẫn còn chảy nước miếng nhìn chòm quả, ta tốt bụng nhắc nhở: “Những quả này hình thù kỳ lạ, chỉ sợ là tà vật, tốt nhất đệ nên kiềm chế, đừng có ăn”.

Nhóc đầu trọc kinh ngạc: “Nhị sư huynh cũng nói vậy đấy, tỷ làm sao có thể nhìn ra vậy?”.

Được lắm! Đã biết là tà vật mà còn làm ra bộ dạng thèm khát như vậy. Ta đúng là đã làm chuyện thừa thãi rồi.

3. Chương 3

Lên được lưng chừng núi, những bậc thềm đá hướng lên phía trên có vẻ dần bằng phẳng hơn. Trên đường đi có qua Tịnh Liên trì, nơi hội tụ của ba dòng nước. Lên cao nữa là Tẩy Kiếm các, từ Tẩy Kiếm các phải băng qua một cây cầu dây rất dài. Bờ bên kia sương mù dày đặc, chính giữa là thiên môn sừng sững. Đây chính là nơi mà nhóc đầu trọc đã nói, đỉnh Tha Nga sơn, trọng địa của Thần Tiêu phái.

Hôm nay đúng lúc thời tiết trong lành, trên bầu trời quang đãng điểm xuyết vài đám mây trắng, càng làm tăng thêm vẻ tinh mịch cho khung cảnh xung quanh. Nghe nói ngọn núi này còn được hình thành trước cả trần gian nữa đấy, ngay cả dòng nước chảy cũng u u tịch tịch. Ta nắm lấy bàn tay nhỏ bé của hải nhi chậm rãi tiến về phía trước, lòng vẫn có chút hoài nghi.

Chẳng lẽ tiểu tử trọc đầu gạt ta, xung quanh chẳng có một bóng người.

Đột nhiên ta cảm thấy A Hàn gằng sức đẩy mình. Bởi vì bản tiên cô tự nhận mình vẫn còn vô cùng non trẻ, nên sống chết không cho nó gọi bằng mẹ, nó đánh phải hô lên: “Tỷ tỷ, tránh ra!”.

Cùng lúc, trên không trung đột nhiên vang lên một giọng nói như tiếng sấm vang dội mang đầy phẫn nộ: “Đàm yêu! Mau trả Ngũ sư huynh lại cho ta!”.

Một thanh kiếm sáng loáng bay đến cách lưng A Hàn chưa đầy nửa tấc, bản tiên cô không thềm để ý cái gọi là tao nhã, ôm lấy nhi tử lần hai vòng tránh khỏi mũi kiếm, kinh sợ đến đổ mồ hôi lạnh.

Bảy, tám người từ giữa không trung nhảy xuống, tất cả đều mặc trường bào xanh, tay cầm trường kiếm có tua.

“Chạy đâu cho thoát!” Vong kiếm lại chụp xuống đầu.

Lúc này ta không còn pháp thuật, đành phải ôm kín nhi tử nằm úp xuống đất, làm ra tư thế đầu hàng. Bảy, tám thanh kiếm nhất tề đặt lên vai ta, kiếm khí lạnh thấu xương, chỉ cần lệch một phân, nói không chừng sẽ lấy mất miếng thịt của bản tiên cô ấy chứ! Ta cực kỳ căng thẳng nói: “Chư vị tráng sĩ, kiếm hạ lưu tình! Chúng ta không phải Đàm yêu gì đó đâu!”.

“Ý, sư huynh, đây không phải là con yêu quái ôm cái vò khi nãy!”, một kẻ nói.

Mũi kiếm dần dần rời ra một chút, bảy, tám người khuôn mặt đều mang sự hoài nghi, xem ra đây không phải là những đệ tử có vị trí cao. Ta nhân cơ hội đứng dậy giải thích, vài ngày trước ta có gặp một vị đạo trưởng, nhờ có cao vị nhân này chỉ dẫn, tỷ đệ ta mới tìm được đến đây.

Ta đưa cho họ lá thư tiến cử của đạo trưởng. Đám người liền thanh hỏi ta tướng mạo vị đạo trưởng đó như thế nào, sắc mặt họ cũng dần dần dịu xuống. Không lâu sau có một người hô lên: “Tứ sư huynh đến rồi!”.

Một người mặc y phục trắng lóa mắt nhảy xuống từ tu di tọa phía sau thiên môn.

Không biết tại sao, y trông quen đến mức mí mắt của bản tiên cô cứ giật liên tục.

Giật mắt trái là điềm gở!

Ta nhìn chăm chăm vật áo hấn, quả quyết ấn đầu nhi tử xuống cùng với mình, dùng một tư thế không tự nhiên nhất từ thuở bình sinh mà phủ phục. Phía trên truyền tới tiếng cười khanh khách, nam nhân áo trắng cười nghe cực kỳ phong lưu.

“Người, ngẩng đầu lên!”

Bản tiên cô ngập ngừng một lúc lâu, nghĩ thầm: “Lần này tiêu rồi!”.

2.

Đúng là oan gia ngõ hẹp!

Lý do vì sao ta nói như vậy phải kể từ khi ta còn ở dưới núi.

Vì ta có một sở thích, đó chính là thói quen được hình thành từ trước khi phi thăng. Mỗi khi đến một nơi nào đó, ta đều thích tìm chơi những trò vui ở đấy, bất luận là ăn uống tiêu pha hay những thứ khác, chỉ cần thích là ta sẽ mua ngay, cứ thế dần dần ta trở nên biết cách chọn đồ tốt. Lần này bị dày xuống trần gian, không còn cách nào để duy trì cuộc sống, nhớ lại những ngày tháng ăn chơi thuở trước, ta nhất thời nổi hứng, bèn cầm cố những vật có giá trị trên người, buôn bán một số đồ dùng cho các cô nương.

Không bao lâu sau, việc buôn bán lại vô cùng phát đạt.

Chút phú quý còn con ấy ở nhân gian đối với ta mà nói, thực chỉ như gió thoảng mây bay, thế nên hiện giờ miễn cưỡng cũng có thể gọi là phú hộ, nhưng những việc hành thiện tích đức như sửa cầu làm đường, ngân lượng ta bỏ ra tuyệt nhiên không ít, và ta cũng quen hành sự khiêm tốn, không phô trương. Mỗi ngày chỉ dùng trăm gỗ vảy thô, sống đạm bạc, giản đơn.

Hôm đó đúng vào ngày lành khai trương tiệm son phấn thứ ba của ta.

Ta vẫn ăn mặc giản dị như thường lệ, giả làm người qua đường cùng với đám nữ nhân chọn mua son phấn bước vào cửa tiệm, lắng nghe họ ríu rít bàn luận về chất lượng hàng.

Đột nhiên ta nghe thấy tiếng huyền não bên ngoài.

Vài thanh âm mềm mại nhẹ nhàng cất lên như đám nam nữ đang trêu đùa tán tỉnh, một kẻ nói: “Cứ để hấn đi! Xem thử hấn có thể chọn được thứ phù hợp với các chị em không!”.

Tiếp đó vang lên một tràng cười khúc khích. Lúc sau, rèm cửa được vén lên, một nam tử lờ lợt bước vào.

Gọi hấn là nam tử lờ lợt tuyệt đối không oan uống tẹo nào. Hấn mặc bạch y viền bạc, đai lưng màu hoàng kim, đầu đội mũ niệm gắn trân châu, trên mũ miện có đính thêm hai con hồ điệp vằn đen trắng, lại còn cầm cả một cọng lông vũ lớn màu đỏ nữa, cũng không biết là lông của loài chim nào. Quả thật là chói mắt hết sức!

Người này vừa bước vào, sóng mắt đã đảo một vòng quanh cửa tiệm, bộ dáng cực kỳ phong lưu, khiến các cô nương đều xấu hổ đỏ mặt, chẳng ai thèm nhìn số son phấn kia nữa.

Nhất thời trong tiệm yên lặng hẳn, chỉ nghe thấy tiếng hấn gõ nhẹ chiếc quạt trên tay, che bai son phấn trong tiệm, nào là màu hồng phấn hơi nhạt, nào là màu hồng đào trông quá tầm thường. Không những thế hấn còn cùng chương quây mà ta muốn người tung kẻ hứng, bàn luận những câu đại loại như là: Tỷ tỷ này sắc mặt u ám quá, cần phải dùng màu son nào để trông sáng hơn; khuôn mặt muội muội kia hơi thô, phải thoa son phấn thể nào để che bớt khuyết điểm. Hai người nói cười không dứt, vô cùng vui vẻ.

Ta đang ngăn người ra một chút thì hộp son đang cầm trong tay đã bị giật đi. Một khuôn mặt bỗng dưng xuất hiện cách mặt ta chỉ một tấc, cánh hồ điệp vằn đen trắng nhẹ rung, lông vũ màu đỏ dao động như dấy lên trước mắt ta một rặng rặng hồng.

Đúng là không thể chói mắt hơn được nữa.

“Cô nương, da nàng rất trắng, dùng màu đỏ thắm như vậy thật không hợp chút nào. Nên chọn màu nào nhạt hơn... Cái này được đấy.”

Hắn lại nhìn ta từ trên xuống dưới không nề nang gì, còn vừa lắc đầu vừa than thở không ngớt: “Dung mạo của cô nương đáng lẽ trông cũng không tồi, nhưng ăn vận quá sức tùy tiện, cái khăn đội đầu này, chao ôi, cũng chỉ có những lão nương bốn, năm mươi tuổi mới dùng thôi!”

Ta còn chưa nổi cơn tức giận thì nhi tử của ta đã tức giận đẩy hắn một cái.

Nam tử ngạc nhiên quay đầu, đại khái là định hỏi hai nhi tử của ta sờ mông hắn làm gì, nhưng lại thấy A Hàn dựa vào người ta, khuôn mặt nhỏ nhắn không chút cảm xúc, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn thì nhất thời hắn cũng im lặng.

Một lúc sau chắc nam tử này cũng cảm thấy dấu với một đứa trẻ quả thật quá ấu trĩ nên tỏ ra độ lượng cười khể. Hắn đưa mắt nhìn đám đông đang xem đến gần cả ra, dùng ánh mắt quyến rũ bên này, chòng ghẹo bên kia, phong lưu hết chỗ nói! Tên chưởng quầy vô dụng của ta còn đứng một bên cúi đầu khom lưng phụ họa, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Bản tiên cô thì đứng đằng sau, nhin cười đến nỗi thiếu chút nữa thì nội thương.

Ngày hôm đó những ai có diễm phúc đứng phía sau đều chứng kiến nam tử vận bạch y trước mặt mình tuy phục sức hoa mỹ, phong độ ngút trời nhưng trên hai bên mông lại in hai dấu tay nhỏ màu đỏ tươi ngay ngắn, di động theo mỗi bước đi của hắn, hết sức phong tình quyến rũ!

Đấy chính là dấu tay do A Hàn đã dùng son ấn lên.

Nếu ta biết vì chuyện này mà có thể khiến ngày hôm nay ta bái sư thất bại, thì dù thế nào đi chăng nữa ngày hôm đó cũng nhất định không chuồn ra từ cửa sau.

Sự việc đã như vậy, nhưng hôm nay nhất định ta phải bái sư cho bằng được.

Thành thực mà nói, ý định bái sư này cũng mới chỉ lóe lên trong đầu ta vào năm ngày trước thôi.

Đó là một đêm bầu trời không trăng, bởi dầu bếp nấu rất hợp khẩu vị nên bản tiên cô không tránh khỏi ăn hơi nhiều một chút. Ăn xong vì để tiêu bớt, ta liền nắm tay nhi tử đi dạo xung quanh.

Nói đến đây ta buộc phải thừa nhận sai lầm của bản thân, rõ ràng biết nhi tử mình tuần tú thì tuyệt không nên đi về phía tối tăm mù mịt đó trong đêm khuya u tối như vậy.

Mới bước được vài bước bên bờ sông, xung quanh chỉ có tiếng ếch kêu, thỉnh thoảng một luồng gió lạnh lẽo tạt thẳng vào mặt ta khiến lông tơ trên người ta dựng đứng cả lên. Một tà áo màu đỏ vụt qua trước mắt, tiếp đó vang lên tiếng cười khanh khách của một tiểu cô nương.

Ta cúi xuống, suýt chút nữa thì sợ tới mức tim ngừng đập.

Một bé gái mặc áo váy đỏ, tóc thắt bím bồng xuất hiện trước mặt A Hàn chưa tới ba bước, trong tay cầm một xiên kẹo hồ lô, không biết nó cầm từ khi nào mà lớp đường mật trên xiên kẹo đã tan chảy hết cả, nước đường màu đỏ đang nhỏ từng giọt xuống đất. Trên khuôn mặt trét phấn dày cộm của bé gái là nụ cười âm u quái dị, đôi mắt tối tăm nhìn chằm chằm A Hàn, nói: “Ca ca, ăn xiên kẹo hồ lô này đi”.

Khuôn mặt A Hàn vẫn không chút cảm xúc, đến nhìn cũng không thèm, nó liền đưa chân đá văng cả người mang kẹo hồ lô đến.

Sau một cước đó, gió lạnh bắt đầu nổi lên âm âm, bốn phương tám hướng đều là tiếng khóc oa oa của đứa bé gái ấy.

Tiểu ca ca... Tại sao huynh không ăn kẹo hồ lô của Nữ La? Tại sao lại đá Nữ La? Đau quá...

Tiên căn[3] của ta vẫn còn, chỉ cần liếc mắt là biết được bé gái Nữ La này cũng chẳng phải thứ tốt lành gì, trong lúc cấp bách bèn rút tẩm linh phù[4] xin được ở đạo quán mà mình vẫn hay mang theo bên người ném ra rồi ôm lấy nhi tử chạy về.

[3] Tiên căn: Cốt tiên. (ND)

[4] Linh phù: Bùa chú. (ND)

Yêu vật này thật lợi hại, linh phù chưa đựng được đến người nó thì nó đã biến thành tro bụi.

Bé gái áo đỏ vừa phun ra luồng khí đen, vừa vươn tay về phía trước, khẳng khẳng đuổi theo, bắt bằng được A Hàn.

Tiểu ca ca... Nữ La rất thích huynh, đi cùng muội nhé ...

Ta buông tay nhi tử, dặn nó nhanh chạy thoát thân, còn mình thì dang hai tay, siết chặt lấy bé gái không buông. Ai ngờ yêu vật này khí lực mạnh vô cùng, chẳng bao lâu ta đã không thể chống đỡ nổi nữa. A Hàn chạy được vài bước thì hướng ra phía đường, tìm một cây gậy gỗ ngắn, to chừng bằng bắp tay rồi chạy nhanh lại đập túi bụi vào người bé gái.

A Hàn đánh đến nỗi bé gái ấy nước mắt nước mũi chảy đầm đìa, ta thấy khuôn mặt nó sắp trở nên dữ tợn hơn rồi.

Cho đến tận bây giờ bản tiên cô vẫn không thể quên được tâm trạng phức tạp của chính mình khi đó.

Nói đến Nữ La này, tuy là yêu vật nhưng hình dáng lại giống như bé gái hai, ba tuổi, khuôn mặt khá xinh xắn, tuy trét phấn hơi dày, y phục hơi sặc sỡ, nhưng khi nghe cái miệng nhỏ nhắn cứ gọi ca ca, ca ca như vậy cũng có một chút gì đó khiến người ta thương yêu. Vậy mà nhi tử của ta ngay cả chớp mắt cũng chẳng thêm đã dùng gậy gỗ đánh nó, còn cả một cước khi nãy nữa, thật quá tàn nhẫn!

Bản tiên cô ngậm đắng nuốt cay ba năm, vì sao lại chẳng thể nuôi được một nhi tử giống mình cơ chứ?

Ta vốn đã không thể khống chế nổi Nữ La, lúc này vì bị đánh nên nó càng thêm điên cuồng, ta càng không thể giữ nổi. Đang thầm kêu khổ thì trước mặt bỗng ánh lên một luồng kim quang[5].

[5] Kim quang: Ánh sáng màu hoàng kim. (ND)

Nữ La hét lên một tiếng, thân thể cũng đột ngột biến mất.

Ta trong lòng sợ hãi ôm chặt nhi tử, một đạo trưởng từ chỗ tối bước ra.

Đạo trưởng này chính là người đã chỉ dẫn cho chúng ta lên Tha Nga sơn.

Đạo trưởng nói: “Nguy hiểm quá! Gần đây nữ yêu vật này đã đi khắp nơi tìm những bé trai có vẻ ngoài tuần tú, chỉ cần đồng ý ăn kẹo hồ lô của nó thì chắc chắn phải chết, bản đạo đã đi theo nó vài ngày nay. Vừa nãy nữ yêu đã bị bản đạo dùng Tu Đề ấn đánh trúng, tuy nhiên đạo pháp của bản đạo vẫn còn non yếu, Tu Đề ấn chỉ có thể giữ nó được chín ngày, sau chín ngày... Haizzz...”.

Ta quả thật rất sợ hãi, vội vàng hỏi đạo trưởng rốt cuộc phải làm như thế nào. Đạo trưởng nói: “Tiểu bằng hữu nhà cô nương rất thông minh dũng cảm, đây là lần đầu tiên có một đứa trẻ không ăn kẹo hồ lô của yêu nữ, còn đá nó một cước, bản đạo e rằng đã để lại một nỗi oán hận sâu sắc trong lòng yêu nữ, phỏng chừng chín ngày sau yêu nữ thoát khỏi kiềm hãm, e là sẽ lại tiếp tục tới quấy rầy, không chịu buông tha!”.

Tu Đề ấn lần đầu tiên đánh trúng nữ yêu vật chỉ vì nữ yêu vật nhất thời sao nhãng, lần sau chắc chắn sẽ không dễ dàng như vậy.

Đạo trưởng vuốt râu thở dài. Ta cũng hiểu rõ điều này, vội vàng dốc hết ngân lượng trong hầu bao, kể cả những đồ vật có giá trị trên người cũng đều tháo xuống, dùng hai tay đưa đến trước mặt đạo trưởng, thành kính nói: “Tín nữ nguyện vì Sư tổ tu sửa đạo quán, thiếp vàng tượng thờ, khấn cầu đạo trưởng tiếp nhận”. Cuối cùng trên mặt đạo trưởng cũng xuất hiện nụ cười, nói: “Việc này không phải là không thể xoay chuyển được”.

Nữ yêu lợi hại như vậy, chỉ có đạo pháp chính tông bây giờ mới có thể bảo hộ được.

Đạo trưởng chỉ mập mờ kể với ta về Tha Nga sơn và Thần Tiêu phái, còn làm bộ làm tịch viết cho chúng ta một phong thư tiễn cử.

Lần này bị dày xuống trần gian, tuy không hiểu thiên cơ thật sự là gì, nhưng vì tiên căn vẫn còn nên ta tin rằng đây chỉ là sự trừng phạt nhất thời mà thôi, rồi sẽ có ngày ta được trở về thiên giới. Nghĩ vậy, ta cũng an tâm trải qua cuộc sống chốn nhân gian.

Còn đối với việc tu tiên, ta đã quên bống từ lâu rồi.

Bản tiên cô đã sống quen những tháng ngày ăn uống vui chơi, thật chẳng muốn lại phải chịu nỗi khổ ấy thêm nữa.

Huống hồ, ta cũng không nở rời xa nhi tử vô tình có được này, sau khi cân nhắc kỹ lưỡng ta liền cùng nó đi bái sư.

Nhưng trời không chiều lòng người, trăm tính ngàn tính cũng không thể ngờ được rằng lại gặp phải tên oan gia này ở đây!

Vị Tứ sư huynh phóng đặng này ngạo mạn nhón lấy phong thư tiến cử của đạo trưởng, ngón tay buông nhẹ làm lá thư bay theo gió. Bản tiên cô chớp mắt, nhìn hắn đang nhoẻn miệng cười để lộ hàm răng trắng dày dạn. “Thật có lỗi, bản môn gần đây không có ý định thu nhận đệ tử.”

Ta không chịu bỏ cuộc: “Sư huynh, chuyện hôm đó...”.

Tứ sư huynh liếc xéo ta: “Đại tỷ, kể hèn mọn này thân thiết với người lắm sao?”.

4. Chương 4

Được rồi! Chuyện ngày hôm đó đích thực đã khiến hắn mất mặt, nhưng ta cũng thâm hối hận rồi, hối hận vì sau khi xảy ra việc đó lại lên cười khoái chí. Nhưng mà, có trời xanh chứng giám, chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách hai mẫu tử ta. Ai bảo tên nam nhân này tự cho là bản thân phong lưu, vô lễ với ta trước? May mà bản tiên cô tính cách phóng khoáng nên mới không chấp nhặt với hắn!

Hắn lại còn tỏ ra bộ dáng thù to hận lớn, lòng dạ hẹp hòi, quả thật một chút phong độ cũng không có!

Oán hận xong ta thở dài thườn thượt.

Giờ mặt trời sắp lặn, gió lạnh tấp vào mặt, ta chỉ cảm thấy dường như tất cả những việc xui xẻo đều cùng lúc dồn vào mấy ngày nay, vì thế mà tâm trạng không khỏi có chút chán nản.

Hôm nay đã là ngày thứ sáu, Thần Tiêu phái lại đá chúng ta ra khỏi cửa, bây giờ lấy ai giải quyết rắc rối này đây?

“Làm sao bây giờ?”, ta hỏi nhi tử.

A Hàn ngồi bên cạnh ta, nét mặt xem ra cũng tràn đầy tâm sự, rầu rĩ nói: “Nếu tỷ để lại đệ một mình ở đây thì đệ thà để yêu nữ hại chết cho xong”.

Ta xoa khuôn mặt đáng yêu của nhi tử, tất cả suy nghĩ đều chạy xa một vạn tám ngàn dặm, khuôn mặt si dại: “Anh tuần quá đi! Đến cả yêu nữ cũng không cảm lòng được, vậy mà lại do ta sinh ra đấy!”.

3.

Trước khi mặt trời xuống núi, chúng đệ tử của Thần Tiêu phái bắt đầu lên tiếng đuổi người, khẩu khí vô cùng nôn nóng: “Tứ sư huynh đã cự tuyệt rồi, chuyện này không thể thay đổi được nữa đâu! Đây là chốn thị phi, ta khuyên các người hãy mau mau rời khỏi”.

Ta nói: “Chư vị sư huynh, xin hỏi việc hàng yêu trừ mà có phải là trách nhiệm của người tu đạo?”.

Chúng đệ tử quát lớn: “Đương nhiên!”.

Đương nhiên thì tốt rồi.

Bản tiên cô đang tràn đầy phiền não lập tức như được rẽ mây nhìn thấy mặt trời.

Nếu con yêu vật đó đến, ta sẽ ôm nhi tử xông vào trong đó ngay. Chắc đám trẻ chính khí ngút trời này sẽ chẳng thấy chết mà không cứu chứ? Chỉ mong tới lúc đó, họ không vô dụng quá là được!

Haizzz... bản tiên cô đã sống không biết bao nhiêu năm, nhưng đây là lần đầu tiên ta làm việc vô lại thế này, có điều tất cả là do tình thế ép buộc, tình thế ép buộc mà thôi!

Đội chúng đệ tử đi hết, trời cũng bắt đầu tối dần. Ngọn núi này trở nên cực kỳ vắng lặng, gió thổi vi vu qua những ngọn cây, tạo cảm giác vô cùng quạnh quẽ. Đột nhiên trong lòng bản tiên cô cũng có chút lo sợ, không kìm được khẽ dựa sát vào nhi tử, hỏi: “Hôm nay hình như ngọn núi này yên tĩnh hơn bình thường thì phải, sợ không?”.

Nhi tử còn đang giận dữ ta, nó cứ như tiểu hoàng đế chễm chệ ngồi trên tảng đá nhỏ, vỗ vỗ bụng tỏ ý đói rồi.

Ta không thèm để ý vẻ mặt kháng cự của nhi tử, hôn mạnh hai má nó mỗi bên một cái rồi mới lượm vài cành cây khô, đốt lửa nướng sơ lại số lương khô đem theo, vừa nướng vừa nghĩ, nhi tử da mềm thịt béo, nếu có con yêu quái nào đến, có lẽ nhìn nó sẽ thấy vừa miệng hơn.

Sự thật chứng minh, suy nghĩ của ta đã hoàn toàn sai lầm.

Mới nướng được một nửa, trong bóng tối bỗng truyền tới âm thanh “thùng thùng, thùng thùng” kỳ lạ.

Lông tóc trên người bản tiên cô dựng đứng cả lên, ôm chặt nhi tử, rồi hướng về phía khoảng không vắng lặng nói: “Ai đấy?”.

Một bóng người gầy trơ xương bước ra từ chỗ tối, trên tay đang ôm một vật, cứ gõ “thùng thùng” không ngừng.

“Thơm quá! Thơm quá!”

... Chẳng lẽ hẳn bị mùi thơm của thức ăn thu hút tới đây?

Ta lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Nếu vẫn còn có hứng thú với thức ăn chín của con người thì chắc cũng chẳng phải loài gì xấu xa.

Ta giơ thức ăn vừa nướng xong lên, “Nếu lão bá không chê thì xin mời qua bên này ngồi, chúng ta cùng ăn... Thứ mà lão bá cầm trong tay là gì thế?”

Lão hán gật gù gõ vào cái vò đang cầm trên tay, ánh mắt phát sáng nhìn ta.

“Thơm quá! Thơm quá!”

Chỉ một chút màn thầu khô cũng khiến lão hán này thèm khát đến như vậy. Ta bị lão nhìn mà nổi hết da gà, nhưng lại không thể nói rõ cảm giác kỳ quái ấy.

“Tỷ tỷ!”, A Hàn gọi một tiếng. Trong lúc sững sờ ta đã bị nó kéo lùi dần về phía sau. “Đàm yêu!”, nó hét lên.

Giọng nói ghê rợn của lão bá đột nhiên như gần trong gang tấc, “Thơm quá... Lâu rồi ta không ngửi thấy mùi tiên khí thuần khiết như vậy!”.

... Thì ra bản tiên cô mới là món ngon khiến lão hán chảy nước miếng!

Trong khoảng thời gian này ta đã được rèn luyện khá tốt, vừa ý thức được lão hán trước mắt là yêu quái liền vô thức kéo lấy nhi tử chạy nhanh về phía sau, bên tai vẫn nghe thấy tiếng cười sảng sặc quái dị của lão hán, còn thoang thoảng ngửi được mùi tanh phả ra từ miệng lão.

Cái vò xuất hiện trước mặt dần dần khuếch đại tới cực hạn, miệng vò tối hun hút chĩa thẳng về phía ta.

Các đệ tử Thần Tiêu phái đến chậm một bước, ta chỉ còn kịp hét lên với họ: “Cứu nhi tử của ta!”, thân thể đã bị hút vào bên trong.

Lúc này cũng có điểm giống và không giống khi bị hút vào Thiên Cơ kính, lần này ta đáp đất rất nhanh, có lẽ đã rơi xuống đáy của cái vò đó.

Ầm ầm! Trên bầu trời phủ kín mây đen bỗng nổi tiếng sấm, một tia chớp giáng xuống cách ngay phía sau ta.

Sau tia chớp đó, mây đen vẫn cuộn cuộn trên trời nhưng lúc lâu vẫn không có động tĩnh gì nữa.

Ta có cảm giác như mình đang nằm trên một dòng sông băng, cái lạnh giá ăn sâu vào tận xương cốt. Chỉ có tiếng nước “tí tách tí tách” vẫn tiếp tục vang lên.

Trước ngực có gì đó đang phát sáng, nhưng đến khi ta mở mắt ra thì thứ phát sáng giống như trên châu đó tức thì biến mất.

Ngoài việc bị ngã đến mức đầu văng mắt hoa thì trên thân thể ta không còn vết thương nào nữa.

Trên không xuất hiện một luồng sáng trong suốt, nó chiếu đến nơi nào thì nơi đó liền biến thành núi băng, có điều băng đá lại có màu đen đục, dần dần tan chảy, nhỏ xuống những giọt nước đá đục ngầu.

Ta vừa lơ chân đã đá trúng một cái đầu lâu, lóc cóc lóc cóc, không biết nó lăn đi đâu rồi.

Sau đó, ta nghe thấy một tiếng rên rỉ.

Nói thật ra thì trong lòng bản tiên cô cũng có đôi phần sợ hãi.

“Ai đang ở đó?”, ta cố kìm nén trái tim đang run lên bần bật, hỏi.

Một lúc lâu sau, mới có một giọng nói khàn khàn khó nhọc cất lên: “...Cô nương cũng bị Đàm yêu hút vào trong này sao? Tại hạ là Ôn Ngọc Tuyền... Không phải người xấu”.

Ta nể tình dịch lại gần thêm mấy bước, lúc này mới thấy rõ một nam tử đang ngồi xếp bằng trong bóng tối, thân người mặc áo bào xanh quen mắt, tay vẫn nắm chặt chuôi kiếm... Ta giật mình: “Chẳng lẽ đây chính là Ngũ sư huynh của Thần Tiêu phái?”

Lần này ta đã đoán đúng.

“Sao cô nương biết?”, nam tử run run, dường như định đứng lên thì lại bị ngã xuống đất, rồi rên lên đầy thống khổ: “Lửa... Nóng quá...”.

Nghe hần kêu rên mà bản tiên cô cũng trở nên hồ đồ.

Bốn phía đều là sông băng, lạnh đến không chịu nổi, lửa với cái nóng này ở đâu ra?

“Các huynh đệ của huynh đều đang đi tìm huynh đấy. Ta vô tình gặp được họ. Huynh không sao chứ?”

“Cái vò này chính là nguyên hình của Đàm yêu, nó chuyên hút người tu hành bậc cao vào đây để luyện hóa... Ta đã vào đây mấy canh giờ rồi, e là sắp không chống đỡ nổi nữa.”

Ta cũng cảm thấy vị Ngũ sư huynh Ôn Ngọc Tuyền này e là sắp không chịu nổi nữa.

Dù chỉ đứng từ xa nhưng ta cũng có thể cảm thấy có một ngọn lửa đang cháy trong cơ thể Ngũ sư huynh, đôi mắt của hắn bị thiêu đến đỏ lử, khiến khuôn mặt vốn tuấn tú nhã nhặn của trang nam tử cũng trở nên dữ tợn một cách đáng sợ.

Cũng không biết hắn còn lại mấy phần lý trí.

Ta nói: “Huynh vứt thanh kiếm cầm trong tay đi, ta sẽ đến xem giúp huynh... Không giấu giếm gì, huynh cảm thấy nóng nhưng ta lại thấy lạnh. Cái vò này quả thật rất kỳ quái!”.

Nam nhân cúi đầu, nhưng cũng nghe lời mà để kiếm sang một bên.

Đến khi ta sờ vào hai má của Ngũ sư huynh, hắn lại như bị bỏng nước sôi, lập tức bật người tránh ra phía sau, khàn giọng nói: “Cô nương! Nam nữ thụ thụ bất thân!”.

Tốt lắm! Thế sự đổi khác, ta bỗng lại trở thành người mạo phạm, khiếm nhã. Thật đúng như câu nói “Lòng hảo tâm bị sét đánh”, bản tiên cô tức chết mất thôi.

Ta khề nói: “Sư huynh chớ sợ hãi, không cho sờ thì thôi”.

Nam nhân sững sờ, chẳng biết có phải do nóng quá hay không mà cả khuôn mặt đỏ bừng, lắp bắp nói: “Ta... Ta...”.

Ta hỏi: “Sư huynh có biết đường ra khỏi cái vò này không?”, không biết thì ta hiện giờ ra sao rồi.

Nam nhân lắc đầu.

Cái vò này nhất định là cổ vật lâu năm hóa thành yêu, bên trong còn có cả trời và đất. Nhưng đã có đường vào thì ắt hẳn sẽ có đường ra.

Tứ phía đều là băng đá, nhưng kỳ lạ là ta không hề cảm thấy khó chịu chút nào, trong ngực như có một luồng nhiệt khí ấm áp, không phải là loại nóng cháy như vừa nãy ta sờ thấy trên người của nam nhân kia... Mà nghĩ lại, tiên có tiên căn, sao có thể dễ dàng để loại yêu quái đạo hạnh thấp kém này làm tổn thương được.

Nhưng một lúc sau, ta không thể tiếp tục lạc quan nổi nữa.

Bởi vì sau khi ta đi quanh một vòng xem xét, cuối cùng lại trở về điểm xuất phát. Nam nhân trước đó còn có thể ngồi xếp bằng, giờ gần như bất tỉnh, gục trên mặt đất.

Ta vốc một ít nước, rảy lên mặt hắn, nam nhân liền rên rỉ hé mở mắt.

“Huynh cảm thấy thế nào rồi?”

Nam nhân bị thiêu đốt đến mức thần trí còn không tỉnh táo, chủ động áp mặt vào bàn tay ta. “Thoải mái...”

Haizzz, nói tóm lại là không thể thấy chết mà không cứu.

Bản tiên cô thở dài, đưa tay cởi y phục hắn ra.

4.

Bản tiên cô ngày nào cũng tắm rửa cho nhi tử, không phải là chưa bao giờ thấy thân thể nam nhân.

Có điều, đều là nam nhân, nhưng thân thể của người trưởng thành và của trẻ nhỏ hình như không giống nhau cho lắm ...

Chỉ mới cởi lớp áo choàng ngoài mà ta đã không dám tiếp tục nữa. Nam nhân này... Nhìn thân thể hắn trắng nõn nhả nhặn, vậy mà đụng đến chỗ nào cũng cứng tựa sắt. Nhận thức được điều đó, ta liền có chút do dự khi phải đối mặt với thân thể dưới lớp y phục... A Di Đà Phật! Ta tự nói với bản thân, cứu người cấp thiết hơn!

Ta đem ngoại bào[6] nhúng ướt rồi cố gắng khoác lên người nam nhân, không biết qua bao lâu, hắn lại mở mắt lần nữa.

[6] Ngoại bào: Áo khoác bên ngoài. (ND)

“... Xung quanh đều là biển lửa, cô nương lấy nước ở đâu ra vậy?”

Trông bộ dạng môi khô nứt, mắt đỏ rực, thần trí mơ màng của hắn, đang yên đang lành lại bị giày vò đến nỗi biến thành khúc gỗ đốt lò, ta lại chỉ biết hỏi thăm xem hắn thế nào rồi. Hắn lẩm bẩm: “Bị cháy khô rồi”.

“Vậy thì cứ cháy tiếp đi.”

Ta cảm thấy hắn cứ bị cháy khô như thế cũng rất tốt.

Bản tiên cô thực sự sợ hắn nóng quá tới mức tỉnh lại, phát hiện toàn thân đều bị ta chạm vào hết cả rồi thì lại muốn chết.

Thực ra bản tiên cô đã cố gắng tránh đụng chạm lắm rồi. Nhưng dù có nói ra thì hắn cũng không tin, có khi lại nói bản tiên cô hèn hạ ấy chứ. Phải biết là ở thế gian phàm tục này chẳng có mấy ai lại tự nhiên phóng khoáng từ trong ra ngoài được như bản tiên cô đâu.

Nhân lúc tinh thần hắn tốt lên được chút ít, ta lại hỏi hắn cách tìm đường ra. Ôn Ngọc Tuyền đáp: “Yêu chưởng trong cái vò này rất có thể là một trận pháp thượng cổ nào đó, chỉ có thiên nhân[7] thần thông mới có thể nhìn thấu được. Dựa vào năng lực của ta, cho dù là lúc chưa bị thương thì cũng bó tay hết cách”.

[7] Thiên nhân: Mắt của trời. (ND)

Từ lúc phi thăng, ta đã khổ cực tu luyện bao nhiêu năm trên thiên giới mà cũng chẳng thể khai mở thiên nhãn. Bây giờ nghe thấy từ này cũng giống như nghe thấy cái thứ gì đó mông lung hư ảo vậy.

“Nếu nói như vậy thì chúng ta không thể ra ngoài được rồi?”

Ôn Ngọc Tuyền cười khổ đáp: “Cũng không hẳn, nếu như Đại sư huynh hay Nhị sư huynh đến được...”

Ta buồn bã nói: “Chẳng lẽ Đại sư huynh với Nhị sư huynh của huynh có thể mở được thiên nhãn?”

Ôn Ngọc Tuyền gật đầu: “Đúng thế”.

Ta ngẩn ra một lúc lâu không biết nên nói gì, nhưng điều làm ta bức mình nhất chính là nam nhân này lại tỏ ra như mình không hề nói dối.

Yên lặng hồi lâu, Ôn Ngọc Tuyền thỉnh thoảng lại xoay đầu về phía ta, vẻ mặt cổ quái.

5. Chương 5

Sau đó ta vẫn chưa chịu bỏ cuộc, lại đi xung quanh thêm một vòng nữa. Lần này ta chú ý quan sát kỹ hơn lần trước, song kết quả vẫn như cũ. Không trung phủ kín mây đen, còn vị trí cửa ra của cái vò này vẫn đóng kín như bưng, không thấy khe hở nào.

Ta đang ngồi bó gối dưới đất, thở ngắn than dài, đột nhiên như có cảm ứng, ngược đầu nhìn lên thì thấy trên bầu trời mây đen vẫn vũ có một người đang cầm ngọn đèn chầm chậm bước đi.

Người nọ thân hình cao gầy, diện mạo tuấn mỹ. Cách xa như vậy nhưng ta có thể nhìn thấy rõ ràng, bàn tay đang cầm đèn của y thon dài tảo nhâ. Y mặc bạch bào[8], một lọn tóc đen rủ xuống trước ngực, quả đúng là áo bào nhẹ nhàng như mây như sương, tóc đen mềm mại tựa lụa là gấm vóc.

[8] Bạch bào: Áo bào trắng. (ND)

Vừa mới nhìn thấy bóng dáng ấy, ta bỗng nhiên cảm thấy như dòng máu nóng đang ngược dòng trong thân thể lạnh băng của mình, cổ họng như bị thít chặt.

Người ta đều nói “mỹ nhân độc tựa rết”, thế nhưng “họa giáng từ nam sắc” cũng cùng một đạo lý ấy thôi.

Những tổn thương ta phải chịu vì y, đến giờ vẫn khiến lòng ta khó chịu âm ỉ.

Trước đó bản tiên cô quả thực chưa từng nhớ về vị thượng tiên này.

Nhưng sau khi nhìn thấy bóng dáng y, ta mới phát hiện, thật ra trong sâu thẳm cõi lòng ta vẫn luôn nhớ nhung y.

Ta vừa đứng bật dậy, bóng dáng ấy trong chớp mắt lại biến mất. Ta dụi dụi mắt, làm gì có thượng tiên nào đâu, chỉ là một đốm lửa sáng vằng vặc đang di chuyển trong những đám mây đen.

Đây chính là ngọn lửa thật sự mà chỉ những người tu hành thượng đẳng mới có được .

Tim ta đập thình thịch không ngừng, còn chưa kịp lên tiếng, trên không trung đã vang lên một giọng nói lạnh như băng: “Diu người bên kia dậy rồi theo ta ra ngoài”.

Bản tiên cô rất hận. Cả đời này, tật xấu lớn nhất của ta là một người thông minh sáng suốt từ trong ra ngoài nhưng chỉ cần đứng trước mặt thượng tiên thì lại hết như một kẻ lỗ mãng từ ngoài vào trong.

Ta nghe xong, hồi lâu vẫn không cử động, sau cùng mới lắp bắp hỏi: “Đế quân? Chi Liên đế quân?”.

Người đó im lặng trong chốc lát rồi mới hoài nghi hỏi: “Người là ai?”.

Người là ai? Người là ai? Ngài bảo ta phải trả lời thế nào đây?

Một ngày trên trời bằng một năm ở hạ giới, ta chính là cái kẻ xui xẻo bị ngài dày xuống trần mấy ngày trước đây.

Ngài quả đúng là nam nhân lòng dạ hẹp hòi, không có tình người dù chỉ một chút, ngài vẫn còn nợ ta rượu ngài đã uống trong nửa năm đấy nhá!

Ta dè dặt hỏi: “Thượng tiên... Người không nhớ ta sao?”.

“Người là ai?”, thanh âm càng thêm nghi hoặc.

Ta ngăn người một lúc mới sức nhớ, hiện mạo của ta bây giờ đã thay đổi. Đột nhiên không biết là nên thất vọng hay là đã rũ được gánh nặng.

Có điều... Chi Liên để quân sao lại đến nhân gian làm gì?

Ta vẫn còn đang băn khoăn giữa nịnh nọt Đế quân hay là giải tỏa nỗi oán hận trong lòng thì phía trên lại vang lên tiếng nói lạnh như sương, uy nghiêm không cùng: “Người có muốn đi ra không?”.

Ta ngưng ngừng đáp: “Có”.

Ôn Ngọc Tuyền vốn hơi thở yếu ớt, lúc này đang gắng gượng người dậy, dáo dác nhìn quanh, nhìn thấy ta, hần mới thở phào nhẹ nhõm.

“Cô nương hãy đi cùng ta nhé. Nhị sư huynh đã đến, chúng ta có thể ra ngoài rồi”. Hần yếu ớt nói trước ta một bước.

Phút chốc trong đầu ta liền trở nên vô cùng hỗn loạn, kinh ngạc hỏi: “Nhị sư huynh?”.

Hần hơi gạt đầu, trong lúc yếu ớt như vậy mà còn cố giữ vẻ nho nhã nói: “Cảm phiền cô nương dìu ta một chút”.

Ta chủ động lấy y phục đã bắn khoác lên cho hần rồi mới đưa tay dìu hần. Ôn Ngọc Tuyền nói như tiếng muỗi kêu: “Đa tạ cô nương!”. Còn ta đang khóc không nổi đây này, thầm hận lỗ để vị ở trên kia thấy được dáng vẻ mình cùng Ôn Ngọc Tuyền kẻ vai sát cánh như thế này, chẳng biết hần sẽ còn xem thường bản tiên cô đến mức nào nữa.

Một thanh trường kiếm thành linh bay đến trước mặt chúng ta.

“Dìu cho chắc sư đệ rồi lên đây.”

“Dưới đây chiếc vò này có yêu thuật ma quái, có thể khiến lòng người sinh ảo tưởng, trong lúc cười kiêu, phải nhắm chặt hai mắt, cho dù có nghe thấy tiếng gì cũng nhất định không được trả lời.”

Ôn Ngọc Tuyền nắm lấy tay ta: “Cô nương đừng sợ, tu vi của ta cao hơn cô một chút, ta nhất định sẽ che chở cô”.

Ta gạt đầu nhưng trong lòng thì nghĩ, tên nhóc khiến người lo lắng này, đã mất đi nửa mạng rồi còn tỏ vẻ khí khái làm gì không biết.

“Đứng cho vững”, phía trên lại vang lên tiếng nói lạnh lùng.

Thanh kiếm chở chúng ta, thoát cái đã bay lên mây mù dày đặc.

Ta ở phạm trần mấy năm nay, đi đứng ngồi nằm, làm việc gì cũng phải dựa vào đôi chân, từ lâu đã mong ước được sử dụng thuật bay lượn. Thế nên khi cơ thể vút lên không trung, ta đã phấn khích đến độ không thể nhắm mắt lại được.

Ở bên cạnh rất nhanh đã có động tĩnh, ta cảm giác được thân thể Ôn Ngọc Tuyền đột nhiên căng cứng, tựa hồ hần đã nghe thấy cái gì đó, chẳng mấy chốc hần mở to mắt, trên khuôn mặt dần dần lộ ra thần sắc mê muội.

Ta lắng tai nghe thử nhưng chẳng thấy gì.

Trước khi môi hần mấp máy, ta liền nhanh nhẹn đưa tay bịt kín miệng hần.

Ôn Ngọc Tuyền ứ ớ vài tiếng, sức lực không hề yếu chút nào. Ta không còn cách nào khác, đành phải hơi nghiêng người qua để chế ngự hần, ánh mắt vô tình lướt qua phía sau, chỉ một cái nhìn thoáng qua đã khiến ta bất giác sững người.

Một vị tiên nhân mình vận bạch y đang đứng trên thanh trường kiếm một cách tự nhiên phóng khoáng.

Nam tiên nở nụ cười, trên khuôn mặt đọng đầy ý cười mê hoặc, sóng mắt sáng rực, thật làm mê hoặc lòng người.

“A Bích, ta đang ở ngay phía sau nàng đây, nàng còn muốn đi đâu? Mau qua đây cùng ta uống rượu nào!”

Đúng là Chi Liên đế quân!

Ta cố gắng tự cảnh tỉnh mình rằng đó chỉ là ảo giác mà thôi. Chi Liên đế quân lạnh lùng mà có thể cười như thế này thì chắc là trời sắp sập rồi. Nhưng không biết vì sao, trong lòng ta giống như có chiếc móng vuốt đang cào nhẹ, ta không nhịn nổi lại quay đầu nhìn.

Đêm hôm đó cũng giống như thế này, Chi Liên đế quân đứng trước mặt ta, vẻ mặt khác xa với ngày thường, tựa như trong lòng tràn đầy tâm sự muốn bộc bạch với ta.

Giấc mộng hảo huyền ngắn ngủi, ta vẫn chưa kịp hoàn hồn thì nó đã vội tan biến. Tuy nhiên, đến ngày hôm nay ta mới nhận ra rằng, thì ra bản thân đã lưu luyến nó đến vậy.

“A Bích, còn do dự gì nữa, mau qua đây uống rượu với ta...”

“A Bích, mau đến đây...”

Kể ra, Chi Liên đế quân chính là người đầu tiên có thể uống được rượu do ta ủ.

Khoảng thời gian ngắn ngủi được ở gần y, đa phần y đều tỏ ra lạnh lùng, cao cao tại thượng.

Thế nên, khi bản tiên cô đứng trước mặt y, lúc nào cũng tim đập chân run, những lúc gặp nhau đều sợ y như vậy, nhưng sau đó ngồi nhớ lại thì trong lòng luôn có cảm giác lâng lâng phơi phới.

Bây giờ vị Chi Liên đế quân lạnh lùng khó gần kia lại gọi tên ta thân mật đến vậy, tình ý tha thiết, cảm giác này thật khó nói nên lời.

Cho dù chỉ là ảo tưởng cũng khiến người ta ngây ngất.

Ta không tìm được nỗ lực cười, quay đầu dịch dần ra phía sau, muốn nghe rõ hơn một chút.

Ai ngờ Chi Liên đế quân đứng trên kiếm nhếch môi cười, thân hình đang đứng đó lại từ từ bay ra phía sau, ta sững sờ, định mở miệng nói y đừng đi thì phía sau cổ áo lại bị túm chặt.

“Người không muốn sống nữa sao?”

Ta bị ép phải quay đầu lại, thấy người đáng lẽ lúc này đã bay vào khoảng không giờ đây lại đang đứng sờ sờ ngay trước mặt. Y phục diện mạo đều y như vậy, chẳng qua mặt mày lạnh lùng, cứ như bản tiên cô đang thiếu nợ y mấy vạn lượng bạc không bằng.

Thật đúng như tạt thẳng một chậu nước lạnh vào mặt ta vậy.

Nhưng Chi Liên đế quân, ngài ngài ngài, tay ngài đặt ở chỗ nào thế?

“Buông tay!”, ta lắp bắp, trong lúc hoang mang bèn đưa tay đẩy y ra, ai ngờ chẳng những không đẩy được, mà thân thể còn bị ngã ngửa ra sau.

“A!”, Ôn Ngọc Tuyển hét hoảng hét lên.

“A!”, ta thì lại hét thảm.

Cùng lúc này, phía trước đã hiện lên ánh sáng.

Gió lạnh rít qua, trường kiếm chờ theo ba người bỗng chốc lao ra khỏi tầng mây.

Ngày đó, hai đệ tử canh giữ ở thiên môn đang ngẩng đầu mong ngóng, còn chưa biết chuyện gì xảy ra, đã ra tay đánh bản tiên cô ngã xỉu khi bản tiên cô vừa từ trên trời giáng xuống.

5.

Ta nằm mơ.

Ngờ ngợ như đây chính là một cung điện nào đó trên thiên giới, tiên khí mờ ảo, tất cả mọi thứ đều đẹp tuyệt vời.

Chi Liên đế quân đang ngồi trên thượng tọa, ta ngồi ở ngay phía dưới.

Trông ta cứ như đã lặc mình hóa thân thành một vị thượng tiên có địa vị tôn quý, trên tóc cài trâm, thân mình đeo đầy trang sức, cúi đầu nhíu mày, khóe môi như ngậm cười, đúng là đã đoan trang lại phong tình quyến rũ. Bốn tiên nữ tay cầm đèn lồng mẫu đơn yên lặng đứng ở phía sau.

Mọi thứ đều như thật như ảo, Đế quân đang ẩn hiện giữa làn mây khói mờ mờ, phong thái nhẹ nhàng, dịu dàng như ngọc.

Y còn cười với ta, nụ cười thật ôn hòa, dịu dàng.

Ánh mắt thâm tình sóng sánh, ta thăm kinh ngạc, Đế quân như biến thành một người khác, từ trước đến giờ ta chưa từng thấy y phong lưu đa tình như thế.

Ta uống trà, Đế quân cũng uống trà.

Uống xong, ta bắt đầu mở miệng chất vấn: “Nghe nói Đế quân dâng tấu lên Thiên Đế, muốn dầy ta xuống hạ giới, không biết ta đã làm chuyện gì đắc tội Đế quân?”

Đế quân bước tới nắm lấy tay ta, điệu bộ quen thuộc, tựa như giữa y và ta đã như vậy hàng ngàn hàng vạn năm rồi. Y dịu dàng mỉm cười nói: “Thiên Đế phái ta xuống hạ giới, ta đi một mình rất cô đơn, thế nên muốn kéo nàng cùng đi”.

Ánh mắt sâu thẳm dịu dàng của Đế quân gần trong gang tấc, khiến người ta bất giác đắm chìm vào đó.

Tâm trạng của ta hiện giờ rất phức tạp, cứ lâng lâng phiêu phất như được ăn loại linh chi tiên thảo gì đó. Ta luôn nghĩ rằng Chi Liên để quân không thích mình, nhưng đến hôm nay thì xem ra ta đã sai hoàn toàn, rõ ràng Đế quân đã ngưỡng mộ ta từ rất lâu rồi.

Trong lúc vừa ngạc nhiên vừa vui sướng, không biết tại sao thân thể ta đã đứng ở ngoài Nam Thiên Môn.

“Vậy đi xuống nhé!”, Đế quân dịu dàng nói.

Sau đó y buông tay.

Ta còn chưa hồi tỉnh lại từ chén mê được uy lực khôn cùng của Đế quân, thì bỗng dưng thân thể đã bay giữa không trung, ta hoảng hốt phát hiện mình không thể thi triển được chút xíu tiên thuật nào cả, trực tiếp rơi thẳng xuống từ bên ngoài Nam Thiên Môn.

Trong giấc mơ, ta thiếu chút nữa tức đến mức đấm ngực dậm chân, hay cho ngài một Đế quân thâm hiểm, dám đẩy ta ngã đến hai lần!

Được lắm, ta cũng không phải hạng người không biết mình biết ta, với vẻ ngoài hiện tại của ta, dung mạo chỉ ở độ tầm thường, còn về cái thứ vẻ đẹp bên trong kia, chỉ gặp mặt một, hai lần, muốn nhận ra cũng khó, cho nên tất nhiên chẳng thể lọt vào mắt xanh của Chi Liên để quân cao cao tại thượng ngài. Tuy nói thì nói thế, nhưng ngài cũng không nên mở to mắt mà nhìn một cô nương rơi xuống một cách thảm hại trước mắt mình như vậy chứ! Thật làm tổn thương nặng nề đến lòng tự trọng của ta.

Cứ ngỡ trong mơ làm ta giật mình tỉnh giấc, nhi tử ngồi cạnh giữ bên giường ta, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn lạnh lùng nghiêm nghị, song hai mắt nó lại sưng phù lên như mắt thỏ, xem ra chuyện lần này đã khiến nó sợ hãi rồi.

Nhìn bộ dáng nó như vậy, kỳ lạ là ta lại nhớ đến tiểu hồ ly đã làm bạn với ta ba trăm năm trên thiên giới, nhóc con ấy mà hóa thành hình người, chắc trông cũng gần giống như vậy nhỉ?

Nhi tử này... Đúng là càng nhìn càng khiến ta yêu thương. Ta tự nói với bản thân vô số lần, thân thể hiện tại không phải là của mình, nhi tử do mình sinh ra cũng chỉ như lượm được giữa đường, hưởng hồ người và tiên khác biệt, có thân thiết đến mấy thì cũng có ngày A Hàn rời bỏ ta, tiến vào lục đạo luân hồi[9], chỉ cần một chén canh Mạnh Bà[10] sẽ quên hết tất cả quá khứ.

[9] Lục đạo luân hồi là sáu đường luân hồi của chúng sinh, gồm: cõi trời, cõi atula, cõi ngạ quỷ, cõi địa ngục, cõi người và cõi súc sinh. (ND)

[10] Canh Mạnh Bà: Theo tín ngưỡng Á Đông, những linh hồn được đi đầu thai trở lại làm người đều phải qua Vong Đài, uống canh Mạnh Bà để quên đi hết tất cả chuyện kiếp trước. (BTV)

Duyên phận mẫu tử này chẳng qua cũng chỉ là một chặng đường ngắn ngủi trên con đường tu tiên dài đằng đẳng của ta mà thôi, tuyệt đối đừng quá thật lòng.

Nhưng càng nghĩ như vậy ta lại càng không nỡ.

Sư huynh đã từng trách mắng ta quá câu nệ tình cảm yêu hận khiến cho việc tu tiên tiến triển quá chậm.

Hiện giờ căn bệnh này chẳng những không giảm, mà càng ngày càng nghiêm trọng hơn, sau này ta muốn có chút tiền đồ cũng khó.

6. Chương 6

Thôi đi, vì kẻ sách lâu dài, ta cứ phải bái vị sư này thì hơn, giả như may mắn, một ngày nào đó đưa con trai ta vô tình có được này tu thành chính quả, chúng ta có thể nối tiếp duyên mẫu tử tại thiên giới?

Môn quy của Thần Tiêu phái rất nghiêm ngặt, đệ tử cũng phân thành nhiều loại, thể hiện một cách rõ ràng phép tắc phân biệt sang hèn.

Trong đó, đệ tử không được ghi danh thì ở ngoài cùng. Cái gọi là đệ tử không được ghi danh chính là đệ tử không chính thức, những đệ tử này phần lớn là dân chúng sống gần đây hoặc là cô nhi không chốn nương thân được thu nhận vào. Những gì họ có thể học được chỉ là một chút võ công đơn giản, thường đảm nhận những công việc tạp dịch, số người mà cuối cùng có thể trở thành đệ tử chính thức vô cùng ít.

Những đệ tử bình thường được ở tại trung viện. Những người này là đệ tử chính thức của trưởng lão hoặc của vị sư thúc sư bá nào đó, được tu luyện đạo pháp thượng thừa, phụ trách toàn bộ công việc tuần tra trên núi. Hôm đó những người cầm kiếm nhất tề chỉ vào ta chính là những đệ tử ở trung viện.

Còn về nội viện, chỉ có thể nói vồn vện hai chữ: Cấm địa.

Với thân phận là khách nhân, ta được ở trong một căn phòng khá tốt tại trung viện.

Vết thương trên cơ thể ta do bị ngã thì không nghiêm trọng lắm, cái nghiêm trọng là vết thương do hai đệ tử kia đánh. Từ khi Ôn Ngọc Tuyền ra khỏi cái vò đó liền hôn mê bảy, tám ngày, miễn cưỡng cũng coi như hồi phục được hình dáng con người. Khi đó vết thương của ta cũng sớm khỏi, nhưng ta vẫn nằm trên giường giả bệnh, mãi cho tới khi Ôn Ngọc Tuyền khỏe lên đến thăm thì ta mới chịu thôi.

Hắn cũng thật có nghĩa khí, nghe được chuyện ta muốn bái sư, tuy hắn không thể nhận lời nhưng liền đồng ý giúp đỡ.

“Vài ngày nữa là lễ tế Tam Thanh[11], lúc đó các huynh đệ trong môn phái đều đến đông đủ, ta sẽ thử hỏi ý kiến của các vị sư huynh”, hắn ấy náy nói, “Nếu như là lúc bình thường, việc bái sư nhận đệ tử không nghiêm ngặt đến thế đâu, chỉ bởi vì trong khoảng thời gian gần đây, nạn yêu tinh nổi lên khắp núi nên sư môn mới canh gác nghiêm ngặt như vậy, xin cô nương bỏ qua cho”.

[11] Tam Thanh: Ba vị thần tiên tối cao trong Đạo giáo Trung Quốc, gồm: Ngọc Thanh là Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thượng Thanh là Linh Bảo Thiên Tôn và Thái Thanh là Đạo Đức Thiên Tôn. (ND)

Hắn xem ta như ân nhân cứu mạng, cư xử cực kỳ khách sáo.

Từ khi khỏe lên một chút, hắn ngày nào cũng tới thăm ta, hỏi han chút việc thường ngày, từ miếng cơm cho đến đủ mọi thứ đông tây nam bắc, hỏi han ân cần, vô cùng tận tâm tận ý. Hắn còn tặng cho A Hàn một thanh tiểu kiếm, dạy A Hàn chút võ công. Có vài lần hoa mắt ta còn nhìn nhầm thành hắn đang nịnh bợ A Hàn, có điều nhóc con khó chịu kia hình như chẳng cảm kích tí nào.

Không biết tại sao mà nhóc trọc đầu tham ăn ta gặp lúc lên núi cũng suốt ngày quần lấy A Hàn, mặt dày bám theo, chẳng những cho A Hàn kẹo mà còn cho cả đồ chơi, thế nhưng A Hàn chẳng thèm để ý tới nó.

Sau này ta mới biết khi ta đang hôn mê, vị Tứ sư huynh phóng đằng ấy có đến xem vết thương cho ta, vẻ mặt nhỏ mọn lạnh băng của hắn gây cho ta ấn tượng sâu sắc, cho nên ta cứ khi nghĩ đến chuyện mình đã uống thuốc do hắn kê đơn là mồ hôi lạnh cứ đua nhau túa ra. May mà qua mấy ngày vết thương cũng không để lại sẹo, cũng chẳng đột nhiên ngứa ngáy hay gì đó. Ngược lại, nhóc trọc đầu còn dùng vẽ mặt lo

lắng hỏi ta, có phải ta đã đắc tội với Tứ sư huynh hay không mà mỗi lần hắt thấy người bạn nhỏ bảo bối A Hàn của nó liền tỏ vẻ như muốn ăn tươi nuốt sống, khiến nó sợ đến nỗi lần nào cũng phải đứng phía trước che cho A Hàn.

Nhóc trọc đầu này mỗi lần kể chuyện là còn lôi thôi dài dòng hơn cả sông Trường Giang.

Nhóc trọc đầu không thích Đại sư huynh, bởi hắt lúc nào cũng ghen tị với tiên thuật của Nhị sư huynh, hơn nữa tính tình lại kỳ quặc khó hiểu.

Nhóc trọc đầu không thích Tứ sư huynh, bởi Tứ sư huynh vừa phóng đảng vừa xấu miệng, lại còn hẹp hòi nhỏ mọn, ánh mắt không đoan chính, cả ngày trên hoa ghẹo nguyệt, có lần còn dẫn một đám hồ ly tinh lên núi uống rượu mua vui khiến gà chó không yên, suýt nữa làm cả ngọn núi rung chuyển. Nhưng điều không thể tha thứ nhất chính là hắt cứ năm lần bảy lượt chế giễu cái đầu trọc và cặp lông mày trắng, thẳng tay sát muối lên trên vết thương của nó.

Nó còn tỏ vẻ khinh thường mà nói với ta, người Tứ sư huynh sùng bái nhất, thật ra chính là Nhị sư huynh. Cả ngọn núi này có ai không biết cách hắt ăn mặc, đeo kiếm đều là phỏng theo Nhị sư huynh, nhưng hắt đã không chịu thừa nhận, lại còn khiêu khích Nhị sư huynh khắp nơi.

Nhóc trọc đầu cũng không thích Ngũ sư huynh và Lục sư tỷ. Ngũ sư huynh tính cách yếu đuối nhu nhược, cho rằng Đại sư huynh tốt, Nhị sư huynh tốt, Tứ sư huynh tốt, Lục sư tỷ tốt, ngay cả đồng phân chó hoang ở ngoài sơn môn cũng tốt luôn, chẳng có chút cá tính nào. Còn Lục sư tỷ thì lại là một bà chằn hung ác, đối với ai cũng dữ dằn, cả ngày cứ bám lấy Đại sư huynh và Nhị sư huynh, lại còn hay đá lông nheo với Tứ sư huynh và Ngũ sư huynh nữa chứ.

Kết luận cuối cùng chính là, đối với nhóc trọc đầu, ngoài Nhị sư huynh ra thì nó chẳng vừa mắt người nào cả.

Từ tận đáy lòng ta rất tán thưởng nhóc trọc đầu, không ngờ nó lại yêu cái nghề giúp Đế quân lau kiếm đến vậy, lại còn thay Đế quân đem tất cả những người xung quanh ra soi mói một lượt.

Ta hỏi: “Vậy còn Tam sư huynh thì sao?”.

Nhóc trọc đầu nghe xong sững sờ, trên mặt hiện rõ thần sắc không vui, nói: “Không phải Tam sư huynh, mà là Tam sư tỷ. Tam sư tỷ đã mất từ lâu rồi”. Nó chỉ về một hướng của cấm địa nơi nội viện: “Mộ kiếm của Tam sư tỷ được chôn ở đằng kia, lũ chim chóc trên núi toàn đi bậy trên đó, cho nên đệ ngày nào cũng ra đó bắt chim để nướng ăn”.

Xem ra tình cảm của nhóc trọc đầu với vị Tam sư tỷ đã chết này không tồi chút nào.

Chi Liên để quân mã vẫn chưa xuất hiện.

Tại sao Chi Liên để quân lại đến nhân gian, còn trở thành “Nhị sư huynh” của những người này? Câu hỏi này tựa như bám rễ trong lòng ta, cho nên mỗi lần có cơ hội là ta lại vòng vo truy hỏi.

Nhóc trọc đầu ngây ngô nói: “Đệ từ khi hiểu chuyện thì đã ở cùng với Nhị sư huynh rồi. Bọn đệ đến bằng cách nào á? Ầm một cái, thế là đến thôi”.

Ồ, thật không thể nhìn ra nhóc trọc đầu tham ăn thế này mà lại không phải người phạm, chỉ tiếc là ta không có tiên thuật, không nhìn được bản thể của nhóc trọc đầu là gì.

Ôn Ngọc Tuyền lại lộ ra vẻ mặt ưu tư nói: “Từ nhỏ ta đã được sư phụ thu nhận trên núi, ta cứ nghĩ rằng sư tôn chỉ có mỗi một người đồ đệ là ta, không ngờ có một ngày sư tôn đột nhiên nói với ta, vài đồ đệ mà người đã thu nhận ở bên ngoài đang chuẩn bị trở về... Ngày các sư huynh sư tỷ trở lại, phía chân trời nổi tường vân[12], hai con phượng hoàng lửa dẫn theo hàng trăm loại chim chao lượn phía trên nhọn núi đúng chín ngày. Lúc đó ta đã có cảm giác các vị sư huynh sư tỷ không phải là người phạm, về sau quả thật nghe nói, Đại sư huynh và Nhị sư huynh đã thông được thiên nhãn.

[12] Tường Vân: Đám mây mang lại sự tốt lành. (ND)

Càng hỏi càng kinh ngạc, xem ra vị “Đại sư huynh” mà ta chưa từng được gặp ấy cũng là thần tiên, nhưng cho dù ta nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra được vị thần tiên nào trên trời đã hạ phạm.

Rốt cuộc là chuyện gì mà ghê gớm như vậy, ngày cả Chi Liên để quân cũng không giải quyết được, lại phải huy động cả một đội ngũ thần tiên?

Ôn Ngọc Tuyền nói rằng trước đó Nhị sư huynh của hắn được mời đến Côn Luân để bắt yêu, lần này có thể trở về kịp lúc cũng là trùng hợp mà thôi. Hiện giờ vì lễ tế Tam Thanh mà y bận tới tám mắt mũi, nếu ta muốn giáp mặt cảm tạ ơn ra tay cứu giúp của Nhị sư huynh ngày đó thì phải chờ qua vài hôm nữa.

“Có điều”, hắn mỉm cười nói, “Tính cách của Nhị sư huynh trước giờ đều lạnh như băng, đến lúc đó chỉ mong cô nương không bị kinh sợ”.

Ồi chào, ta cũng biết Đế quân tính tình lạnh nhạt khó gần, cũng từng phải chịu tổn thương nặng nề vì y. Nhưng chưa gặp người này còn được, chứ đã biết người mình mong đợi bao năm đang ở một nơi gần đó thì trong lòng ta cứ như có một đàn kiến đang bò vậy.

Ta kiềm chế thật lâu, cuối cùng không thể kiềm chế nổi nữa, một đêm nọ ta lén lút mò đến nội viện – nơi ở của Đế quân.

Không cần phải nói, khi ta vừa đi đến chân tường thì đã bị những đệ tử tuần tra chặn lại. Đám đệ tử này cũng thật thực tế, lúc đầu ta nằm ỳ trên giường giả bệnh thì toàn chỉ trở, khinh thường ta được bao ăn bao uống, sau khi ta ở trước mặt chúng đệ tử tìm vị trưởng lão cai quản công việc nội vụ rồi dâng lên lão một xấp ngân phiếu, góp phần to lớn trong việc cải thiện cuộc sống của các đệ tử trên núi, thì nhóm đệ tử này lập tức giống như thiếu nữ chuyển buồn thành vui, thái độ đối với ta và A Hàn đã thay đổi rõ rệt.

Nguồn ebooks: .luv-ebook

Ta nản lòng quay trở về, khi quay người lại ta liền tinh mắt phát hiện ra, ở đằng xa, Đế quân một thân áo trắng và một nữ tử trong y phục màu đỏ chói mắt đang đứng bên khóm hoa trong vườn, thân mật ngắm hoa dưới ánh trăng.

6.

Tuy Ôn Ngọc Tuyền có nói vài ngày nữa là lễ tế Tam Thanh, nhưng thực ra vẫn còn hơn nửa tháng nữa mới tới.

Chiều nào nhóc trọc đầu cũng đến tìm A Hàn, nhưng A Hàn lại không thèm để ý tới nó. Chỉ qua hai lần, nhóc trọc đầu đã nắm được nguyên tắc, mỗi lần đến nó không nói là tìm A Hàn chơi nữa, chỉ kéo lấy người suốt ngày ăn không ngồi rồi là ta, nói là đi dạo chỗ này chỗ kia, đương nhiên A Hàn lạnh lùng chắc chắn sẽ cùng đi.

Vừa sáng ra, Ôn Ngọc Tuyền đã đến nhắc ta, ngày hôm nay tại Thiên đài sẽ xử lý Đàm yêu, tên yêu quái bị Nhị sư huynh bắt được. Quả thật, chúng ta mới ăn xong bữa trưa, còn chưa kịp tiêu cơm, nhóc trọc đầu đã như chú khỉ con vui vẻ kéo ta đi xem.

Một đám đông đệ tử đã tụ tập xung quanh Thiên đài, người nào người nấy vẻ mặt nghiêm trang. Bản tiên cô biết điều, không dám giống như nhóc trọc đầu len lỏi như con giun về phía trước, chỉ kéo lấy tay nhi tử ẩn giữa đám đệ tử.

Giữa bãi bày lư hương, trên bàn đặt một cái vò đen sì, bên trên vò còn dán một lá bùa màu vàng, vài đệ tử cầm kiếm đang đứng canh giữ ngay bên, trong đó có ba người nổi bật nhất, một là Ôn Ngọc Tuyền, một là Tứ sư huynh từng có mâu thuẫn với ta ở nơi sườn núi, người còn lại là một nữ tử mũi hếch, trên người đang mặc bộ y phục màu đỏ cực kỳ quen mắt.

Thái độ của mọi người với nàng ấy đều có chút tôn sùng kính trọng, ta dùng ánh mắt soi mói đánh giá từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên, cuối cùng không thể không thừa nhận nữ tử này quả đúng là xinh đẹp như hoa.

Ôn Ngọc Tuyền nhìn cái vò đó, vẻ mặt cũng nghiêm túc giống như những đệ tử khác. Còn nữ tử kia cùng với Tứ sư huynh phóng đàng thì một người đứng khoanh tay, một người lau kiếm, bộ dạng hoàn toàn đứng đưng.

Ta nhìn trái nhìn phải, không thấy Chi Liên để quân đâu cả.

Nhóc trọc đầu chen tới, thờ ơ chỉ vào nữ tử áo đỏ, nói: “Kia chính là Lục sư tỷ”.

Tứ sư huynh tên Đan Thần, còn Lục sư tỷ là Tư Đàn.

Lục sư tỷ quay đầu lại, nở nụ cười khanh khách vô cùng đáng yêu rồi nói: “Nghe nói cái vò yêu này hại Ngũ sư huynh gặp nguy hiểm đến mức chút nữa thì mất mạng, bây giờ để sư muội trút giận thay cho huynh được không?”.

Ngũ sư tỷ vừa phong tình vừa khinh miệt.

Ôn Ngọc Tuyền lúc đầu ngượng đỏ mặt, sau đó hờ thẹn tới mức mặt trắng bệch cả ra.

Nhóc trọc đầu lắc đầu: “Thật đáng thương! Lục sư tỷ lúc nào cũng thích bốn cọt Ngũ sư huynh như vậy”.

Ta hỏi: “Có phải Ôn sư huynh thích Lục sư muội của hắn không?”.

Nhóc trọc đầu gật lia lịa.

Ta lại hỏi: “Vậy còn... Nhị sư huynh?”.

Nhóc trọc đầu bĩu môi: “Hừ, Nhị sư huynh không thích cái loại nữ nhân vừa kiêu căng vừa lẳng lơ như vậy đâu”.

Ta thở dài, nghĩ đi nghĩ lại cái cảnh hai người họ chàng chàng thiếp thiếp ngắm hoa dưới ánh trăng.

Xem xong trận xử thì cũng vừa đến giờ ngủ trưa, nhưng hôm nay ta có làm thế nào cũng chẳng ngủ được, ta dậy lấy cái gương đồng nhét ở đáy rương ra, đánh giá gương mặt mình từ trái sang phải, rồi ngồi thở ngắn than dài.

Thình lình sát vách truyền đến tiếng lạch cạch.

Ta còn đang phiền não xem có nên đi tìm Ôn Ngọc Tuyền xin vài viên đan dược dưỡng nhan về nghiền ra thoa lên một chút, cứu vớt lại vẻ sương gió trên mặt mình hay không thì nhóc trọc đầu lăm la lăm lét lách vào phòng: “Nhanh lên, Lục sư tỷ đang đánh nhau với người ta đây này”.

Tuyệt lắm, ta chưa bao giờ bỏ qua những trò hay như vậy cả. Từ xa ta đã trông thấy bộ y phục màu đỏ chói mắt của Lục sư tỷ Tư Đàn, nàng ta đang ôm kiếm đứng chặn ngang đường, hiển nhiên là không muốn nhường đường cho hai nữ tử - một mặc y phục xanh, một mặc y phục trắng, trên tay đang cầm hộp quà và giỏ hoa.

Nhìn từ xa cũng có thể thấy được dung mạo hai cô nương này cực kỳ xinh đẹp, chỉ có điều bây giờ một người đang tức đến dựng đứng đôi mày liễu, một người lúng túng đến mặt đỏ tía tai. Nhưng bất kể là người đang nổi giận hay ngượng ngùng, đương nhiên chẳng ai có thể đánh đá bằng Lục sư tỷ Tư Đàn.

Tư Đàn nói: “Nếu các người muốn đến tặng lễ vật tạ ơn, vậy đã đưa lễ vật đến rồi thì mau rút nhanh cho ta”.

Cô nương áo xanh có đôi mày lá liễu thờ hờn hờn nói: “Lễ vật chúng ta phải đưa tận tay Nhị sư huynh, tạ ơn thì chúng ta cũng phải tạ ơn ngay trước mặt huynh ấy, vài ngày nữa chính là sinh thần[13] của Nhị sư huynh rồi! Chúng ta phải chúc mừng huynh ấy xong rồi mới đi!”.

[13] Sinh thần: Sinh nhật. (ND)

Tư Đàn nhổ một bãi nước bọt ngay trước mặt họ, nói: “Phì! Cái đồ hồ ly tinh không biết xấu hổ nhà người! Nhị sư huynh của ta đã không thèm để ý tới người rồi, người lại còn mặt dày mày dạn mò lên núi, cái mặt xấu xí không ai ưa, cả ngày thêm muốn đàn ông đến phát điên rồi!”.

Cô nương áo xanh tức run lên bần bật, dùng dùng rút kiếm, còn bà chằn hung tợn Tư Đàn tất nhiên cũng rút kiếm ra luôn.

Ta đứng một bên xem đến vô cùng say mê thích thú.

Còn nhóc trọc đầu đứng bên thì lòng đầy cảm khái, luôn miệng nói Nhị sư huynh của nó đúng là “hồng nhan họa thủy”. Ba nữ nhân đã nhanh chóng từ dưới đất đánh lên trên trời, khiến ấy đệ tử không biết bay chạy đến khuyên ngăn chỉ biết sốt ruột giậm chân. Bản tiên cô vừa xem vừa tán chuyện, nhóc trọc đầu nói:

“Hai tỷ tỷ này chính là sư tỷ của Côn Luân phái, có lẽ thời gian trước Nhị sư huynh đã đến núi Côn Luân để trợ giúp việc bắt yêu nên họ đến để tạ ơn”.

Ta kích động hỏi: “Vừa rồi họ có nói sắp đến sinh thần của Nhị sư huynh là sao?”.

Nhóc trọc đầu gãi đầu: “Thì là sắp đến sinh thần của Nhị sư huynh thôi”.

Hai cô nương của Côn Luân phái cuối cùng vẫn ở lại, còn ở ngay bên cạnh phòng ta nữa. Tư Đàn lại hùng hổ đến cùng người ta tranh cãi, chén cốc khay đĩa thì cứ bay ra ngoài loảng xoảng. Hai vị cô nương của Côn Luân phái cũng chẳng phải hạng vừa, cãi nhau với Tư Đàn xong, lại tiếp tục la hét ầm ĩ đòi gặp Nhị sư huynh, ồn ào đến mức cả ngọn núi đều không yên.

Buổi tối trong lúc ta và nhi tử đang dùng bữa thì “rầm” một tiếng, cánh cửa tan tành, bà chằn Tư Đàn bước vào, bộ dạng như muốn đến gây sự.

“Chính là ả ta muốn bá sư phải không?”, Tư Đàn giễu cợt nói: “Bao nhiêu tuổi rồi mà còn muốn bá sư, ta thấy người mau quay về tìm tên nam nhân nào rồi gả quách đi cho rồi”.

Cãi nhau cái gì chứ, chẳng phải là sở trường của ta.

Thế là ta nén giận nói: “Vâng vâng vâng, Hàn đệ, mau lại chào hỏi dì đây đi”.

Chỉ vì một chữ “dì” này mà Tư Đàn suýt nữa ném ta văng lên nóc nhà.

May mắn là vào thời khắc then chốt, Ôn Ngọc Tuyền cuối cùng cũng chạy nhanh tới, ngăn Tư Đàn lại.

7. Chương 7

Lần này ta gặp họa, đến lượt hai tỷ muội ở núi Côn Luân dựa vào cửa phòng ta xem trận náo nhiệt. Tứ sư huynh Đan Thần phóng đặng chuyên mang xui xẻo tới đó cũng đến, hắn cứ như ong mật thấy hoa tươi mà dính lấy hai tỷ muội phái Côn Luân, còn nở nụ cười mê người nói chuyện cùng họ: “Giỏ hoa của sư muội đẹp thật, ta thấy sư muội lúc nào cũng mang theo nó bên người, lẽ nào đây là một loại pháp khí?”.

“Không phải, không phải”, cô nương áo trắng ngượng ngùng nói: “Đây là quà sinh thần mà tỷ muội ta chuẩn bị cho Liên sư huynh, hoa trong giỏ chính là kỳ hoa trên núi Côn Luân chúng ta, nếu có thêm cả Lăng Ba vi bộ[14] và bài múa kiếm của núi Côn Luân nữa thì khi nụ hoa nở có thể tỏa hương mười dặm”.

[14] Lăng Ba vi bộ: Tên một môn công phu mô phỏng bước chân nhẹ nhàng thanh thoát của nàng Lăng Ba trong thần thoại Trung Quốc. (BTV)

Đan Thần tỏ vẻ cực kỳ hâm mộ: “Hai vị cô nương có lòng như vậy, Nhị sư huynh ta thật có phúc”.

“Đâu có, đâu có”, cô nương áo xanh hai má đỏ bừng nói: “Sao có thể bì được với một, hai phần công lao trợ giúp của Liên sư huynh lần ấy”.

Nhìn cảnh hoa đào hồng thắm bay lá tả đó, nếu không phải bất đắc dĩ, bản tiên cô ta thực sự cũng chẳng muốn xen vào.

Để tránh Tư Đàn đang động tay động chân, ta đành phải ôm lấy nhi tử mà len qua.

Đan Thần hình như mới phát hiện ra ta, làm bộ mở to hai mắt, nhìn bộ dạng thảm hại của ta.

Lúc này, Tư Đàn hung hăng đẩy Ôn Ngọc Tuyền ra, gương kiếm đâm về phía ta.

Hai tỷ muội Côn Luân không đứng gần ta, mà Đan Thần ở bên thì lại nảy sinh mâu thuẫn với ta, kiếm đâm tới, hắn bèn giả như không nhìn thấy, còn vờ vịt tỏ ra hoảng hốt, lúng túng.

Trốn cũng không được, ta cắn răng chạy nhanh về phía trước, sau đó “bộp” một tiếng, ta đâm sầm vào vòng tay của một người.

7.

Vòng tay đó thật ấm áp, còn có một mùi hương thanh mát không thể diễn tả nổi thành lời.

Ta cảm thấy có một đôi tay cứng rắn đặt lên vai mình rồi đỡ ta lên, khoảnh khắc đó khiến ta có đôi chút hụt hẫng. Sau đó là một giọng nói lạnh như băng mà chỉ mỗi Chi Liên để quân mới có: “Lại chuyện gì nữa đây?”.

Sau này ta mới rút ra kết luận: Khắc tinh của con châu chấu Tư Đàn suốt ngày nhảy tới nhảy lui kia chính là Đại sư huynh và Nhị sư huynh của nàng ta.

Tóm lại, chỉ cần Chi Liên để quân ra tay, việc mà trước đó Ôn Ngọc Tuyền dốc cạn lời nói, mồ hôi đầy đầu cũng không làm được, Để quân thì chỉ cần dùng một ánh mắt là có thể giải quyết được ngay.

Tư Đàn hung dữ tách ta ra, chen vào đứng bên Nhị sư huynh của ả mà nũng nịu. Hai tỷ muội Côn Luân thì mặt đỏ tía tai, chân tay lúng túng.

Trong tình hình như vậy, ta cảm thấy có thể chiêm ngưỡng tư thế oai hùng của Để quân được tí nào hay tí ấy, vì thế cứ lén nhìn Để quân hết lần này đến lần khác, nước miếng cũng nuốt hết ngụm này đến ngụm khác, lúc ta gần như đã đem nước trà uống cả ngày hôm nay ra uống lại lần nữa thì phát hiện A Hàn trong lòng ta đang mở to cặp mắt sáng đen láy mà nhìn chằm chằm Chi Liên để quân.

Để quân vừa vung tay đã thu được kiếm mà sư muội y đang cầm, động tác thành thực, phối với gương mặt và lúm đồng tiền xinh đẹp của Tư Đàn, quả thật là trai tài gái sắc. Ta thấy mình mà ngắc nứu chắc chắn sẽ để lộ vẻ mặt ỉu xiu, thế nên bèn rời mắt sang nhìn hai tỷ muội Côn Luân, ta sung sướng phát hiện ra, không phải chỉ mỗi mình ta là người buồn bực.

Đan Thần chậm chậm bước tới, “phạch phạch”, chiếc quạt bạch ngọc được mở ra, phe phẩy, rồi Đan Thần hỏi sư muội: “Sinh thần của Nhị sư huynh, ngay đến hai vị tỷ muội Côn Luân cũng không ngại đường xa đến chúc mừng, chắc là sư muội cũng không chịu thua kém đâu nhỉ?”.

Tư Đàn kiêu ngạo ưỡn ngực, nói rằng đó là chuyện đương nhiên, ả đã chuẩn bị cho Nhị sư huynh một sinh thần khó quên, tuyệt đối không giống như những kẻ nào đó đem một giỏ hoa rách rưới quê mùa đến để tự chuốc lấy sự mất mặt.

Đan Thần nói xong còn khiêu khích nhìn hai tỷ muội Côn Luân bằng ánh mắt khinh bỉ, khiến hai cô nương tức run cả người.

“Vậy còn vị cô nương này?”

Một lúc sau, ta mới giật mình nhận ra hắn đang nói với mình.

Để quân hình như lúc này mới phát hiện ra ta, nhẹ nhàng đưa ánh mắt sang ta.

Nhất thời ta căng thẳng ấp a ấp úng, đầu óc trống rỗng, lắp bắp: “Hả? Ta... ta...”. Tuy biết được sinh thần của Để quân ta cũng thầm vui mừng, nhưng Để quân luôn tỏ vẻ không quen biết ta, nếu tặng quà cho y, phải chăng ta có chút mạo muội?

Đan Thần cười hì hì, tiếp tục phe phẩy quạt: “Nghe nói người muốn báỉ sư, ta ấy mà, lẽ ra ta không đồng ý, nhưng ta đã thay đổi ý kiến. Thế này nhé, nếu trong ngày sinh thần của Nhị sư huynh, người tặng một lễ vật làm huynh ấy cười, vậy thì xem như ta đồng ý”.

Tư Đàn cười khanh khách nói: “Nếu thế thì ta cũng đồng ý”.

Trong giấc mơ, ta đã thấy Để quân mỉm cười.

Còn ở ngoài hiện thực... Đừng nói là cười, ngay cả vẻ mặt ôn hòa của y cũng khiến người ta có chút cảm giác như đang bị chế giễu.

Khiến cho Để quân cười, chắc dễ hơn một chút so với việc “làm cho hòn đá cũng phải gật đầu[15]” nhỉ?

[15] Ý nói: Nói năng thuyết phục và có lý đến nỗi hòn đá cũng phải gật đầu. (ND)

Đây rõ ràng là hành hạ người ta đến chết mà!

Đến khi ta hồi phục lại được sau đả kích thì bên cạnh chỉ còn mỗi Ôn Ngọc Tuyền mang vẻ mặt áy náy nhìn ta. Ta thở dài, trong lòng gào thét: “Nhi tử ơi là nhi tử, sau này con mà thắng tiến rồi thì nhớ là phải thay ngựa lương đánh cho hai tên tiện nhân Đan Thần và Tư Đàn kia tơi bời hoa lá nhé!”.

Đồ đạc trong căn phòng ta ở đã bị Tư Đàn đập vỡ hết cả, đành phải đổi một gian phòng khác. Sau khi sắp xếp xong, ta liền vắt óc suy nghĩ, tháo hết những vật có giá trị trên người mình xuống. Xếp những thứ như vòng xuyên, ngọc liên hoàn thành một hàng ngang, đắn đo suy nghĩ thật lâu, ta mới hỏi nhi tử: “Đệ thấy trong mấy cái này có cái nào vừa mắt không?”.

Nhi tử ta không thèm để ý, trưng ra bộ mặt lơ đãng buồn ngủ. Ta đột nhiên nhớ ra, trên người nhi tử vẫn còn một đồ đáng giá, đó chính là viên minh châu to bằng ngón tay cái mà ta tặng nó vào sinh thần hai tuổi. Viên minh châu này sáng trong óng ánh, phát ra quang sắc nhàn nhạt tựa như ánh trăng. Lai lịch của nó cũng vô cùng kỳ lạ. Ngày hôm ấy, khi ta đang đi qua chợ phiên thì có một ngư dân rao bán hai con cá chép màu vàng, trông thấy hai con cá chép vàng liên tục vùng vẫy trong lưới, đôi mắt cá còn rơm rớm nước, ta nhất thời động lòng trắc ẩn, bỏ tiền mua chúng đem đi phóng sinh, còn bị tên ngư dân tham tiền kia đòi giá cắt cổ.

Viên minh châu này chính là do một trong hai con cá đó nhả ra.

Tuy ta từng thấy nhiều vật quý hiếm, nhưng vẫn không thể đoán ra lai lịch của nó. Nhưng nhìn viên minh châu chất lượng thượng đẳng, xung quanh tỏa ra linh khí, ta liền đoán, chắc đây là một bảo vật của long cung dưới đáy biển, liền vui vẻ đem về nhà tặng cho nhi tử.

A Hàn có vẻ rất thích lễ vật này, luôn bỏ trong hà bao[16] mang theo bên người, ngay cả lúc ngủ cũng chưa từng tháo xuống. Ta vừa mới vươn tay về phía chiếc hà bao bảo bối của nó, nó lập tức cảnh giác, liều mạng giữ chặt, ngang bướng nói: “Cái này không được!”.

[16] Hà bao: Hầu bao, túi tiền. (ND)

Ta cuối cùng cũng hiểu được tâm trạng “hận sắt không thể rèn thành thép”, buổi tối trước khi đi ngủ ta cố gắng kể cho nhi tử nghe đạo lý “luyện tiếc con mình sao có thể bắt được sói[17]”, nói tới nói lui ta cũng cảm thấy buồn ngủ, bèn tắm rửa rồi đi ngủ.

[17] Luyện tiếc con mình sao có thể bắt được sói: Biểu thị ý nếu muốn đạt được một mục đích gì đó thì nhất định phải trả một cái giá tương đương. (ND)

Trong lúc ta đang lơ mơ ngủ thì bị một người đẩy. Lơ mơ thấy được đó là một bóng đen, ta mơ mơ màng màng theo bóng đen nọ đứng dậy, trong lòng như có linh cảm mà quay đầu lại, kinh ngạc phát hiện ra thân thể mình vẫn còn đang nằm trên giường.

Ta đang nằm mơ hay là hồn đã lìa khỏi xác?

Thân thể nhẹ nhàng theo sát bóng đen bay về phía trước. Bên ngoài trăng sao sáng tỏ, sương đêm lành lạnh, mấy đệ tử tuần tra mệt mỏi nhắm mắt, ta bay lướt qua người họ rồi tiến vào nội viện cấm địa, vậy mà họ chẳng hề phát hiện ra.

Ta mừng thầm trong bụng, quả thật là ta đang nằm mơ rồi!

Suy nghĩ của ta nhất thời nhanh nhạy như con ngựa hoang được thoát khỏi dây cương. Bóng đen đó thoát cái đã không thấy đâu nữa, ta bắt đầu vận vận cổ, khỏi cần suy nghĩ mà mò về phía nơi ở của Đế quân.

Ta cứ đi mãi đi mãi, dường như không đúng đường cho lắm. Xung quanh cây cối um tùm, hoa chen sắc lá, cuối cùng ta đi đến một viện tử[18] bỏ không, bốn phía vắng lặng không một bóng người.

[18] Viện tử: Khu nhà nhỏ gồm phòng và sân vườn. (ND)

Cửa không đóng, trong phòng còn thấp một ngọn đèn dầu, trông sáng sủa sạch sẽ giống như có người ở bên trong vậy.

Nhìn cách bài trí trong phòng, có thể nhận ra đây là căn phòng của một nữ nhân.

Quả nhiên, xoay người về phía chiếc giường thấp được trải nệm mềm mại, đằng sau tấm màn treo một bức tranh. Trong tranh vẽ một nữ nhân cầm kiếm đang xoay lưng, khung cảnh nền là hoa hạnh tung bay đầy trời. Ta nhìn bức tranh vài lần, thật kỳ lạ quá, bóng lưng của nữ nhân kia không hiểu sao khiến ta cảm thấy rất quen thuộc.

Đang đứng tần ngần thì bên ngoài đột nhiên có tiếng động, ta chưa có tâm lý chuẩn bị, vừa quay đầu nhìn lại thì suýt nữa thất thanh hét lên.

Ở chính giữa viện môn có một người đang nhấc chân bước vào, chẳng phải Đế quân thì là ai?

Ta ngẩn ra nhìn Đế quân đi thẳng đến trước mặt, y nhìn chằm chằm ta, ánh mắt thâm trầm.

“Thấy thế nào?”

Giấc mơ này... giấc mơ này giống thật quá!

Cũng may là trong mơ, nếu không, ta phải giải thích sao với Đế quân khi mình xuất hiện ở đây?

Trái tim ta lại bắt đầu đập nhanh hơn, nhưng trong lòng quả thật rất hiếu kỳ. Ta hỏi: “Người trong bức tranh này là ai?”

Đế quân đáp: “Đó là Tam sư muội của ta”.

Tam sư muội? Chính là cái người đã chết đó sao?

Ta “ồ” một tiếng thật dài, lén đưa mắt nhìn về mặt của Đế quân.

Vào khoảng thời gian yên lặng đó, ta cảm tưởng như có thể nghe được tiếng cát rơi.

Không biết qua bao lâu, Đế quân bất thành linh chìa tay ra rồi nói với ta: “Lại đây”.

Ta nghe xong, phản ứng đầu tiên không phải vui mừng, mà là giật mình.

Không phải ta cố tình kiếm chuyện mà ta rất sợ cái bản tính thay đổi thất thường, trở mặt vô tình đó của Đế quân. Ai biết được Đế quân có đổi cách khác để hành ta không.

Nhưng ta đã nhanh chóng nghĩ thông, đây là mơ mà! Chỉ có trong mơ thì Đế quân mới thân thiết, chủ động như thế.

Nghĩ như vậy, đầu óc ta bắt đầu nóng lên, dũng cảm đưa tay nắm lấy tay y.

Ồ ồ... Bàn tay Đế quân vừa ấm áp vừa mạnh mẽ, cảm giác chạm vào vô cùng chân thật!

Đế quân nắm tay ta, ta lâng lâng đi theo y.

Giấc mơ ư là giấc mơ, xin đừng tỉnh lại, cũng đừng thay đổi! Hãy cứ tiếp tục như vậy thôi.

Không biết Đế quân muốn đưa ta đến nơi nào nhỉ? Ta kích động đến chết đi sống lại, ánh mắt cứ dán vào Đế quân. Trong lúc vô tình bước nhanh hai bước, giữa ta và y gần như không còn khe hở nào, nhưng khoảng cách gần gũi quá mức như vậy khiến tim ta đập thình thịch như muốn nhảy khỏi lồng ngực, thế nên ta nhút nhát chậm lại vài bước. Sau đó, đột nhiên ta ngượng ngùng phát hiện tay mình đang ướt mồ hôi.

Đế quân y có phát hiện ra rằng, nắm tay thân mật như vậy chỉ có thể xảy ra giữa nam nữ đang luyện ái lẫn nhau hay không?

A! Tại sao đây chỉ là một giấc mơ kia chứ!

Chương 2: Kể si tình khi gần khi xa

1.

Gió lạnh xào xạc thổi, nơi đó chính là một ngôi mộ kiếm.

Ấn tượng của ta với nơi này chính là câu mà nhóc trọc đầu đã nói với ta hôm nọ: “Mộ kiếm của Tam sư tỷ được chôn ở đằng kia, lũ chim chóc trên núi toàn đi bậy trên đó, cho nên đệ ngày nào cũng ra đó bắt chim để nướng ăn”.

Đế quân đứng lại, tỏ ý muốn ta tự đi lên phía trước mà xem, vậy nên ta chẳng còn cách nào, lại tiếp tục mặt dày giả vờ quên mất rằng mình vẫn còn đang tay trong tay với Đế quân. Ta tiến lên trước hai bước, trên mộ không hề có chữ viết hay ký hiệu gì mà chỉ cầm một thanh kiếm. Xem xong ta cảm thấy thật khó hiểu: “Kiếm gỗ?”.

“Đúng vậy, là kiếm gỗ”, khuôn mặt Chi Liên để quân phủ đầy hàn sương, so với người lúc này nắm tay ta thì cứ như hai người khác nhau vậy. Âm thanh cất lên như một trận mưa đá: “Ta đang muốn hỏi muối, thanh kiếm thật muối quăng đi đâu rồi?”.

Nghe vậy, ta đang đứng đó liền vì quá sợ hãi mà giật mình tỉnh giấc.

Ánh mặt trời rực rỡ, ở bên ngoài vang lên tiếng leng keng không dứt. A Hàn không ở trong phòng.

Ta rửa mặt xong bèn lấy một chút điểm tâm trong hộp ra ăn rồi đi tìm nhi tử.

Giấc mơ đêm qua cứ như thật, ta không tìm được liếc nhìn về hướng nội viện mấy lần, không biết cảnh tượng trong đó có giống như trong mơ không nhỉ?

Hai tỷ muội Côn Luân vẫn như thế, một xanh một trắng, cô nương áo xanh múa kiếm, cô nương áo trắng xách giỏ hoa, một bên cổ chân buộc một cái chuông nhỏ, theo cách nàng ta bước đi hình như đó chính là Lăng Ba vi bộ độc môn của phái cô ta, mỗi bước chân mỗi cái lắc lư, phối hợp thêm cả tiếng chuông leng keng, vừa uyển chuyển vừa êm tai.

Tứ sư huynh Đan Thần phóng dăng đang cầm một cây tiêu đứng gần đó, vẻ mặt say mê đắm đuối. Màn múa vừa kết thúc, hắn liền vỗ tay bôm bốp khen hay, còn liên tục than thở: “Ta muốn đệm nhạc cho hai vị sư muội nhưng nay nghe tiếng chuông tuyệt diệu như vậy, sư huynh không dám tự làm xấu mặt”.

Đan Thần ở đó, ta đương nhiên chẳng muốn đi tới để gặp xúi quẩy. Đang định len lén đi đường vòng tìm vài đệ tử hỏi chuyện, thì con mắt xảo trá của Đan Thần vừa liếc một cái đã thấy ta ngay, sau đó không biết thức thời mà dùng đòn bước tới trước mặt chặn đường ta.

“Xem bộ dáng đại tỷ như vậy chắc là vừa mới ngủ dậy? Mắt sưng đến không biết giống cái gì rồi”, hắn thành tâm thành ý nói: “Ngũ sư đệ cũng coi như một cao thủ luyện đan, tỷ với Ngũ sư đệ lại thân thiết như thế, sao không đến xin đệ ấy vài viên đan được tiêu sưng bởi bổ tinh thần về mà dùng?”.

8. Chương 8

Ta cũng cực kỳ thành khẩn mà nói: “Tứ sư huynh thật biết quan tâm người khác. Dù sao khi ta được sinh ra thì dung nhan cũng chẳng xinh đẹp gì rồi”, ngừng một chút tỏ vẻ vô cùng hâm mộ, ta nói: “Làm sao có thể xinh đẹp yêu kiều hơn hoa được như Tứ sư huynh?”.

Hắn cười, ánh mắt kỳ dị còn mang theo sát ý. Tacũng cười, như gió xuân thổi qua khiến vạn vật hồi sinh.

Đan Thần hỏi: “Sao rồi? Đã chuẩn bị lễ vật cho Nhị sư huynh chưa?”.

Ta cười híp mắt đáp: “Không phiền sư huynh phải nhọc tâm”.

Hắn chỉ chỉ ngả ngón, đi quanh ta một vòng rồi nói: “Xem bộ dạng của ngươi thế này cũng không giống người có thể đưa ra vật gì có giá trị. Hơn nữa Nhị sư huynh ta cũng không dễ động lòng với những thứ phàm tục tầm thường đâu nhé”.

Lời nói của hắn cực kỳ khó nghe nhưng câu sau thì đúng là sự thật.

Chỉ có điều, ta từ trước đến nay cho dù thua nhưng cũng không bao giờ thua về mặt khí thế, vậy nên ta bĩu môi: “Cũng chẳng còn cách nào khác, xuất môn tại ngoại, trong nhà dù có long sàng ở Đông Hải, trống không tước trên Linh Sơn, cũng đành phải để đó ốc meo, đâu có thể về lấy được”.

Đan Thần phì cười lên tiếng: “Không có được thứ nào cho ra hồn thì múa giống như hai vị sư muội cũng được. Biết múa không? Vậy còn gảy đàn? Nếu như cũng không được thì ta khuyên ngươi hãy mau chóng bỏ cuộc đi”.

Trận cãi nhau này không thể tiếp tục được nữa vì ta bỗng thấy nhi tử mà mới sáng sớm đã không thấy đâu bỗng lù lù xuất hiện.

Tiểu tử giấu tay sau lưng không muốn cho nhóc trọc đầu cầm. Nhóc trọc đầu tủi thân đành túm lấy vạt áo của nó, tay kia cầm một túi đồ ăn, hai thằng nhóc đang nín nín kéo kéo bước lại đây.

Ta liếc mắt thấy trước ngực nhi tử còn đang đeo thứ gì đó, kinh ngạc hỏi: “Đệ lấy chuỗi tràng hạt này ở đâu vậy?”. A Hàn bữu môi nói: “Sư phụ cho”. Ta vẫn còn như đang ở trong mây trong sương thì nhóc trọc đầu đứng bên hưng phấn nói: “Nhị sư huynh nhận A Hàn làm đồ đệ rồi! Hiện giờ xét về vai vế, A Hàn còn lớn hơn đệ một bậc đấy...”, nói đến đây nhóc trọc đầu liền bị nhi tử của ta đẩy ột cái ngã sấp làm miệng dính toàn bùn.

Ta hoàn toàn sững sờ.

Cứ thế nhận đồ đệ mà chẳng cần có sự đồng ý của các sư huynh sư đệ sao?

Xu thế phát triển của sự việc quả thực khiến ra trở tay không kịp... Để quân y chẳng nói chẳng rằng, sao tự nhiên lại giúp đỡ ta như vậy?

“Ngay cả chào hỏi cũng chưa, sự việc cứ như vậy mà kết thúc rồi sao?”, Đan Thần đứng một bên lẩm bẩm.

Nhóc trọc đầu hét vào mặt hắn: “Nhị sư huynh nói, có chuyện gì thì tự đi tìm huynh ấy mà hỏi”, sau đó nó nói với ta: “Nhị sư huynh nói, sau này tỷ tỷ và A Hàn có thể tự do ra vào viện tử của huynh ấy, sẽ không có ai cản trở đâu. Vẫn còn một câu huynh ấy muốn đệ chuyển lời, tỷ tỷ đừng quên chuyện lời hứa về sinh thân của huynh ấy”.

Hết bất ngờ này đến bất ngờ khác khiến ta không thể phản ứng kịp.

Ta cứ cho rằng chuyện tặng lễ vật sinh thân đó đều do hai người Đan Thần và Tư Đan cùng nhau làm loạn để phá bình ta, lẽ nào Đế quân đứng bên cạnh lại thâm để ý, xem chuyện này là thật? Ta quả không dám tin!

Ta dắt nhi tử về phòng hỏi rõ sự tình, A Hàn nói: “Sư phụ dẫn con qua đó, lúc đầu thì hỏi tên, năm nay bao nhiêu tuổi, sau đó hỏi phụ mẫu là ai, rồi sinh ra ở nơi nào. Hỏi xong thì ngồi trên ghế ngắn người”.

Thật không hổ danh là Đế quân, những việc làm không ai có thể đoán ra được.

“Cuối cùng sư phụ liền hỏi con, có phải muốn báỉ sư tu hành không? Con trả lời là phải. Sư phụ lại hỏi, tu hành vừa cực khổ vừa vô vị, con có sợ không? Con đáp không sợ, sư phụ liền nói, được, ta nhận con làm đồ đệ.”

Ta cầm chuỗi tràng hạt trước ngực A Hàn quan sát kỹ, nhìn xong mới thấy kinh ngạc, đây đâu phải là chuỗi tràng hạt bình thường, rõ ràng là hạt xá lị[1]! Còn rất có khả năng đây là vật mà Đế quân hay mang theo bên mình.

[1] Xá lị (xá lợi): Những hạt nhỏ có dạng viên tròn giống ngọc trai hay pha lê hình thành sau khi thi thể được hỏa táng hoặc thân cốt sau khi chết của các vị cao tăng Phật giáo. Đây là bảo vật của giới Phật giáo. (ND)

Sự thật này thật khiến ta đau lòng. Bản tiên cô bám lấy Chi Liên để quân nhiều năm cũng không thể tiếp cận y, vậy mà nhi tử ta chỉ gặp mặt trong khoảng thời gian ngắn ngủi lại vừa mất y. Cũng không biết gặp phải vận phân chó[2] gì đây nữa?

[2] Vận phân chó: Cứ tưởng gặp xui xẻo nhưng thực chất lại đạt được may mắn. (ND)

A Hàn nói: “Lúc đầu con còn chưa đồng ý mà hỏi sư phụ rằng, thế còn tỷ tỷ con thì sao, sư phụ trả lời, nếu tỷ tỷ con có yêu cầu gì thì tự đến tìm ta mà nói”.

“Ồ!” Tim ta cứ đập thành thịch cả lên.

Đệ tử trên núi này quả thật tin tức nhanh nhạy, chưa đến nửa ngày, người nào cũng biết A Hàn đã trở thành đệ tử thập nhất của Nhị sư huynh. Ôn Ngọc Tuyền còn đến chúc mừng, cười nói rằng hắn cũng có ý muốn nhận A Hàn làm đệ tử, ai ngờ lại bị sư huynh giành trước.

Người làm cho ta thấy ngạc nhiên nhất là Tư Đan, bởi vì ta cứ nghĩ ả nhất định sẽ giở trò quỷ gì đó nên đã sắp xếp sẵn phòng ốc chờ ả tới đập phá. Không ngờ ả vừa gặp A Hàn liền nhìn trái nhìn phải, ta còn hoài nghi không biết có phải do mặt trời ban trưa nắng quá khiến ả trở nên không được bình thường hay không? Tóm lại là ả lúc thì mặt mày hớn hở, lúc lại mở miệng bảo A Hàn gọi ả là sư thúc, khi thì đùa với A Hàn bảo nó gọi ả là cô cô. ả cười khanh khách không ngừng, nghe những lời ả nói mà toàn thân ta đều nổi da gà.

Hơn nữa, lúc sau Tư Đàn còn khẳng khẳng nhét cho A Hàn một sợi dây bằng ngọc, khiến ta cảm thấy trời đất thật sự đã đổi thay.

Có điều nhi tử ta rất có khí phách, từ đầu đến cuối đều chẳng thêm để ý tới Tư Đàn.

Đệ tử nhập môn được phát cho hai bộ phục, một ít đồ dùng hằng ngày và hai quyển tâm pháp điều khí. Ta xem sơ qua, quả là cơ bản đến không thể cơ bản hơn được nữa, về cái này thì ta có thể chỉ dạy cho nhi tử được đôi chỗ. Thay phục mới cho nhi tử, trải qua một trận đấu tranh tư tưởng, bồn chồn không yên, cuối cùng ta cũng quyết định dẫn nhi tử qua khẩu lạy Đế quân.

Đây là lần đầu tiên ta bước vào nội viện, cảnh vật ở đây gần như giống hệt với khi ta thấy trong giấc mơ. Đệ tử dẫn đường đưa chúng ta đến bên ngoài viện tử mà Đế quân ở rồi đứng lại. Nhóc trọc đầu đang chống cằm ngồi chồm hổm bên ngoài, vừa thấy chúng ta hai mắt liền bừng sáng, đứng dậy nghênh tiếp.

Ta chỉ cần nghĩ đây là nơi Đế quân ở và tu hành liền đứng ngồi không yên. Ta nhanh chóng quan sát xung quanh, trong vườn trồng cây hoa mộc tê[3]hương thơm nức mũi. Một bức tường gạch thấp ngói đỏ thẫm nối liền với nguyệt nha môn[4], trên cửa còn có câu đối khuyết một vế: Nhân dữ hoa tâm các tự hương[5].

[3] Hoa mộc tê còn gọi là hoa quế. (ND)

[4] Nguyệt nha môn: Một loại hình cửa đi lại đặc trưng của kiến trúc Trung Quốc, cửa có hình tròn được dựng lên trên các lối đi nhằm mục đích trang trí. (ND)

[5] Nhân dữ hoa tâm các tự hương: Người và hoa, mỗi bên đều có mùi thơm đặc trưng của riêng mình. (ND)

Tuy không biết thưởng thức nhưng ta nghĩ chỉ cần là sở thích của Đế quân thì đều tuyệt.

Nhóc trọc đầu nói: “Nhị sư huynh đang pha trà, hai người vào đi”, nói xong bèn vén tấm màn lên.

Trong phòng có đặt một chậu đá, tấm màn vừa được vén lên, luồng khí mát lạnh hòa cùng với hương trà nhàn nhạt thanh nhã theo gió bay đến.

Lúc đó ta cảm giác như hơi thở của mình tắc nghẹn.

Sau tấm màn vẫn còn một lớp rèm châu, bên trong trải một chiếc chiếu viền hoa thủ công tinh xảo, trên chiếu đặt trà kỷ thấp bằng gỗ hoàng lê, trong chiếc lò đất đỏ nhỏ than hồng đang cháy rực, bình nước đặt phía trên đang sôi lục bục, nổi lên những bong bóng nho nhỏ như mắt cua.

Bên cạnh bộ đồ trà bằng chu sa là một chiếc khay bạc hình nửa vầng trăng, trong khay chứa nước trong vắt. Qua bức rèm châu lay động, Đế quân đang cong mình nằm sắp bên bàn, vẽ mặt bình thần hờ hững, trong từng cử chỉ cũng lộ ra vẻ vô cùng biếng nhác.

Ta chưa từng thấy một Đế quân như vậy.

Ta đứng ngẩn ra ngẩn nhìn Đế quân từ từ xoay đầu lại, ngũ quan đã thanh nhã lại càng tuấn mỹ. Ngón tay thon dài trắng nõn đang cầm chùm hoang nguyệt quế, cuộn nó lại, vuốt nhẹ, những cánh hoa vàng nhạt lần lượt tách khỏi nhụy hoa, trôi nổi bồng bềnh trên mặt khay bạc.

Rất nhiều năm sau này, mùi hương hoa nguyệt quế ngày hôm nay vẫn như vương vấn đâu đó quanh chóp mũi và cả sâu thẳm đáy lòng ta, mãi mãi không phai nhạt

Từ trong hương hoa thơm nồng đó, Đế quân khẽ ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt tử ta.

2.

Ta giống như người say lấp bắp nói ra mục đích đến đây. A Hàn quỳ xuống nghiêm trang dập đầu ba cái. Đế quân uy phong gật đầu rồi lên tiếng: “Ngồi đi”. Ta vừa đặt mông xuống chiếu, Đế quân đã nhẹ hắng giọng, ta lập tức giật bắn người, ập a ập ứng nói: “Ta đứng là được rồi!”.

Hu hu, cái tính phóng khoáng của ta ơi, chạy đi đâu mất rồi?

Đế quân thanh giọng nói: “Mấy ngày nay bởi vì lễ tế Tam Thanh nên ta hơi bận, chuyện học tạm thời gác qua một bên, ta cũng không thúc ép con, hãy tự đem quyển tâm pháp điều khí đó ra mà xem, có thắc mắc gì thì cứ đến hỏi ta”.

Sau đó y hỏi A Hàn biết được những chữ nào rồi, bình thường hay đọc những sách gì.

Riêng về chuyện này ta có thể vỗ ngực tự hào, nhi tử ta không biết thuộc dòng giống của ai, mới ba tuổi đã có thể như một lão phu tử, cầm quyển sách ngồi đọc say mê thích thú.

Nhóc trọc đầu thập thò bên ngoài, Đế quân vừa vẫy tay một cái, nó đã vui vẻ chạy vào kéo A Hàn đi. Ta ngơ ngác, bây giờ trong phòng chỉ còn mỗi ta và Đế quân thôi.

Loáng cái, chỉ có mỗi tiếng lục đục của bóng nước trên chiếc lò đất đỏ.

Thần sắc Đế quân vẫn tự nhiên, nước sôi, hai tay áo Đế quân mới hơi lay động, ta đã lập tức nín nói: “Để ta”. Ta rửa sạch tay tiến lên trước pha trà. Đế quân cũng ngừng tay, hơi cúi đầu, ánh mắt chăm chú theo sát từng động tác của ta.

Pha trà, điều quan trọng là tâm phải tịnh, nếu như bình thường, tuy không thể giống như Đế quân, cả người lẫn dáng vẻ đều đẹp dễ, thì động tác của ta cũng có thể xem như đúng quy cách. Nhưng lúc này Đế quân cứ nhìn chăm chăm như thế kia, nước không bắn ra ngoài là đã may mắn lắm rồi.

Trong lúc đang bồi rối, ta liền không kìm nổi miệng, tìm chuyện để nói: “Cái bình hoa gốm men xanh này thật đẹp, cổ dài mình thon, có cả cán cầm; cái lò đất đỏ nhỏ này cũng thật tốt, tiết kiệm than”. Ở ngoài cửa truyền đến tiếng người phì cười, trên mặt Đế quân cũng đọng đầy tiểu ý, chỉ lạnh nhạt đáp: “Muội hãy như bọn họ, cứ gọi ta là Nhị sư huynh được rồi”.

Vài ngày sau, cái tên Đan Thần kia cười rử rượi chạy đến hỏi ta: “Có cái bình hoa gốm men xanh nào không phải cổ dài mình thon, để có cán cầm? Lò đất đỏ nhỏ có thể tiết kiệm than? Sao mà người có thể nghĩ ra được thế?”.

Dù sao đi nữa, lúc đó ta nói xong cũng biết ngay rằng mình vừa nói những điều ngớ ngẩn, trong lúc đang hối hận, ta vô tình để nước trà bắn ra, rơi trúng vào ống tay áo trắng tinh của Đế quân, làm ướt một mảng lớn.

Ta giương mắt nhìn, bất chấp tất cả, vội vàng lấy tay áo lau cho y, Đế quân nhẹ nhàng rũ tay áo né tránh, nhắc tay bưng trà lên rồi nhấp một ngụm, nói: “Đây là lá trà mới hái trong tiết Bạch lộ^[6] mùa thu, nước trà tuy hơi nhạt nhưng lại vừa miệng”.

[6] Bạch lộ là 1 trong 24 tiết khí của các lịch Trung Quốc, Việt Nam, Nhật Bản, Triều Tiên. Nó thường bắt đầu vào ngày 7 hay 8 tháng 9 dương lịch. Ý nghĩa của tiết khí này đối với vùng Trung Hoa cổ đại là “Nắng nhạt”. (BTV)

Dưới sự ngằm ám chỉ của Đế quân, ta cũng uống thử một chén trà, tất nhiên chẳng thể giống như Đế quân, nói ra cái gì mà xuân thủy thu hương được.

Ta hỏi: “Nhị sư huynh phải chăng có gì muốn căn dặn?”.

Đế quân đáp: “Ta thật sự có một điều không thể hiểu được. Như lời muội nói, A Hàn từ nhỏ đã mất cha mẹ, chỉ còn mỗi một người thân duy nhất chính là tỷ tỷ, thật rất đáng thương”.

Ta gật đầu thật nhẹ.

Đế quân lạnh mặt: “Có phải là nói dối?”.

Tuy không biết vì sao Đế quân lại nói những lời này nhưng ta chợt dạ, một khi chợt dạ thì mắt bắt đầu liếc nhìn lung tung, thân người cũng không thể đứng thẳng được nữa.

Đế quân chắc sẽ không sử dụng thuật đọc tâm với ta chứ?

Có nên nói dối nữa không đây?

Ta vẫn đang dần vật suy nghĩ.

Đế quân nói: “Ta còn nghe được một chuyện. Hôm Đàm yêu tác quái đó, mười mấy đệ tử trên núi đều chính tai nghe được có người la lên ‘Cứu nhi tử của ta!’ vô cùng rõ ràng, mầu tử ngày hôm đó nay lại thành tỷ đệ, điều này quả thật khiến người ta khó hiểu”.

Nghĩ đến từ trước đến nay, Đế quân vẫn luôn cao cao tại thượng, uy nghiêm không thể mạo phạm, đương nhiên trong mắt không thể chứa được dù chỉ là nửa hạt cát, phải chăng đối với hành vi lừa dối, cho dù lớn hay nhỏ, lợi hay hại thì cũng đều căm ghét?

Tại sao những chuyện chẳng tốt đẹp gì như vậy cứ toàn bị bại lộ trước mặt Đế quân? Trong lòng ta thầm thất vọng buồn bã.

Đế quân nói: “Bây giờ ta uội một cơ hội nữa, chắc muội cũng biết bản thân nên làm gì rồi chứ?”.

“Vâng vâng vâng. Ta cũng không dám nói dối thêm nữa.”

Trông Đế quân hình như vẫn còn điều gì muốn giáo huấn, ta bèn vội vàng đóng tai nghe.

Nhưng chỉ hơi cau mày, tựa như chuyện đó rất khó mở miệng, ta thầm cảm thấy kỳ lạ, một lúc sau mới nghe thấy làm bộ thờ ơ hỏi: “Vây phụ thân của A Hàn đang ở đâu?”.

Ta thừa nhận, ta có tội, ta không nên hết lần này đến lần khác khiêu chiến với uy nghiêm của Đế quân.

Lúc đó ta chỉ nghĩ rằng, ta đã lừa gạt y, ấn tượng của đối với ta đã xấu đi rất nhiều, chẳng nhẽ ta lại không mượn cơ hội này bịa ra một câu chuyện thật bi thảm đáng thương để chiếm được sự đồng tình của Đế quân? Cho nên ta gần như chẳng cần suy nghĩ, bi thương khôn xiết nói: “Tên nam nhân phụ tình ấy, từ lúc đứa trẻ còn chưa sinh ra đã ân đoạn nghĩa tuyệt, bỏ rơi hai mẫu tử ta rồi”.

Vừa nói xong ta liền biết mình đã sai.

Khoảnh khắc đó, ánh mắt Đế quân như ngọn đuốc, gân xanh trên trán nổi lên rõ rệt, ta tin rằng nếu lúc đó trong tay Đế quân có một con dao, y sẽ lóc thịt ta ngay lập tức!

Từ chỗ của Đế quân bước ra, tình thần ta liền suy sụp ủ rũ.

Ngược lại, tâm trạng nhi tử ta lại rất tốt, buổi sáng nó và nhóc trọc đầu gọi thêm vài đứa trẻ khác trên núi cùng chơi đá cầu, buổi trưa còn ăn thêm nửa bát cơm, lúc ta ngủ trưa nó cũng nằm cạnh. Ta ở trước mặt nó thở ngắn than dài, nó liền vươn bàn tay nhỏ bé sang xoa xoa mặt ta, rồi lại tiếp tục xoa xoa, cuối cùng cũng khiến tâm trạng ta vui vẻ hơn một chút.

Dưới áp lực của Đế quân, ta không dám bừa bãi thêm nữa, gặp người nào liền giới thiệu A Hàn vốn là nhi tử của ta. Ta bi thảm phát hiện ra, sau chuyện này, hình tượng cũng chẳng tươi trẻ cho lắm của bản tiên cô trong mắt họ lại trở nên già thêm mười tuổi.

Ôn Ngọc Tuyển nghe nói ta muốn chọn nhạc cụ liền đích thân đưa ta đến phòng chứa đồ.

“Những năm trước sư huynh đều không muốn tổ chức yến tiệc sinh thần, năm nay có các vị cô nương ở đây, nhất định sẽ náo nhiệt hơn nhiều.”

9. Chương 9

Hắn lại cười nhẹ: “Không biết cô nương muốn chọn loại nhạc cụ nào? Ta nghĩ người nhã nhặn thuần khiết như cô nương đây thì chắc tài nghệ thối sáo đánh đàn cũng vô cùng thành thực, thật khiến người người mong đợi”.

Được hắn khen như vậy ta thật sự xấu hổ, đành hắng nói: “Không phải chọn cho ta. Haizzz... không giấu gì huynh, mấy thứ này ta cũng không giỏi cho lắm”. Ra hiệu cho nhi tử cầm lấy một ống huân[7] từ trên giá xuống, bắt đầu thử cảm âm.

[7] Huân: Nhạc khí hơi thở cổ đại, làm bằng đất nung hình quả trứng, có một lỗ thổi và sáu lỗ bấm. (ND)

Trước sinh thần của Đế quân, mỗi khi rảnh rỗi ta liền kéo nhi tử vào rừng để luyện tấu. Tất nhiên là nhi tử luyện, còn ta thì khép hờ mắt gõ nhịp, vậy mà cũng toàn gõ được một nửa là liền lơ mơ buồn ngủ.

Trong lúc nhi tử luyện tập, Tư Đan có đến một lần, không biết nữ nhân này bị cái gì mà bây giờ mỗi lần nhìn thấy A Hàn là hệt như ong thấy hoa, hết sức quan tâm, lấy lòng nó. Nhi tử ta vừa thổi xong, ả liền

hết lời khen ngợi từ dáng ngồi, thủ pháp thổi huân, cho đến ca khúc. Còn với ta, ả lại hếch mặt cao ngạo: “Nghe nói người chẳng giỏi cái gì, đến lúc đó còn đòi biểu diễn tài nghệ, vậy tài nghệ của người đâu?”.

Được rồi, ta tự khoác lác “biểu diễn tài nghệ” đúng là có hơi khoa trương, nhưng mà ả ta cần gì phải nói gay gắt như vậy!

Ta thờ ơ liếc nhìn ả: “Thì là cái này đó thôi”, vừa nãy chẳng phải ả đã đánh giá cao lắm sao.

Tư Đàn suýt nữa thì từ dưới đất nhảy lên trên trời, hét to: “Cái gì? Để A Hàn thổi huân mà lại là tài nghệ của người?”. ả thiếu chút nữa là nhổ nước bọt vào mặt ta: “Sao lại có người mặt dày vô sỉ như người chứ?”.

Thật là nông cạn! ả không biết cái gì gọi là “con chính là kiệt tác tuyệt vời của mẹ” sao? Nhưng cái này không thể trách Tư Đàn được, ả chưa từng sinh con cũng chưa từng nuôi con, bản tiên cô cũng chẳng muốn kì kèo nhiều với ả làm gì.

Yến tiệc sinh thần của Đế quân được bố trí ở ngoại viện, ngay chỗ cây hoa mộc tề. Ôn Ngọc Tuyền nói: “Nhân duyên của sư huynh rất tốt, trễ thêm chút nữa sẽ có các bằng hữu tiên sơn khác đến nữa. Cuộc sống trên núi khô khan buồn tẻ, nhóm đệ tử ở ngoài trung viện không thể tiến vào nội viện, người nào người nấy chỉ có thể nghiền cổ chờ mong.

Ở đâu có náo nhiệt, ta đương nhiên sẽ đến góp vui, hưởng hồ chuyện náo nhiệt này còn là chuyện của Chi Liên đế quân. Từ hôm bị giáo huấn, đã mấy ngày ta không gặp Đế quân, cho dù vết thương lòng có sâu đến mức nào chẳng nữa thì cũng đã lành bầy, tám phần rồi, nghĩ đến việc được gặp Đế quân, ta lại vui mừng nhảy nhót.

Chỉ ngắt một nỗi bà chằn Tư Đàn kia lại nghiêm nhiên cho rằng mình là nữ chủ nhân nơi này, cứ như con bướm đỏ bay tới bay lui, khiến ta bức mình. Vừa mới sáng ra ả đã gọi ta đến đó giúp đỡ, làm thuộc hạ cho ả sai khiến. ả ở phía trên hô hào, từ hành vi đến khuôn mặt đều tỏ ra cao hơn ta một bậc, điều này càng khiến ta khó chịu. Nếu không phải muốn mượn cơ hội này để lấy lòng Đế quân, ta đây cũng chẳng cần phải chịu đựng ả làm gì.

Đây đã là chuyến thứ hai bản tiên cô nhần nhục chịu đựng đến hầm rượu ở trung viện để khuân rượu rồi. Đã nhiều năm không làm việc nặng nhọc, tuy ta đã cố tình chọn những vò rượu vừa nhỏ vừa nhẹ để khuân, còn len lén mở nắp đổ bớt phân nửa rượu trong vò đi, vậy mà vẫn mệt tới thở không ra hơi. Ta bằng lòng đến đây lần thứ hai là bởi định tìm chỗ nào yên tĩnh nghỉ ngơi một chút rồi mới quay về.

Ta nhìn trúng một khối đá lớn phía sau hầm rượu, đang định thoải mái giãn lưng một chút thì phía sau gáy đột nhiên có một cơn đau thấu xương.

Khi thần trí rơi vào u mê, ta mơ hồ nghe thấy tiếng của bà chằn ác độc Tư Đàn: “Người cứ thức thối nằm ngủ một giấc ở hậu sơn đi, yến tiệc sinh thần của Nhị sư huynh đâu phải chỗ mà hạng lười thôi nhếch nhác như người có thể tham gia”, ả còn chì chiết: “Ước gì lũ ông độc và muỗi trên núi đốt cho khuôn mặt xấu xí của người thành đầu heo luôn!”.

“Sư muội... muội thật độc ác!”, một tiếng nói khác vang lên phía sau.

Tư Đàn giận dữ mắng: “Đan Thần, huynh đừng có nhiều chuyện!”.

“Ồi dào... Ta không nhìn thấy gì hết..”

3.

Không biết ta đã ngủ bao lâu, lúc mở mắt ra thì bốn phía đều là bóng tối.

Trên những tán cây không xa hiện lên đôi mắt sáng như đuốc của những con cú đêm đang rình rập, tiếng muỗi và côn trùng thì cứ không ngừng vo ve. Kỳ lạ là trên thân thể của ta được bao phủ một quang sáng nhàn nhạt, ngăn chặn những con muỗi và côn trùng độc ở bên ngoài.

Ta vừa nhấc tay, quang sáng đó liền biến mất, không thấy đâu nữa.

Lại giương mắt nhìn bốn phía, ta kinh ngạc phát hiện ra ở gần đó có một đại điện, ánh nền sáng ngời.

Bà chằn Tư Đàn đó ném ta ở chỗ nào vậy nhỉ? Gáy ta vẫn còn cảm thấy đau đớn, tình trạng này chắc là không thể tham dự yến tiệc sinh thần của Đế quân được rồi... Ta tức đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Khi tới gần đại điện hơn một chút, ta không khỏi giật mình. Một tấm hoành phi lớn phía trên viết “Tứ Cực điện”, trước điện có vài đệ tử canh giữ đều đang ngả đông ngả tây mà ngủ khò khò, chắc là đã bị ai đó động tay động chân rồi.

Nhất thời hiếu kỳ bước vào trong, trong chính điện rực rỡ đèn đuốc có tượng thần của ba vị thiên tôn, chính là tượng vàng Tam Thanh! Tam Thanh tướng mạo trang nghiêm, đỉnh đầu bao phủ rặng mây tím huyền ảo, trên thân thiếp vàng thiếp bạc, tay cầm pháp ấn, lòng ôm trọn hư không. Trên từng lá cờ đều viết pháp hiệu của Tam Thanh: Ngọc Thanh Thánh Cảnh Đại La Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thượng Thanh Chân Cảnh Đại La Linh Bảo Thiên Tôn, Thái Thanh Tiên Cảnh Đại La Đạo Đức Thiên Tôn.

Xem ra đây là đạo trường lập đàn cầu khẩn cho lễ tế Tam Thanh.

Có điều, việc thiếp vàng tượng thần của Thiên Tôn hình như vẫn chưa xong.

Ta đang định rời khỏi, khuỷu tay vô tình đụng phải lư hương trên bàn, cái vật mình tròn này lộc cộc lăn va vào trên tượng thần của Thiên Tôn, tàn hương rơi vãi bám trên thân của Nguyên Thủy Thiên Tôn một mảng lớn. Ta hét lên một tiếng bi thảm. Ta đã sớm phải nếm trải cực khổ vì việc bất kính với thượng tiên, làm sao dám thất lễ, vội vàng xắn tay áo lên cổ gắng chà lau, sau đó ta khóc không ra nước mắt phát hiện ra rằng chỗ vàng thiếp lên thân tượng của Thiên Tôn vẫn chưa khô, mảng dính bẩn kia không thể chùi sạch được.

Còn may, vẫn còn may là tượng thần Thiên Tôn vẫn chưa phát sáng.

Thiên Tôn ơi Thiên Tôn, tiểu tiên vô ý mạo phạm, người chắc không thần thông đến nỗi bắt được lỗi của đệ tử chứ?

Ta chợt dạ chạy nhanh ra khỏi điện thờ.

Đã biết đây là đạo trường cho lễ tế Tam Thanh, ta áng chừng cũng tìm được phương hướng. Tuy chưa từng đến đây nhưng việc tìm phương hướng cũng không tốn quá nhiều công sức.

Ngoài việc phải hứng chịu gió núi vào lúc nửa đêm, sau khi tỉnh dậy còn bị muỗi đốt vài nốt, thì ta cũng không sao. Trên đường về, ta gặp được Đan Thần và Ôn Ngọc Tuyền vì đi tuần mà chưa ngủ. Nhìn tên Đan Thần kia cười mà bản tiên cô thấy vô cùng buồn nôn, rõ ràng hắn biết chuyện mà còn giả vờ hỏi han: “Ta nói này đại tỷ, người không tham dự yến tiệc sinh thần của Nhị sư huynh, nửa đêm lại đi lang thang ở đây. Sao người lại làm như vậy?”.

Ôn Ngọc Tuyền đứng bên cạnh thì lại lo lắng nhìn ta.

Bản tiên cô tức run cả người. Chuyện ngày hôm nay thôi thì cứ coi như bị chó cắn một miếng đi.

Có lẽ sau khi vứt ta tại hậu sơn Tư Đàn đã dùng pháp thuật hóa một cái gối thành hình dáng như ta đang nằm ngủ trên giường. Ta trở về phòng liền nhìn thấy nhi tử đang ôm lấy “ta” ngủ, ẩn đường hơi chau, dường như trước khi ngủ đã gặp vấn đề nan giải gì đó. Ta vừa đụng vào, “ta” tức khắc biến thành cái gối. Ta thở dài, sau khi rửa mặt chải đầu sơ qua, thay bộ phục mới liền vùi đầu mà ngủ.

Về sau mới biết tối đó nhóc trọc đầu có đến tìm ta mấy lần, thế mà “ta” cứ ngủ say, có lay thế nào cũng không tỉnh. Chuyện này truyền đến yến tiệc liền khiến tất cả mọi người phá lên cười. Người này nói: “Ngủ được như thế, chẳng lẽ là heo?”, người kia nói: “Chuyện này cũng không thể trách ả ta, vốn là cô nương thôn dã quê mùa, không dám tham dự yến tiệc lớn, liền nhất gan không dám đi nữa”.

Ngày hôm sau nhóc trọc đầu thấy ta còn tỏ vẻ tức tối.

Trong lòng bản tiên cô còn tức hơn nó ấy chứ, vừa gặp mặt đã cho nó một cái cốc đầu, xem thường nói: “Mắt của đệ đúng là đồ bỏ đi, ngay cả người nằm ngủ trên giường là một cái gối rách cũng không nhận ra!”. Tiểu tử này từ trước đến nay đều đứng trên cùng chiến tuyến với ta, lại thông minh lanh lẹ, vừa nghe ta nói như vậy, đã không hề bao che mà mắng Lục sư tỷ nó thủ đoạn hạ lưu, thật khiến ta rất hả giận.

Nhưng đám đệ tử bên ngoài không phải ai cũng hiểu chuyện như nhóc trọc đầu, ta vừa đi đến đâu, ánh mắt chế giễu lại theo tới đó. Tiếng xấu này xem ra ta lại phải gánh chịu rồi, thật uất ức!

Ôn Ngọc Tuyền tới thăm ta, sắc mặt vẫn ôn hòa như trước. Điều làm ta cảm thấy ngạc nhiên chính là hẳn lại chú ý tới những vết sưng do muỗi cắn trên cổ và mu bàn tay của ta, còn mang đến một lọ cao được để bôi cho ta nữa. Hai người nói đủ chuyện trên trời dưới đất, sau đó nói đến chuyện yến tiệc đêm đó. Nào là điệu múa của hai tỷ muội Côn Luân, nào là giỏ hoa thơm như thế nào, rồi các tiên hữu nể mặt đến tham dự đã tặng Nhị sư huynh thật nhiều kỳ trân[8]. Còn bà chằn Tư Đàn đó nữa, vì Nhị sư huynh mà hiệu một con hạc chúa từ ngọn núi gì đó cách đây trăm dặm, dưới sự phụ họa của hạc tử hạc tôn mà múa một khúc nhạc, bay lượn đạp mây, quả thật không giống như những âm thanh tại nhân gian... Haizzz, sao ả không ngã chết đi cho rồi!

[8] Đồ quý hiếm.

Ôn Ngọc Tuyền nói: “Đáng tiếc là cô nương không tới”.

Trong lòng ta thầm chửi rửa ngàn lần đôi cẩu nam cẩu nữ Đan Thần, Tư Đàn đã câu kết nhau làm càn đó.

Ôn Ngọc Tuyền lại cười, nói: “Cũng sắp tới sinh thần của ta rồi. Đến lúc đó không biết cô nương có thể đến hay không?”.

Ta nghe trong ngữ khí của hẳn dường như có chút mong chờ, trong lòng dấy lên chút ảm áp khó hiểu bèn mỉm cười nói: “Nếu huynh hoan nghênh thì ta đương nhiên vui mừng còn không kịp”.

Vừa dứt lời, cánh cửa liền vang lên hai tiếng cóc cóc nho nhỏ. Ta quay đầu, bất ngờ nhìn thấy Đế quân một thân áo trắng đang đứng trước cửa, vẻ mặt lạnh lùng, ta sợ đến nổi nụ cười trên môi cũng tắt ngấm.

Ta thật không dám tưởng tượng, qua sự việc ngày hôm qua, y sẽ còn khinh thường ta đến mức nào nữa, trời ơi!

Ôn Ngọc Tuyền vội vàng nghênh đón, nói: “Nhị sư huynh đến tìm A Hàn sao?”.

Từ đầu đến cuối ta chỉ nghe thấy Đế quân trả lời hai tiếng, bây giờ là tiếng thứ nhất: “Ừm”.

Ôn Ngọc Tuyền nói: “Thật không đúng lúc, Kiếm Minh vừa dắt A Hàn ra ngoài rồi”. Kiếm Minh, người có cái tên uy vũ ấy chính là nhóc trọc đầu, lúc đầu khi biết được cái tên này ta còn cười ngặt nghẽo, quả đúng là không nên nhìn mặt mà bắt hình dong.

Đế quân nghe xong thì “à” một tiếng, sau đó giống như không nhìn thấy ta mà xoay người bước ra ngoài.

Khi bóng dáng của y sắp mất dạng thì ta mới tỉnh ra, chào tạm biệt Ôn Ngọc Tuyền rồi lấy hết dũng khí đuổi theo Đế quân.

Haizzz, có lẽ Đế quân rất chán ghét, xem thường hành động của ta tới đó, y rõ ràng biết ta đang vất vả đuổi theo mà không hề dừng bước. Ta đành phải mặt dày gọi lớn: “Nhị sư huynh, chờ đã!”, y mới miễn cưỡng dừng lại, lạnh lùng nhìn ta đang thở hồng hộc chạy lại gần.

Hai người đứng đó liền khiến cho không ít người nhìn với ánh mắt soi mói.

Đế quân lại tiếp tục bước về phía trước nhưng tốc độ đã chậm hơn nhiều. Ta cũng đi theo, vẻ mặt nịnh bợ đến mức chỉ còn thiếu mỗi cái đuôi vậy vậy phía sau thôi.

Ta nói: “Nhị sư huynh, thật ra tối hôm qua...”.

Đế quân đột nhiên nói: “Vào đi”. Lúc này ta mới phát hiện, thì ra mình đã đi theo vào đến viện tử của rồi.

“Những ngày này sống ở trên núi đã quen chưa?”

Ta sững người, chẳng lẽ Đế quân đang cùng ta tán gẫu?

Ta gật đầu thật mạnh: “Tốt lắm! Tốt lắm! Thật ra tối hôm qua...”.

“Tư chất của đứa bé A Hàn rất tốt, nhưng tính cách có chút lạnh lùng.”

“À, cái này...” Nó sao có thể lạnh lùng bằng Đế quân ngài chứ...

“Tình cảm giữa muội và Ngũ sư đệ có vẻ không tồi, thân thiết lắm sao?”

“Con người Ngũ sư huynh rất tốt, rất quan tâm đến mẫu tử ta.” Ta cười ha ha, thấy mặt Đế quân càng lạnh lùng hơn liền lập tức lấy lòng nói: “Nhưng tất nhiên là Nhị sư huynh quan tâm tới mẫu tử ta nhiều hơn”.

Quả nhiên là chẳng ai là không thích được phỉnh phỡn, sắc mặt của Đế quân đã ảm lên nhiều. Y rót một chén trà, từ từ nhấp một ngụm rồi đặt xuống, ta lập tức nịnh nọt nói: “Để ta châm thêm trà cho Nhị sư huynh”.

Ai ngờ ta vừa đưa tay ra, Đế quân lại vươn qua nắm lấy cổ tay ta.

Cả người ta giống như bị sét đánh, dù lúc này bà chằn Tư Đàn đó có khóc lóc chạy đến nhận sai với ta, ta cũng không kinh ngạc như vậy.

Nhất thời máu trong người như nghịch chuyển, ta sững sờ đứng nguyên tại chỗ.

Mãi tới khi Đế quân buông tay, thật lâu sau ta vẫn chưa cử động nổi.

“Được rồi!”, bỗng nói một câu khiến ta chẳng hiểu gì.

4.

Bản tiên cô thông minh một đời, vậy mà khi đó lại chẳng hiểu rõ Đế quân sờ tay ta chẳng qua chỉ là để giúp ta tiêu sừng những chỗ bị muỗi đốt.

Bởi vậy nên ta vẫn duy trì rất lâu trạng thái “trước mắt ánh trăng sáng tỏ, trong lòng phát phối hoa đào”.

Đế quân thanh giọng, hỏi ta: “Vừa nãy muội đuổi theo là vì muốn nói chuyện gì với ta?”.

Hả? Lúc này ta muốn nói gì ấy nhỉ?

Phản ứng của ta rất chậm chạp, suy nghĩ nát óc một hồi lâu đột nhiên trong đầu ta lóe lên tia sáng. Tuy nhiên ý nghĩ “được ăn cả, ngã về không” lúc ban đầu của ta, giờ này đã sớm rút lại rồi. Ta mở miệng lầm bầm, không biết vì sao lời còn chưa nói, mặt đã nóng bừng bừng thế này.

“Không biết Nhị sư huynh... tối nay... có rảnh không?” Nói xong mà tim ta cứ đập thình thịch như nổi trống.

Dường như Đế quân đang nhìn mặt bản tiên cô, nhưng mà ta thật sự không dám xem sắc mặt của lúc bấy giờ.

Trong khoảnh khắc này, hình như ta cảm nhận được Đế quân cũng có chút động lòng.

Nhưng cũng chính thời khắc ấy, giọng nói như tiếng sấm của bà chằn Tư Đàn đáng chém ngàn đao đó lại vang lên, cho nên ta vĩnh viễn không nghe được Đế quân định trả lời ta như thế nào.

“Tối nay Nhị sư huynh không rảnh! Huynh ấy phải luyện kiếm với ta rồi!”

“Ôi, Lục sư tỷ. Nhìn sắc trời như vậy, không chừng tối nay sẽ có mưa đấy”, ta nhả nhin nói với Tư Đàn.

Luyện kiếm! Luyện kiếm! Luyện cái đầu người á!

“Chuyện này không cần người quản!”, Tư Đàn cố sức len vào bên cạnh Đế quân, làm bộ dạng nữ ác bá hung hăng trừng mắt với ta, như đang nói “Nhị sư huynh là của ta”.

10. Chương 10

Ta cũng chẳng muốn quản, tốt nhất là trời mưa to, còn cả sấm sét nữa, xem người có bị đánh chết không! Ta cũng chẳng thương tiếc bà chằn nhà người, ta chỉ thương cho Đế quân thôi.

Ta nhìn Đế quân, khuôn mặt đứng đưng không hề có ý định mở miệng.

Ta vừa xấu hổ vừa có chút tủi thân, nhưng vẫn không cam tâm. Lúc này ta đã bị Tư Đàn làm cho kích động đến mức ánh mắt không còn đờ đẫn, giọng nói cũng không lắp bắp nữa.

Ta nhìn thẳng Đế quân, nói: “Nhị sư huynh, tối nay ta và A Hàn chờ huynh ở Liên Tâm đình tại Tịnh Liên trì ở ngoại sơn, hy vọng huynh có thể dành chút thì giờ để tới! Cũng không mất nhiều thời gian của huynh đâu!”. Nói xong, ta cũng không chờ nghe những lời chế giễu ắt hẳn sẽ có của Tư Đàn mà đã nhanh chóng bỏ đi.

Trở về, ta đem nhi tử ra chỉnh lại từ đầu lông mày cho đến cả móng tay móng chân, thay bộ y phục mới, biến nhi tử thành một người hoàn toàn mới, chỉ thiếu mỗi xức dầu thơm nữa thôi.

Tư Đàn chạy qua uy hiếp ta, nếu dám cáo trạng với Nhị sư huynh thì cứ chờ mà chịu khổ đi.

Bà chằn này cũng quá đề cao ta rồi, cái việc tới trước mặt một nam nhân nào đó để mách tội một nữ nhân khác, ta thật sự không làm được.

Cho nên ta cười rất có khí chất: “Lục sư tỷ đừng lo lắng, ta sẽ không bao giờ đi mách tội người đâu, có muốn mách thì cũng chỉ mách với nhi tử của ta thôi”. Đợi khi nhi tử của ta trở nên xuất sắc rồi, xem nó có hành hạ chết người không!

Tư Đàn nắm lấy tay A Hàn, cúi người khom lưng, dùng giọng nói ngọt ngào thân thiết nói: “Hàn Nhi, cô cô đối đãi con có tốt không?”, tay kia cầm một miếng bánh hoa quế tỏ ý dụ dỗ.

Ta đứng một bên nhìn mà thầm khinh thường. Chiêu này từ khi nhi tử ta được hơn một tuổi đã không còn tác dụng nữa rồi.

Ta nhìn chằm chằm, chỉ cần nhi tử mất đi một chút xíu uy vũ nào, không giữ vững lập trường, thì tối nay đừng hòng có cơm mà ăn! Nhưng nó quả không hổ danh là nhi tử do ta sinh ra và nuôi dưỡng, tay vừa phát một cái đũa hất được bà cô quái dị kia, còn thần nhiên lấy cái tay bị bà cô quái dị nắm mà phui phui, lau lau, đáng vẻ đó thì khỏi phải nói, vô cùng chuẩn mực!

Tư Đàn tự làm mình mất mặt thế mà lại hần học trừng mắt nhìn ta. Trước khi đi còn để lại một câu: “Nhìn lại bộ dạng của người đi! Nhị sư huynh sẽ không đi đâu!”.

Nhóc trực đầu đến hỏi ta, tại sao lại hẹn Nhị sư huynh đến Liên Tâm đình.

Sau đó nhóc trực đầu lại bày mưu tính kế giúp ta chống lại Tư Đàn, nó bĩu môi: “Lục sư tỷ lúc nào cũng như vậy! Bình thường còn luôn tìm cơ này cơ nọ để bám lấy Nhị sư huynh chứ đừng nói đến hôm nay! Hôm nay tỷ ấy nhất định sẽ sống chết bám lấy Nhị sư huynh, không cho huynh ấy đi dù chỉ một bước, tỷ tỷ, tỷ hãy tin ở đệ!”.

Đôi mắt nhỏ của nó chớp chớp, bày tỏ lòng trung thành mà nói với ta: “Tỷ tỷ có muốn đệ lén giấu kiếm của tỷ ấy, nhân tiện bỏ vài cân ba đậu[9] vào cơm của tỷ ấy luôn không?”.

[9] Cây ba đậu còn gọi là bã đậu, mắc vát, cồng khối, cáng khối, giang tử, mãnh tử nhân, lão dương tử, ba nhân, mần đế, hoắt, phồn, cây đế, cây đết. Nó là một trong năm mươi vị thuốc cơ bản của Đông y, có xuất xứ từ Tứ Xuyên, Trung Quốc. (BTV)

Ta nghe mà đổ mồ hôi lạnh, thằng nhóc này hèn hạ quá, gần đây nó suốt ngày bám lấy A Hàn như vậy, chỉ cầu mong nó đừng làm hư nhi tử của ta.

Tịnh Liên trì tuy ở ngoại sơn, nhưng bởi thế núi cho nên cũng xem như cách trung viện khá gần, chỉ có điều muốn qua đó thì phải đi thuyền.

Nghe nói ta muốn đón thuyền qua Liên Tâm đình, Ôn Ngọc Tuyền liền ân cần tới dặn dò: “Gần đây trên núi không được yên ổn, nếu cô nương qua đó thì nhất định không được đi vào sơn đạo bên ngoài đình”.

Ta hỏi tại sao, Ôn Ngọc Tuyền đáp: “Vị sư tổ khai sơn đã từng bày kết giới trên núi, những yêu ma tâm thường không thể vào được, sơn đạo ngoài đình đã vượt qua khỏi phạm vi kết giới rồi”.

Thảo nào hôm đó Đàm yêu chỉ dám quanh quẩn bên ngoài Thiên Môn. Ta thành tâm nói với Ôn Ngọc Tuyền: “Cảm ơn sư huynh”.

Ta vốn muốn tự mình chèo thuyền qua, nhưng Ôn Ngọc Tuyền lại kiên quyết muốn giúp ta.

Thời gian bữa tối vừa mới qua, sắc trời vẫn chưa tối hẳn, gió lạnh thổi vi vu.

Ta ôm A Hàn, A Hàn ôm theo cái huân, bên cạnh đặt một chiếc đèn lồng dùng để chiếu sáng vào ban đêm, tiếng nước chảy qua mái chèo khẽ khàng lướt bên tai.

Ôn Ngọc Tuyền đang chèo thuyền đột nhiên hỏi ta: “Cô nương... có phải rất thích Nhị sư huynh không?”

Ta ngẩn người, có chút phản ứng không kịp, sau đó nhanh chóng tỏ vẻ trấn tĩnh, mở to mắt nói dối: “À, là thế này, ta rất cảm kích Nhị sư huynh”.

Ôn Ngọc Tuyền im lặng trong chốc lát, dường như đang suy nghĩ lựa chọn từ ngữ thích hợp rồi mới mở miệng, ngữ khí cực kỳ kín đáo: “Cô nương cũng biết rồi đấy, con người Nhị sư huynh rất khó gần”.

“... Huynh ấy trước nay đều như vậy. Mấy năm gần đây ta thỉnh thoảng cùng huynh ấy đi ra ngoài trâm yêu trừ ma, các sư tỷ sư muội có cảm tình với huynh ấy nhiều không đếm xuể nhưng Nhị sư huynh vẫn thờ ơ không để ý tới.”

“Cả hai vị sư muội núi Côn Luân cũng vậy, lần này ngàn dặm xa xôi đến đây, ít nhiều gì thì cũng đã phải thất vọng rồi.”

Lúc đầu ta vốn cũng có chút xót thương cho người cùng cảnh ngộ, nhưng hằng ngày nhìn thấy hai tỷ muội đó cùng Tư Đàn đấu khẩu đánh nhau, ta cuối cùng cũng bỏ đi được cái tâm trạng dư thừa ấy.

Ta vờ như không để ý hỏi: “Không phải Nhị sư huynh đối với Lục sư tỷ cũng rất tốt đó sao?”

Ôn Ngọc Tuyền hơi ngừng lại, sau đó mới gật đầu nói: “Nhị sư huynh trước giờ đều đối xử rất tốt với các tỷ muội trong sư môn”.

Trước giờ?

Không biết tại sao ta lại đột nhiên nghĩ đến Tam sư tỷ.

Nhờ vào phúc của nhi tử, tuy ta có thể tự do ra vào viện tử của Đế quân, nhưng còn những nơi khác trong nội viện vẫn như cũ, hộ vệ nghiêm ngặt, không thể tự ý xông vào. Cho nên từ khi mơ giấc mộng đó đến giờ, cho dù ta có hiếu kỳ đến mấy cũng chỉ có thể nhìn về hướng đó mà thở dài, không thể tự mình qua kiểm chứng.

Đế quân tính tình vốn lạnh nhạt, Ôn Ngọc Tuyền lo lắng cũng không phải là vô lý.

Trong lòng ta tuy đứng ngồi không yên, nhưng vẫn phải cố tỏ ra như không có chuyện gì, sau khi lên bờ, ta vờ như phóng khoáng thoải mái nói với Ôn Ngọc Tuyền: “Huynh yên tâm đi, ta chỉ cảm thấy áy náy vì hôm sinh thần của Nhị sư huynh không đến được, vậy nên muốn làm cho xong những việc ngày hôm đó mình chưa làm được thôi. Đây là tâm ý của ta, nếu Nhị sư huynh không đến cũng không sao”.

Ôn Ngọc Tuyền miễn cưỡng mỉm cười, sau khi buộc chiếc thuyền nhỏ lại, hẩn khẽ dặn dò ta vài câu rồi đáp kiếm mà đi.

Buổi tối hôm nay, ta chờ từ khi mặt trời xuống núi cho đến khi ánh trăng lên cao. Tựa vào lan can của Liên Tâm đình, ta đếm những cánh sen trong hồ, từ một cánh hai cánh cho đến vô số cánh. A Hàn nằm trong lòng ta ngủ thiếp đi rồi tỉnh, tỉnh rồi lại thiếp đi, nhưng Đế quân vẫn không đến.

Ta thật sự rất đau lòng.

Ngay cả Lôi Công, Vũ Bà[10] cũng chẳng giúp ta, rõ ràng nhìn trời cứ như sắp đổ mưa, vậy mà lúc sau lại chẳng có giọt nào rơi xuống.

[10] Lôi công: Thần sấm; Vũ Bà: Thần mưa. (ND)

Chắc là Đế quân đang luyện kiếm với nàng sư muội xinh đẹp của y rồi nhỉ?

Lười chèo thuyền quay về, trong lúc thất hồn lạc phách ta cũng quên mất lời dặn của Ôn Ngọc Tuyền, công nhi tử đi về phía sơn đạo, ta muốn đi dạo trong gió đêm để đầu óc mình minh mẫn lại.

Chờ đến lúc ta nhớ ra được chuyện này thì những bước chân đã đi cũng không thể thu lại được nữa.

Cách đó không xa, một tiểu cô nương người vận hồng đang bay qua bay lại trên sơn đạo, kia chẳng phải là tiểu yêu Nữ La hay sao?

Vậy là trong đầu ta trước đó chỉ toàn là chuyện phong hoa tuyết nguyệt đến lúc này liền như bị dội ào một chậu nước lạnh, hoàn toàn tỉnh táo lại.

5.

Ta lập tức dùng tốc độ nhanh nhất thổi tắt ngay chiếc đèn lồng đang cầm trên tay.

A Hàn đang buồn ngủ dường như cũng cảm thấy ta đột nhiên căng thẳng mà không hiểu tại sao, ta nhanh tay lẹ mắt bịt miệng nó lại.

Đã cách kết giới một khoảng khá xa rồi, lúc này nếu quay người chạy về chỉ e rằng sẽ gây nên tiếng động, lại còn dẫn tiểu yêu vật kia đến đây ấy chứ.

Ta đành phải đứng yên tại chỗ, chỉ mong tiểu sát tinh kia mau mau rời đi.

May mà trước mặt hai chúng ta có bóng cây rậm rạp che khuất, nấp trong bóng tối cũng không dễ phát hiện ra được. Cả hai cố gắng che giấu tiếng hít thở. Chỉ cần điểm mạnh của nữ yêu vật này không phải là mũi thính như mũi chó, thì sẽ không phát hiện ra chúng ta.

Trong lòng ta thầm than khổ không thôi, đứa bé Nữ La kia vẫn quanh quẩn ở phía trên, mãi không chịu đi, hai mắt vô thần, miệng thì lẩm bẩm những từ ngữ cổ quái gì đó, chẳng biết nó là con cái nhà ai, có phải là đã rơi mất não hay bị bệnh gì đó không nhỉ?

Nó không đi, ta cũng vẫn phải cẩn thận chịu đựng mà đứng yên tại chỗ cũ.

Ban đêm muỗi và côn trùng rất nhiều, ta cố lắm cũng chỉ có thể lấy y phục quấn kín được cả người nhitử, lại không dám xua muỗi vì sợ gây tiếng động. Cuối cùng không còn cách nào khác, ta đành phải vén tay áo lên, để lộ ra cả cánh tay để thu hút muỗi và côn trùng đến. Trời ơi, phương pháp đuổi muỗi này quá thực rất là anh dũng, chỉ mong ngày mai trông chừng quá thê thảm là được rồi.

Khi Ôn Ngọc Tuyền tìm thấy mẫu tử ta, thì cũng là quá nửa đêm rồi, chẳng biết Nữ La đã biến mất từ lúc nào.

Hắn cởi ngoại bào của mình ra rồi khoác cho ta, thở dài: “Sao cô nương để bản thân ra nông nổi này?”.

Hắn nói: “Nhị sư huynh đã sớm sai đệ tử qua gọi cô nương quay về. Nhưng nửa đêm về sáng, đệ tử đi tuần phát hiện hắc nằm hôn mê trên sơn đạo mới biết được đã xảy ra chuyện. Cô nương cũng đừng trách Nhị sư huynh...”.

Lúc này ta còn tâm sức đâu mà nghĩ đến mấy cái chuyện phong hoa tuyết nguyệt ấy?

Ta đau đớn nói: “Ta cũng rất muốn nói chuyện với huynh nhưng mà bây giờ ta...”. Ta chịu không nổi nữa rồi.

Đặt nhitử vào trong lòng hắn xong, ta mới yên tâm mà ngất đi.

Lần này ta bệnh tròn hai ngày.

Cơ thể ta cũng không yếu đuối đến mức đó, nhưng đêm hôm trước đã phải hứng gió trên núi cả đêm, dù có làm bằng sắt thì cũng không thể chịu nổi thêm nửa đêm nữa, vậy nên lần này ta bệnh khá nặng.

Không biết có phải ta bị sốt đến hồ đồ không, mà lại nằm mơ toàn những chuyện linh tinh. Cụ thể mơ thấy gì thì ta cũng quên mất rồi, chỉ nhớ mình cứ liên tục đuổi đập muỗi.

Vừa đập muỗi vừa thấy kỳ lạ mà lẩm bẩm: “Muỗi ở đâu mà nhiều thế này?”.

Khi tỉnh lại, ta thấy mình đang nằm trên giường, đầu đau như muốn nổ tung, miệng toàn mùi thuốc.

Trong phòng có hai người, một lớn một nhỏ. Người lớn đang đọc sách, người nhỏ thì rọi ánh đèn mà phỏng theo bảng chữ mẫu, thân thể nhỏ bé ngồi thẳng tắp.

Ta trợn tròn mắt.

Không phải vì nhìn thấy Đế quân xuất hiện ở đây, mà bởi ta nhìn thấy một nửa khuôn mặt anh tuấn của hai người ấy đều đỏ ửng.

Chẳng lẽ họ đánh nhau? Không đúng, cho dù là đánh nhau đi chẳng nữa, nhi tử ta cũng làm gì có sức đánh cho khuôn mặt Đế quân sưng vù thế kia!

Ta rên lên hai tiếng, hai người lập tức dừng công việc đang làm, ta đương nhiên không dám chạm vào Đế quân, vội vàng kéo tay nhi tử, xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn, đau lòng hỏi: “Ai đánh con thế?”.

Ánh mắt nhi tử hấp háy, mang theo nỗi tủi thân vô cùng mà nhìn ta.

Ta để ý thấy Đế quân đang đứng sau lưng nhi tử hơi xoay mặt về hướng khác, thanh giọng nói: “Tĩnh lại thì tốt rồi”, sau đó mới đẩy cửa đi ra ngoài.

Một người rồi hai người, thái độ kỳ quặc.

Lẽ nào... Hai con muỗi rất to mà mình đập chết trong khi nằm mơ chính là hai khuôn mặt anh tuấn của Đế quân và nhi tử?

Thôi bỏ đi, bỏ đi, bản tiên cô thức thời quyết định không truy hỏi việc ấy nữa.

Qua lần kinh sợ này, cảm giác oán hận trong lòng đối với Đế quân lập tức biến thành nỗi chột dạ. Không lâu sau, y lại đẩy cửa bước vào, trên tay còn bưng một chén thuốc.

Y ngồi xuống bên giường ta, múc một thìa thuốc, còn chu đáo đưa lên miệng thổi.

Ta nghĩ khuôn mặt ta nhất định là lại đỏ lên rồi.

Cùng lúc, trong lòng cũng thầm oán y khi tuyệt tình, lúc lại mập mờ không rõ. Ta nghĩ, lần này bị bề mặt đến mức đó, nếu không nói chuyện với y rõ ràng thì sau này sao có thể ngẩng mặt làm người trước mặt Đế quân.

Ta nói bằng cả sự tự tôn của mình: “Đa tạ Nhị sư huynh, để nhi tử ta làm là được rồi”.

Đế quân ngừng lại, nhìn ta bằng ánh mắt sâu thẳm như hồ nước.

Lại nữa rồi! Trước ánh mắt ấy của Đế quân, tim ta chẳng bao giờ có thể khống chế được nhịp đập của mình.

Ta thầm hận bản thân vô dụng.

Ta tưởng tượng ra dáng vẻ mình nói năng rành rọt cất tia từng câu chữ rất có khí chất, cực kỳ chuẩn mực, thế mà thực tế thì mỗi câu ta thốt ra lại lắp ba lắp bắp:

“Nhị sư huynh đừng... đừng vì chuyện này mà cảm thấy áy náy trong lòng. Thật ra... thật ra lần này hẹn Nhị sư huynh đến Liên Tâm đình chẳng qua... chẳng qua là vì muốn bày tỏ sự cảm kích của ta với huynh.”

“Lần này... sinh thần của Nhị sư huynh, ta đã không đến, chuyện hôm đó là do ta không đúng. Thật ra... thật ra ta và Hàn Nhi đã tập một khúc nhạc để tặng huynh trong ngày sinh thần, hẹn sư huynh đến đình chỉ vì muốn thổi cho huynh nghe thôi, không... không hề có ý gì khác.”

“Thật ra... thật ra không có ý gì khác đâu, Nhị sư huynh đừng... đừng nghe những người khác nói lung tung, mấy lời bậy bạ không đâu ấy...”

Ta còn đang muốn nói “thật ra” tiếp thì Đế quân thành linh đặt chén thuốc xuống, nhẹ nhàng hỏi: “Bây giờ có thể đứng lên được chưa?” .

Ta chán nản phát hiện ra, Đế quân căn bản chẳng thèm nghe xem ta vừa nói cái gì.

Ta gật đầu một cái rất có khí thế, rồi thoải mái mỉm cười: “Chẳng qua chỉ chịu chút gió trên núi thôi mà, đã khỏe từ lâu rồi”.

Y thuận tay lấy một chiếc ngoại bào, rồi khoác lên người ta, nói: “Vậy được, muội đi ra đây với ta một lát”.

Ta ngơ ngẩn làm theo lời y, không biết y đang định làm gì.

Tuy nói thì nghe hay lắm nhưng ta vừa đứng thẳng người dậy liền thấy cảnh vật trước mắt cứ xoay vòng vòng.

11. Chương 11

Ngay tức khắc có một cánh tay vươn tới đỡ ta, ta sợ hãi phát hiện ra trên khuôn mặt gần trong gang tấc của Đế quân, đôi lông mày đang nhíu lại trông cực kỳ hung dữ, hơn nữa dấu tay đỏ tươi trên má y càng khiến người ta kinh hồn bạt vía. Ta sợ quá nên cũng không dám lão đảo nữa, tinh thần cũng tập trung hơn.

Sau khi đi ra khỏi phòng, ta mới phát hiện, thì ra mình đang ở trong viện tử của Đế quân.

Đế quân dẫn ta đi vào căn phòng khác, trong phòng không có một bóng người. Ta đang thấy khó hiểu, vừa xoay đầu bỗng trông thấy một chú người chim có cặp mày trắng đang nằm trên nệm giường, đôi mắt nhỏ như hạt đậu đỏ của nó nhắm chặt, lông vũ trên người loạn cả lên như bệnh dịch, hai chân yếu ớt buông thõng, cảm giác như lúc nào cũng có thể tử vong.

Ta giật mình, nuốt nước bọt hỏi: “Đây chính là nhóc trọc đầu Kiếm Minh sao?”

Đế quân gật đầu.

“Đệ ấy ăn phải quả độc do lệ khí[11] của dãy núi này kết tụ mà thành, suýt chút nữa thì mất mạng.”

[11] Lệ khí: Tà khí (ND)

Ta nhớ lại bộ dạng nhìn chăm chăm chòm râu đỏ mà chảy nước bọt của thằng nhóc hôm đó, cảm thấy có chút dở khóc dở cười.

Con chim ham ăn này, quả nhiên là không nhịn nổi cơn thèm khát mà ăn chòm râu đỏ rồi.

Đế quân nói: “Ta thi triển pháp thuật cứu đệ ấy một ngày một đêm, tới đó ta không tới... thật sự là do ta không thể rời khỏi đây được”.

Đế quân đang giải thích với ta đó sao?

Sau khi phản ứng chậm nửa nhịp, ta bắt đầu vui mừng hơn hở.

Nguồn ebook: s:// .luv-ebook

6.

Sau phong ba ở Liên Tâm đình, bản tiên cô hoàn toàn không biết thanh danh mình đã thành ra cái gì rồi.

Chẳng biết tên nào thất đức đi ngụy tạo sự thật, nói bản tiên cô cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga, hèn Nhị sư huynh đến Liên Tâm đình, mưu đồ “bá vương ngạnh thượng cung[12]”. May mà nội tâm của Nhị sư huynh như tấm gương sáng, tính cách giống hệt Liễu Hạ Huệ[13], nhờ vậy mới khiến nữ nhân vô sỉ kia không thực hiện được ý đồ xấu xa. Nhị sư huynh còn tương kế tựu kế, thực hiện kế sách trừng trị, lừa nữ nhân kia hứng gió một đêm trên núi, thật khiến người ta hả hê sung sướng.

[12] Bá vương ngạnh thượng cung: Xuất phát từ điển cổ giữa Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ và Hán Cao Tổ Lưu Bang, ám chỉ việc uống gian. (ND)

[13] Liễu Hạ Huệ: Người nước Lỗ. Vào một đêm rét lạnh, ông nghỉ đêm tại cổng thành, gặp một cô gái vô gia cư, Liễu Hạ Huệ sợ nàng ta lạnh cóng nên đã cởi áo ngoài ra khoác lên người nàng ta rồi ôm nàng ta vào lòng, nhưng trong lòng ông không hề có chút tà tâm nào. (ND)

Còn về việc ta ở trong viện tử của Đế quân, bà chủ Tư Đàn đương nhiên vô cùng tức giận, nhưng lại cố gắng cực khổ nhẫn nhịn không nổi cơn tam bành trước mặt nhi tử của ta. Khó khăn lắm mới kiếm được cơ hội, ả liên hung dữ uy hiếp ta, “Bề ngoài đã giống như con cóc cái thì ngoan ngoãn mà đi tìm con cóc đực, đừng có bám lấy Nhị sư huynh!”.

Hai ngày nay tâm trạng ta khá tốt, chẳng muốn tranh cãi với Tư Đàn làm gì, còn đặc biệt tặng ả một nụ cười tràn đầy tiên khí: “Lục sư tỷ nói sai rồi, con cóc nào không thích ăn thịt thiên nga thì mới là bất bình thường”, chọc cho ả tức đến nổi suýt chút nữa thì rút kiếm chém ta.

Đế quân rất bận. Đệ tử nói rằng, Nhị sư huynh phải chăm sóc cho nhóc trọc đầu - chú chim bị bệnh dịch, lại còn phải đối phó với ả mẫu thân mặt dày của đệ y, Nhị sư huynh rất mệt mỏi, đã ba ngày không được chớp mắt. Đệ tử cũng nói, không biết tên khốn nào lại dám trét một mảng tro rất lớn lên tượng thần của

Tam Thanh sư tổ, làm liên lụy Nhị sư huynh của họ phải thiếp vàng lại lần nữa lên tượng thần. Đệ tử tức tối nói, nếu để họ bắt được kẻ tội đồ ngộ ngược làm loạn, nhất định sẽ trừng phạt thật nặng đại tội dám bất kính với sư tổ của hắn!

Nghe xong mà ta cảm thấy chột dạ vô cùng!

Từ sau khi chum quả ở sườn núi bị nhóc trọc đầu ăn liền như có cái gì đó đã bị kích thích. Chỉ trong một đêm, bên ngoài kết giới đã xuất hiện rất nhiều cây cỏ hoa lá có hình thù kỳ quái, còn kết ra những quả cũng mang hình thù kỳ dị. Ta nghe Ôn Ngọc Tuyền than thở: “Lệ khí tích tụ trên núi càng lúc càng nhiều, xem ra trận chiến giữa chính đạo và tà ma sắp xảy ra rồi”.

Hắn giải thích: “Thiên địa vạn vật hợp mà sinh, âm dương giao nhau mà biến hóa. Điền báo của hưng và vong, tương sinh tương khắc. Nhân giới từ trước đến nay có hai loại khí là thanh khí và trọc khí[14]. Thanh khí là khí của chính đạo, còn trọc khí là lệ khí của thiên địa. Trong hai khí này cái này hưng thì ắt cái kia suy. Hiện giờ chính là thời khắc xảy ra tai ương ngàn năm có một, thanh khí suy mà trọc khí hưng, chắc chắn vì luồng lệ khí này sẽ sản sinh ra nhiều tà ma làm hại nhân gian”.

[14] Thanh khí: Khí sạch, thuần khiết; Trọc khí: Khí dơ bẩn, thấp hèn. (ND)

Sau đó hắn lại lạc quan nói: “May mà sắp đến lễ tế Tam Thanh, lúc đó tổ sư nhất định sẽ chỉ cho chúng ta phương pháp ngăn chặn yêu ma”.

Từ khi mấy đệ tử đi tuần đêm vô duyên vô cớ bị tà vật tập kích, trên núi dần dần bị bao phủ bởi một bầu không khí khảm trương lo lắng, đừng nói là ngoại viện, cho dù là mấy đệ tử ở trung viện cũng đều có cảm giác như đang lâm trận với đại địch vậy.

Trong hoàn cảnh ấy, ta lại còn tỏ ý muốn xuống núi, tất nhiên là không được tán thành.

Đế quân nghe xong chỉ khẽ hỏi ta: “Đi vài ngày? Vậy Hàn nhi thì sao?”

Ta vỗ về nhi tử sắc mặt đã trở nên cực kỳ khó coi, cười ha hả nói: “Không quá mười ngày đâu, Hàn Nhi đành phải nhờ Nhị sư huynh chăm sóc rồi”.

Còn Ôn Ngọc Tuyền nghe vậy thì đến khuyên ta: “Trên núi đã không yên ổn như vậy, chắc dưới núi cũng chẳng khá hơn là bao, thế đạo đại loạn, đây cũng chẳng phải việc nguy cấp, sao cô nương không đợi đến khi yên bình một chút rồi hẵng đi?”.

Buổi tối Đế quân gọi ta đến phòng y, rồi nói: “Muội đưa tay ra đây”.

Y cầm cây bút lông nhúng vào mực màu vàng kim rồi vẽ một phù hiệu cổ quái gì đó vào lòng bàn tay ta, sau đó mới nói: “Đây là Ngũ Hành Thiên Lô, nếu gặp nguy nan gì thì muội cứ hướng lòng bàn tay về phía có yêu quái rồi niệm chú, những yêu vật tâm thường sẽ không dám đến gần muội đâu”, nói xong liền dạy ta một đạo pháp chú đơn giản.

Ta ngờ nghệch hỏi: “Vậy Ngũ Hành Thiên Lô lúc nào cũng dùng được sao? Có cần kiêng kỵ gì không? Thí dụ như không thể đựng nước chẳng hạn”.

Đế quân khẽ đáp: “Không cần đâu”.

Căn phòng vắng lặng, chỉ nghe thấy tiếng thở nhẹ nhẹ của Đế quân như gần trong gang tấc.

Hoa đèn[15] có thể tắt, còn trái tim của ta cứ đập thình thịch mãi không ngừng.

[15] Hoa đèn: Dùng đèn dầu hay nến lâu sẽ hình thành cacbon đọng lại giống như cánh hoa quanh bắc đèn, màu đỏ tối. (ND)

Không cần biết việc làm này của Đế quân có phải là vì nhi tử ta hay không, chỉ cần quan tâm chu đáo như vậy đã khiến ta rất cảm động rồi.

Khi quay về, ta không kịp quay đầu, nhìn thấy Đế quân đang dựa vào cánh cửa, vẻ mặt trầm như nước, ung dung thản nhiên mà nhìn ta. Ta hoảng tới nỗi suýt nữa ngã lăn ra rồi.

Cuối cùng cũng tới lúc lên đường, nhóc trọc đầu đi cùng ta xuống núi. Lần này chú chim tham ăn đã nhận được bài học nhớ đời, tuy chẳng thông minh lên được, nhưng ít ra nó cũng biết cảnh giác hơn, sau khi hồi

phục nguyên khí nó liền mặt ủ mảy chau chạy đến tạ lỗi với ta. Chuyện ở đình tối hôm đó đã bị nó phá hỏng.

Nó không nỡ xa A Hàn bảo bồi tận mấy ngày, nhưng cũng rất mong chờ vào lời hứa ta sẽ dắt nó đi chợ phiên, ăn hết món ngon từ đầu đường đến cuối phố, vậy là nó cứ xoắn xuýt lấy ta tới mức hồ đồ.

Nhi tử ta cứ phụng phịu mặt mảy tận hai ngày.

Lúc xuống núi, Đế quân dắt tay nó đi tiễn ta, từ nội viện đến Thiên Môn, rồi tiếp tục tới sườn núi, chắc là có ý tiễn đến mười tám dặm quá. Ta nhìn Đế quân, mấy lần muốn nói nhưng lại thôi: Có cần phải cực khổ tiễn xa như vậy không? Đế quân ngài chẳng phải biết đạp kiếm hay sao? Cứ cười kiêu tiến ta cũng được mà, vừa tiết kiệm thời gian, vừa tiết kiệm công sức, lại còn khỏe chân. Tuy nhiên, nghĩ rằng những lời này sẽ phá hỏng bầu không khí, cho nên cuối cùng ta vẫn cực khổ nhẫn nhịn.

Lần này ta xuống núi là để trông nom mấy cửa tiệm là kế sinh nhai của mình. Đi tới nơi con người sinh sống ta mới phát giác, lệ khí đã tỏa ra khắp nơi gây họa. Số trời thay đổi, những lời đồn nhảm cũng nhân đó nổi lên, chỉ trong thời gian ngắn mà lòng người đã dần có chút hoang mang.

Đến thành trấn nơi ta sống, trong huyện mọi người đang vô cùng huyền não tuyên truyền câu chuyện huy hoàng về vị “huyền y thần tiên[16]”.

[16] Huyền y thần tiên: Thần tiên mặc áo đen. (ND)

“Hôm đó, trời vốn đang nắng đẹp thì bỗng dưng cuồng phong từ đâu kéo đến, mây đen che phủ cả bầu trời, mưa to đổ ập xuống!”

“Chỉ trong phút chốc, sấm sét dậy lên ầm ầm, ngay cả cây cổ thụ ngàn năm ở ngoài thành cũng bị bật cả rễ!”

“Một lát sau, mưa lớn làm nước lũ dâng cao tới hơn nửa thước!”

“Thình lình trên trời giáng xuống một tia sấm sét, đánh trúng cầu Mẫu Thân của Hồng Tiên trấn chúng ta! Chiếc cầu cổ chúng ta xây mấy trăm năm, chiếc cầu Mẫu Thân đã trải qua mấy đời, chỉ ầm một tiếng, đã đổ sập xuống!”

“Vào thời khắc nguy hiểm đó, dưới cầu lại vang lên tiếng khóc của một đứa trẻ sơ sinh! Cũng vào chính lúc ấy, huyền y thần tiên đã xuất hiện!”

“Chân người giẫm lên hai đám tường vân ngũ sắc, tay cầm thanh kiếm từ thuở khai thiên lập địa, hai mắt sáng rực, đầu như chiếc chuông đen lớn, eo lưng tựa núi, bắp tay phải to như cái trụ lớn ở cửa miếu Nương Nương chúng ta kia kìa! Huyền y thần tiên vừa tức giận hét lên một tiếng, tức thì đất động núi lay!”

“Khi đó huyền y thần tiên chỉ cần đạp một cái, rồi vươn tay ra, không ai nhìn rõ được người đã làm như thế nào! Đứa bé dưới cầu đã nằm gọn trong tay người!”

“Nhưng ngay sau đó đã xảy ra một chuyện ngoài dự liệu của tất cả mọi người, thần tiên vừa ôm đứa trẻ lên, liền cười lớn, giận dữ quát: Con yêu vật này lại dám hành hung ở ngay trước mặt bản đại tiên! Tay người vung lên, ném văng đứa bé xuống đất!”

“Lúc ấy lại xảy ra một việc còn kỳ lạ hơn nữa, đứa bé vừa bị ném xuống đất, sấm sét và cuồng phong bão táp tức khắc ngừng lại, không còn thêm bất kỳ hiện tượng nào nữa!”

“Mọi người định thần nhìn kỹ lại mới phát hiện ra, đứa bé lúc nãy lại có đến ba con mắt, miệng lời rằng nanh, đôi bàn tay mọc ra móng vuốt đen sì sắc nhọn. Đây đâu phải là người, rõ ràng là yêu quái!”

.....

Bản tiên cô đang hứng thú nghe đến đoạn này liền không nhịn được hỏi: “Vậy vị thần tiên kia đâu rồi?”

Người này nói: “Thần tiên đã được Huyện thái gia đón về nha môn thiết yến tẩy trần rồi”.

Người kia reo hò: “Huyện thái gia đã nói, sau khi Huyện thái gia khẩn khoản cầu xin, huyền thần tiên đã nhận lời ngày mai ngồi xa giá đi điều hành quanh trấn, tiếp nhận hoa tươi và cống phẩm! Chúng ta phải

mau mau về nhà chuẩn bị, thấp hương, tắm rửa, thay phục thôi, không thể bắt kính với thần tiên sống được!”.

Ta chờ mãi mới đến ngày hôm sau, hưng phấn dặt tay nhóc trọc đầu đi góp vui, xem diễn hành.

Trên đường, người người chen chúc, âm thanh huyền ảo, giờ Ngọ canh ba vừa qua, từ phía xa vang lên tiếng gõ chiêng dẹp đường, một đội người ngựa khiêng theo cờ gấm hoa tươi, vây xung quanh xa giá đang đi tới.

Từ xa, ta nhìn thấy một nam tử trẻ tuổi đang biểng nhác ngồi trên xa giá, hấn mặc một thân phục màu đen như trong lời đồn, ánh mắt mang theo ba phần tà khí, khuôn mặt hào hứng, vừa vẫy tay với khuê nữ và các thím dưới đường, vừa đùa giỡn với hai tỳ nữ xinh đẹp đi theo đến mức hoa đào tung bay phất phới.

Bản tiên cô trong lòng đang nghĩ tên thần tiên bịp bợm này không biết từ đâu đến đây mạo danh lừa bịp, nhưng vừa quay lại đã thấy nhóc trọc đầu tròn tròn đôi mắt bé xíu, vẻ mặt giống như ăn phải phân ngựa, cũng tựa như gặp phải người quen.

7.

Từ khi gặp được thần tiên sống, nhóc trọc đầu lại nảy ra thói quen thập thà thập thò, cả ngày cứ như kẻ trộm cắp.

Không lâu sau nhóc liền đến tìm ta, tui thân nói: “Tỷ tỷ, đệ nhớ Hàn Nhi lắm, bao giờ chúng ta mới trở về?”.

Ta quan tâm hỏi nó khó chịu ở chỗ nào, thằng nhóc lại úp úp mở mở, sống chết cũng không chịu nói. Ta nghĩ tới mấy người quen thân với nó ở trên núi, bộ dạng cũng như vậy, dù sao chắc cũng không ngoài mấy người đó, cho nên ta không truy hỏi nữa.

Những ngày vừa rồi thật ra ta rất bận. Tuy mấy cửa tiệm này của ta không lớn lắm nhưng những việc vặt tích lũy trong thời gian dài cũng không hề ít. Mấy năm gần đây, công sức ta dồn vào mấy cửa tiệm này đã không phải là ý định chơi bời như lúc đầu nữa. Bởi vì người làm thuê trong tiệm từng nói với ta, cửa tiệm này không chỉ là kế sinh nhai của một mình chủ cửa hàng, mà còn là kế sinh nhai nuôi sống cả nhà trên dưới mấy miệng ăn của những người làm công này. Nghe xong, ta cũng đặt nhiều tâm sức hơn vào các cửa tiệm.

Quản sự[17] tìm tới nói với ta, tri huyện đương nhiệm là quan tân nhiệm[18], rất nhiều mối quan hệ xây dựng lại từ đầu. Khoảng thời gian ta không ở ở đây ông vẫn cứ theo như thường lệ mà bỏ phong bao ngân lượng rồi đem qua, bây giờ ta đã quay về, lại đúng lúc trong huyện gặp phải chuyện cầu sập, đương nhiên phải tốn chút hoàng kim ngân lượng.

[17] Quản sự: Người quản lý, quản gia. (ND)

[18] Quan tân nhiệm: Quan mới nhận chức. (ND)

Có lẽ bản tiên cô cho dù thành tiên rồi cũng không thể thoát được chữ “tục”, đối với mọi quy tắc tại thế gian phạm tục này ta đều nắm rõ trong lòng bàn tay, còn cho đấy là lẽ đương nhiên. Ngay hôm đó ta đi lại thăm hỏi các cửa tiệm lân cận, tìm hiểu ý tứ của mấy vị chủ tiệm. Hôm sau, ta bỏ vào phong bao số ngân phiếu cũng xem như kha khá rồi đưa tới hậu đường nha môn.

Nếu ta biết lần này đi đến nha môn sẽ tự chuốc lấy phiền phức, nhất định ta chẳng bao giờ đi.

Bởi vì trước khi đi ta có gói mang theo một ít phần son khá tốt trong tiệm để tặng cho nữ quyền của Huyện thái gia, đến đó ta được cho hay là phu nhân và khuê nữ của Huyện thái gia đang thưởng cúc ở hậu viện.

Loáng thoáng nghe thấy ở hậu viện có cả nam lẫn nữ, oanh thanh yến ngữ[19], nói cười vui vẻ. Ở đó đang chơi đùa thích thú như vậy, ta cũng chẳng phải buồn chán quá mà đi làm phiền người ta, chỉ đi tìm đại tỳ nữ của phu nhân Huyện thái gia, thông báo danh tính, đưa tâm ý đến rồi thì coi như xong việc.

[19] Oanh thanh yến ngữ: Tiếng nói chuyện như tiếng chim oanh, chim yến, miêu tả giọng nói cười của thiếu nữ xuân thì (ND)

Gió mát khê khàng thổi qua, hoa cúc trong vườn nở rộ, rực rỡ vàng óng.

12. Chương 12

Bản tiên cô đang nhàn nhã ung dung đi về, vừa ngắm hoa vừa phân tâm nghĩ mình nên quay về núi chưa, không ngờ trong bụi hoa sột soạt vài tiếng, một người từ trong đó chui ra. Người nọ rất khỏe, thoát cái đã nắm lấy cổ tay ta.

“Tiểu bảo bối ngoan, để bản tọa đoán xem nàng là ai nào?”

Giọng nói ngả ngớn đáng ghét vang lên làm bản tiên cô nổi hết da gà.

Ta vừa nhìn đã nhận ra ngay nam nhân này chính là tên thần tiên giả mạo gặp hôm trước, trên mặt hắn buộc một dải khăn lụa, trông bộ dạng mờ mờ bên này mờ bên kia như thể chắc chắn là đang chơi bịt mắt bắt dê rồi.

Ta giãy ra mà không được, vùng ra cũng chẳng xong, ta liền lấy móng tay dài của mình cào mạnh vào vùng da non mềm trên tay hắn. Hắn hét to lên một tiếng: “Á”. Cái tên này không chỉ ăn nói tùy tiện, tính tình phóng túng, mà còn mạnh y như uống phải mừiêng[20] xuân được, chỉ thoát một cái, hắn đã nắm trọn luôn cả hai tay ta.

[20] Một cân Trung Quốc bằng 0.5kg. (BTV)

“Tiểu miêu ngang ngược, để ca đoán xem nàng là ai nào?”, hắn cười toe toét nói.

Ta không còn cách nào khác phải lên tiếng: “Cô này không phải, cô kia cũng không phải, ta chỉ vô tình đi ngang qua thôi, người bắt nhầm người rồi, mau buông ta ra”.

“Ca ca không dễ gạt vậy đâu! Nàng mà không nói thì ta đành phải sờ đây nhé.” Hai người xô xô đẩy đẩy, bên cạnh còn có một hồ nước, ta trông thấy liền có chút cuống quýt, mắng to: “Người nổi điên thì đi mà tìm người khác mà điên, bên cạnh còn có một hồ nước, cho dù người không nhìn người thì cũng phải nhìn đường chứ!”.

Lời ta vừa dứt, hắn còn men theo cánh tay của ta mà vừa sờ vừa nắn lên trên, ta giận tím mặt, không kịp suy nghĩ mà hướng tay về phía mặt hắn hô to: “Ngũ Hành Thiên Lô!”.

Ầm ầm một tiếng vang dội, khói bụi mù mịt, nam nhân cao lớn liền giống như con ếch bốn chân bổ nhào xuống hồ.

Đề... Đề quân, Ngũ Hành Thiên Lô của người, uy lực quả thật kinh người.

Ta không dám xem thăm trạng[21] của tên huyền y thần tiên đó, vội vàng vắt chân lên cổ mà chạy mất dạng.

[21] Thăm trạng: Tình cảnh bi thảm. (BTV)

Sau khi trở về, ta uống liền hai chén thuốc định thần mà tim vẫn đập như nổi trống. Không biết tên đó có đi tìm ta không, bản tiên cô giờ đây cũng xem như có một chiêu phòng thân, chẳng phải sợ hắn làm gì. Có điều, ta cảm thấy nếu bị hạng người lưu manh vô lại như tên đó bám theo thì nhất định sẽ phiền toái vô cùng.

Qua ngày hôm sau, nghe nói “huyền y thần tiên” sắp rời khỏi Hồng Tiên trấn, mà ta vẫn không thể tin nổi.

& ;S.T.E.N.T

Bách tính tự động cùng nhau đi cung tiễn thần tiên sống, thiên kim của Huyện thái gia còn đau khổ khóc sụt sùi. Ta mò đi xem toàn bộ quá trình đưa tiễn, sau khi xác định được người nọ đã đi rồi mới cảm thấy an tâm.

Tâm trạng rất tốt, lúc trở về ta liền vòng qua bên đường đối diện mua cho nhóc trọc đầu món đậu rang đặc biệt mà nó thích nhất. Về đến viện tử cũng là lúc mặt trời khuất bóng. Ta liếc mắt nhìn liền thấy nhóc trọc đầu bình thường hiếu động như chú khỉ con, vậy mà giờ đây lại đang quỳ thẳng tắp dưới giàn cây tử đằng trong vườn, khuôn mặt nhăn nhó.

Ta bật cười, hỏi nó: “Đệ đang làm gì thế?”

Nhóc trọc đầu xoay mặt qua, ra sức nháy mắt với ta, ta còn chưa kịp phản ứng, một người đã bước ra từ dưới giàn cây tử đằng, cười tủm tỉm nói: “Tam sư muội, biệt lai vô dạng[22]”.

[22] Biệt lai vô dạng: Một câu hỏi thăm sức khỏe khi gặp lại bạn sau một thời gian dài. Ý nói: Hy vọng bạn vẫn khỏe từ lúc chúng ta chia tay. (ND)

Phản ứng đầu tiên của ta, không phải là chú ý xem hắc đang nói gì, mà gơ tay lên hét to: “Ngũ Hành Thiên Lô!”. Nam nhân đó không thèm chớp mắt, hắc đưa tay áo lên khê phất, sét đánh giữa không trung liền bị hắc tiêu trừ. Ta thật không dám tin, lại hô to, hắc lại phất tay. Chỉ trong chớp lát, ta đã bị dồn vào trong góc.

Tên thần tiên giả mạo khuôn mặt tràn đầy tà khí, cặp lông mày chau lại: “Sư muội, pháp thuật của muội đâu?”, hắc nhìn ta từ trái sang phải rồi đưa tay túm lấy ta, “Sao muội lại trở thành bộ dạng xấu xí như thế này?”.

Ta thật chẳng hiểu hắc đang nói gì.

“Người buông tay ra ngay! Túm lấy ta làm gì!”, bản tiên cô nhìn hắc bằng ánh mắt giận dữ.

Hắc ngạc nhiên: “Sư muội, muội không nhận ra ta sao?”.

Nhóc trọc đầu ở phía sau mặt mày buồn bực: “Đại sư huynh, tỷ ấy không phải là Tam sư tỷ...”.

Thần tiên giả mạo nhìn ta, rồi lại nhìn nhóc trọc đầu, cười nói: “Đừng đùa nữa, ta không tin đâu”.

Chương 3: Hành trình trừ ma

1.

Thần tiên giả Đại sư huynh lần này vừa đến liền giữ chặt lấy cánh cửa.

Đáng ra chúng ta đã định quay về núi, tay nải đồ đạc cũng chuẩn bị xong hết rồi. Đại sư huynh ở trong nhà ta, khệnh khạng như thể Huyện thái gia. Nhóc trọc đầu cố bấm bụng qua xin chỉ thị của hắc. Đại gia hắc còn bắt chéo hai chân nói: “Gấp cái gì! Vẫn đang ở yên lành mà! Lâu lắm rồi ta chưa được nếm trải cuộc sống củi gạo tương giấm của người bình thường như vậy!”.

Cả khuôn mặt của nhóc trọc đầu nhăn nhó, tức lắm mà không dám nói ra, “Nhưng mà... sắp đến lễ tế Tam Thanh rồi, Đại sư huynh không trở về sao?”.

Hắc nói: “Lễ tế Tam Thanh có Nhị sư huynh đệ đứng ra chủ trì rồi, y nhất định sẽ an bài mọi thứ thật ổn thỏa, ta vô cùng yên tâm!”.

Nhóc trọc đầu đến tìm ta, sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng: “Làm sao đây? Làm sao đây? Nhị sư huynh nhất định sẽ giết đệ!”.

Ta an ủi nó: “Nhị sư huynh cho đệ xuống đây chủ yếu là muốn để đệ chơi cho thoải mái. Ở lại thêm vài hôm cũng không sao đâu”.

Nó buồn bã nói: “Tỷ không hiểu đâu... Trời ạ, không phải đệ xuống đây để chơi!”.

Chẳng lẽ mấy ngày nay nó ăn, nó chơi còn ít à?

Không thể động vào Đại sư huynh, vậy thì trốn đi không được sao. Ta và nhóc trọc đầu bàn bạc quyết định dùng chiêu không từ mà biệt, đúng nửa đêm chúng ta mang tay nải, còn chưa bước ra được cửa viện tử, Đại sư huynh đã biếng nhác đứng vào cửa chờ từ lúc nào, nói: “Hai người như vậy là định đi đâu đây?”.

Hắc tùy ý nhấc tay lên, liền thiết lập được một vòng tròn kết giới màu vàng trong sân, nói: “Nếu như hai người bước được ra khỏi vòng tròn kết giới này, ta liền để cho hai người đi”.

Nhóc trọc đầu không sợ mà cố thử một lần, trán đã bị phồng sưng một cục lớn.

Trong đầu ta thậm chí còn nảy ra ý nghĩ bóp chết Đại sư huynh hắc luôn.

Thoát cái hắc đã ở lại viện tử tròn ba ngày, cả ngày ngoại trừ đòi ăn đòi uống như đại lão gia, còn lại lúc rảnh rỗi thì lại đến quấy rầy ta.

Hắn cứ cố chấp cho rằng ta là cái vị Tam sư muội đã chết kia của hắn, mặc cho ta và nhóc trọc đầu nói thế nào cũng không chịu tin, suốt ngày bám theo ta hỏi này hỏi nọ mà cũng chẳng hỏi được gì, vậy nên hắn gọi nhóc trọc đầu đến phòng, hỏi ta làm thế nào mà đi lên núi được. Lúc sau đi ra hắn cười đến phát ghét, nói: “Tam sư muội, cho dù muội quên tất cả rồi thì cũng không sao, chúng ta bắt đầu lại từ đầu cũng được”.

Da gà trên người ta lập tức nổi hết cả lên.

Ta ăn cơm, hắn liền cười tủm tỉm mà sát lại gần ta. Ăn xong tiêu cơm, hắn cũng có thể thỉnh linh chui ra từ bất cứ đâu. Đã vậy lại còn thường động tay động chân, khiến một người vốn hiền lành dịu dàng như bản tiên cô phải tức tới mức khi nào cũng mang theo ba con dao bên mình để phòng thân, mặt mày sa sầm cứ như thể được đúc ra từ một khuôn với nhĩ tử ta vậy.

Cuối cùng ta đành bó tay, mệt mỏi hỏi hắn: “Huynh muốn ở lại đây, sao lại kéo hai chúng ta theo để làm gì?”.

Hắn ngả ngớn nói: “Đương nhiên là để bồi dưỡng cảm tình với Tam sư muội rồi”.

Ta nói: “Đại sư huynh ngàn vạn lần chớ nói vậy, ta với huynh có quen thân gì nhau đâu cơ chứ”.

Hắn nháy mắt: “Sư muội, trước đây muội luôn gọi ta là Hoàn Thanh, sau này muội cũng gọi ta như vậy nhé?”.

Ta hỏi nhóc trọc đầu: “Trước đây quan hệ của Đại sư huynh đệ với Tam sư tỷ tốt lắm à?”.

Nhóc trọc đầu khinh thường nói: “Làm gì có, Tam sư tỷ trước giờ đều rất ghét Đại sư huynh. Tỷ ấy thích Nhị sư huynh kia!”.

Trong lòng ta lập tức căng thẳng hẳn lên: “Nói như vậy, tình cảm của tỷ ấy với Nhị sư huynh rất tốt sao?”.

Nhóc trọc đầu gãi đầu: “Đúng thế... Đại sư huynh và Nhị sư huynh thường cãi nhau vì Tam sư tỷ”.

Không biết vì sao, nghe xong ta bỗng cảm thấy có chút buồn bực.

Ta hỏi: “Ta với Tam sư tỷ của đệ trông giống nhau lắm à? Sao Đại sư huynh cứ luôn cho rằng ta là tỷ ấy chứ?”.

Nhóc trọc đầu lắc đầu: “Không giống, Đại sư huynh từ trước đến giờ luôn kỳ quái như vậy, đệ cũng chẳng hiểu huynh ấy đang nghĩ gì nữa”.

bèn đi hỏi Đại sư huynh: “Ta với Tam sư muội của huynh có điểm nào giống nhau đâu, sao huynh cứ một mực khẳng định ta là người ấy chứ? Không lẽ huynh nói thế để trêu đùa ta?”.

Hắn cười trông hết sức đắc ý, bộ dạng như kiểu “đừng hòng gạt ta”, nói như lẽ dĩ nhiên: “Còn phải nói sao, sư muội nhất định là đã dùng cách thức kỳ lạ nào đó để biến thành dáng vẻ như bây giờ. Sư muội à, về ngoài trước kia của muội đẹp hơn giờ nhiều đấy”.

Hắn thở dài: “Nếu như không phải muội đã quên rồi, ta thật muốn hỏi muội, sao lúc đó lại không từ mà biệt. Ta cứ tưởng muội đã trở về thiên giới, phàm trần này không có muội thật buồn chán tẻ nhạt. Nếu không phải Thiên Đế có lệnh, chưa đến thời gian thì không được quay về thiên đình, khi đó ta đã bay ngay về thiên giới tìm muội rồi”.

Nói xong hắn còn nồng nàn tình ý mà nhìn ta, nhìn đến nỗi ta nổi hết da gà.

Xem ra, Tam sư muội của hắn vốn là tiên nữ trên thiên giới, cũng không phải chết rồi giống như nhóc trọc đầu nói mà rất có khả năng là thân xác tại phàm trần đã niết bàn^[1], trở về thiên giới.

[1] Niết bàn là cảnh giới cao của người tu hành, con người sẽ dứt bỏ được mọi phiền muộn và ham muốn trần tục. Ở trong truyện nói thế là ngụ ý đã không còn thân xác tại phàm trần nữa. (ND)

Ta nhớ lại giấc mơ của mình, tòa viện tử mà ta đã nhìn thấy, ngôi mộ kiếm gỗ kỳ lạ, còn cả ngữ điệu lạ lùng của Đế quân khi nhắc về sư muội với ta, ta mơ hồ có một cảm giác: Chẳng lẽ Đế quân cũng cho rằng ta là Tam sư muội của y, vậy nên mới đối xử tốt với ta như thế?

Nghĩ đến đây, trong lòng ta liền cảm thấy vô cùng khó chịu.

Sau khi xác nhận không phải ta giả vờ trước mặt hắn, thần tiên giả Đại sư huynh vẫn không thể hiểu được tại sao ta lại bị mất hết pháp lực. Tuy hắn nhận nhầm người, nhưng dù sao đây cũng là sự thật khách quan của bản thân ta. Hiếm khi ta tìm được chủ đề thú vị thế này để nói chuyện với hắn, hỏi hắn có cách nào đó để giải quyết không? Mới đầu hắn còn nói năng liên thoảng, vừa nghe ta hỏi liền tức khắc ngậm chặt miệng, ta không chịu bỏ cuộc mà cố hỏi: “Huynh không hy vọng Tam sư muội của mình hồi phục pháp lực sao?”.

Hắn đáp: “Muội như vậy cũng rất tốt mà. Sư muội đừng sợ, có nguy nan gì thì cứ để Hoàn Thanh này đứng ra gánh vác hết cho”, nói xong hắn còn hòa nhã mà lấy tay vỗ vỗ người ta.

Lúc sau nhóc trọc đầu mới nói với ta về khinh thường: “Trước đây Đại sư huynh thường vì muốn động chạm Tam sư tỷ mà bị tỷ ấy đánh cho tơi bời hoa lá, giờ đây pháp lực của tỷ mất rồi, huynh ấy vui còn không hết, sao có thể để tỷ hồi phục pháp lực được chứ?”.

Tóm lại, theo đánh giá của ta về vị thần tiên rởm Đại sư huynh này, ta nhận thấy chưa bao giờ lời nói của nhóc trọc đầu lại đáng tin như vậy.

Có điều hễ là chuyện liên quan đến Đế quân, cái gì hắn cũng muốn so đo, thậm chí còn đến mức bới lông tìm vết.

Hắn không nể nang gì mà chế giễu Ngũ Hành Thiên Lô của Đế quân chỉ là trò trẻ con, khiến ta tức run cả người.

Ta vờ như hứng thú hỏi: “Chẳng lẽ Ngũ Hành Thiên Lô của Đại sư huynh còn mạnh hơn nữa sao?”.

Thần tiên rởm Đại sư huynh còn dương dương đắc ý: “Đó là chuyện đương nhiên”.

Ta lắc đầu tỏ ý không tin. Hắn bèn rập theo khuôn mẫu vẽ một quyết chú trên tay ta, còn dùng vẻ mặt khích lệ nói với ta: “Thử đi”. Ta cười tủm tỉm, giả vờ tạo dáng, thỉnh thoảng lại làm bộ như không thể thu chiêu mà hướng tay về sau lưng hắn, hét to: “Đại sư huynh cẩn thận!”.

Đại sư huynh thần tiên rởm còn đang nở nụ cười lưu phóng khoáng, chỉ một khắc sau lại bị ta tung chưởng cho suýt nữa thì biến thành củ khoai nướng.

Ta cứ tưởng Đại sư huynh thần tiên rởm ăn dầm nằm dề ở chỗ ta không đến một năm thì cũng phải vài tháng, không ngờ vào ngày nọ đã xảy ra một chuyện ngoài dự liệu của ta.

Hôm đó ăn cơm xong, ta đang lơ mơ buồn ngủ dựa vào người nhóc trọc đầu, mặt mày ủ ỉn.

Đại sư huynh thần tiên rởm không biết lấy đâu ra một mâm hoa quả theo mùa, còn chu đáo rửa sạch, gọt vỏ sẵn.

Cả hai người, ta và nhóc trọc đầu đều ủ rũ, chỉ có mỗi Đại sư huynh cực kỳ hứng chí chép miệng khen quả lựu này nước nhiều, quả lê kia giòn mát. Ta vừa ngủ gật, vừa vì hắn cứ nhìn thúc ép mà với tay lấy đại một quả nhét vào miệng. Trong lúc mơ màng, hình như ta thấy hắn làm phép gì đó với nước sạch trong thau đồng, một khắc sau, ta suýt nữa thì phun thứ đang ở trong miệng ra luôn.

Đại sư huynh thần tiên rởm hướng về phía mặt nước cười nói: “Nhị sư đệ, biệt lai vô dạng!”.

Trên mặt nước hiện lên một hình bóng, sau đó vang lên tiếng nói lạnh lùng của Đế quân: “Đại sư huynh”.

Tiếng nói này cất lên còn công hiệu hơn cả thuốc tỉnh ngủ.

Con sâu ngủ trong ta liền chạy bay đi hết, ta mở tròn hai mắt ra nhìn.

Đại sư huynh thần tiên rởm găm lê rôm rốp, lồm cồm nuốt nói: “Không có gì đâu, ta chỉ muốn trò chuyện với Nhị sư đệ một chút thôi, ta đang cùng với Tam sư muội ăn hoa quả này!”.

“Tam sư muội”, “ăn hoa quả”, mấy chữ này chẳng phải là vu khống quá mức rồi sao?

Ta nghiêng rằng, nhóc trọc đầu bên cạnh thì tỏ ra lo sợ như thể mình sắp mất mạng tới nơi.

13. Chương 13

Ta thập thò đi qua nhìn vào thau nước, Đế quân hình như đang viết cái gì đó, nghe xong liền nhẹ nhàng đặt bút xuống, tiện tay cầm chén trà trên bàn lên nhấp một ngụm. Hồi lâu sau y mới lên tiếng: “Đại sư huynh tìm tới rất đúng lúc, ta thiếu chút nữa thì quên mất. Gần đây ta có nhận một đệ tử mà mãi vẫn chưa tìm được cơ hội giới thiệu với huynh”, y hơi quay đầu, nói: “Hàn Nhi, mau qua đây bái kiến Đại sư bá”.

Trên mặt nước hiện lên bóng dáng của nhi tử, ta kích động đến mức suýt nữa thì bỏ nhào vào đó.

Trong chậu nước, nhi tử ta như thể người lớn hành lễ với Đại sư bá, sau đó dường như đã thấy ta nên nó lên tiếng hỏi: “Mẫu thân, bao giờ người mới về?”.

Quả lê trong tay Đại sư huynh rơi lộp bộp trên mặt đất.

Mặt nước lăn tăn, hình ảnh liền biến mất.

Đại sư huynh thần tiên rớt đột ngột nắm lấy tay ta, mặt mày đờ đờ sát khí cứ như muốn ăn tươi nuốt sống ta vậy, hần hét lên: “Muội! Từ khi nào đã ở cùng với Nhị sư đệ? Lại còn đã sinh cả con rồi?”.

“Huynh nói cái gì thế...”, ta ngỡ ngàng chẳng thể phản ứng kịp.

“Đáng ghét!”, hần sa sầm mặt, vung tay gạt hết mâm hoa quả trên bàn xuống đất, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đi! Quay về!”.

2.

Muốn ghen cũng không cần phải như vậy chứ? Hàn Nhi đúng là do ta sinh ra, nhưng đâu có quan hệ gì với Đế quân. Ta thật chẳng hiểu nổi cái kết luận kỳ quặc của Đại sư huynh.

Về mặt hần cứ như đang lên án: “Sư muội, sự việc đã đến nước này mà muội vẫn muốn ngụy biện! Mất ta chưa bị mù, đứa trẻ kia ta vừa nhìn đã biết nó là con ai rồi! Muội! Sao muội có thể cấu kết với tên Nhị sư đệ ngụy quân tử giả vờ nghiêm trang đạo mạo đó mà đối xử với ta như vậy?!”.

Lời nói của hần quả thật đã khiến ta bừng tỉnh.

Đúng thế, nếu suy nghĩ theo hướng đó, ta không thể không thừa nhận: Nhi tử ta từ khí chất bên trong cho đến đôi môi nhỏ trên khuôn mặt, không có cái nào là không phải phiên bản thu nhỏ của Đế quân! Có lẽ nào do oán niệm của ta với Đế quân khi còn ở thiên giới quá lớn, nên vô tình cũng nuôi nhi tử trở thành người như không?

Tuy tập tục tại thiên giới không quá bảo thủ, thường ngày cũng hay xảy những chuyện như nam nữ cùng nhau tâm tình, có điều nếu bảo Đế quân cùng một cô nương nào đó lên lút tư tình rồi có con, có đánh chết ta cũng không tin.

Ta thật cảm thấy vô cùng áy náy vì đã làm liên lụy đến sự thanh bạch của Đế quân.

Đại sư huynh đập kiếm bay trên không, còn kéo theo ta như áp giải phạm nhân mà đi về phía Tha Nga sơn, nhóc trọc đầu bị hần bỏ lại ở tít đằng xa. Thăng nhóc quay trở về nguyên hình, vận hết sức lực mà vỗ cánh đuổi theo phía sau.

Chưa tới một ngày, chúng ta đã tới đỉnh Tha Nga sơn.

Ta áng chừng gần như toàn bộ đệ tử đều đến, đứng chính tề ngay ngắn tại phía ngoài Thiên Môn hô to: “Cung nghênh Đại sư huynh!”.

Đại sư huynh thần tiên rớt nhảy từ trên kiếm xuống, thu lại đám mây, rồi lôi ta nghênh ngang bước về phía trước, cao ngạo nói: “Sao các đệ biết ta trở về?”.

Chúng đệ tử cứ như hô khẩu hiệu mà đồng thanh đáp: “Nhị sư huynh báo cho chúng đệ. Biết được Đại sư huynh sắp về, chúng đệ từ sớm đã đứng chờ tại đây rồi”.

“Thế à!”, Đại sư huynh thần tiên rớt cười cực kỳ khinh người, nói: “Hôm nay quả thực có một chuyện vui. Đây là Tam sư tỷ của các đệ, còn không mau tham bái?”.

Chúng đệ tử cũng nhìn người nhìn ta.

Ta liếc mắt nhìn thấy Ôn Ngọc Tuyền bước ra từ trong đám người, vội vàng ra sức nháy mắt với hắn. Ôn Ngọc Tuyền hành lễ với Đại sư huynh xong mới đưa mắt về phía ta, ngập ngừng hỏi: “Đại sư huynh...không biết cô nương đây đặc biệt gì với huynh?”.

“Hỗn xược!”, Đại sư huynh thần tiên rờn mẩn: “Muội ấy chính là Đại sư tỷ của đệ, còn không mau hành lễ?”.

Bây giờ đến cả Ôn Ngọc Tuyền cũng cũng nhìn người.

Thần tiên rờn kéo ta, nhất quyết bắt chúng đệ tử phải hướng về phía ta hô to một lần: “Cung nghênh Tam sư tỷ!”, quy cách cứ như thể hành lễ với nữ vương vậy. Ta cuối cùng cũng được chứng kiến đáng vẻ khi ở trên núi của Đại sư huynh, cứ như thổ phỉ, còn là dạng chuyên ức hiếp con cái nhà lành nữa.

Hắn kéo ta vào lòng, làm ta cụng đầu đau đến nỗi nổ đom đóm mắt, tùy tiện chỉ một đệ tử: “Đi nói với Nhị sư huynh người, ta và Tam sư muội đã cùng nhau trở về”.

Đệ tử đó vội vàng vắt chân lên cổ mà chạy.

Thật sự, trong lòng ta cảm thấy thương thay cho họ.

Không chỉ vì ta, một “Tam sư tỷ” bỗng nhiên không biết từ đâu xuất hiện, mà còn bởi họ phải phục vụ một vị chủ nhân có bộ dạng lúc nào cũng như muốn gây khó dễ cho cả thiên hạ vậy.

Chờ đến khi ta hoàn hồn thì Đại sư huynh Hoàn Thanh đã kéo ta xông thẳng vào nội viện. Bởi vì lúc đầu trên đường đi, ta cứ liên tục mĩa mai châm chọc hắn, còn tiện thể ra sức khen ngợi Đế quân. Mà tên này vốn cực kỳ căm ghét khi phải nghe ai nói tốt cho Đế quân, trong lúc tức giận hắn liền hạ cấm ngôn chú[2] với ta. Lúc này ta ứ ứ không nói được câu nào, chỉ có thể ra sức gỡ cánh tay đang nắm chặt lấy cổ tay mình. Không ngờ hắn đột nhiên ngừng lại, khiến đầu ta va vào lưng hắn, lại một trận nổ đom đóm mắt.

[2] Cấm ngôn chú: Thần chú làm cấm khẩu, không thể nói được. (ND)

“Mẫu thân!”, ta nghe nhi tử gọi một tiếng giòn giã, sau đó nó chạy lại cùng ta gỡ tay hắn ra. Mẫu tử đồng lòng, ta kích động đến mức chảy lệ vui mừng.

“Không biết Đại sư huynh định mang mẫu thân của đồ đệ ta đi đâu?”, thanh âm lạnh lùng của Đế quân vang lên.

Hoàn Thanh ngạc nhiên đáp: “Ở đây chỉ có một Tam sư muội, làm gì có mẫu thân của đồ đệ người?”, nói xong hắn liền ôm tay la oai oái... Nhi tử ta đã cắn một miếng trên tay hắn.

Phản ứng của ta cực nhanh, vừa thoát khỏi lập tức ôm lấy nhi tử, chạy qua nấp sau lưng Đế quân, lúc này mới lấy lại được chút tự tin, bèn cùng nhi tử hung dữ trừng mắt với Đại sư huynh thần tiên rờn.

Hoàn Thanh lại đặt tất cả sự chú ý lên người Nhị sư đệ hắn, sắc mặt sa sầm, lúc sau mới nói những lời kỳ lạ.

Hắn nói: “Nhị sư đệ chẳng lẽ đã quên giao ước chúng ta lập ra trước khi hạ phàm? Người làm như vậy chính là đã bội ước rồi”.

Đế quân trầm mặc, vẻ mặt lạnh lùng.

Hoàn Thanh hừ một tiếng, nói: “Đừng tưởng như vậy thì ta sẽ bỏ cuộc. Chuyện sau này thế nào thì còn phải chờ xem”, nói xong xoay một tiếng hắn đã rút kiếm ra, cất giọng lạnh như băng: “Nhị sư đệ, cũng lâu rồi chúng ta không gặp nhau, không biết kiếm thuật của đệ có tiến bộ chút nào không?”.

Đế quân đáp: “Quy định sư môn, người trong môn không được giao chiến. Nhưng nếu sư huynh muốn trau dồi kiếm thuật, đệ đương nhiên sẽ phụng bồi”.

Hoàn Thanh trở mặt nhanh như lật sách, cười ha ha nói: “Giao chiến cái gì chứ? Ta đương nhiên không làm như vậy rồi! Lúc này chỉ là nói đùa thôi, bây giờ ta mệt rồi, tắm rửa nghỉ ngơi trước đã!”.

Trước khi đi hẳn còn hướng về phía ta nháy mắt một cái vô cùng thâm tình, cười tươi nói: “Nhị sư đệ không biết chứ... mấy ngày nay ta và Tam sư muội sớm tối bên nhau, rất là... ừm, tâm đầu ý hợp”.

Da mặt của người này... quả đúng là rất dày.

Ta còn chưa phản ứng kịp thì đã nghe thấy bên cạnh có người thét lên một tiếng. Bà chằn Tư Đàn sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, lão đảo như sắp ngã bước về phía Đại sư huynh, rơm rớm nước mắt cứ như thể oán phụ: “Đại sư huynh... huynh vừa nói gì thế?”.

Hoành Thanh vui vẻ nói: “Lục sư muội à. Đến vừa đúng lúc, Đại sư huynh tìm thấy Tam sư tỷ của muội rồi này”.

Tư Đàn nổi điên lên: “Muội không có Tam sư tỷ nào cả! Đại sư huynh, huynh nhìn cho rõ đi, nữ nhân này sớm đã sinh cho Nhị sư huynh một nhi tử rồi! Chẳng lẽ huynh muốn nhặt lại đôi giày rách mà Nhị sư huynh đã đi?!” Nói xong, Tư Đàn bị đánh lệch mặt sang một bên, ả bùm mặt nhìn Đại sư huynh bằng ánh mắt không dám tin.

Hoành Thanh thần sắc như thường mà thưởng cho Lục sư muội của hắn một cái “bánh chiên”, ta chớp chớp mắt, cái bạt tai này thật khiến người ta hả giận. Phát thứ hai đang chuẩn bị hạ xuống thì bên cạnh đã có người ngăn lại.

Đế quân đẩy tay của Đại sư huynh ra, lạnh lùng nói: “Lục sư muội cũng không phải là người để huynh muốn đánh là đánh như vậy”. Tư Đàn nước mắt đầm đìa, nói: “Nhị sư huynh, huynh mau nói cho Đại sư huynh, nữ nhân này không phải là Tam sư tỷ gì hết!”.

Đế quân đáp: “Y chính là Tam sư tỷ của muội”.

Tư Đàn khóc lóc chạy vụt đi.

Ta kinh ngạc đến mức miệng há to thành hình quả trứng.

Sự hiểu lầm này... dường như càng lúc càng nghiêm trọng.

Nhưng ta không thể nói được, chỉ có thể há miệng ra như vậy thôi.

Đến tối ta mới biết, tên Hoành Thanh này quả thật không đi đánh nhau, mà hắn chơi trò tập kích.

Ta và nhi tử lâu ngày mới gặp lại, ta xúc động hết chỗ nói, miệng vừa khôi phục tự do lập tức thầm thì hỏi han săn sóc nhi tử từ đầu đến chân một phen, đến tận canh ba mới mơ mơ màng màng đi ngủ. Bỗng ngoài phòng vang lên một tiếng “ầm” rất lớn.

Ta vội vàng chạy ra xem thử, thấy trong viện tử, một bóng đen đang lăn lộn dưới đất, thở hồng hộc, lúc sau thì hóa thành một làn khói đen rồi tiêu tán. Đế quân chỉ khoác một chiếc áo đơn, đứng dưới bóng cây mộc tê chỗ hành lang gấp khúc, lạnh lùng lau kiếm.

Từ xa, ta nhìn mái tóc đen của Đế quân buông xõa, từ đôi môi mỏng mím chặt đến chiếc cằm cương nghị, những đường nét ưu nhã tinh tế ấy khuất dần vào vạt áo rộng thùng thình.

Ta bất giác nuốt nước miếng đánh ực một cái

Chính âm thanh làm người ta xấu hổ này đã gây được sự chú ý của Đế quân.

Ta đi lại gần vì nhìn thấy nhóc trọc đầu mà ban ngày về muộn hơn rất lâu, bây giờ đang phải đội một chậu nước quỳ ở trong sân do bị phạt.

Ta hỏi: “Kiếm Minh, nó... nó... nó đã làm sai gì sao?”.

Đế quân đứng dưng đáp: “Nó hành sự bất lực.”

Nhóc trọc đầu nước mắt giàn giụa nhìn ta.

Ta dùng ánh mắt “lực bất tòng tâm” nhìn nó, bởi vì ngay cả ta đây bây giờ trong đầu cũng đã ngổn ngang đủ chuyện.

Ta vặn ngón tay bắn khoắn hồi lâu mới nói: “Nhị sư huynh, chuyện ban ngày...”, ta lấy hết can đảm nói: “Họ ăn nói lung tung, mong huynh đừng để ý”.

Đế quân hơi nhú mày đáp: “Ừm”.

Ta cười khan: “Toàn là những chuyện vô căn cứ, ta đương nhiên là không tin rồi. Mà Nhị sư huynh căn bản cũng không phải là loại người như vậy”.

Đế quân đáp: “Ừm”.

Ta cực kỳ nghiêm túc nói: “Con người Nhị sư huynh lạnh lùng tự chủ, đối nhân xử thế cũng nho nhã chuẩn mực”. Ta cười ha ha ba tiếng, chỉ thiếu không lấy chuyện đạo đức văn chương vang danh thiên hạ để nịnh hót thôi, ta nói: “Nhi tử ta tuy cũng có chút giống Nhị sư huynh, nhưng mà chỉ là trùng hợp thôi! Trùng hợp! Mắt của họ đúng là bị phân chó hay bùn đất gì đó làm mờ rồi nên mới dám nói những lời bôi nhọ Nhị sư huynh như vậy, ha ha, ha ha!”.

Ban đêm, gió thổi hơi lạnh.

Bốn bề vắng lặng đến kỳ lạ.

Trong lòng ta đang đánh trống bãi đường, thật hối hận vì nửa đêm canh ba lại đi tới tìm Đế quân nói mấy chuyện linh tinh không ra đầu vào đầu thế này.

Nghĩ đến đây, tay vừa co lại, đã thành linh bị tóm lấy.

Ta trợn tròn hai mắt, kinh hoàng nhìn thấy Đế quân đang nhanh chóng cúi đầu, cánh môi tiến sát lại gần rồi hôn lên môi ta.

“Như này thì sao?”

Ta đã hóa đá rồi.

“Còn như vậy thì sao?”, Đế quân bắt lấy tay ta, đưa vào bên trong vạt áo rộng thùng thình của .

3.

Dưới tay là làn da nóng bỏng, hoàn toàn không giống cảm giác lạnh lùng mà Đế quân gây cho người khác.

Ta hoảng hồn bỏ chạy, sau đó về nằm trên giường thở ngắn than dài, làm thế nào cũng không ngủ được.

Rất nhiều chuyện đã hoàn toàn vượt quá sự tưởng tượng của ta.

Đế quân y... vì sao lại làm như vậy?

A Hàn đang trong cơn buồn ngủ, nửa tỉnh nửa mê mà hỏi ta: “Mẫu thân, sư phụ thật sự là phụ thân của con sao?”.

Ta ôm nỉ tử vào lòng mà dỗ dành: “Đừng nghe người khác nói bậy, con chỉ cần nhớ những điều mà mẫu thân nói với con là được. Hiểu không?”.

Đối với nhi tử ta, những lúc thế này là dễ dụ nó nói chuyện nhất, ta hỏi: “Con có thích sư phụ không?”.

Nó đáp: “Sư phụ dạy con đọc sách, cùng con tập viết đại tự[3], còn dạy con luyện kiếm... con rất thích người. Nhưng mà... người lại muốn giành mẫu thân với con...”, tới đây đã thành lời nói mê rồi.

[3] Đại tự: Những chữ lớn được viết bằng bút lông. (ND)

Ta bừng mặt, cảm thấy cực kỳ khô nóng.

Lòng dạ rối bời.

Trước giờ ta chưa từng thấy một Đế quân như vậy, suy đi nghĩ lại cũng không thể hiểu được tại sao y lại làm thế, nhưng cảm giác ngượng ngùng đó vẫn in dấu trên từng ngón tay, có phải thế nào cũng không biến mất, thật khiến ta hoang mang hoảng hốt.

Bản tiên cô đã sống bao năm, lần đầu tiên biết được ngượng ngùng là cái gì, ngay cả việc bước ra cửa ta còn không dám.

Hoành Thanh ăn no ngủ đã tinh thần sáng khoái liền thay y phục rồi đến làm phiên ta.

Hắn đến thì đương nhiên là bà chằn Tư Đàn kia cũng đến. Hắn bám lấy ta, Tư Đàn bám lấy hắn.

Hắn nói: “Tam sư muội, huynh đã thu dọn phòng uội rồi, muội dọn qua nhé?”

Tư Đàn đứng bên cạnh kéo tay áo hắn: “Đại sư huynh, cùng muội luyện kiếm đi!”

“Muội là một cô nương chưa xuất giá lại cùng nam tử ở chung trong một viện tử thế này không tốt cho thanh danh của muội đâu...”

Tư Đàn tiếp tục kéo: “Đại sư huynh, cùng muội luyện kiếm đi!”

14. Chương 14

Ngày hôm sau, hai người lại đến nhưng đã đổi một lời thoại khác. Đại sư huynh thần tiên rồm rớm một mực bắt ta phải chạm vào kiếm của hắn, ta chạm vào xong hắn lại hỏi: “Thế nào? Đại sư huynh múa kiếm uội xem nhé?”

Tư Đàn ở bên cạnh kiên trì bền bỉ: “Đại sư huynh, hoa sen nở rồi, huynh cùng muội đi hái sen đi!”

...

Ta hỏi nhóc trọc đầu mấy ngày nay đều buồn bã không vui: “Chẳng phải Lục sư tỷ của đệ thích Nhị sư huynh sao?”

Nhóc trọc đầu đáp: “Đúng thế!”

Ta khó hiểu: “Vậy còn với Đại sư huynh là sao?”

Mặt nhóc trọc đầu nhăn mặt lại hết như bánh bao: “Cả hai người ấy, Lục sư tỷ đều thích!”

Trước lễ tế Tam Thanh, Đế quân mấy ngày không gặp lại đột nhiên xuất hiện ở trong phòng. Ta chưa chuẩn bị tâm lý, bối rối đến mức suýt chút nữa đổ trài lên người y.

Hình như y đến kiểm tra bài học của nhi tử ta, y ngồi cạnh A Hàn, chỉ bảo đôn đốc, cực kỳ kiên nhẫn tỉ mỉ.

Ta len lén nhìn mà tim đập loạn xạ, khung cảnh này... quả rất giống một cặp phụ tử.

Ánh mắt của Đế quân như vô tình quét qua.

Ta luống cuống rời ánh mắt, chỉ ước gì có một cái lỗ mà chui vào thôi.

“Vào lễ tế Tam Thanh, sư tôn rất có thể sẽ triệu kiến muội, lúc đó muội phải đứng chờ bên ngoài điện đấy.”
“Hà? Ừm!”

Khi Đế quân đi một lúc lâu rồi, ta mới ý thức được y vừa nói gì, dần cảm thấy vui vẻ.

Tuy ta không hiểu nhiều nhưng cũng lơ mờ biết được, sư tôn của họ, Bán Nguyệt Lão Tổ cũng là một vị địa tiên[4] rất có tiếng tại thiên giới, tên tuổi ngang với nhật nguyệt. Vị thượng tiên tôn giả như vậy nhất định là hiểu thấu lục hợp[5], lĩnh ngộ thiên cơ, không biết chừng còn có thể chỉ điểm cho ta khi nào được đặc xá quay trở về thiên giới.

[4] Địa tiên: Thần tiên sống dưới hạ giới. (ND)

[5] Lục hợp: Chỉ trên trời, dưới đất và bốn phương đông tây nam bắc. Còn có thể phẩm chỉ thiên hạ và vũ trụ. (ND)

Lúc đó sao ta lại không nhân cơ hội mà hỏi thử?

Địa điểm lập đàn cầu khẩn đúng là điện Tử Cực mà lần trước ta vô ý gặp phải, ở trước điện dựng một đỉnh đồng cực lớn để cũng bá hương nhang đèn nến. Tất cả đệ tử trung viện đều ngồi xếp bằng ngay phía trước điện, về mặt vô cùng thành kính.

Ta nhìn một hàng đệ tử có địa vị cao nối đuôi nhau tiến vào nội điện, hiếm khi hai người Hoành Thanh và Tư Đàn không ở bên cạnh chỉ chèo. Nhưng, một là không có ai để ý tới mình, hai là rất mong chờ đến lúc Sư tổ triệu kiến, nên ta không khỏi cảm thấy thời gian sao mà trôi lâu quá.

Bầu trời trong xanh, những tia nắng sớm tươi đẹp trải đều xuống mặt đất. Ta dắt tay nhi tử buồn chán đi dạo quanh một vòng, cảm thấy quá vô vị, nên mẩu tử ta liền ngồi xuống bậc thềm đá. Ta vừa ngáp vừa dặn dò nhi tử: “Con phải tỉnh táo tinh thần lên, không được tỏ ra mệt mỏi khi ở ngoài điện của Sư tổ, như vậy là rất bất kính đối với Sư tổ”. Nhi tử rất ngoan ngoãn xoa hốc mắt cho ta, chỉ tại nó xoa quá dễ chịu, ta cứ gật đầu mãi, một lúc sau thì ngủ luôn.

Trong lúc mơ màng, ta phát giác mình đang đứng lên, giống như bị cái gì đó kêu gọi vậy, thân thể nhẹ nhàng nhưng lại không thể khống chế được.

Ta từng bước đi về phía nội điện.

Trước điện Tam Thanh, mùi khói hương thoang thoảng, ánh nến sáng rực.

Nghi thức cầu khẩn được chủ trì bởi vài vị trưởng lão thân mặc đạo bào[6], trông có vẻ đã khá lớn tuổi. Ta trông thấy có vài người quen và các đệ tử có địa vị cao đều đang quỳ trước tượng Tam Thanh, vẻ mặt trang trọng và nghiêm túc, ngồi ngay tâm tịnh.

[6] Đạo bào: Áo đạo sĩ. (BTV)

Điều kỳ lạ là, ta không hề thấy Đế quân và Đại sư huynh thần tiên rỏm đầu cả.

Ta xem mà thấy thật tế nhị chán ngắt, vừa tập trung tinh thần lại dường như loáng thoáng nghe thấy ở một cung điện nào đó có tiếng động, lại không khống chế được mà bay về hướng đó.

Mơ mơ hồ hồ không biết đi xuyên qua môn đạo gì đó, thấy được tòa thiên điện treo một bức hoành phi màu trắng, cửa đang khép hờ. Qua kẽ hở trên cửa, ta có thể nhìn thấy bên trong, vừa nhìn ta đã kinh hãi giật bắn người.

Đế quân y cỡi hết ngoại bào, trên người chỉ mặc độc chiếc áo đơn, tự trói hai tay quỳ dưới đất như thể đang tạ tội.

Trước mặt y, một lão đạo[7] đang ngồi khoanh chân, mặt mày sáng sủa, tuy tóc bạc nhưng sắc mặt vẫn hồng hào. Trong khi vẻ mặt lão đạo như đang than thở, thì Đại sư huynh Hoành Thanh đứng ở phía dưới lại cau có tức giận.

[7] Lão đạo: Đạo sĩ. (BTV)

Hoành Thanh nói: “Sư tổ, người này làm việc hạ lưu, bỉ ổi vô liêm sỉ, cho dù có bị Ngũ Đạo Thiên Lô đánh thì cũng không tính là quá đáng!”.

Có lẽ lão đạo này chính là sư tôn của họ, Bán Nguyệt Lão Tổ.

Chỉ là, cách Hoành Thanh nói chuyện với lão đạo ấy kỳ lạ vô cùng, giọng điệu hoàn toàn không giống đang nói với sư tôn, mà tựa như họ ngang bằng vai vế vậy. Ta vừa cảm thấy kỳ lạ vừa âm thầm nghiêng rằng, khá khen cho huynh, Đại sư huynh lưu manh vô lại, lòng dạ đen tối, chẳng biết hấn bắt được lỗi sai nhỏ xíu nào của Đế quân, lại còn giậu đổ bìm leo nữa chứ!

Ta đang hồi hộp chờ xem tiếp thì một cơn gió bắc ở đâu nổi lên, thân thể lại không thể khống chế được mà bị cuốn bay.

Nơi ta dừng chân tiếp theo là một tòa đại điện khác, nhưng đồ vật trang trí trong điện không hề giống với những chỗ khác, đầu cũng[8] xà ngang, gạch vàng lát nền, tất cả đều cực kỳ hoa lệ. Hai viên dạ minh châu được đặt hai bên trái phải của đại điện, trong điện tiên chương như ẩn như hiện.

[8] Đầu cũng: Một kết cấu đặc biệt của kiến trúc Trung Hoa, những thanh ngang từ trụ cột chùa ra gọi là cũng, và những trụ kê hình vuông chèn giữa các cũng gọi là đầu. (ND)

Ta nhìn ngó xung quanh, theo con mắt lạnh lùng của ta, dường như viên minh châu sáng chói trong điện kia, cho dù viên gạch vàng dưới chân cũng chẳng phải là vật tầm thường.

Một tiếng nói đột nhiên vang lên: “Muội thấy thế nào?”.

Ta thuận miệng đáp: “Vô cùng xa hoa, động phủ của thượng tiên bài trí cứ như hoàng cung vậy.”

Người đó thở dài thườn thượt, nói: “Muội còn không mau qua đây”.

Con người ta từ trước đến giờ đều rất cảnh giác, chẳng biết tại sao lúc này lại không thể tự chủ được mà bay qua đó. Ta mơ hồ nhìn thấy một nam tử cao lớn đang đứng thẳng giữa màn tiên chướng, chìa tay ôm trọn ta vào lòng.

Ta hóa đá. Người đó giống như ông lão mà thở dài: “Ta vốn muốn để muội hiểu rõ hơn, không ngờ lại càng ngày càng trở nên rối rắm”.

Ra về thần bí.

Ta muốn hỏi hần, người là ai? Tại sao lại nói thế? Tại sao tiếng nói lại quen thuộc như vậy? Nhưng thân thể đột nhiên lay động.

Ta mở choàng mắt, ánh sáng chói chang hắt vào mặt, trong lòng đang ôm lấy Hàn Nhi của ta, làm gì có cung điện đá vàng hay nam tử lai lịch bất minh nào đâu. Một đệ tử về mặt phần nộ bất mãn đang ra sức lay ta, “Người lại dám ngủ! Mau dậy đi! Sư tổ cho gọi!”.

4.

Đệ tử dẫn chúng ta đến trước một ngôi điện, thiên điện có bức hoành phi màu trắng hệt trong mơ. Sau khi đệ tử cung kính thông báo một tiếng, hần mới nghiêng người, ý bảo ta hãy tiến vào.

Vào điện, ta cùng nhi tử hành lễ. Sau đó mới ngẩng đầu nhìn rõ Bán Nguyệt Lão Tổ. Giống như trong giấc mơ của ta, Đế quân và Đại sư huynh đang đứng hai bên trái phải phía dưới thượng tọa của Lão Tổ. Ta liếc nhìn, thấy Đế quân đã mặc phục chỉnh tề, trên khuôn mặt không có chút thần sắc khác thường nào mới thẳm thở phào nhẹ nhõm.

Bán Nguyệt Lão Tổ vẫy tay với nhi tử ta, hiền từ nói: “Con qua đây cho Sư tổ xem nào”.

Nhi tử đứng im, không hề muốn rời bước, ta đẩy nó, nó mới từ từ đi qua. Sư tổ đang ngồi trên tấm đệm hương bồ, ôm nhi tử ta vào lòng, sờ sờ trán nó, rồi lại nắn nắn bàn tay nhỏ bé, tán thưởng: “Đúng là một đứa trẻ thông minh tuấn tú”.

Ta nghe mà hết sức hài lòng.

Sư tổ tiếp tục hỏi: “Con mấy tuổi rồi? Đã kinh qua thiên kiếp chưa?”.

Ta chớp mắt, “mấy tuổi rồi” thì ta nghe hiểu. Còn tại sao lại nói về thiên kiếp?

Sư tổ thở dài: “Sự việc đã đến nước này mà tiên tử ngươi vẫn còn hồ đồ”. Người lấy từ trong ngực ra một tấm kính, vẫy tay với ta nói: “Tiên tử qua đây xem đi!”. Ta nghe lời bước qua, trên kính có khắc âm dương bát quái, hiển nhiên đây chính là kính chiếu yêu hay cái gì đó tương tự vậy.

Sư tổ nói với Đế quân một tiếng “Thất lễ rồi”, sau đó đem kính chiếu thẳng vào y. Trong kính tức thì hiện lên một con cừu vĩ thiên hồ trưởng thành màu trắng. Sư tổ nói: “Đây chính là pháp thân[9] của Nhị sư huynh cô”.

[9] Pháp thân: Nguyên hình. (ND)

Đế quân chính là Hồ vương của tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ, cái này ta đã biết từ lâu rồi. Đương nhiên là chẳng thấy có gì lạ, pháp thân của Đế quân có bộ lông trắng muốt sáng bóng, cặp mắt như vì sao lạnh giá, bộ dạng thanh cao, kiêu ngạo, mạnh mẽ đó... Ta tưởng tượng có một ngày nếu ta sờ lên, không biết phải lãnh hậu quả thế nào?

Bán Nguyệt Lão Tổ mỉm cười, đem kính chiếu về hướng nhi tử của ta: “Ngươi hãy tiếp tục xem đi”.

Trong kính...

Ta trông thấy mà vô cùng kinh ngạc.

Trong kính, một chú cữu vĩ thiên hồ đang lười biếng nằm cuộn tròn, cặp mắt như ngọc lưu ly nửa khép nửa mở, cái mũi nhỏ ươn ướt gác lên trên hai chân trước, đều đặn hít thở, phía trước có một vòng khí trắng nhàn nhạt.

Quen mất quá... Ta dường như còn có thể tưởng tượng ra nhóc con ấy vênh mặt cao ngạo bước đi trên đường, thờ ơ với tất cả mọi thứ xung quanh.

Đây rõ ràng là chú hồ ly nhỏ đã bầu bạn với ta ba trăm năm trên thiên giới mà! Chỉ có điều hình dáng nhỏ hơn so với khi đó.

Ta cũng hòng lúu lười, không thốt lên được điều gì.

Tại sao lại như vậy? Trước giờ ta chưa từng liên tưởng những chuyện này lại với nhau.

Có thể do ánh mắt của ta quá mức kinh hoàng. Trong mắt nhóc con hiện lên sự ngờ vực bất an, nó nhảy từ trên người của Lão Tổ xuống, túm chặt lấy một ngón tay của ta rồi không dám buông ra nữa.

Ta dùng sức xoa khuôn mặt của nó, kích động hỏi: “A Hàn, con là A Hàn bầu bạn với ta ba trăm năm trên thiên giới sao?”.

Nó ngờ ngàng nhìn ta.

Chín đuôi chính là sự tượng trưng cho Hồ đế ở Thanh Khu.

Những con hồ ly bình thường cũng có thể trở thành cữu vĩ thiên hồ, nhưng chúng phải trải qua quá trình tu luyện để từng cái đuôi mọc ra. Còn như A Hàn, từ khi sinh ra đã có chín đuôi, chỉ có hậu duệ chính thống của Hồ vương mới có thể có được thứ đó.

Ai cũng biết Hồ đế của Thanh Khu chính là Chi Liên đế quân. Hơn nữa, không thể không thừa nhận, A Hàn cho dù là hình người hay là cơ thể hồ ly thì cũng đều rất giống y.

Bán Nguyệt Lão Tổ cười lớn nói: “Bây giờ thì chắc tiên tử đã hiểu đứa trẻ này là con ai rồi nhỉ?”.

Đế quân bước tới trước mặt ta, rồi ôm nhi tử. A Hàn hơi nhú mày, nhìn Đế quân rồi quay sang ta, sau đó im lặng.

Ta cũng lặng thinh.

Hoành Thanh nói: “Nhị sư đệ, đệ nhìn kìa, trông dáng vẻ của sư muội không giống như đang vui, mà sắp khóc rồi đấy”.

Ta thật sự muốn khóc rồi.

Một suy nghĩ cứ không ngừng vang vọng trong đầu ta: “Đế quân và Tam sư muội y .. đã có con với nhau rồi... Đế quân và Tam sư muội y .. đã có con với nhau rồi...”

Ta là cái gì chứ? Chẳng qua chỉ là kẻ xui xẻo do thần quỷ sai lầm mà nhập vào thân xác của Tam sư muội y thôi!

Thảo nào Đế quân đối xử với ta tốt như vậy! Chẳng qua vì tưởng rằng ta là Tam sư muội của thôi! Uống cho ta, lại tự đa tình.

Ta nói: “Ta quên hết rồi... Rốt cuộc đây là chuyện gì chứ?”.

Lão Tổ nói: “Tiên tử chính là Tam sư muội của họ. Có điều, giữa chúng ta tuy có danh phận là sư đồ đồng môn, nhưng đó chỉ là trên danh nghĩa”.

Ông giải thích: “Các người vốn là thần tiên trên thiên giới. Khoảng năm năm trước, Linh Sơn ở tận cùng phía nam hạ giới đột nhiên bị một tảng đá lớn từ trên trời rơi xuống, đập vỡ bức tượng thần Huyền Vũ[10] trấn giữ linh khí ở đây, phá hỏng nghiêm trọng vận mệnh của nhân gian. Cùng lúc đó, dưới năm cột Thiên Trụ chống đỡ đất trời ở tận cùng phía bắc, con cóc đá trấn giữ linh khí cũng đổ lệ châu, lệ rơi liên tục chín ngày chín đêm. Hai vị thần quan trấn thủ tại hai nơi mới đem chuyện này hồi báo Thiên Đế. Thiên Đế lệnh cho Ti Mệnh tinh quân[11] tra xét, tính ra được lệ khí tích tụ mấy ngàn năm sắp không thể không chế được nữa, nhân gian sẽ xảy ra một trận họa kiếp[12]”.

[10] Huyền Vũ là linh vật thiêng liêng có tượng là hình con rắn quấn quanh con rùa. (BTV)

[11] Ti Mệnh tinh quân: Vị tinh quân chủ quản vận số, đoán mệnh. (ND)

[12] Hạo kiếp: Đại nạn. (ND)

15. Chương 15

Lão tổ nói: “Lệ khí không thể khống chế được sẽ dẫn đến hạo kiếp của thiên địa. Không chỉ nhân gian tai họa trùng trùng, mà thiên giới cũng chịu ảnh hưởng, thật không phải chuyện thường. Còn nhớ bảy ngàn năm trước cũng đã từng xảy ra một đại kiếp không thể khống chế lệ khí, Đồng Mâu ma quân[13] do lệ khí biến hóa thành có năng lực hủy thiên diệt địa, trận hạo kiếp đó đã làm liên lụy Thiên Đế trước đây và rất nhiều tiên nhân mất mạng”.

[13] Đồng Mâu ma quân: Ma quân mắt đỏ. (ND)

Lão Tổ thở dài một tiếng nặng nề.

“Thiên Đế đã triệu tập chư thần đến trước bảo điện, hỏi có ai nguyện hạ phàm giúp vượt qua trận đại nạn này không. Dưới điện tuy có nhiều vị tiên tài giỏi nhưng không có một ai trả lời. Sau đó, khi Thiên Đế hỏi đến lần thứ hai, một vị tiên nữ đã bước vào đại điện”. Bán Nguyệt Lão Tổ hướng về phía ta, tỏ ý tán thưởng: “Chính tiên tử đã tự đến trước mặt Thiên Đế, nguyện xuống trần cứu giúp sinh linh vượt qua trận hạo kiếp”.

Lúc này ta đã sớm quên mất chuyện đau buồn bị thương, tự chỉ tay vào mặt mình hỏi: “Ta?”.

Đế quân cúi đầu nhìn dưới đất. Tên Hoàn Thanh kia thì lại dùng ánh mắt chan chứa tình cảm nhìn ta, nói: “Lúc đó ở trên đại điện, chúng tiên xông xáo bàn tán, sự muội ngẩng cao đầu đứng trước thiên giá, vẻ mặt kiên nghị, vì nghĩa quên thân, dung mạo phong thái đó, thực làm cho Hoàn Thanh vô cùng cảm phục, ngưỡng mộ không thôi”.

Sự tích anh hùng dũng cảm quên mình của Tam sư muội họ thật sự khiến ta chấn động, chỉ biết ngây ra như tượng gỗ.

Ta có thể nhập vào thân thể một người mạnh mẽ như vậy sao?

Lão Tổ nói: “Lúc đầu Thiên Đế cực kỳ do dự nhưng tiên tử năm lần bảy lượt cầu xin, cuối cùng Thiên Đế đã đồng ý lời thỉnh cầu của tiên tử, đồng thời chỉ thị Chi Liên, Hoàn Thanh, hai vị đế quân cùng giúp đỡ tiên tử”.

“Hiện nay hạo kiếp sắp đến gần, tất cả đều chờ xem tiên tử hành xử như thế nào.”

“Nhưng... nhưng... ta mất hết pháp lực rồi!”, ta lắp bắp nói.

Chí hướng của ta chỉ dừng lại ở những việc ăn uống và ngủ nghỉ, còn đại sự như cứu giúp sinh linh trong thiên hạ, quả thực trước giờ ta chưa từng nghĩ đến.

Hơn nữa, chưa nói tới việc hiện giờ ta đã mất hết pháp thuật, cho dù pháp thuật vẫn còn đi chăng nữa, với bản lĩnh mèo ba chân của ta, làm sao ta có thể gánh vác trách nhiệm to lớn như vậy chứ... Không được, chuyện này không phải trò trẻ con, ta phải mau chóng làm sáng tỏ mới được!

Ta mặt ủ mày chau nói: “Sư Tổ, ta cũng rất muốn vì sinh linh trong thiên hạ mà tận tâm tận lực, nhưng các người thực sự đã nhận nhầm người rồi, ta không phải là Tam sư muội của các người đâu, ta chẳng qua chỉ là một vị tiên địa vị thấp kém trên thiên giới, bởi phạm lỗi mà bị đày xuống trần gian, không biết do đâu lại nhập vào thân xác của vị tiên tử này”.

Lão tổ lấy từ trong ngực ra một vật, nói: “Đôi ngọc linh lung[14] này có thể nhận ra chủ nhân của nó, có phải hay không, chỉ cần thử là biết”.

[14] Ngọc linh lung: Trang sức bằng ngọc, gồm hai miếng ngọc ghép vào nhau, mỗi lần hai miếng ngọc va chạm nhau phát ra thanh âm thanh thúy. (ND)

5.

Đôi ngọc linh lung này kiểu dáng và hoa văn cổ xưa nhưng toàn thân màu xanh biếc, hiển nhiên không phải chỉ là cổ vật bình thường.

Nói trắng ra, đây thực chất là một sợi dây thừng trói tay thôi.

Lão tổ móc vào nút kết ở phía dưới, tay hơi lắc nhẹ, nhưng hoàn toàn không phát ra tiếng động.

Ta khó hiểu hỏi: “Sao lại như vậy? Sao đôi ngọc linh lung này lại không kêu?”.

Hoành Thanh nói: “Đôi ngọc linh lung Trữ Cốt này là thượng cổ linh vật, chỉ nhận một chủ, chỉ có chủ nhân thực sự của nó mới có thể làm cho nó phát ra âm thanh”.

Lão Tổ gật đầu: “Đúng vậy”, nói rồi tay vung một cái, đôi ngọc linh lung Trữ Cốt kia giống như có linh tính, bay vút qua rồi quán vào tay ta.

Xúc cảm mát lạnh theo từng thớ da thịt truyền thẳng vào tận đáy lòng, ta ngáp ngừng rung rung tay, ngọc linh lung giống như tỉnh lại sau giấc ngủ vùi, va chạm vào nhau phát ra những tiếng lách cách thanh thúy.

Âm thanh này, dường như trong kiếp trước ta đã nghe thấy hàng ngàn hàng vạn lần.

Ta vừa úp bàn tay lại, ngọc linh lung lập tức ẩn đi trong tay ta. Nhìn vào bàn tay trống không của mình, tim ta bất giác đập loạn.

Lão tổ nói: “Tiên tử xem, vật cũ của tiên tử vẫn còn nhớ chủ nhân của nó”.

Hoành Thanh nói: “Tam sư muội, muội đừng hoài nghi nữa”.

Ta vẫn cãi cố: “Nhưng... tuy không biết vì sao lại như vậy nhưng ta có thể khẳng định, ta thật sự không phải là vị tiên tử mà các người nói đâu! Các người hãy mau đi tìm người khác đảm nhận nhiệm vụ trừ tai giải nạn kia đi, để khỏi lỡ việc”, ta mặt buồn rười rượi.

Lời nói của Lão Tổ tràn đầy thiên cơ: “Có phải hay không, thời khắc tới tiên tử sẽ tự có đáp án. Lúc trước, Thiên Đế đã giao cho tiên tử bảo vật trăm yêu của thiên giới, đó chính là Cơ Canh Kiếm. Bảo vật này hiện giờ chỉ có mỗi mình tiên tử có thể chi phối điều khiển, việc đã đến nước này, tiên tử có muốn thoái thác cũng không được”.

Lão Tử hỏi ta: “Không biết bây giờ tiên tử giấu Cơ Canh Kiếm ở đâu rồi?”.

Cơ Canh Kiếm? Cái gì mà Cơ Canh Kiếm chứ! Sao ta nghe mà trong đầu toàn là sương mù thế này?

Hình như ... lần nọ nằm mơ ... Để quân cũng từng hỏi ta câu như vậy. Lẽ nào chuyện này là thật? Ta lên nhìn Đế quân, y thần sắc lạnh lùng, đang xuất thần nhìn vào một nơi nào đó, không biết nghĩ gì.

Chỉ nhìn một cái mà trái tim ta lập tức cảm thấy đau đớn như bị dao cứa. Haizzz.... sau này tốt hơn hết là ít nhìn y một chút, để tránh lại hiểu sai ý mà không thể khống chế bản thân.

Ta nói: “Ta không có ấn tượng gì cả”.

Lão Tổ nhú mày: “Tiên tử thử nghĩ kỹ xem, trên kiếm có khắc hoa văn thao thiết[15] thượng cổ, chuôi kiếm có hình thù như con rắn...”.

[15] Thao thiết: Trong truyền thuyết, Thao Thiết là đứa con thứ năm của rồng, là loại quái thú thần bí chỉ tồn tại trong tưởng tượng và những câu chuyện thần thoại. (ND)

Lão Tổ mới nói được một nửa mà trong lòng ta đã thoáng có dự cảm không tốt lắm. Đến khi người miêu tả xong, ta mới mở miệng, ngượng ngùng nói: “Dường như ta đã có chút ấn tượng rồi... Thanh kiếm đó, hình như ta đã bán mất rồi”.

Lúc đó hạ phạm nhập vào thân xác hiện tại, trên người không có của cải gì, chỉ mang theo mỗi một thanh kiếm.

Trải qua muôn ngàn cực khổ mới xuống được núi, thì lại đến lúc lâm bồn, không còn cách nào khác, ta cũng phải ăn cơm, cũng phải tìm nơi nào đó ở lại mà hạ sinh chứ, thế là ta đành phải đung vào thanh kiếm đó thôi.

Lúc bấy giờ vẫn còn may là thanh kiếm ấy rất đáng giá...

Sau đó, ta dùng số tiền bán kiếm để mở tiệm... Bản tiên cô rõ ràng là vô tội, nhưng dưới ánh mắt của họ không hiểu sao ta vẫn hơi chột dạ.

Lão Tổ thở dài: “Kiếp số! Kiếp số!”.

Người nói: “Việc trừ yêu diệt ma chỉ có thể dùng Cơ Canh kiếm, bây giờ việc quan trọng nhất là phải tìm được thanh kiếm đó, tiên tử còn nhớ mình cầm cổ thanh kiếm đó ở đâu không?”.

Ta vô cùng khổ não nói: “Lão Tổ, chuyện này cũng rất kỳ lạ, sau khi cầm cổ thanh kiếm đó được vài ngày, tiệm cầm đồ ấy liền gặp phải hỏa hoạn, cả người lẫn của đều bị lửa thiêu, vài ngày sau chỉ còn lại một đồng đồ nát, bây giờ e là không thể tìm ra vết tích gì nữa”.

Trong điện yên lặng một lúc, Đế quân này giờ vẫn yên lặng, lúc này mới nói với Bán Nguyệt Lão Tổ: “Xem ra phải phiên sư tôn lên thiên giới một chuyến, có lẽ Ti Mệnh tinh quân biết được chỗ của Cơ Canh kiếm”.

Lão Tổ vuốt râu gật đầu, ta bắn khoả một lúc lâu, quyết định vẫn nên bảo đảm sự thật thì hơn: “Sư tổ... thật ra cho dù có tìm được thanh kiếm đó, ta cũng không biết dùng...”.

Lão Tổ cười nói: “Tiên tử không cần phải dùng kiếm, chỉ cần đến lúc đó chọn cho nó một chủ nhân là được”.

Ông chỉ vào Đế quân và Hoàn Thanh: “Sứ mệnh của Cơ Canh kiếm chính là ‘bảo vệ’, chỉ có thể giao cho người bảo vệ tiên tử, nó mới có thể phát huy sức mạnh. Hai vị Đế quân được Thiên Đế phái xuống để trợ giúp tiên tử cũng là hai người có khả năng được chọn để sở hữu Cơ Canh kiếm. Tiên tử chỉ cần chọnra một trong hai người họ làm chủ nhân của Cơ Canh kiếm là được”.

“Có điều, người được chọn phải là người cùng với tiên tử tâm ý tương thông. Việc này không thể vội vã.”

vui mừng quá nên không để ý đến nửa câu sau của Bán Nguyệt Lão Tổ, hỏi: “Vậy những việc khác ta cũng không cần phải làm nữa sao?”.

Lão Tổ đáp: “Không hẳn là vậy. Cho dù tiên tử chọn vị đế quân nào, họ cũng chỉ là người bảo vệ tiên tử thôi, còn việc trừ yêu trừ ma thật sự vẫn phải do tiên tử dốc toàn lực mới được”.

Ta nhìn chằm chằm Bán Nguyệt Lão Tổ một lúc lâu, cho đến khi phát giác ra ông không giống như đang nói đùa mới thôi. Ta thật sự rất hoang mang.

Lão Tổ căn bản không xem chuyện ta mất hết pháp thuật ra gì sao?

Thật là... nói chuyện với ông ấy, ta cảm thấy áp lực lớn quá.

Sau lễ tế Tam Thanh, ta dọn ra khỏi viện tử của Đế quân, đến ở tại viện tử của “Tam sư muội” của họ, tất cả mọi thứ bên trong đều giống hệt như trong giấc mơ, tâm trạng của ta rất phức tạp, nhìn bóng lưng của chủ cũ căn phòng này ở trong bức tranh mà ngẩn người thật lâu.

Đám đệ tử lúc trước không tôn trọng ta giờ đây nhìn thấy ta thì thái độ đã thay đổi hoàn toàn, người nào thấy ta cũng cúi đầu khom lưng gọi một tiếng “Tam sư tỷ”. Ngay cả Đan Thần và Tư Đan đều bị Đại sư huynh bắt tới, không cam tâm tình nguyện mà làm lành với ta. Nhưng mấy ngày này tâm trạng ta vô cùng chán nản.

Ta nói với A Hàn: “Sư phụ con rất có thể chính là phụ thân của con đấy. Nếu như con đồng ý, con có thể ở cùng với y tại viện tử đó.”

A Hàn khẽ đáp: “Con muốn ở cùng mẫu thân”. Không biết tại sao ta lại cảm thấy bức bối, liền đẩy nó rồi hờ hững nói: “Ta cũng có phải mẫu thân của con đâu”. Ta vừa nói xong, trong phòng liền yên lặng hẳn xuống. Sau đó ta mới cảm thấy có gì đó không đúng lắm, quay đầu nhìn lại thì thấy viên mắt nhóc con hoe đỏ, nó ngơ ngác nhìn ta, trông bộ dạng đó cứ như ta đem con bỏ chợ vậy. Ta sợ đến mức phải ôm nó lên dỗ dành.

Những hoa cỏ kỳ quái bên ngoài núi đã nhanh chóng kết quả rồi tách ra. Chỉ trong một đêm, trên núi xuất hiện thêm rất nhiều loại quái vật bốn chân mà mỗi chân đều có thêm hai bàn chân nữa, thấy người liền cắn. Nghe nói tình hình của những nơi khác dưới núi so với ở đây cũng không khá hơn bao nhiêu, những việc kỳ lạ nổi lên khắp chốn, đa số đệ tử có tu vi cao đều đã hạ sơn để trừ yêu diệt ma. Còn mấy đệ tử ở lại thủ hộ trên núi thì bận bịu đối phó với những quái vật đột ngột xuất hiện, làm ai nấy đều quay cuồng.

Ta hỏi Hoành Thanh, kẻ cả ngày bám lấy ta mà không biết chán: “Trên núi, vị đại nương nấu ăn ở nhà bếp mà cũng biết cầm củi để tùy thời đánh ác thú, thế mà sao mỗi mình huynh lại rảnh rỗi như vậy?”. Hoành Thanh chớp chớp mắt, nói về vô tội: “Việc quan trọng nhất của ta lúc này chính là để sư muội chọn ta làm chủ nhân của Cơ Canh kiếm đây”.

Ba ngày sau, chúng ta nhận được chỉ thị của Bán Nguyệt Lão Tổ, ông muốn chúng ta xuất phát đến Hội Âm sơn để truy tìm thanh kiếm.

Buổi chiều trước ngày xuất phát, nhóc trọc đầu hứng chí chạy đến nói muốn ta cùng đi xem quá trình con quái vật hình thù kỳ dị chui ra từ quả mọng trên quái thụ[16]. Ta chỉ tưởng tượng đến cảnh đó thôi đã thấy buồn nôn rồi, nhưng cuối cùng cũng đành bỏ tay bị nó khăng khăng kéo đi xem.

[16] Quái thụ: Cái cây quái dị. (ND)

Nó kéo ta càng đi càng chệch hướng, khi ta cảm thấy không đúng lắm, muốn giả vờ không nhìn thấy thì đã muộn rồi.

Một người đang đứng trên núi đá, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn những con quái thú hình rắn đang qua lại không ngớt bên ngoài kết giới. Người nọ chính là vị Đế quân mà mấy ngày nay ta đã cố gắng tránh không gặp.

Tên nhóc trọc đầu kia chạy đi nhanh như chớp. Ta lập tức muốn lùi về phía sau, cười gượng nói: “Nhị sư huynh đang ở đây à? Ta chỉ đi ngang qua thôi. Ha ha. Chỉ đi ngang qua thôi”.

Vừa định xoay người, tiếng nói lạnh lùng của Đế quân liền vang lên: “Hôm đó trên ngự điện, thần sắc muội oai phong lẫm liệt, ngạo mạn đứng trước mặt Thiên Đế, dường như trong tam giới, không có việc gì có thể làm khó được muội. Sự tự tin ngày hôm đó, bây giờ đã đi đâu rồi?”.

Chẳng biết tại sao mà tâm tình bực dọc ta khổ sở kìm nén mấy ngày nay trong lúc này liền bộc phát ra hết. Ta nghe thấy giọng nói gay gắt của mình cất lên: “Ta vốn không phải là Tam sư muội gì đó của huynh, đương nhiên không thể so được với nàng ta!”.

Đây là lần đầu tiên ta dùng ngữ khí như vậy để nói chuyện với Đế quân, trong lòng bực bội, nhất thời cũng không cảm thấy sợ hãi nữa.

Đế quân vươn tay, con quái vật đang rình mò ở bên ngoài kết giới liền như bị một bàn tay vô hình bóp chặt lấy cổ, tứ chi quẫy đạp trong không trung, phát ra những tiếng “chì chì” kỳ quái, giữa một lúc rồi oạch một cái ngã xuống đất và không động dậy nữa.

“Ngày đó cho dù là muội ấy đối mặt với con quái thú còn hung ác hơn vậy một trăm lần, khuôn mặt cũng không hề biến sắc mà chém về phía trước. Ta chỉ hỏi muội có dám hay không?”

Ta cảm thấy lưng mình cứng đờ, giống như con mèo đang dựng lông lên vì bị xâm phạm lãnh thổ vậy.

Ta tức giận nói: “Có gì mà không dám!”.

Đế quân bỗng nhiên nở nụ cười.

Nụ cười đó âm u lạnh lẽo, ương bướng gằn đờ, kỳ dị khôn cùng. Y dùng giọng điệu mỉa mai nói: “Nếu như bây giờ ta chính là yêu ma quỷ quái trước mặt muội, muội cũng dám đánh sao?”.

Khiêu khích như vậy quả thực là quá đáng lắm rồi.

Trong lòng ta bây giờ cứ loảng xoảng loảng xoảng giống như có mười bảy, mười tám cái bình bị ta liên tục đập vỡ. Ta nắm chặt nắm đấm mà đánh tới.

Nhưng tay vẫn còn chưa chạm vào vạt áo Đế quân thì eo liền bị giữ chặt.

Ta liều mình lao tới, thuận thế đẩy ngã xuống đất.

Ta cảm thấy cả người mình bị siết chặt trong một vòng tay, theo thế núi nghiêng ngã mà lăn xuống không biết bao nhiêu vòng.

Trời đất quay cuồng.

Mãi tới khi ngừng lại, thân thể nam nhân nặng nề liền đè lên người ta, hơi thở khô nóng của phả vào hõm cổ.

Khi ta vẫn còn đang hoa mắt chóng mặt, thì sau gáy đã bị giữ chặt, một đôi môi lạnh lạnh hôn xuống.

Lại một trận quay cuồng trời đất.

Đến khi có thể suy nghĩ được, ta liền vô thức vùng tay lên cho y một bạt tai.

“Đã nói là ta không phải Tam sư muội của huynh mà!”, ta hét lên.

Bàn tay Đế quân nhẹ nhàng lau hốc mắt của ta, lúc đó ta mới phát hiện, mình lại yếu ớt mà khóc rồi.

Gần nhau trong gang tấc, hơi thở nóng rực của hai người hòa quyện với nhau, Đế quân nhìn ta thật lâu mới mở miệng: “Nghe nói ở Hội Âm sơn có một phiến đá, có thể cho ta biết những chuyện trong quá khứ, muội muốn cùng ta đi xem thử không?”.

Ta ngẩn người, nước mắt vẫn theo làn mi mà rơi xuống.

16. Chương 16

Hành trình đến Hội Âm sơn, cả Đế quân và Hoàn Thanh đều đi, như vậy đương nhiên là Tư Đàn và nhóc trọc đầu cũng đi theo. Ôn Ngọc Tuyền cũng đi cùng đường với chúng ta, hắc phụng mệnh Bán Nguyệt Lão Tổ tới thông báo cho trưởng môn nhân môn của các môn phái khác: Lệ khí đã xâm vào địa mạch, rất có thể sẽ gây bất lợi cho các phái, để các vị môn chủ bảo quản tốt bảo vật trấn sơn của họ.

Đan Thần ở lại trên núi với Bán Nguyệt Lão Tổ, mặt mày buồn rười rượi.

Trước lúc xuất phát mà mọi người vẫn còn chí chóc nhau. Tư Đàn muốn Đại sư huynh cho ả cùng đi kiểm. Hoàn Thanh thu kiểm lại, cười giả lả nói: “Sư muội, dạo này muội lại mập lên rồi, sư huynh mang không nổi muội đâu”, khiến Tư Đàn tức đến mức giẫm chân bình bịch. Đế quân ôm A Hàn, nhóc trọc đầu nhảy lên kiểm rồi vẫy tay với ta: “Tam sư tỷ, nhanh lên đây đi!”. Ta còn chưa cử động, cánh tay đã bị kéo lại, Hoàn Thanh khẩu khí kiên quyết như đinh đóng cột nói: “Không được! Sư muội phải đi với ta!”.

Cuối cùng ta đành miễn cưỡng đứng sau Tư Đàn.

Nào ngờ kiểm vừa bay lên, Hoàn Thanh đã nhảy đến bên cạnh ta, không chút tiết tháo nói với Tư Đàn: “Lục sư muội, thật ngại quá, tự nhiên người sư huynh chẳng còn tí sức lực nào cả, muội mang huynh đi chung với”.

Tư Đàn vốn đã bực dọc này giờ, bây giờ thấy Đại sư huynh đã làm biếng rồi lại nhảy đến bám dính lấy ta, bản tính nóng nảy nổi lên, liền chuyển hướng đầu kiểm muốn đâm vào đỉnh một ngọn núi, như thể muốn cùng đồng quy vu tận[17], cực kỳ liều mạng.

[17] Đồng quy vu tận: Cùng đến chỗ chết. (BTV)

Mạng nhỏ quan trọng, ta không còn cách nào khác, đành phải đi chung với Ôn Ngọc Tuyền, người này xem ra còn đáng tin cậy hơn nhiều.

Mặt của Ôn Ngũ sư đệ đỏ hết cả lên. Từ khi nghe sư phụ tuyên bố ta chính là Tam sư tỷ thì hắn liền duy trì bộ dạng này từ đó đến giờ. Hắn lắp bắp nói với ta: “Tam sư tỷ, tỷ... tỷ đứng vững nhé”, sau đó điều khiển kiểm bay vô cùng bình ổn.

Tư Đàn liếc chúng ta rồi “hừ” một tiếng, Đại sư huynh “hừ” thêm một cái mạnh hơn, Đế quân ôm nhi tử, vững vàng bay lướt qua ta.

Cùng đứng trên kiểm, Ôn Ngọc Tuyền bày tỏ với ta: “Tam sư tỷ trước kia cao cao tại thượng, còn Tam sư tỷ hiện giờ... lại bình dị gần gũi. Nhưng dù là đáng vẻ trước kia hay bây giờ, ta đều rất thích...”.

Bản tiên cô nghe xong, hoài nghi rằng tên này có phải cũng thâm tương tư Tam sư tỷ của hần hay không.

Tốc độ đạp kiếm cực kỳ nhanh, chặng đường cả ngàn dặm mà chỉ cần gần nửa ngày đã tới.

Buổi tối chúng ta ở lại Kê trấn ở ngoài Hội Âm sơn, Ôn Ngọc Tuyền từ biệt chúng ta để tiếp tục lên đường. Lúc hạ xuống mặt đất, sắc trời vẫn chưa tối lắm, nhưng nhà nào nhà nấy lại đóng kín cửa giống như gặp phải đại địch, chúng ta gõ cửa mãi mới có một nhà mở, chủ nhà mặt mày xanh lét, môi thì trắng bệch, hần nói: “Hội Âm sơn có một con yêu quái ăn thịt người, cứ đến ban đêm lại đi ra ngoài tác quái, đến nay không biết đã có bao nhiêu người chết rồi”.

Tư Đàn nghe xong hưng phấn nói với các sư huynh: “Đại sư huynh, Nhị sư huynh, chúng ta đi bắt yêu đi?”. Hoành Thanh lại nhăn nhó hỏi ta: “Sư muội có muốn xem tư thế oai hùng của Đại sư huynh khi trăm yêu diệt quái không?”. Vẫn là Đế quân thiết thực hơn, y dặt tay nhí tử ta gõ cửa một khách điểm.

Thái độ thù địch của Tư Đàn đối với ta, trước đây thì biểu lộ rõ ràng, bây giờ lại bí ẩn kín đáo, ánh mắt tỏ ra không đếm xỉa gì đến ta, nhưng thật ra chuyện gì cũng hiểu thẳng, muốn vẽ vang hơn ta, cho nên trước mặt người qua đường cũng thể hiện mình vượt trội.

À ta vô cùng đắc ý mà tiết lộ với vị chưởng quỹ, mình là người tu hành đắc đạo. Ừm, cái kiểu có thể bay tới bay lui trên trời ấy, chưởng quỹ và các tiểu nhị - những người đã phải chịu sự giày vò về tinh thần bởi yêu quái Hội Âm sơn - trông thấy liền vui mừng khôn xiết mà bàn tán xôn xao, vây kín lấy nữ thần tiên. Đế quân lãnh đạm tìm một bàn rồi ngồi xuống, y đang dặt nhí tử ta, đương nhiên ta cũng phải theo qua đó. Hoành Thanh lắc đầu, bộ dạng như thể “không thèm để ý đến muội, toàn làm việc không đâu”, rồi cười nhăn nhó ngồi xuống. Trên chiếc bàn vuông nhỏ, nhóc trọc đầu và nhí tử ta cũng chiếm một chiếc ghế dài, năm người đã ngồi kín, Tư Đàn đến chậm một bước, tức quá đứng giậm chân bành bạch.

Ta thấy kỳ lạ nên hỏi: “Mục đích mà Đại sư huynh và Nhị sư huynh hạ phàm chẳng phải là để trừ yêu sao? Tại sao trông thấy yêu quái các người lại tỏ ranhư không để ý?”.

Đế quân vẫn ngồi uống trà, Hoành Thanh thì giơ một ngón tay ra lắc lắc: “Là ‘chúng ta’, không phải là ‘các người’”. Hần chậm chậm nói: “Cái loại tiểu yêu tiểu quái này có giết cũng không hết, việc cấp bách nhất của chúng ta lúc này chính là mau chóng tìm ra Cơ Canh kiếm, giết Đại Ma Vương. Đại Ma Vương mà chết đi, luồng lệ khí đó sẽ tiêu biến, lũ tiểu yêu tiểu quái này tự nhiên cũng sẽ biến mất”.

Ta mù mờ hỏi: “Hóa ra là vậy. Thế Đại Ma Vương ở chỗ nào?”. Hoành Thanh phì cười: “Muội chỉ cần chờ đợi là được rồi, nếu Đại Ma Vương xuất thế, nhất định sẽ xảy ra chuyện khiến trời long đất lở. Mà theo tình hình yêu nghiệt hoành hành như hiện nay, phỏng chừng cũng sắp rồi.”.

Ngữ khí của hần cực kỳ thoải mái.

Ta nhíu mày: “Vậy bách tính ở đây phải làm sao?”.

Hoành Thanh hoàn toàn không để tâm nói: “Lục đạo sinh tử luân hồi, điện Diêm La tự có định đoạt. Ở đây xuất hiện yêu nghiệt ăn thịt người cũng giống với việc lệ khí khiến Ma Vương xuất thế, tất cả đều là thiên số”.

Thiên số, thiên số, thiên số cái đầu huyên ấy!

Ấn đường ta hơi giật giật, hiểu rằng bây giờ mình mà nói nữa thì khó có thể bảo đảm rằng sẽ không cho tên này một trận.

Thật sự là bách tính của Kê huyện này quá bất hạnh, gặp phải bốn vị thần tiên, một người mất pháp lực, một người chỉ biết khoắc lác, hai người còn lại thì máu lạnh.

Ta đã không vừa lòng, Hoành Thanh còn đổ thêm dầu vào lửa: “Sư muội đừng lo lắng, có Đại sư huynh ở đây, nhất định sẽ bảo vệ muội an toàn”, nói xong còn động tay động chân mà vỗ vỗ tay ta. Ta tức quá liền lấy cái đĩa đựng tương đồ ụp lên tay hần. Hần hét lên rồi rút tay lại, dùng ánh mắt vô tội mà nhìn ta.

Nửa ngày hôm nay ta cố gắng tránh tiếp xúc với Đế quân, bởi mỗi lần nhìn thấy y, ta liền bất giác nhớ lại những chuyện xấu hổ đó, khi thì hận y bắt ta đi xem chuyện quá khứ phong hoa tuyết nguyệt, chàng chàng thiếp thiếp của y cùng “Tam sư muội”, khi lại cảm thấy vô cùng khó hiểu: Chẳng lẽ mình chính là Tam sư

muội của y thật sao? Khiến ta lúc nào cũng bồn khoăn khó chịu, đã bao năm rồi ta chưa từng phải hao tâm tổn trí như vậy, suy nghĩ nhiều nhưng đều không có kết quả, thôi đành phải tỏ ra nhìn như không thấy.

Tâm tình này tích tụ khiến ta có chút buồn phiền, điều đáng giận là tính tình của Đế quân giống như hàn băng vạn năm, ta đã lạnh lòng, y lại càng lạnh lòng hơn, không hề để ý đến ta, giống như những vương mắc trước đây chỉ là tưởng tượng.

Cuối cùng ta cũng hiểu được tại sao ở các triều đại lại xuất hiện nhiều oán phụ như vậy, tất cả cũng đều là tự đào hố ỉn nhảy vào, tự khiến mình cảm thấy ảm ức. Đến bây giờ ta vẫn còn xụ mặt xuống hỏi y: “Nhị sư huynh... cũng thấy vậy sao?”.

Đế quân chẳng thèm ngược mắt lên, chỉ đơn giản đáp: “Cơ Canh kiếm chính là thượng cổ thần vật, nơi cất giấu nó nhất định liên quan đến yêu nghiệt có yêu lực mạnh. Cho nên việc tìm kiếm và diệt yêu cũng không khác gì nhau”.

Bây giờ ta cũng chẳng thèm đấu khẩu giống như lúc này với Hoành Thanh, chỉ tức tối trừng mắt nhìn y. Hoành Thanh cười mỉm nhìn ta. Đế quân đột nhiên đặt chén trà lên bàn rồi bước lên lầu trên của khách điểm xem phòng.

Tư Đàn sẵn sóc tách cho Đại sư huynh và Nhị sư huynh mỗi người một đĩa đậu phộng ướp muối ngũ vị hương. Bây giờ Đế quân đến một hạt cũng chưa động vào mà bỏ đi, nàng ta chớp chớp mắt rồi chuyển qua giận cá chém thớt mà trợn mắt với ta. Ta bị trừng mắt nên cảm thấy mình thật vô tội. Nhóc trọc đầu nhét thức ăn đầy miệng rồi lúng búng nói: “Nhị sư huynh không ăn thì để đệ ăn nhé!”. Sau đó thẳng nhóc bốc lấy một nắm rồi thả vào đĩa của mình và A Hàn. Bà chằn Tư Đàn giơ tay lên đánh. Hoành Thanh còn lo ở đây chưa đủ loạn mà xoa qua làm nũng với ta: “Tam sư muội không tách vỏ đậu phộng cho Đại sư huynh ăn à”.

Ta ôm lấy nhi tử đang thiu thiu buồn ngủ mà dứt thức ăn cho nó, nghe Hoành Thanh nói thế suýt nữa thì mất cả hứng ăn.

Dù có nhìn thế nào đi chăng nữa, mấy người chúng ta ở cùng nhau luôn là nội bộ lục đục, ta rất lo lắng, có khi yêu quái còn chưa tìm được, mấy người này đã tan dần xẻ nhé rồi.

Mà ta cũng nhanh chóng biết được mình lo lắng chẳng sai tí nào.

7.

Ta tuyệt đối không phải cố ý muốn nhớ xem Đế quân đã ăn cơm hay chưa đâu, chẳng qua chỉ thuận miệng hỏi tiểu nhị thôi.

Tuy là thần tiên thì ăn nhiều hay ít đi một bữa cũng không sao, nhưng ta vẫn sai nhi tử bưng một phần thức ăn do tiểu nhị mới làm qua phòng cho Đế quân.

Phòng Đế quân khóa cửa kín bưng.

Lúc sau, bên trong mới vọng ra một tiếng từ chối lạnh lùng. A Hàn lại gõ cửa thêm lần nữa, sau khi vẫn được một lời đáp như cũ, nó mới quay qua lúng túng nhìn ta, rõ ràng nhóc con này rất kính sợ sư phụ kiêm phụ thân mới nhận này.

Ta bước đến trước phòng rồi ngấp ngừng hồi lâu mới lên tiếng hỏi: “Nhị sư huynh... huynh có sao không?”.

Bên trong có tiếng đáp: “Không sao. Muội đi đi”.

Ta nhú mày, cảm thấy có chút kỳ lạ: “Kiếm Minh có ở trong đó không? Muội đi tìm nó tới nhé?”.

“Không cần”.

Ta thất thểu quay trở về.

Không lâu sau nhóc trọc đầu ôm một cái gối đến và nhả nhó nói với ta, Đế quân đuổi nó ra ngoài, nó muốn ngủ chung với Hàn Nhi.

Nhi tử ta quét mắt qua, hiển nhiên là không vừa lòng.

Trong phòng cũng không còn dư giường ngủ. Cuối cùng ta phải gọi tiểu nhị mang ít chăn tới trải ra để ngủ tạm một đêm. Nhóc trọc đầu nằm xuống vẫn chưa ngủ ngay mà ngẩn người ôm chăn, nhìn nhi tử ta chảy nước miếng, nhìn đến nỗi mà người làm mẫu thân như ta cũng phải nổi da gà.

Ta hỏi nó: “Tại sao Nhị sư huynh lại đuổi đệ ra ngoài?”

Nhóc trọc đầu đáp: “Nhị sư huynh mà muốn người khác biến mất trước mặt huynh ấy, từ xưa đến giờ đều chẳng cần lý do gì cả”.

Nó cố tỏ ra bình thường, nhưng một lúc sau lại nhin không nổi mà nói với ta: “Tỷ tỷ, thật ra đệ cảm thấy, hai ngày nay Nhị sư huynh hình như có chuyện gì đó”.

Ta lập tức đóng tai lên nghe. Nó nói: “Hai ngày nay cứ đến buổi tối là Nhị sư huynh lại tự nhốt mình trong phòng, không gặp ai mà cũng chẳng cho ai gặp mình. Trước đây tuy Nhị sư huynh không thích tiếp xúc với người khác, nhưng chưa đến nỗi như vậy! Tỷ tỷ ơi, tỷ có biết là vì sao không?”. Nó chớp mắt, thật thà hỏi ta.

Ta trợn mắt: “Đệ cả ngày ở cùng Nhị sư huynh, chuyện đệ không biết thì sao ta biết được”.

“Nói dối, Nhị sư huynh rõ ràng luôn đi tìm tỷ để tâm sự, nói điều thầm kín.”

Bản tiên cô bị sắc nước miếng.

Trẻ con ngày nay, đứa nào đứa nấy toàn là lũ quỷ tinh quái, đã ở phòng của người rồi còn đem người ra để bôn cợt, ta không nhin nổi nữa nhào qua đánh cho nó một trận.

Thật bực mình vì vẫn còn là buổi tối. Ta nghĩ mình đã hiểu vì sao Đế quân lại đá thẳng nhóc trọc đầu này ra ngoài. Chắc chắn là do nó ban ngày nói nhiều, ban đêm thì nghiêng rắng, lại còn ngáy to và nói mớ, lâu lâu còn vung tay vung chân lung tung đủ thứ, ồn ào đến mức chẳng ai có thể ngủ nổi.

Ta nằm trên giường, trần trọc đến phát cáu, nhi tử nằm bên cạnh cũng không ngủ được mà mở to đôi mắt mệt mỏi nhìn ta.

Ta rút cái gối của nhi tử, ném về hướng phát ra tiếng ồn, tiếng “bộp” vang lên kèm theo giọng hét thảm của nhóc trọc đầu. Khi đó ta mới hả giận một chút, vươn cánh tay của mình ra rồi nói với nhi tử: “Con gối lên tay mẫu thân đi”. Hai người điều chỉnh lại tư thế nằm, đang chuẩn bị ngủ say thì tiếng ngáy khò khò của nhóc trọc đầu lại ầm ĩ vang lên như thể con heo ủ đất trong vườn bắp cải vậy.

Bị giày vò hồi lâu, nhi tử ta từ trước đến nay không đi tiểu đêm bây giờ lại đột xuất đòi đi giải quyết.

Mao xích của khách điểm ở tại hậu viện, vào ban đêm thỉnh thoảng vang lên tiếng chó sủa, ngoài ra cũng chỉ là tiếng gió rì rào. Cả Kê huyện yên lặng hết như một tòa thành bỏ hoang. Ta muốn thắp một cái đèn lồng, lại bị tên tiểu nhị trực đêm hù dọa, như vậy sẽ gọi yêu quái tới đó! Ta đành phải ngáp ngáp dài dài tay nhi tử mò mẫm bước về phía trước.

Ta cảm thấy, việc mà tiếp sau đây ta phải gặp đều là do tên tiểu nhị miệng quạ kia gây ra.

Có điều, người gặp yêu quái không phải là ta.

Lúc đó, ta đang dắt nhi tử quay trở về. Phía xa đột nhiên lóe lên ánh sáng, làm ta sững người chết trân tại chỗ.

Đế quân cầm một cái đèn lồng, từ từ bước vào hậu viện.

Trông bộ dạng của giống như đang tìm kiếm người, cũng giống như đã hẹn với ai đó gặp mặt ở chỗ này.

“Tỷ tỷ, thật ra đệ cảm thấy, hai ngày nay Nhị sư huynh dường như có chuyện gì đó...”, ngay tức khắc lời nói của nhóc trọc đầu hiện lên trong đầu ta, động tác của ta cũng trở nên lăm la lăm lét.

Đế quân đang làm gì vậy? Tranh thủ lúc còn chưa phát hiện sao ta không lên quan sát một chút nhỉ?

Đương nhiên hành vi này của ta cũng chỉ là vô tình bắt gặp thôi, không phải là nhìn trộm.

Trong khi đang mừng thầm, ta hướng về phía nhi tử đang tràn đầy hoài nghi mà ra hiệu im lặng. Chúng ta rón rén đi qua từng bóng cây nhìn y. Vào buổi đêm nên tiếng gió rít to hơn nhiều, lá cây xung quanh

phát ra âm thanh xào xạc, cơn trùng đêm kêu huyền ảo từng hồi. Ta trông thấy Đế quân cầm đèn lồng vào một hòn giả sơn rồi đứng chấp tay sau lưng mà thần thờ. Nửa bên mặt y như được phủ lên một tầng sáng nhàn nhạt, giống như sương trắng bao phủ lên hoa quỳnh, ta nhìn mà không thể kiềm chế được trái tim đang trôi nổi của mình.

Trong lúc ngẩn ngơ, ta nhớ lại một khúc hát mà mình đã từng nghe:

Thiếp chắc chắn là đã yêu chàng, bởi thiếp đã nhìn thấy cảnh xuân tươi đẹp nhất.

Cho dù không thể mưu cầu.

Ta cứ tưởng hành tung của mình tại một khắc tiếp theo đã bị lộ, bởi vì Đế quân đang từng bước đi về hướng ta.

“Ra đi. Ta đã phát hiện ra người rồi”, Đế quân lạnh lùng cất tiếng.

Con tim ta cứ đập thình thịch như đánh trống, nhưng người thì đứng sững không thể cử động.

“Ra đi. Đừng ép ta phải động thủ.”

17. Chương 17

Á... đây... đây... đây... chẳng qua là ta đưa nhĩ tử đi “giải quyết”, tiện thể xem lén chút xíu thôi, làm gì nghiêm trọng đến mức phải động thủ chứ? Ta kéo tay nhĩ tử định bất chấp khó khăn bước ra chào hỏi thì bên vai bỗng nhiên bị nhẹ nhàng ấn xuống. Ta bất giác há miệng muốn hét lên, liền nhanh chóng bị người khác bịt chặt miệng, người đó ra hiệu im lặng với ta.

Cùng lúc ấy, cách ta vài bóng cây có bóng đen sột soạt cử động.

Người nửa đêm canh ba lại lén la lén lút rõ ràng không phải chỉ mỗi mình ta.

Nhưng đến khi nhìn rõ hai người vừa xuất hiện, ta liền kinh ngạc đến không thể phản ứng nổi.

Từ trong bóng cây, hai nữ tử một lớn một nhỏ đều mặc phục màu đỏ bước ra, dưới ánh đèn yếu ớt, chỉ thấy được mái tóc đen phủ vai, một thân sa màu đỏ làm lộ thân hình yếu điệu. Đôi mắt đen linh hoạt dường như hòa lẫn thành một với bóng đêm, đây quả thực là một nữ tử xinh đẹp, tràn đầy linh khí.

Ả dắt theo một bé gái, trên tay nó còn cầm một xiên kẹo hồ lô đã chảy hết một nửa trông cực kỳ quen mắt... Chẳng phải chính là tiểu yêu vật Nữ La sao?

“Nhiều năm như vậy, thiếp ngày nào cũng đi tìm chàng, hôm nay cuối cùng chàng cũng chịu gặp thiếp”, nữ tử nhẹ nhàng mở miệng.

Ta ra hiệu bảo người bịt miệng ta bỏ tay ra rồi mở to hai mắt ra nhìn.

Đế quân đáp: “Đúng vậy. Ta có chuyện muốn hỏi người”.

Nữ tử đó vỗ tay, nói: “Thiếp cũng có chuyện muốn nói với chàng. Đế quân, chàng xem xem. Nó tên là Nữ La”. Ả ta thương yêu mà ôm lấy bé gái khuôn mặt đỏ hồng kia vào lòng: “Nó chính là cốt nhục của chàng”.

Nữ La cử động giống hình nhân cắt giấy[18], vẫn như cũ, nó vươn bàn tay buồn nôn của mình ra, hiếm khi không bắt người ta ăn kẹo hồ lô của nó mà nhõng nhõng nói: “Phụ thân, bế, bế...”.

[18] Hình nhân cắt giấy: Một loại hình nghệ thuật của Trung Quốc. (ND)

Lúc đó, ánh sáng mờ nhạt phát ra từ đèn lồng bao bọc lấy ba bóng người khiến nó trở thành hình ảnh một nhà ba người vô cùng ấm áp, cho dù thiên lôi có giáng xuống thì cũng chỉ đến thế mà thôi. Ta nắm chặt lấy tay nhĩ tử, định chạy qua đó thay nó giành lại phụ thân, không ngờ trước mắt lại đột nhiên tối đen, thần trí ta cũng rơi vào bóng tối.

Chương 4: Tình địch xuất hiện!

1.

Ta bị tiếng ồn bên ngoài đánh thức.

“Tiểu nhân không dám! Tiểu nhân không dám! Thượng tiên tha mạng...”

“Ta không cần mạng của ngươi. Chỉ cần ngươi thỉnh thoảng đến chỗ của người nợ tác oai tác quái là được.”

“Tiểu nhân bản lĩnh thấp kém, xin thượng tiên hãy tìm kẻ khác đi ạ... Hu hu, bị bắt được thì cũng mất mạng mà...”

“Ngươi không đi, ta sẽ giải quyết ngươi ngay tại đây!”, tiếng chén trà đặt xuống bàn “cạch” một cái, đến người nghe lén như ta mà còn cảm nhận được sức ép mãnh liệt.

“Vâng vâng vâng!”, hần kêu lên thảm thiết rồi bỏ chạy. Ta chỉ kịp nhìn thấy một bóng đen thui lù lỉ biến mất trước cửa.

Hoàn Thanh bước qua, dịu dàng nói: “Sư muội. Muội tỉnh rồi. Xin lỗi muội. Nhiếp Hồn chú của sư ca hơi quá tay rồi”.

Ta sờ soạng, nhi tử vẫn nằm ngủ bên cạnh. Ta tức giận trừng mắt nhìn hần, chẳng biết hần lại đang giở trò gì đây nữa.

Cảnh vật xung quanh rất lạ, đây hiển nhiên không phải là phòng ở khách điểm.

Ta nhìn ngang nhìn dọc, Đế quân, nhóc trọc đầu, Tư Đan, chẳng thấy một người nào cả.

Hoàn Thanh hơi khom người ngồi xuống bên ta, thành khẩn nói: “Sư muội đừng lo sợ, từ nay về sau, để mình sư huynh đưa muội đi tìm kiếm là được rồi. Nhị sư đệ y... tình nhân cũ và hài nhi của y đã tìm đến, chắc là đang bận lắm”.

Ta đẩy hần ra, phần nộ nói: “Ta không tin! Huynh đừng nói linh tinh, Nhị sư huynh không bao giờ dây dưa với loại yêu vật đó!”.

Hoàn Thanh ngạc nhiên hỏi: “Sư muội có nhìn nhầm không? Ta thấy hai người họ cả lớn lẫn nhỏ, trên thân đều có tiên căn mà”.

Ta nhớ lại trên người hai mẫu tử họ ngoại trừ luồng khí đen kịt đó ra, đích thực vẫn còn thứ khác, nhất thời không nói được gì, “Lai lịch của họ như thế nào?”.

Hoàn Thanh nhún vai nói: “Cái này thì phải hỏi Nhị sư đệ”.

Nếu như không phải hần đột nhiên dùng thủ đoạn hạ tiện để làm ta hôn mê thì tối qua ta đã có thể hỏi rõ ràng. Tuy bản tiên cô luôn cho rằng mình không phải là Tam sư muội của y, nhưng dựa vào công lao ta khổ cực mấy năm nay giúp y nuôi lớn nhi tử, ta tự thấy bản thân đủ tư cách để bước lên hỏi rõ. Nếu như chuyện này là hoàn toàn bịa đặt, ta đương nhiên phải dừng cảm đứng ra đòi lại quyền lợi cho nhi tử ta, đuổi hai mẫu tử kia đi. Còn nếu như chuyện này là thật thì...

Ta tất nhiên không tin Đế quân là loại người như vậy. Nhưng... giữa hai người họ... có gì đó rất ám muội.

Ta xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của nhi tử, vừa đau lòng vừa phiền não.

Hoàn Thanh thở dài: “Sư huynh làm như vậy là muốn tốt uội. Nhi tử đó xem ra không phải là người dễ đối phó đâu”.

Tâm trạng ta đang vô cùng tồi tệ, ôm lấy nhi tử rồi mang hài vào: “Không cần sư huynh phải nhọc tâm. Huynh đã đưa chúng ta đến nơi nào đây? Chúng ta phải quay trở về”.

Hoàn Thanh cực kỳ vô lại mà nháy mắt với ta: “Sư muội... Thật ra, muội đã nằm trên giường đến hai ngày rồi...”.

Cho dù ta không có một chút ấn tượng nào nhưng ta không thể không thừa nhận, thật sự đã qua hai ngày rồi.

Khi tìm về được khách điểm trước đó đã trụ lại, một đám người đứng vây kín phía trước khách điểm giống hệt như mở sạp kể chuyện, chương quỹ khách điểm kích động đến mức hai mắt tỏa sáng, nghẹn ngào nói: “Lão phu sống hơn nửa đời người rồi, lần đầu tiên gặp được thần tiên sống! Đúng là cái kiêu biết bay ấy!”

Chẳng nhìn rõ được ngài ấy ra tay như thế nào, chỉ vút vút hai tiếng, con yêu quái gây hại cho Kê huyện chúng ta hơn nửa tháng nay đã bị tước lấy vũ khí! Các người có đoán được đó là con yêu quái nào không? Một con hắc hùng tinh[1] già đang chảy nước dãi ròng ròng!”.

[1] Hắc hùng tinh: Yêu tinh gấu đen. (ND)

“Hắc hùng tinh đã bị đánh cho bỏ chạy rồi! Bỏ chạy rồi! Bỏ chạy rồi!”, một đám người vui mừng quá mà khoa chân múa tay.

Chưởng quỹ khách điểm vừa thấy hai chúng ta liền nhón nháo lên: “Xem kìa! Xem kìa! Đây chính là vị đại tỷ cùng đến với thần tiên sống đó! Thần tiên sống đâu? Tại sao thần tiên sống không đi chung với đại tỷ?”.

Bản tiên cô mấy ngày nay hơi mẫn cảm, cái từ “đại tỷ” này suýt nữa khiến ta sa sầm mặt.

Chờ cho đám người giải tán, ta mới tới hỏi hắc: “Nhóm người đánh Hắc hùng tinh đi đâu rồi?”.

Chưởng quỹ lộ ra vẻ ngạc nhiên: “Các người không phải đi chung sao? Nhóm người thần tiên sống một canh giờ trước đã thanh toán tiền và đi rồi!”.

“Còn ai đi cùng nữa không?”, ta đập bàn.

Chưởng quỹ bị dọa cho sợ hãi: “Đại... đại tỷ, còn có hai cô nương và hai hài tử”.

Ồ ào một lúc lâu, hai mẫu tử ta cũng cảm thấy hơi đói, liền không thềm để ý Hoành Thanh vẽ mặt vô tội đứng bên cạnh, đi tìm thứ gì đó để ăn, ắt hẳn mây đen vẫn phủ kín gương mặt. Nhi tử từ nãy tới giờ luôn im lặng, lúc này mới mở miệng hỏi ta: “Mẫu thân, sư phụ đi rồi. Vậy bây giờ chúng ta phải đi đâu?”.

Ta cười gằn, nhét một miếng cơm lớn vào miệng nó rồi nói: “Con ăn nhiều một chút. Ăn xong chúng ta đuổi theo”.

Hoành Thanh ngồi một bên tận tình khuyên bảo: “Nhị sư đệ đã đi hơn một canh giờ rồi, tốc độ đạp kiếm nhanh vô cùng, mà cho dù muốn đuổi theo cũng biết đi đâu, thôi hay là muội vẫn cứ yên tâm theo Đại sư huynh đi tìm Cơ Canh kiếm nhé?”.

Bản tiên cô không biết thuật bay lượn, nhưng may mà bên người còn chút ít ngân lượng, ta gọi tiểu nhị tới rồi vút cho hắc vài đỉnh bạc vụn, nói hắc giúp ta đi thăm dò xem thần tiên sống xuất phát một canh giờ trước đã đi về hướng nào, nếu nghe ngóng được sẽ có thưởng. Chưởng quỹ đi lại, ta hỏi hắc: “Ồ gần đây, ngoại trừ Hắc hùng tinh ra, còn đại yêu quái nào nữa không?”.

Chưởng quỹ còn chưa trả lời, bên ngoài đường đã vang lên tiếng khóc thảm thiết của một nữ nhân.

Ngọn lửa hóng chuyện trong con mắt của chưởng quỹ bắt đầu nóng lên hừng hực, vẽ mặt nghiêm túc, động tai lên nghe ngóng, nghe xong mới than thở: “Thật thảm quá! Thật thảm quá! Phu thê nhà họ Phương tuổi đã ngoài ngũ tuần rồi mà chỉ có mỗi một đứa con gái, không ngờ lại... Haizzz, đại tỷ này, ở gần đây quả thực vẫn còn một con đại yêu quái nữa”.

Đại yêu quái sống trên Hội Âm sơn, tự xưng là Hội Âm sơn chủ[2].

[2] Hội Âm sơn chủ: Chủ nhân của ngọn Hội Âm sơn. (ND)

Hội Âm sơn chủ không ăn thịt người, cũng không giống như Hắc hùng tinh, lâu lâu hô phong hoán vũ khiến mây đen che phủ bầu trời để hù dọa dân lành, nhưng hắc lại có tật xấu là háo sắc.

Hiện giờ mới là mùa thu mà trong năm nay Hội Âm sơn chủ đã cưới mười tám lần rồi, tính ra, một tháng hắc cưới về hai tiểu thiếp.

Gần đây, hắc vừa mất khuê nữ của phu thê nhà họ Phương ở đầu thôn, chuẩn bị cưới lần thứ mười chín.

Hoành Thanh nghe xong tặc lưỡi: “Giỏi thật! Hội Âm sơn chủ quả là có điểm phúc!”, nói xong hắc còn dùng ánh mắt khổ sở mà nhìn chằm chằm ta. Ta nhin!

Ta nhú mày: “Vị sơn chủ này cưỡng ép nhiều cô nương như vậy trong thời gian dài mà chẳng ai có cách gì để ngăn chặn hắc sao?”.

Chương quỹ thổ dài: “Đại tỷ nói sai rồi. Hội Âm sơn chủ không hề cưỡng ép những cô nương đó. Ngược lại, mỗi lần hấn vừa mất một vị cô nương, hấn trước tiên sẽ đưa sính lễ đến nhà cô nương đó, giữ đúng phép tắc mà thực hiện đủ các lễ nghi, cô nương đồng ý thì mới cưới về. Sơn chủ đã nói, điều mà hấn coi trọng nhất chính là tình đầu ý hợp. Sau khi gặp một lần, cô nương không đồng ý thì hấn cũng không cưỡng ép. Nhưng điều bất thường là, chỉ cần nhìn Hội Âm sơn chủ một lần thì những cô nương đó đều giống như bị thôi miên, nhất định muốn gả cho hấn, mặc kệ phụ mẫu không cho phép. Chỉ tội cho lão phu thê họ Phương, dưới gối chỉ có mỗi một vị khuê nữ này, già rồi mà còn phải đưa con gái đến bên cạnh yêu quái...”.

Hấn còn chưa nói xong, ngoài đường bắt đầu huyền ảo cả lên, có người khua chiêng gõ trống, chạy nhanh hô to: “Hội Âm sơn chủ đến nghênh thân[3] rồi!”.

[3] Nghênh thân: Đón dâu. (ND)

Ta cũng không thèm ăn cơm nữa, nắm tay nhi tử chạy đi xem.

Sắc trời trong xanh, dãy Hội Âm xanh um như được tắm gội trong ánh nắng. Từ phía ngọn núi đó, ta trông thấy đội ngũ nghênh thân đang khiêng một chiếc kiệu hoa đỏ rực tiến tới, chỉ trong chớp mắt đã đến đầu thôn.

Phu thê nhà họ Phương run cầm cập đã sớm dìu khuê nữ đang mặc bộ hỷ phục đứng chờ ở đầu thôn. Ta nghe tiểu nhị khách điểm cũng đang run như cây sậy, hai hàm răng đánh vào nhau mà nói: “Nghe nghe nghe nghe nói Hội Âm sơn sơn sơn chủ này này biết biết dùng thuật Hồ hồ hồ mị[4]... Chỉ cần một ánh mắt thôi là có thể hút hút hút hút hồn phách người khác, không biết vẽ vẽ vẽ ngoài như thế nào?”.

[4] Thuật hồ mị: Thuật thôi miên. (ND)

Ta thuận miệng nói: “Không phải lão già là được”.

Hoàn Thanh bĩu môi: “Ta thấy chắc chắn là một lão già”.

Gần như cùng lúc đó, một cậu thiếu niên nhảy xuống từ trên lưng con ngựa cao to trong đội nghênh thân, nhưng nhìn hấn là thân nam nhi lại mặc cẩm y[5]hoa lệ, trên đầu còn gắn bông hoa mẫu đơn, mặt thoa phấn trắng bóc, cử chỉ phong lưu đến mức vừa quyến rũ lại vừa chói mắt, so với Đan Thần thì chỉ có hơn chứ không có kém.

[5] Cẩm y: Áo gấm. (BTV)

Thiếu niên phong lưu Hội Âm sơn chủ trước tiên nở nụ cười, cử chỉ phóng khoáng, nắm tay tiểu thiếp thứ mười chín trong năm nay của mình, vui mừng hơn hờ nói: “Nương tử, đi cùng với phu quân nhé!”. Phu thê nhà họ Phương đương nhiên là không vui như hấn, cả hai lấy bẫy dựa vào nhau, lảo đảo chực ngã như thể lá vàng trước gió.

Tân nương lập tức được dìu lên kiệu, Hội Âm sơn chủ khí thế hùng hục nhảy lên ngựa, trước khi đi còn khề phất tay áo nhẹ nhàng như mây bay nước chảy, lớn tiếng nói: “Hôm nay là ngày đại hỷ, động phủ Hội Âm sơn sẽ thiết yến ba ngày liên tiếp, hoan nghênh các vị hương thân đến uống chút rượu mừng”, nói xong hấn thúc ngựa, chỉ trong chớp mắt đội ngũ nghênh thân đã đi rất xa.

2.

Bách tính ai ai cũng nói rằng Hội Âm sơn chủ vô cùng giàu có, châu báu trên núi nhiều vô số kể.

Khi chúng ta đến Hội Âm sơn, Hoàn Thanh triệu Thổ thần của ngọn núi này lên hỏi chuyện. Thổ thần nói: “Vị Hội Âm sơn chủ này mùa xuân năm ngoái mới đặt chân đến đây, vừa tới đã thu phục tất cả yêu quái lớn nhỏ trên núi rồi lập động phủ. Bởi vì hấn pháp lực cao cường nên tiểu thần cũng không làm gì được. Còn may, vị Hội Âm sơn chủ này ngoại trừ bản tính dâm ô phóng dăng, hấn cũng không làm chuyện gì xấu quấy nhiễu dân chúng. Còn về lai lịch của tên yêu quái này, tiểu thần hồ thẹn, thực sự là không biết”.

Hoàn Thanh nói: “Nghe nói động phủ của tên sơn chủ này có cất giấu vô số bảo vật trân quý. Ta hỏi ông, trong đó có thanh kiếm nào gọi là Cơ Canh không?”.

Thổ thần kinh ngạc đáp: “Cơ Canh, đó là thượng cổ thần vật mà!”, sau đó lắc đầu: “Chưa từng thấy qua”.

Hoàn Thanh hỏi: “Vậy quanh đây còn yêu quái nào lợi hại không?”.

Thổ thần đáp: “Theo như tiểu thần được biết thì tất cả yêu quái lớn nhỏ trong vùng này đều quy phục dưới trướng Hội Âm sơn chủ hết rồi, không còn yêu quái nào mạnh hơn nữa cả”.

Chúng ta có chút thất vọng, Hoành Thanh lại hỏi vị trí động phủ của Hội Âm sơn chủ, sau đó từ biệt Thổ thần rồi ngậm một cọng cỏ trong miệng, chớp chớp mắt nhìn ta, bộ dạng giống như “muội bảo gì ta làm này”. Hắn hỏi ta: “Sư muội, vậy chúng ta có đi gặp cái tên Hội Âm sơn chủ kia không?”.

Ta gật đầu như chuyện đương nhiên. Lúc chạy qua đây hơi gấp, cơm cũng chưa ăn no. Ở đây, phía trước không có thôn làng, phía sau không có tử điểm, không tới nhà Hội Âm sơn chủ ăn chùa thì còn tới nhà ai?

Hai người đang định xuất phát thì Hoành Thanh đột nhiên kêu lên: “Cẩn thận!”, hắn vươn tay qua kéo mẫu tử ta xoay hai vòng rồi để chúng ta đứng phía sau hắn. Xoay nhiều quá nên đầu ta có chút choáng váng, định thần nhìn lại thì thấy chỗ ta đứng lúc này có một con gấu đen thui bị đánh ngã, mắt nó lộ tinh quang, khoe mõm chảy nước dãi, nhe hàm răng trắng mà ồ ồ thở dốc.

Gấu đen quỳ xuống oạch một cái, lại nói ra tiếng người: “Cầu xin thượng tiên hãy cứu tiểu nhân!”.

Vừa nghe âm thanh này ta liền nhận ra đó chính là kẻ nói chuyện với Hoành Thanh làm ta thức dậy vào sáng nay, ta chỉ thẳng tay vào mặt Hoành Thanh mà hỏi hắn: “Huynh sai nó đi đánh Nhị sư huynh?”.

Hoành Thanh tỏ vẻ vô tội nhìn ta: “Sư muội, muội nghe nhầm rồi!”. Ta cười lạnh, không thêm nói nữa. Đương nhiên con Hắc hùng tinh này cũng chẳng làm nên trò trống gì đâu, ta biết mà.

Hoành Thanh uể oải hỏi Hắc hùng tinh: “Vậy ngươi muốn bổn tọa giúp ngươi việc gì?”.

Hùng tinh hai chi chạm đất, dường như muốn bò về phía Hoành Thanh, khóc đến nước mắt nước mũi lèm nhèm: “Sơn chủ đại nhân muốn giết ta! Cầu xin thượng tiên hãy đến nói vài lời tốt đẹp trước mặt sơn chủ giúp ta!”.

Hoành Thanh hứng thú hỏi: “Ồ, thế sơn chủ của ngươi sao lại muốn giết ngươi?”.

18. Chương 18

Hắc hùng tinh vừa khóc vừa nói: “Đám điều dân của Kê huyện hận ta đến tận xương cốt. Hôm trước sơn chủ vừa mới rước một tiểu thiếp từ trong thôn về, còn đang nồng nhiệt, gắn bó như keo sơn. Nhất định là tiểu thiếp đó đã ở bên gối của sơn chủ đại nhân mà châm ngòi thổi gió, sơn chủ tin là thật rồi nãy ý định giết ta”.

Xem ra Hội Âm sơn chủ đã biết việc Hắc hùng tinh tới Kê huyện tác quái, cho nên muốn trừng trị nó. Ta thăm gặt đầu, vị sơn chủ này xem ra cũng không phải một yêu quái hồ đồ.

Hoành Thanh vẫn tỏ ra ồm ồm: “Ta giúp ngươi thì được lợi gì chứ?”.

Hắc hùng tinh liên tục dập đầu: “Nếu thượng tiên giúp thì tiểu nhân nguyện đánh đổi tất cả những gì mình có”, nó khóc nức nở: “Sau này tiểu nhân cũng sẽ không dám làm chuyện xấu nữa”.

Hoành Thanh nói: “Thế à. Vậy thì ngươi nói ta nghe xem. Sơn chủ của các ngươi có lai lịch như thế nào?”.

Hắc hùng tinh mặt mày nhăn nhó: “Cái này thì tiểu nhân không biết...”.

Hoành Thanh lại hỏi: “Vậy ta hỏi ngươi cái khác, chắc ngươi biết được sơn chủ của các ngươi có binh khí hay bảo vật gì lợi hại chứ hả?”.

Hắc hùng tinh đáp: “Sơn chủ chúng ta từ trước đến nay đều đánh bằng tay không. Lúc đầu khi hắn thu phục được ngọn núi này liền đem tất cả vàng bạc châu báu ở đây chiếm làm của riêng. Còn thượng tiên hỏi về vũ khí hay pháp bảo lợi hại thì tiểu nhân chưa từng nghe nói tới...”.

Hoành Thanh tức giận quát: “Cái này không biết, cái kia không có, vậy ta còn cần ngươi làm gì!”.

Hắc hùng tinh hoảng loạn cực độ, nức nở nói: “Tiểu nhân còn biết được một bí mật lớn của Sơn chủ, hắn cưới nhiều nữ nhân như vậy là để luyện một môn đại pháp lấy âm bổ dương! Cầu xin thượng tiên hãy ra tay cứu giúp, sau này tiểu nhân sẽ ngày ngày thờ cúng bài vị trường sinh cho thượng tiên!”.

Hiển nhiên là Hoàn Thanh không hề hứng thú gì với bài vị trường sinh của Hắc hùng tinh, liếc nhìn nó một cái rồi mỉm cười với ta: “Sư muội, ta đang lo chúng ta đi uống rượu mừng của người ta mà không mang gì theo, vậy mà bây giờ lễ vật lại tự động dâng đến cửa rồi”.

Về mặt Hắc hùng tinh lập tức biến đổi, chỉ sững ra trong chớp lát rồi “oái” một tiếng định bỏ chạy. Hoàn Thanh cười nói một chữ: “Định!”, Hắc hùng tinh lập tức không thể cử động, đứng sững tại chỗ, ánh mắt đờ đờ sát khí chỉ hận là không thể xé xác Hoàn Thanh thành trăm mảnh.

Ta rất đồng tình với nó.

Hắc hùng tinh vừa bị thảm vừa đáng thương, chỉ trách mệnh nó không tốt, có mắt không trông, tìm ai không tìm, lại tìm đến một tên thần tiên thất đức như Hoàn Thanh. Lần này thì coi như nó gặp phải vận xui rồi nhỉ?

Ta sờ sờ hầu bao, dạo gần đây tiêu tiền hơi quá tay, hầu bao cũng xẹp đi nhiều rồi. Có con Hắc hùng tinh này, khiến ta cũng tiết kiệm được một khoản hồng bao ngân lượng, vậy cho nên ta cũng chẳng phản đối.

Chúng ta kéo Hắc hùng tinh, đi theo hướng mà Thổ thần đã chỉ lúc nãy, rất nhanh đến một đáy cốc có dạng vòng cung. Nhưng nhìn đáy cốc bốn bề tĩnh mịch, hương hoa thơm ngát, ở giữa có một tòa nhà nguy nga tráng lệ, lầu các mái ngói xanh biếc cong cong, dường như đâu đó còn truyền đến tiếng lá trúc, quả thật là tiên cảnh tại nhân gian.

Cơ ngơi như thế này, cho dù là thần tiên trên trời cũng khó mà có được. Xem ra bách tính ở sơn ngoại nói rằng Hội Âm sơn chủ cực kỳ giàu có, đúng là sự thật.

Chúng ta vừa xuất hiện ở trên mây, phía dưới đã có tiếng hô to: “Mau đi bẩm báo cho Sơn chủ đại nhân, lại có tiên nhân không biết từ ngọn núi nào đến chúc mừng!”.

Hoàn Thanh kéo ta cùng hạ xuống đất rồi nghênh ngang bước vào.

Vào tiến vào tòa nhà nguy nga tráng lệ đó, tấm màn trước mặt lay động, theo đó vang lên tiếng nói phóng khoáng tự nhiên của Hội Âm sơn chủ: “A! Không biết là vị tôn giá[6] nào hạ cố đến thăm, thất lễ vì đã không nghênh đón từ xa, mời vào!”.

[6] Tôn giá: Cách xưng hô tôn trọng người đối diện. (ND)

Hoàn Thanh bịa đại tên tuổi lai lịch của mình rồi chỉ Hắc hùng tinh đang bị trói gô bên cạnh nói: “Hôm nay là ngày đại hỷ của Sơn chủ, ta đến đây thứ nhất là để chúc mừng, thứ hai là trên đường trùng hợp bất gặp tiểu yêu này, được biết mấy ngày nay Sơn chủ đang tìm bắt nó, ta liền tiện tay trói nó lại, hy vọng có thể khiến Sơn chủ vui vẻ”.

Hội Âm sơn chủ quả nhiên hết sức vui mừng, luôn miệng nói: “Huynh trưởng quả là có bản lĩnh, mau vào đi. A. Vị này là?”.

Ánh mắt hắn liếc nhìn ta, thần sắc sáng rực.

Ta nhìn Hội Âm sơn chủ bằng ánh mắt soi mói, dung mạo nam tử nhưng đường nét lại vô cùng tinh tế. Ở khoảng cách gần càng thấy rõ được lớp phấn trắng dày cộm hấn thoa lên mặt, lúc này chắc cũng vừa uống một chút rượu nên trong mắt như bông bênh hơi nước, thêm nữa là đóa hoa mẫu đơn cài trên đầu, càng thể hiện rõ cách ăn mặc lòe loẹt của hắn, đúng là nam sinh nữ tướng[7]. Nhưng hiem có kẻ nào nhiệt tình hiếu khách như vậy, lại không hề làm cho người khác thấy phản cảm.

[7] Là nam nhân nhưng lại có vẻ ngoài giống hệt nữ nhân. (ND)

Có điều, ánh mắt hắn cứ dán lên người ta khiến ta có chút khó chịu.

Ta còn chưa nói gì, Hoàn Thanh đã mạnh mẽ nắm lấy tay ta: “Đây là thê tử của ta”.

Hội Âm sơn chủ “a” lên một tiếng, ánh mắt vẫn chưa rời khỏi người ta, nói tiếp: “Trông khuôn mặt phu nhân rất quen, không biết chúng ta đã từng gặp ở đâu chưa?”.

Hoàn Thanh cười lạnh đáp: “Ai ai cũng nói Hội Âm sơn chủ phong lưu phóng khoáng, hôm nay được gặp quả nhiên danh bất hư truyền. Có điều, thê tử ta từ trước đến nay đều ở trong nhà, đây là lần đầu tiên

xuất môn”, nói xong Hoàn Thanh bèn bước qua Hội Âm sơn chủ vẫn đang quan sát ta từ trên xuống dưới mà đi vào bên trong, bộ dáng khệnh khạng như thể hần mới là chủ nhân ở đây vậy.

Ta đứng yên tại chỗ nghiêng răng nghiêng lợi hồi lâu vì hai chữ “thê tử”, sau đó mới theo hần bước vào đại sảnh.

Trong sảnh giăng đèn kết hoa, một đám yêu quái ngồi lộn xộn đầy phòng, tên nào tên nấy đều đã hóa được thành hình người, có người ra vẻ đạo mạo trang nghiêm, có kẻ ba hoa khoác lác, cũng có cả những gã hành vi tùy tiện. Hội Âm sơn chủ sau khi bị Hoàn Thanh vỗ một cái mới hoàn hồn, lập tức khôi phục lại bộ dạng nhiệt tình hoạt bát, vui vẻ nói: “Nào nào nào, để ta giới thiệu mọi người với nhau”.

Hần kéo chúng ta đến vị trí giành cho khách quý, vỗ tay nói: “Đây là Chi Liên công tử đến từ Thanh Khu vực sơn và phu nhân huynh ấy!”, tiếp theo chỉ Hoàn Thanh và ta cho nam tử ngồi trên ghế: “Đây là Hoàn Thanh công tử và phu nhân! Hoàn Thanh công tử vừa ra tay liền bắt được Hùng tinh đã trốn ra từ động phủ của ta, bản lĩnh cực kỳ cao cường!”.

Sau đó Hội Âm sơn chủ nói cái gì ta cũng không nghe rõ nữa, ngơ ngác nhìn chằm chằm vị nam tử ngồi trên ghế. Vị nam tử đó cũng ngẩng đầu, vẻ mặt lãnh đạm nhìn ta.

3.

Ta nhìn Đế quân đang ngồi trên bàn tiệc, hai nữ nhân ngồi hai bên trái phải. Một người là Tư Đàn đang mở to hai mắt sáng rực dán vào người Hoàn Thanh, còn người kia chính là nữ nhân áo đỏ ta thấy hôm trước.

Nữ nhân đó bỗng Nữ La đang cười ngây ngô trên tay, khuôn mặt dịu dàng tao nhã, thân hình nhỏ nhắn yếu đuối, giống như chỉ cần một trận gió cũng có thể thổi bay. Ấy vậy mà ngồi ngay ngắn một bên, vô cùng lấy lòng vị nam nhân bên cạnh, thờ ơ với mọi thứ xung quanh, khiến những người có mặt tại đó có cảm giác thanh cao tao nhã.

Ta không kìm được liếc nhìn Đế quân, rồi lại quay qua nhìn ả, cứ như thể tuần hoàn mấy vòng, nữ nhân đó cuối cùng cũng ngược mắt lên nhìn ta rồi lập tức cúi đầu xuống, thái độ tỏ ra vô cùng khinh mạn.

Còn Nữ La trong lòng ả thì lại cười ngây ngô vươn tay về phía nhi tử ta, trên tay vẫn cầm một xiên kẹo hồ lô ghê tởm, cất giọng nói: “Ca ca, ăn kẹo hồ lô đi...”.

Bản tiên cô bình thường rất lương thiện, nhưng lúc này không biết vì sao đến chính ta còn cảm thấy mình có chút ác độc. Khổ nỗi đang ở trước mặt Hội Âm sơn chủ cho nên vẫn phải đóng kịch, thế là ta ra vẻ tận tâm khuyên Đế quân: “Vị công tử này, huynh mau nhìn hài tử nhà mình đi, thứ đồ vật bẩn thỉu nó cầm trên tay đang chảy vương vãi khắp nơi kia, hình như sắp hỏng tới nơi rồi. Sao người lớn thì ăn vận đẹp đẽ mà lại để trẻ nhỏ như đứa ăn xin thế?”.

Nói xong, bốn phía im lặng như tờ, nữ nhân áo đỏ chằm chằm ngẩng đầu, sắc mặt u ám. Nhóc trọc đầu đứng cạnh Đế quân nháy mắt ra hiệu, giống như đang rất cực khổ khi phải kiềm chế. Chỉ có Hoàn Thanh là chê thiên hạ chưa đủ loạn mà mỉm cười vỗ tay tỏ vẻ tán thưởng, lớn giọng nói như thể người bên cạnh không nghe thấy: “Phu nhân nói chí phải. Còn nữa, nhìn con nhóc này cười mà sao ta cứ cảm thấy có chút đại đại, chẳng lẽ là một đứa trẻ đần độn?”.

Lúc này, ngay cả Hội Âm sơn chủ cư xử khôn khéo mà cũng sững người, chắc lần đầu tiên hần gặp phải khách nhân thích gây sự như chúng ta.

Nữ nhân áo đỏ không nhìn ta mà lạnh lùng nhìn nhi tử đang nắm tay ta. Ánh mắt đó khiến sống lưng ta lạnh toát, vô thức nắm chặt tay nhi tử. Nữ nhân nhẹ giọng đáp: “Những gì các người nói, ta đã ghi nhớ cả rồi”, nói xong, mặt mày ả lạnh băng, cũng không chê bần mà vươn bàn tay mịn màng qua, rút lấy xiên kẹo dính nhớp nháp ra khỏi tay bé gái. Nữ La oà khóc: “Đừng rút ra! Kẹo hồ lô người ta để cho ca ca ăn mà!...”.

Ta nghe mà da mặt khê giật giật, Hội Âm sơn chủ bị tiếng hét vang dội của Nữ La khiến cho hồi thần, vội vàng trách mắng thuộc hạ: “Còn không mau bưng chút nước sạch đến cho phu nhân rửa tay!”.

Đế quân vẫn luôn tỏ ra lãnh đạm, mắt cũng chẳng thèm ngược lên.

Tay bị kéo một cái, ta cúi đầu mới phát hiện nhi tử cũng mang vẻ mặt lãnh đạm y như vậy đang kéo ta đến một bàn vẫn chưa có người ngồi. Sau đó giọng nói lạnh lùng của Đế quân và tiếng gọi to của Tư Đàn đồng

thời vang lên: “Hàn Nhi”.

Tư Đàn nói: “Hàn Nhi, đến chỗ cô ngồi này!”.

Nhi từ ta xoay lại khẽ gạt đầu một cái, tỏ ý nó đã nghe thấy rồi, phong thái cứ như thể tiểu hoàng đế vậy, nó nói: “Con không thích ngồi chỗ đó, con với mẫu thân ngồi bên kia là được rồi”.

Nói xong, nó kéo ta đi về phía bàn bên kia. Hoàn Thanh sờ sờ mũi, không biết đang lăm bằm cái gì trong miệng. Hội Âm sơn chủ thì không biết đầu đuôi ra sao, nói: “Mọi người... quen nhau sao?”.

Hoàn Thanh vỗ vai hân: “Cũng hết cách. Về ngoài của nhi tử đáng yêu quá. Đi đến đâu cũng có một đồng người lạ tới nhận thân thích”.

Chờ hân bước lại, ta nghiêng răng nghiêng lợi mà nói nhỏ với hân: “Huynh cứ thử nói linh tinh nữa đi”.

Hoàn Thanh ghé sát miệng lại, phả hơi nóng vào bên má của ta: “Sư muội, muội xem Nhi sư đệ đi, chân đạp hai chiếc thuyền[8], đùa giỡn hết với người này lại đến người nọ, riêng ta, từ đầu đến cuối chỉ chung tình với một mình muội thôi”.

[8] Chân đạp hai chiếc thuyền: Bắt cá hai tay, ăn ở hai lòng. (ND)

Trong lòng ta rất khó chịu. Tình cảnh bây giờ không hề giống như trong dự định ban đầu của ta. Ta cũng tự trách bản thân ban nãy tự đứng đi làm việc ngu ngốc, nhất thời cảm thấy vừa chán nản vừa buồn bực, lặng thinh không lên tiếng. Không ngờ Hoàn Thanh được một tác lại muốn tiến một bước[9], nắm lấy tay ta: “Sư muội, đừng buồn vì y nữa, thấy muội buồn bã như vậy, ta rất đau lòng”.

[9] Ý là được đằng chân lân đằng đầu. (ND)

Ta lập tức dùng móng tay cứa lên tay hân, đang muốn nói với hân như thế này: “Huynh cứ cái kiêu buồn nôn như vậy có thể làm cho ta không nuốt trôi cơm đó”. Nhi tử ngồi giữa ta và Hoàn Thanh lúc này bình thản nói: “Sư bá, người đề vào con rồi”.

Hội Âm sơn chủ cười khan: “Tình cảm giữa Hoàn Thanh công tử và hiền thê thật tốt!”. Ngay lập tức từ phía đối diện có một ánh mắt ác liệt bắn qua, Tư Đàn đang tròn mắt ra mà day nghiêng ta.

Cho đến khi yến tiệc kết thúc, Tư Đàn vẫn cứ duy trì trạng thái như vậy. Hoàn Thanh thì chẳng biết dây thần kinh nào không đúng chỗ mà cứ liên tục gấp thức ăn cho ta, mỗi lần nói chuyện thì cứ ghé sát cái mặt đáng ghét vào, còn cả mấy ánh nhìn chăm chăm từ phía đối diện nữa, sự khó chịu trong lòng ta dần bị thay thế bởi cảm giác xấu hổ. Ta vô tình liếc nhìn sang bên đó, thấy nữ nhân áo đỏ vừa vỗ về Nữ La khóc chán liền ngồi nhìn nhi tử ta mà chảy nước miếng cười ngu ngơ, vừa ra vẻ ngoan hiền liên tục gấp thức ăn cho Đế quân. Đế quân hơi cúi đầu, dường như đang thất thần suy nghĩ cái gì đó. Cảnh một nhà ba người này... lại khiến lòng ta nhói đau.

Hội Âm sơn chủ rất nhiệt tình hiếu khách, sau khi dùng tiệc xong liền nhất quyết sắp xếp phòng cho chúng ta, muốn chúng ta ở lại. Trong đầu chúng ta cũng đang có mưu đồ nên thái độ đương nhiên là thuận nước đẩy thuyền. Có điều, khi đi vào căn phòng mà Sơn chủ đã sắp xếp cho, ta vừa nhìn đã sững người, phòng rất đẹp, rất lớn, nhưng vấn đề là chỉ có mỗi một chiếc giường.

Hoàn Thanh nở nụ cười đáng ghét, nói: “Chúng ta là phu thê, đương nhiên sẽ ngủ chung một giường rồi”. Ta biết rõ là hân chỉ muốn trêu chọc ta chút thôi, bèn từ tốn nói: “Lúc này ta có thấy ở gian ngoài có hai trà kỷ lớn, thật có lỗi với sư huynh, tối nay huynh ra đó mà ngủ tạm nhé”. Hoàn Thanh nhìn ta bằng ánh mắt mong đợi: “Sư muội...”.

Vẫn chưa đầu khẩu được nửa câu, ở bên ngoài đã có một tiểu tư[10] tới chuyển lời: “Sơn chủ đại nhân mời Hoàn Thanh công tử đi uống rượu”. Hoàn Thanh đứng dựa vào tấm bình phong bằng đá vân mẫu[11] hăng hái nói: “Sư muội, ta ở lại với muội nhé!”.

[10] Tiểu tư: Thằng đầy tớ. (ND)

[11] Đá vân mẫu: Đá mi-ca. (BTV)

Ta thô lỗ đáp: “Mau đi đi! Đi đi!”.

Hoành Thanh nấn ná hồi lâu, dài dòng dặn dò ta: “Sư muội, ở đây không giống như trên núi, muội không được đi lung tung đâu đấy”. Chờ mãi hấn mới đi ra mở cửa, ta định thở phào nhẹ nhõm, hấn thành linh bước nhanh lại, kéo lấy tay ta rồi nói: “Sư muội, ta vẫn cứ phải để lại uội chút pháp thuật phòng thân!”.

Ta tưởng hấn lại giở trò với ta, đang định mở miệng mắng, vừa ngược mắt lên thì thấy Hoành Thanh cúi đầu nghiêm túc vẽ Ngũ Hành Thiên Lô ở trong bàn tay ta. Ta bất giác ngẩn người, trong lòng đột nhiên có một cảm giác lạ thường lướt qua. Tuy nhiên khi định thần nhìn kỹ lại, ta thấy Hoành Thanh lại nhìn ta mà cười đùa cợt nhả: “Sư muội, sao lại nhìn sư huynh như vậy? Cảm động rồi hả?”.

Ta giương bàn tay ra, hô: “Ngũ Hành Thiên Lô!”.

Hoành Thanh cực kỳ hoảng sợ, nhảy nhanh ra ngoài như tên bắn, nói: “Thôi được rồi. Ta đi là được chứ gì. Phu nhân đừng phá tan nhà của Sơn chủ đấy!”.

Ta phì cười, bỗng cảm thấy Đại sư huynh dường như cũng không xấu lắm.

Ta nắm tay nhi tử cùng ra ngoài đi dạo. Nhi tử ta vốn rất kiệm lời nhưng giờ lại đột nhiên lên tiếng: “Mẫu thân, Đại sư bá thích người”.

Ta trừng mắt nhìn nó: “Nhi tử ngốc, hấn chỉ nói đùa thôi, vậy mà con cũng xem là thật”.

Nó tiếp tục rầu rĩ nói: “Sư phụ cũng thích người”.

Ta suýt nữa thì ngã nhào xuống đất.

Nhóc con đáng lo này... Các người xem trong đầu nó đã bị nhồi nhét những thứ gì chứ!

Bản tiên cô không quen nói những chuyện ám muội mập mờ thế này với đứa trẻ con chưa đầy bốn tuổi. Nhưng cách nuôi dạy của ta xưa nay chính là lấy tiến làm lùi, thế nên hết sức nghiêm túc mà gật đầu: “Đúng thế, mẫu thân thấy, ngay cả Hội Âm sơn chủ cũng thích ta luôn đó”.

Nếu ta biết lúc mình nói những lời này, Hội Âm sơn chủ đang đứng cách đó không xa, cho dù chết ta cũng không dám nói vậy.

Vậy nên ta vừa nói xong liền nghe thấy hai tiếng hít sâu, trong lòng ta tự nhiên có dự cảm chẳng lành.

Khi ta cứng đờ người xoay lại thì quả nhiên nhìn thấy chỗ đường rẽ có một hàng người đang đứng, trong đó có Hội Âm sơn chủ cười nhả nhỏ, còn có cả nam nhân lạnh lùng đứng bên cạnh hấn... Chi Liên đế quân.

Cuộc đời này... đúng là một chuỗi những điều đáng tiếc.

Các người nói xem, nếu bây giờ ta giả vờ không nhìn thấy rồi đi qua luôn, có phải là hơi gượng gạo?

Đáp án đương nhiên là có. Cho nên ta đành phải mặt dày mà bước lên chào hỏi: “Sơn chủ, trùng hợp quá, các người đang có việc gì?”.

Hội Âm sơn chủ vô cùng nhiệt tình nói: “Ta với Chi Liên công tử đi tìm Hoành Thanh huynh để uống rượu! Gian phòng và đồ dùng do hạ nhân sắp xếp không biết có vừa ý cô nương không?”.

Ta cười khan: “Tốt lắm! Tốt lắm!”.

19. Chương 19

Hội Âm sơn chủ đột nhiên vỗ đùi, chỉ nhi tử ta mà nói: “Ấy chết, ta lại quên mất tiểu bằng hữu này, chắc hấn hạ nhân chỉ an bài một chiếc giường lớn thôi, ba người cùng chen chúc trên đó nhất định là khó chịu lắm. Bây giờ ta sẽ lệnh cho hạ nhân khiêng thêm một chiếc giường nhỏ qua nữa!”.

Ta tiếp tục cười khan: “Không cần! Không cần!”, nói xong mới cảm thấy dường như không đúng lắm... Ta đâu có cùng Hoành Thanh chen chúc trên một cái giường chứ!

Chẳng biết có phải là ảo giác hay không mà ta cảm thấy phía trước có một ánh mắt uy hiếp đang nhìn ta chằm chằm, khiến ta lạnh sống lưng.

Ta gần như không cười nổi nữa, đang định sửa lời thì nhi tử đã giành nói trước: “Vậy làm phiền Sơn chủ thúc thúc chuẩn bị cho con cái giường lớn một chút, nhỏ quá con ngủ không quen”.

Ta gật đầu như giả vờ: “Cứ làm như lời nhi tử ta nói đi, làm phiền Sơn chủ rồi!”.

Ta cảm thấy rõ ràng lúc Đế quân đi ngang qua ta y hơi ngừng lại, nghiêng răng khê gầm một tiếng: “Muội!”. Ta bất giác run lên cầm cập, chờ đến lúc ta có đủ dũng khí mà ngẩng đầu lên thì phía trước đã chẳng còn bóng người rồi.

4.

Đầu óc ta cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn, một lúc lâu mới sực nhớ ra mình đã dắt tay nhi tử đi vào hậu viện.

Thật ra ấn tượng của ta đối với Hội Âm sơn chủ không phải là tệ, nhưng nhớ đến những lời mà Hắc hùng tinh từng nói, hẳn nập nhiều thê thiếp như vậy chẳng qua là để luyện một loại tà công lấy âm bổ dương, trong lòng lại nảy ra một cảm giác khó chịu.

Cho nên ta đã sớm lưu tâm hỏi tiểu tư chỗ mà các phu nhân của Hội Âm sơn chủ ở. Lúc này áng chừng cũng biết được hướng đi. Chắc hôm nay tại bàn tiệc ta khoe mẽ quá nên bọn tiểu yêu nhìn thấy ta đi vào hậu viện, ngoại trừ đưa ánh mắt thăm dò thì không có kẻ nào chạy ra cản đường.

Tháng Bảy, tháng Tám chính là mùa sen nở, chưa bước tới nơi đã ngửi thấy hương hoa thơm ngát. Vận may của ta khá tốt, mục tiêu cũng vô cùng rõ ràng, từ xa đã nghe thấy tiếng một đám nữ nhân đang chơi đùa. Đi đến cuối con đường nhỏ thì thấy một nhóm nữ nhân mặc y phục sắc sỡ đang cười vui vẻ chơi trò ném thẻ vào bình rượu.

Ta thật không ngờ lại có thể nhìn thấy vị “phu nhân” của Đế quân tại đây.

À ôm hài nhi, ngồi ngay ngắn ở giữa đám nữ nhân kia, trên mặt vẫn tỏ ra thanh cao kiêu ngạo. Nhóm tiểu thiếp của Hội Âm sơn chủ đều không dám đụng đến ả, có vài người can đảm bước lên bắt chuyện nhưng cũng đều lộ ra thần sắc sợ hãi.

Ta kéo một tiểu yêu quái đang lẩn trốn bên cạnh, hỏi: “Nữ nhân mặc áo đỏ đang ngồi kia là ai?”.

Tiểu yêu quái ngẩn ra nhìn ta: “Không biết. Còn người là ai?”.

Ta tự động bỏ qua câu hỏi của gã: “Vậy sao các người lại sợ ả ta như vậy?”.

Tiểu yêu quái mặt trắng bệch không còn giọt máu nói: “Tiểu yêu quái mà ả ả ả ta ôm trong lòng rất đáng sợ, vừa mở mồm đã nuốt chửng Đại Hoàng và Hoa Hoa rồi”.

Ta thấy tóc gã màu xanh lục, đoán chắc Đại Hoàng và Hoa Hoa là bạn của gã.

Lòng bàn tay ta có Ngũ Hành Thiên Lô mà Hoàn Thanh vẽ cho, nên lá gan của ta cũng lớn hơn một chút, vẫn tiếp tục dắt tay nhi tử tiến về phía trước. Đám nữ nhân đó dường như vẫn còn kinh sợ khi thấy Nữ La vừa mở mồm đã nuốt chửng hai con tiểu yêu, nên tuy đang chơi đùa nhưng vẫn sợ đông sợ tây. Vừa thấy ta tới, vẻ mặt của họ dường như cũng có chút vui mừng. Thậm chí có người thấy nhi tử ta thì lập tức hai mắt sáng rực, vây lấy hỏi này hỏi nọ.

Ta trông thấy Nữ La ở trong lòng của nữ nhân kia, vừa nhìn thấy Hàn Nhi nhà ta liền giống hệt như con khỉ sắp xông chuồng, tứ chi quẫy đạp lung tung, bộ dạng tựa như muốn nhảy xổ vào A Hàn vậy. Một tiểu thiếp của Hội Âm sơn chủ chỉ mới đụng vào nhi tử ta một chút liền nghe thấy Nữ La thét lên thảm thiết, hai mắt sắp bốc hỏa: “Đừng có sờ vào ca ca ta, ca ca là của ta!”.

Nữ nhân kia ôm chặt Nữ La, từ đầu đến cuối đều chỉ lạnh lùng mà quan sát.

Mấy vị tiểu thiếp ngoại trừ sự sợ hãi đối với hai mẫu tử toàn thân tỏa sát khí đằng đằng này, thì cũng chẳng có điểm gì khác thường, xem ra tuy nói là lấy âm bổ dương, nhưng có lẽ cũng không ghê gớm như ta tưởng tượng.

Khi nghỉ giải lao sau trò ném thẻ vào bình rượu, ta đang cho nhi tử uống nước dưới bóng cây, thì bỗng nhiên có một bóng đen che khuất ánh sáng phía trên đầu.

Chẳng cần nghĩ ta cũng biết đó là ai, huống hồ ta còn nghe thấy tiếng cười ngây ngô của con bé Nữ La đang chảy nước miếng kia.

Nữ nhân nọ chỉ nói với ta hai câu, một là: “Ta đã quen chàng từ lâu rồi”; hai là: “Chàng đã từng ở trước động phủ của ta thối tiêu ba ngày ba đêm”.

Bản tiên cô nghe mà tức tới mức răng lợi cũng ngứa ngáy, nhưng nét mặt vẫn tỏ ra khinh thường, thuận miệng tiếp lời: “Thối tiêu thì có sá gì? Để quân từng đứng trước cửa nhà ta, chỉ cách nhau có một cánh cửa mà tỏ tình với ta ba ngày ba đêm, thiết tha van nài ta ra gặp y ấy chứ”.

Nói khoác thôi mà, ai chẳng biết!

Nhưng lần này bản tiên cô khôn ngoan hơn rồi, trước khi nói khoác phải đưa mắt nhìn xung quanh đã, sau khi xác định là an toàn thì mới mở miệng huênh hoang.

Ta thừa nhận, nói ra những lời này ta cũng cảm thấy da mặt mình cũng hơi dày một chút. Có điều, trước mặt nữ nhân này, bản tiên cô bất giác lại trở nên cực kỳ có lòng tự trọng, cực kỳ tự ái, tính cổ chấp lúc nào cũng cho rằng “thua người nhưng không bao giờ thua khí thế” lại hừng hực nổi lên trong ta. Bản tiên cô cũng phải thừa nhận, nếu Đế quân tỏ tình với ta ba ngày ba đêm thì thật sự... trời sắp sập tới nơi rồi.

Khi chúng ta quay trở lại phòng thì Hoàn Thanh đã về rồi, hắn đang ung dung thoải mái ngồi trên ghế, vô cùng buồn chán mà nghịch con thuyền nhỏ khắc bằng hạt quả. Ta nhìn hắn toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái, không có chút hơi rượu nào, liền rất hài lòng.

Trên bàn đặt hai chén trà, ta ngạc nhiên hỏi: “Ai đến thế?”.

Hoàn Thanh cười nói: “Nhị sư đệ và Lục sư muội”.

Tim ta giật thót một cái, nhưng vẫn giả vờ như vô ý hỏi: “Họ nói những gì?”.

Hoàn Thanh nhìn ta, ánh mắt còn mang theo sự dò xét: “Sư muội, muội hy vọng Nhị sư huynh nói gì đây?”.

Ta nghiêm nghị đáp: “Hiện nay lệ khí hoành hành, bất cứ lúc nào cũng có thể có yêu ma xuất thế, gây hại nhân gian, Cơ Canh kiểm còn chưa rõ tằm tích, huynh nói xem ta hy vọng Nhị sư huynh nói những gì?”.

Hoàn Thanh bị chính khí hào hùng của ta làm giật mình, dịu dàng mà nói: “Sư muội lo lắng cho thiên hạ như vậy, thật sự khiến sư huynh vừa khâm phục vừa hổ thẹn, chỉ có điều kế hoạch của chúng ta không thể to tiếng rêu rao, chỉ bằng chúng ta đóng cửa cài then rồi nói nhỏ với nhau thôi nhé?”.

Ta miễn cưỡng nhếch miệng, không biết tại sao da mặt lại có chút khô nóng.

Nghe ngữ khí của Hoàn Thanh, hình như Đế quân có chút manh mối trong việc tìm thanh kiếm, nhưng cụ thể vẫn chưa thể tiết lộ. Nửa ngày nay ta đều ở trong tình trạng đầu óc không tập trung, thời gian còn lại là thần thờ, mãi tới khi nhị tử kéo tay ta, nói muốn đi tìm sư phụ thì ta mới tỉnh lại.

Lúc này Hoàn Thanh không có ở đây, chắc đã đi thám thính bảo khố của Hội Âm sơn chủ rồi. Ta có thể tưởng tượng được, hắn vừa ra ngoài, Tư Đàn liền bám theo như thể con chó con dấn mắt vào chiếc bánh bao thịt. Đế quân ở viện tử kế bên, ra khỏi cửa chỉ cần rẽ trái, sau đó đi theo một hành lang thẳng là tới. Trời vẫn chưa tối lắm, nhưng lúc chúng ta đến, Đế quân đã khoá kín phòng. Nhóc trọc đầu buồn rười rượi đứng canh ở bên ngoài, nói là Nhị sư huynh sai nó đứng trông cửa, không được để cho bất kỳ người nào đi vào. Nó làm vẻ mặt như bị tổn thương mà nói với ta: “Tỷ tỷ, tại sao các người lại đi mà không một lời từ biệt? Bọn đệ đã chờ ở khách điểm đến hai ngày trời, Nhị sư huynh rất giận đấy”.

Ta đứng hồi lâu không biết phải nói sao, nó liền như thể đói khát đã lâu mà xông tới ôm chặt lấy A Hàn. Ta thấy trên khuôn mặt nộn thịt của nó có hai vết thương như bị mèo cào, đang định hỏi nó tại sao, thì bỗng nghe được một tiếng thét quen thuộc: “Không được ôm ca ca ta!”. Một bóng dáng màu đỏ bay qua, mục đích của nó là bắt cho bằng được nhị tử ta. Ta chẳng cần suy nghĩ mà giương tay hô: “Ngũ Hành Thiên Lô”. Nữ La đang dâng trào nhiệt huyết bị ta chưởng trúng, “ầm” một tiếng nằm bò ra đất. Khi Nữ La run rẩy ngồi dậy, mặt mũi và toàn thân nóng như bị thiêu đốt, tóc tai nổ lách tách từng sợi. Nó ngẩng ra một chút, sau đó khóc oà lên kinh thiên động địa.

Thật sự là tuy bản tiên cô không thích con nhóc này nhưng tuyệt đối không muốn ức hiếp trẻ nhỏ.

Thấy nó khóc, ta đứng sững sờ, trong lòng vô cùng chột dạ.

Đúng lúc này ta nghe thấy một tiếng quát giận dữ.

Nhóc trọc đầu hét lên: “Tỷ tỷ cẩn thận!”.

Một bóng dáng màu đỏ lao về phía ta, tốc độ nhanh khủng khiếp. Đừng nói ta không hề có chút phòng bị, cho dù có, cũng không thể thoát khỏi tốc độ như vậy.

Ta giương tay hô Ngũ Hành Thiên Lô nhưng đáng tiếc là không trúng. Tiếng “ầm” vang lên cùng với âm thanh cánh cửa bị phá vỡ. Nhưng lúc đó ta đâu còn thời gian để phân biệt mấy việc này, cuối cùng chỉ kịp dùng toàn lực để đẩy nhi tử ra chỗ khác, mở to mắt nhìn nữ nhân áo đỏ quắp năm ngón tay lại mà lao về phía ta.

Một trượng, một thước, một tấc... ta nhắm mắt lại.

Nhưng cái đau trong dự tính lại không xuất hiện.

Ta kinh ngạc mở mắt ra, thì thấy một bóng lưng màu trắng đang đứng che trước mặt.

Bàn tay của nữ nhân áo đỏ dừng lại chỉ cách ta đúng một tấc, đúng vào thời khắc then chốt, cổ tay của ả đã bị một người tóm chặt.

Vị Đế quân quay lưng nên ta không thể thấy được biểu tình trên mặt y, nhưng lại thấy rõ ràng thần sắc oán hận trên mặt của mẫu thân Nữ La. Nhưng chỉ trong chớp mắt, ả đã trở mặt nhanh hơn lật sách mà chuyển thành vẻ yếu đuối, rơi lệ như hoa lê trong mưa mà nói với Đế quân: “Chàng buông tay ra đi. Thiếp chẳng qua chỉ là nhất thời tức giận một chút thôi”.

Đế quân không buông tay mà cũng chẳng xoay người lại.

Ta xấu hổ nói: “Nhị sư huynh...”.

Ta nghe thấy tiếng nói lạnh lùng của Đế quân cất lên: “Muội còn không mau đi đi”.

Trong nháy mắt, trái tim ta đau đớn như bị kim châm, sau đó ta nghe được chính mình dùng giọng điệu lúng túng và hèn mọn nói: “Xin lỗi Nhị sư huynh, chuyện tại khách điểm không phải ta cố ý muốn bỏ đi. Còn vị tiểu bằng hữu này, ta cũng không phải cố ý muốn làm con bị thương đâu, cả những lời quá đáng mà ta đã nói lúc ở trên bàn tiệc nữa, xin lỗi!”. Nói xong, ta kéo nhi tử, không còn chút dũng khí nào để nán lại thêm nữa.

Ta đã làm những gì chứ, giống hệt như một con hề.

A Hàn nắm chặt lấy bàn tay ta nói: “Mẫu thân, người đừng khóc”.

Ta cũng không muốn khóc, nhưng trong lòng quá đau.

& ;STENT: .luv-ebook

5.

Theo suy đoán lúc đầu của chúng ta, Cơ Canh kiếm là thượng cổ linh vật, cho dù nó ở nơi nào thì cũng rất có thể sẽ dẫn đến ham muốn của những yêu quái có linh lực mạnh, khiến bọn chúng không từ thủ đoạn để chiếm giữ cho kỳ được. Cho nên ngay từ lúc bắt đầu, mục tiêu tìm kiếm của chúng ta chính là những yêu quái có linh lực mạnh ở Hội Âm sơn, tiếp theo là mặt địa cất giấu kho báu của chúng.

Đây hiển nhiên không phải là một việc dễ dàng, vậy nên khi Hoàn Thanh nói rằng không có thu hoạch gì ta cũng không cảm thấy lạ.

Hoàn Thanh thì lại tỏ ra rất phiền muộn, không phải vì không tìm ra thanh kiếm đó mà do hơn nửa đêm nay hẳn đều bị Tư Đàn bám lấy đúng như những gì ta đã đoán. Hai người muội đuổi huynh chạy, chơi trốn tìm đến hơn nửa đêm, kết quả là Hoàn Thanh vẫn không thể thoát nổi miếng cao da chó[12] ở phía sau. ả ta còn theo đến viện tử nơi chúng ta ở, sau đó khẳng khái ở với chúng ta một đêm.

[12] Chỉ hạng người lúc nào cũng bám lấy người khác. (BTV)

Hoành Thanh buồn bực nói với Tư Đàn: “Sư muội, muội còn biết cái gì gọi là lễ nghĩa liêm sỉ không? Chúng ta cô nam quả nữ ở chung một phòng, muội không cảm thấy nên tránh những chuyện tình ngay lý gian như vậy hay sao?”

Tư Đàn tròn tròn mắt: “Huynh đã biết cô nam quả nữ tình ngay lý gian, sao còn ở chung với ả, hôm nay cho dù thế nào muội cũng không đi đâu hết, muội phải ở đây giám sát hai người”.

Hoành Thanh bĩu môi nói: “Ta với Tam sư muội tình đầu ý hợp, sao có thể giống như muội được?”

Ta đã phải chịu khổ một lần khi bị kẹp giữa Đế quân và nữ nhân kia rồi, bây giờ có chết cũng không muốn bị kẹp giữa một đôi nam nữ và phải khó xử thêm lần nữa. Thế nên ta nghiêm túc làm sáng tỏ: “Đại sư huynh chớ có nói đùa, giữa ta và huynh vô cùng trong sạch, tuyệt đối không có quan hệ gì ám muội”.

Tư Đàn hừ một tiếng: “Đại sư huynh cũng không thể nào thích người được”.

Ta chẳng có tâm trạng để ý đến ả, chỉ muốn vùi đầu ngủ, nên rầu rĩ nói: “Các người muốn mắng muốn chơi gì thì mời ra ngoài, đừng làm phiền ta và Hàn Nhi ngủ”.

Xung quanh quả nhiên nhanh chóng yên lặng hẳn. Không biết qua bao lâu, ta nghe thấy Hoành Thanh rón rón rén nhỏ tiếng nói: “Tam sư muội, muội ngủ chưa?”

Hắn kiên nhẫn hỏi đến mấy lần, còn cố hạ thấp giọng nói, hệt như đi ăn trộm.

Hắn hỏi: “Có phải tâm trạng muội không được vui không? Chúng ta đi ngắm sao nhé?”

Một lúc sau ta mới khẽ đáp: “Sao thì có gì đẹp đâu mà ngắm”.

Hoành Thanh nói: “Vậy chúng ta không đi ngắm sao nữa. Huynh có một bầu rượu nếp hoa cúc thượng hạng, chúng ta lên nóc nhà uống rượu hóng gió đêm nhé?”

Ta hỏi: “Tư Đàn đâu?”

Giọng Hoành Thanh vẫn thấp như vậy, trầm trầm phát ra tiếng cười: “Ngủ rồi, giống như con heo đầu thai vậy”.

Ta cũng rất thức thời, ta biết Hoành Thanh một khi trở nên vô lại thì nhất định sẽ kiếm đủ mười loại lý do để thuyết phục, lằng nhằng mãi cho đến khi ta đồng ý mới thôi. Có điều, khi nhẹ chân nhẹ tay trèo lên nóc nhà, mặc cho gió đêm mát mẻ thổi qua người, cảm giác ấy thoải mái hơn ta nghĩ nhiều.

Một đêm thế này, còn thêm một bầu rượu nữa, rất thích hợp để nghĩ lại những chuyện trước đây.

Thật ra, hồi tưởng lại thì cũng chẳng có gì là không tốt.

Ta nói: “Các huynh thật ra đều biết cả rồi phải không? Ta không phải là Tam sư muội của các huynh”.

“Các huynh đều là thượng tiên trên tầng thứ ba thiên giới, còn ta chỉ ở tầng thứ nhất.”

Những ngày tháng đó rất giản đơn, chỉ có ăn và ngủ, quan hệ với tiểu hồ ly A Hàn cũng không thân thiết như bây giờ, còn có đại sư huynh thường đến thăm ta. Trong một khoảng thời gian dài, cứ đến hoàng hôn là A Hàn lại kiên quyết kéo ta ra ngồi ở trước cửa với nó. Ta còn nhớ rõ dáng vẻ nó lúc đó, nó ngồi mà bốn chân gom lại với nhau ngay ngắn, mở đôi mắt to tròn đáng yêu ngẩn ngơ ngắm ánh tịch dương. Bộ dạng mù mờ không biết phải làm sao ấy giống hệt như đứa trẻ nhà ai đó bị bỏ rơi. Thỉnh thoảng ta cảm thấy chướng mắt mà vươn tay qua đánh nó, có lúc đánh mạnh quá nó giãy giụa, móng vuốt nho nhỏ cào vào lòng bàn tay ta, ngứa ngứa.

20. Chương 20

Còn nhiều khi ta lại ngồi ngủ gật. Đầu óc ta cứ để đâu đâu, Hàn Nhi cũng không thể nói chuyện. Lúc đó thời gian dài như vậy, mặt trời hôm nay lặn thì còn có ngày mai. Trong khi ta ngủ gật thì trong lòng lại lăm băm, xem đi xem đi, xem xong rồi thì đi ăn cơm. Đột nhiên có một ngày ta quay đầu lại nhìn, thì ra từng ngày sống cùng nhau đã để lại nhiều ký ức đến như vậy.

Những chuyện lúc đó ta không hề để trong lòng thì giờ đây lại nhớ vô cùng rõ ràng, nhóc con kia lại quên hết sạch sành sanh, còn tìm lại được phụ thân mình, ngày tháng không bao giờ có thể quay trở lại như trước đây được nữa.

Bây giờ bên cạnh có bao nhiêu người vây quanh, Hàn Nhi cũng vẫn ở đây, thậm chí vị thượng tiên mà trước đây ta chỉ cần nghĩ tới đã cảm thấy xa xỉ rồi, giờ lại sờ sờ ngay trước mắt, thế mà tại sao bản thân ta lại cảm thấy không biết làm sao, ngỡ ngàng như mất đi một thứ gì đó?

Ta nghĩ, tất cả là do mình đã quá tham lam rồi.

“Đừng chau mày nữa, mặt mũi đã giống nàng dâu nhỏ ở đầu thôn rồi đấy”, Hoàn Thanh gõ đầu ta.

Ta hỏi: “Đại sư huynh, huynh nói xem tại sao lại có người toàn ử ra rượu đắng chứ?”.

Hoàn Thanh gổi lên cánh tay, ngẩng đầu mà nằm một cách tùy ý, nói: “Có lẽ là vì người đó vẫn chưa trả xong nghiệp chướng từ kiếp trước”. Hắn lại xoay người, cực kỳ hào hứng mà nói với ta: “Sư muội, huynh kể chuyện uội nghe nhé?”.

Hắn kể cho ta nghe những chuyện linh tinh trên thiên giới, từ chuyện nữ thần tiên đã thành hôn lại đi hẹn hò bí mật với nam tiên nào đó, cho đến nường nường của một vị Long vương nào đó ở Đông Hải long cung sinh hạ được một con rắn có ba đầu, chuyện ngoại tình tay ba, tay tư, rồi cả những mối tình không hợp với luân thường đạo lý... khiến cho tâm tình bi thương của ta gần như biến mất hết.

Ta đang mơ màng buồn ngủ thì Hoàn Thanh đột nhiên dừng lại, hướng về một chỗ như cười như không nói: “Nhị sư đệ, đệ cũng ra ngoài hóng gió à?”.

Trong bóng đêm dày đặc đã thật sự xuất hiện một bóng người màu trắng.

Trong lúc mơ màng ta cảm nhận được một ánh mắt, bất giác giật mình. Sau đó ta mới phát hiện mình đang gác cằm lên vai Hoàn Thanh mà gà gât, ta vội vàng ngồi thẳng dậy, còn may là chưa chảy nước dãi.

Ta mở to mắt, bởi chưa kịp chuẩn bị tâm lý, trái tim ta lại đập loạn xạ cả lên, sau khi định thần nhìn kỹ, thấy phía sau bóng người áo trắng ấy, còn có một người mặc áo đỏ, vậy nên trái tim vốn đang đập mạnh của ta cũng nhanh chóng bình tĩnh lại.

Hoàn Thanh nói: “Nhị sư đệ, đêm khuya như vậy rồi mà cũng có hứng quá nhỉ, cùng mỹ nhân đi dạo à?”.

“Còn Nhị sư đệ sao lại giống như lạc đường mà đi vào viện tử của chúng ta thế?”

Người ở bên dưới lạnh lùng đáp: “Ta chỉ muốn nhắc Đại sư huynh và Tam sư muội một chút thôi, đêm đã khuya, một nam một nữ lại ở chung một chỗ thật không ổn cho lắm”, nói xong liền không hề quay đầu mà đi thẳng.

Bản tiên cô vốn đang thất vọng, cảm thấy từ sau khi nữ nhân áo đỏ này xuất hiện, bị kẹp giữa hai người họ ta đã uất ức lắm rồi, lúc này lại còn bị chọc tức hơn nữa. Được rồi, đây rõ ràng là vừa ăn cướp vừa la làng, thôi ta cứ an phận mà đi ngủ cho rồi.

Tối nay ngủ trễ, hôm sau đương nhiên là dậy muộn. Trong lúc mơ màng, ta cảm nhận được A Hàn bên cạnh ta thức dậy sau đó bị nhóc trọc đầu kéo đi. Đến khi ta hoàn toàn tỉnh táo, mặt trời cũng đã lên quá con sào. Khi ta chạy đi tìm nhi tử thì nghe được một đoạn đối thoại tại hậu viện:

“Hàn Nhi, con còn định gọi ta là sư phụ đến bao giờ?”

Ta nhìn lên từ những khe hở giữa cây hoa trong hậu viện, thấy nhi tử ta đứng buông thông tay, không hề có chút hoảng loạn nào.

Một lúc sau mới nghe nó khê nói: “Hàn Nhi chỉ không hiểu, nếu con gọi người bằng phụ thân, vậy thì mẫu thân của con là gì của người?”.

Rõ ràng biết là không nên ôm ấp hy vọng, nhưng con tim ta vẫn như muốn nhảy ra khỏi cổ họng, tay nắm chặt đến độ suýt chút nữa móng tay cắm vào da thịt.

Ta không nghe được câu trả lời của Đế quân, bởi vì mẫu tử Nữ La đang đi tới.

Lúc sau khi từ ta mới nhỏ tiếng nói: “Họ thật sự là phu nhân và nữ nhi của người?”.

“Không phải.”

Khi y nói “không phải”, mẫu thân của Nữ La bưng một chén trà bước về phía y, khuôn mặt tỏ ra tình ý dịu dàng.

Ta thật sự xúc động muốn đi tới kéo khi tử về, nhưng nghĩ đến bản thân không thể buông bỏ được lòng tự trọng nên cuối cùng đành phải hậm hực bỏ đi. Trở về phòng, ta uống liền hai chén trà nguội nhưng cơn tức trong lòng vẫn không thể vơi bớt.

Lúc này nhóc trọc đầu bê một giỏ trái cây bước vào, nói như hiển báu vật: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, đây là đặc sản của ngọn núi này, đệ mang đến cho tỷ thưởng thức, đều do chính tay Nhị sư huynh hái đó!”.

Ta nghiêng răng cười: “Tốt lắm, tốt lắm”.

Nhóc trọc đầu còn đang đắc ý, ta lấy con dao nhỏ từ trong giỏ ra, bổ cái xoạch vào trái quả to nhất, nước quả bay tung tóe, có lẽ là do ta dùng lực cắt mạnh như thể quả này là kẻ thù giết cha nên nhóc trọc đầu bị ta dọa cho giật cả mình, vắt chân lên cổ mà chạy.

Ta còn định tiếp tục cắt nát cả giỏ trái cây này, cánh cửa vừa đóng lại phát ra tiếng cạch, sau đó một người đi vào. Ta vừa ngẩng đầu lên nhìn liền sững cả người.

6.

Người nọ bước đến, rút con dao nhỏ trong tay ta ra, khê nói: “Loại quả này không phải được gọt như vậy đâu”.

Ta trợn mắt há mồm nhìn y khom người ngồi xuống ghế, thuận tay nhặt lên một quả, rồi chuyên chú gọt vỏ.

Ta thật sự rất sợ hãi. Bởi vì trong khi bổ hoa quả, trong đầu ta toàn nghĩ tới những suy nghĩ cực kỳ độc ác. Lúc này bỗng nhiên lại nhìn thấy người mà một khắc trước bị mình chửi mắng, tâm trạng thật giống như bị bắt gặp khi đang làm chuyện xấu vậy, trái tim ta đập nhanh như sắp vọt ra khỏi lồng ngực.

Khi đó chúng ta ngồi sòng đôi trên chiếc giường La Hán[13] bằng gỗ tử đàn, ở giữa còn có một chiếc bàn trà nhỏ đã bị nước quả bắn ướt. Mặt ta bắt giác nóng bừng lên, trong lòng thầm mắng bản thân vô dụng mấy trăm lần.

[13] Giường La Hán: Một loại giường được bao quanh ba phía, vừa có thể được dùng như chiếc giường, vừa có thể để ngồi. (ND)

Trải qua chuyện lục đục tối qua, nếu muốn trong lòng ta còn chút mơ tưởng gì thì thật sự rất khó, huống hồ, tư chất hiện tại của bản tiên cô, cũng chẳng phải là nghiêng nước nghiêng thành gì cho cam. Có câu “không đứng lại trở nên vồn vã, không phải kẻ gian thì là kẻ trộm”. Trong lòng ta vô cùng cảnh giác.

Nhưng Đế quân chỉ nghiêm nghị ngồi một bên, cho dù là tư thế cúi đầu hay động tác tỉ mỉ, đều vô cùng tự nhiên. Tựa như y đến phòng ta chỉ để gọt trái cây cho ta ăn thôi vậy, ta không biết là do da mặt y quá dày hay da mặt ta quá mỏng. Tóm lại là ta lén liếc nhìn y một cái, thấy tình hình địch rất là bình thản, thậm chí tên địch này cho dù nhìn nghiêng hay là nhìn vào bàn tay thon dài sạch sẽ của y khi gọt vỏ trái cây đều đẹp đẽ vô cùng. Ta ngồi không nổi nữa, vô cùng gượng gạo mà xoay xoay người.

Ta nói: “Nhị Nhị Nhị sư huynh, sao huynh lại rảnh rỗi đến đây thế? Hàn Nhi đâu?”.

Đế quân đáp: “Tư Đàn đang dạy nó luyện kiếm”.

Ta “ồ” một tiếng, đến bản thân ta cũng cảm thấy mình cười giả tạo, khách khí nói: “Nghe nói số trái cây này là do huynh tự mình hái, sao có thể làm phiền huynh gọt gọt gọt gọt...”.

Loại quả giống như táo đỏ đã được rửa sạch, gọt vỏ bày trước mặt, ta nhìn chăm chăm hồi lâu, khi thì e ngại, lúc lại bức tức.

Đế quân nói: “Đây là quả hồng hoa đại ở Hội Âm sơn, quả tuy không to nhưng lại vô cùng thơm ngọt, xốp giòn”. Ta cố gắng phụ họa theo: “Quả đại quả nhiên ngon hơn nhiều. Có câu nói như thế này, hoa trông không thơm bằng hoa đại mà”.

Đế quân đang lau tay đột nhiên chuyển ánh mắt nhìn ta. Ta vốn không dám mơ mộng hão huyền, được Đế quân nhìn thẳng, ta vội cúi đầu xuống, ngồi ngay ngắn hỏi: “Không biết Nhị sư huynh đến đây có điều gì cần cần dặn?”.

Nếu ta đoán không sai, Đế quân nhất định có chuyện gì đó. Nhưng y chưa kịp nói ra thì có người gõ cửa. Ta vội vàng bước ra mở, người tới chính là mẫu tử Nữ La.

Ta luôn rất hiếu kỳ về lai lịch của mẫu tử này, nhưng khi đánh giá ở khoảng cách gần, ngoài việc trên người họ có một luồng khí u ám làm ta khó chịu ra thì không thể nhìn ra được điều gì nữa. Ta nhường đường. Nữ La vừa nhìn Đế quân, trong mắt lộ ra sự khiếp sợ, nhưng nhìn thấy chỗ trái cây được gọt sẵn để trên bàn, hai mắt nó lập tức phát sáng, bỏ nhào qua đặt móng ngồi phịch lên chỗ của ta, còn vẫy tay với mẫu thân nó, nghênh ngang nói: “Mẫu thân, ngồi đây đi!”. Mẫu thân nó lướt nhanh tới, không chút khách sáo mà ngồi xuống, yếu đuối nói với Đế quân: “Thiếp có chuyện muốn tìm chàng thương lượng, thì ra chàng ở đây”.

Ta nghe ả nói mà suýt trợn trắng mắt, cặp mẫu tử này cả ngày cứ như miếng cao da chó dán vào Đế quân, còn chuyện gì chưa thương lượng xong mà phải kéo đến tận phòng ta mà thương lượng?

Ta cũng chẳng thêm nổi nóng, nghĩ đến mẫu tử này tới rồi, mình đứng đó cũng chỉ để làm nền, thôi thì bỏ đi chỗ khác để tránh khỏi tự làm mình khó chịu. Thế là ta bèn cười nói: “Ngại quá Nhị sư huynh, cũng không còn sớm nữa, ta phải đi tìm Hàn Nhi đây”.

Nói xong ta liền đi thẳng ra ngoài, không ngờ cánh tay lại bị nắm chặt. Ta quay đầu nhìn, Đế quân khi này còn đang ngồi thẳng trên ghế lúc này đã đến bên cạnh, kéo lấy tay ta. Ta nghe thấy y hướng vào trong phòng, khách sáo nói câu xin lỗi rồi thông thả đi ra ngoài cùng ta.

Ta cảm thấy cực kỳ áp lực, bàn tay bị y nắm ướm dầm mồ hôi lạnh. Ta vùng mấy cái mà không thoát được khỏi tay y, cơn tức bắt đầu bốc lên: “Nhị sư huynh làm vậy là sao?”.

Qua một hồi lâu sau, ta mới nghe thấy giọng nói trầm trầm của Đế quân: “Sư muội, ta muốn xuất phát đi tìm Cơ Canh kiếm, ít thì một hai ngày, nhiều thì mười mấy ngày, muội ở tại nơi này chờ ta được không?”.

Ta sững người, vô thức truy hỏi: “Huynh định đi đâu? Ngay cả Đại sư huynh cũng không cùng đi sao?”.

“Ta đi là được rồi.”

Ta mở miệng phản đối luôn: “Không được, chuyện này phải bàn bạc lại với Đại sư huynh”.

“Ta đã thương lượng xong với Đại sư huynh rồi. Muội yên tâm đi, việc này chắc chắn mười phần, không nguy hiểm chút nào đâu.”

Ta dường như nghe trong lời nói của y có ý cười, bất giác ngẩn người. Ngẩng đầu thấy y đang chăm chú nhìn ta chờ câu trả lời, ta liền ngu muội đáp một tiếng “được”, đáp xong mới hối hận khôn cùng.

Trong lúc nói chuyện, chúng ta đã đi đến khu vườn, hai người dần kéo giãn khoảng cách, một trước một sau đi tới. Mọi người đang thiết yến vui vẻ ở đó, cả Hội Âm sơn chủ và Hoàn Thanh đều có mặt, Tư Đàn bám lấy Hoàn Thanh, nhóc trọc đầu thì cứ dính lấy nhị tử ta. Lúc này ta cũng không tiện truy hỏi thêm nữa, nghĩ tới nay nhất định sẽ moi thêm chút tin tức từ chỗ Hoàn Thanh.

Thế nhưng vẫn chưa kịp hỏi Hoàn Thanh được gì, khi mặt trời khuất bóng thì viện tử của Đế quân đã vườn không nhà trống. Ta đi một vòng quanh viện tử, bỗng nhiên sực nhớ, mẫu tử Nữ La đâu rồi?

Thời gian mẫu tử này xuất hiện cũng rất khả nghi, tạm thời bỏ qua quan hệ trước đây với Đế quân, dựa vào chuyện xảy ra vào sáng nay, ta cảm giác được giữa hai người này hình như có một thỏa thuận nào đó, mà thỏa thuận này lại có liên quan đến việc tìm thanh kiếm.

Ta nhú chặt chân mày, đang muốn đi tìm Hoàn Thanh, đột nhiên trong viện tử vang lên một giọng nói có vẻ tùy tiện biếng nhác: “Vị phu nhân này, người định đi đâu đây?”.

Từ sau gốc cây hoa quế, một người mà ta không thể ngờ tới đang bước ra.

Hội Âm sơn chủ.

Ta rất kinh ngạc, một là bởi Hội Âm sơn chủ trông thường ngày không hề xấu xa lại không tiếng động xuất hiện ở đây; hai là, ta nhìn thấy thần sắc nham hiểm từ trên khuôn mặt của vị thiếu niên ăn vận lòe loẹt này. Ta âm thầm cảnh giác, may là trong tay vẫn còn lưu lại Ngũ Hành Thiên Lô của Hoành Thanh, cho nên cảm thấy an tâm hơn chút ít.

Ta thản nhiên chào hỏi, cười nói: “Sắc trời cũng không còn sớm nữa, phu quân ta chắc đợi sốt ruột rồi, vậy ta xin cáo từ trước”.

Hội Âm sơn chủ cười khúc khích nhưng cũng không ngăn cản ta. Ta xoay người bước về phía ngoài, sau đó trong khi đang mang một bụng nghi hoặc thì đầu lại đập vào một bức tường vô hình trong không trung.

Có kết giới!

Ta kìm nén tâm trạng hoảng sợ, quay đầu miễn cưỡng cười nói: “Không biết Sơn chủ làm như vậy là có ý gì?”.

Hắn thông dong tiến lại gần ta: “E là phu nhân không thể quay về được nữa rồi”.

Ta hỏi: “Tại sao?”.

Hắn thở dài: “Có người muốn người chết”.

“Là ai?”, ta hỏi.

Hội Âm sơn chủ cười nói: “Nói cho người biết cũng không sao, chính là phu nhân của Chi Liên công tử”.

Ta sững sờ, dù thế nào cũng không thể nghĩ tới Hội Âm sơn chủ với ả ta cùng một phe.

Trên khuôn mặt Hội Âm sơn chủ lộ ra thần sắc hoang mang nghi hoặc: “Thật kỳ lạ, có phải trước đây chúng ta đã từng gặp nhau rồi không? Càng nhìn người ta càng thấy quen mắt”.

Lúc này, sắc trời đã hoàn toàn tối hẳn, hai con mắt của Hội Âm sơn chủ trong bóng đêm phát ra ánh nhìn khiến lòng người bất an. Ta kề sát vào kết giới không thể sờ được giữa không trung đó, trong lòng thầm hoảng hốt. Tuy chưa từng thấy pháp lực của Hội Âm sơn chủ, nhưng chỉ với năng lực có thể thu phục yêu quái ở ngọn núi này, có dùng đầu ngón chân mà nghĩ thì cũng có thể đoán ra hẳn nhất định là không hề yếu kém, e rằng Ngũ Hành Thiên Lô của Hoành Thanh chỉ đủ để giải ngựa cho hắn mà thôi.

Ta cố tỏ ra bình tĩnh mà nói: “Nói thật với Sơn chủ, Hoành Thanh và vị Chi Liên công tử kia chính là sư huynh đồng môn của ta, Sơn chủ làm tổn thương ta mà không sợ hai vị sư huynh của ta báo thù sao?”.

Hội Âm sơn chủ mang vẻ tiếc nuối nói: “Đương nhiên sợ, vì để giết người, ngay cả ngọn núi mà ta đã ẩn mình hành động suốt hai năm trời này ta cũng không cần nữa. Xong việc rồi ta tất nhiên sẽ tìm một nơi khác để ẩn náu, chuyện này không cần người phải nhọc tâm”.

Trong lúc nói chuyện hắn từ từ giơ cánh tay lên: “Phu nhân cứ yên tâm ra đi, ta hạ thủ rất gọn gàng, sẽ không làm người phải khó chịu quá đâu”.

7.

Tuy biết rằng không thể có cơ may thoát khỏi, nhưng ngồi chờ chết hiển nhiên không phải là phong cách của bản tiên cô.

Hội Âm sơn chủ nhào tới, trước tiên ta thuận tay tóm lấy những vật có thể tóm được mà ném tới, chờ khi bóng dáng nhanh như cắt của hắn đến gần trong một khoảng nhất định, ta liền sử dụng tấm bùa hộ mệnh Ngũ Hành Thiên Lô.

Song, lại không hề đánh trúng.

Trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, ta hét thảm một tiếng rồi nhắm mắt lại. Lúc này, cơn đau đớn mà ta tưởng tượng lại không hề ập xuống, ngược lại, lại phát sinh một chuyện vô cùng bất ngờ.

Ta nghe thấy tiếng thét đau đớn của Hội Âm sơn chủ, sau đó là âm thanh nặng nề ngã lăn ra đất.

Ta ngạc nhiên mở to mắt, thấy vị thiếu niên ấy ôm cánh tay đầm máu tươi, mở to đôi mắt nhìn ta, trong đó rõ ràng mang theo thần sắc nghi hoặc và khiếp sợ.

“Cô cô, người chính là cô cô?”, ta nghe thấy hắc hắc lên một câu kinh thiên động địa, sau đó cứ như thể động vật nhỏ lạc đường đã tìm thấy chốn về, bò thẳng tới chân ta. Nếu không phải do bản tiên cô phản ứng nhanh thì cẳng chân suýt chút nữa bị hắc ôm lấy: “Cô cô, cứu con!”.

Ta rõ ràng đã bị hắc dọa cho lông tóc trên người dựng đứng cả lên, suy nghĩ đầu tiên chính là: Không lẽ Hội Âm sơn chủ ngay tại thời khắc then chốt lại lên cơn điên? Nếu không, sao lại có sự thay đổi lớn như vậy được. Một khắc trước còn là kẻ hung ác xuống tay tàn độc, giờ này lại ôm cánh tay chảy máu, nước mắt nước mũi đầm đìa, tạo thành những đường ngang dọc đan xen trên khuôn mặt trét đầy phấn trắng của hắc.

21. Chương 21

Bản tiên cô bình thường không sợ thần quỷ, chỉ sợ người thần kinh không bình thường như vậy. Gắng kiềm chế trái tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, ta cuống quýt nói với hắc: “Người đừng kích động như vậy, có chuyện gì thì từ từ nói”.

“Cô cô, là con đây mà!”, Hội Âm sơn chủ vẫn rất kích động nói. Sau đó thân hình liền ánh lên một tia sáng rồi tiêu biến, hóa thành một vật rơi xuống đất, lúc tiếp xúc với mặt đất còn vang lên một tiếng thanh thủy.

Đây rõ ràng là một vỏ kiếm, những biểu tượng thần bí cổ xưa ở mặt trên đã nói rõ lai lịch không tầm thường của nó. Đây rõ ràng là...

Ta đột nhiên bừng tỉnh.

Kể ra, đây chẳng qua là chuyện của bốn năm trước. Khi đó ta hạ phạm, còn mang một cái bụng to, trên tay chỉ cầm mỗi thanh kiếm này. Chỉ là, khi đó kiếm liền với vỏ, kiếm là kiếm tốt, đem cầm cũng khá được giá.

Tuy hơi ngạc nhiên, nhưng Cơ Canh kiếm là thượng cổ thần vật, có thể hóa thành hình người cũng chẳng phải là chuyện hiếm lạ gì. Nhưng thân kiếm đâu rồi? Vì sao lại trở thành Hội Âm sơn chủ?

Ta đang nghĩ, trong bàn tay đột nhiên nóng rực. Ta xòe tay ra xem thì thấy đôi ngọc linh lung Trữ Cốt từ khi lấy ở chỗ của Bán Nguyệt Lão Tổ vẫn yên lặng ẩn náu ở trong bàn tay ta, bây giờ đột nhiên hiện ra. Âm thanh lách cách thanh thủy vang lên, lục lạc buộc ở phần đuôi đột nhiên bắn lên, không hề sai lệch mà đánh đúng trên vỏ kiếm, sau đó lập tức thu về. Trong khi ta còn chưa hoàn hồn, nó lại ẩn đi không thấy nữa.

Ta loáng thoáng hiểu được, vừa nãy đúng vào giờ phút cấp bách cũng là do đôi ngọc linh lung này bảo hộ ta. Vỏ kiếm trên mặt đất đã hóa lại thành hình người, trên trán còn nổi một cục sưng vù, hắc ôm trán, mặt mày buồn rười rượi, nước mắt đầm đìa quỳ trên mặt đất, tỏ vẻ đáng thương mà nhìn ta, luôn miệng xin tha thứ: “Cơ Canh không biết là cô cô cho nên mới làm ra những việc ngỗ ngược phạm thượng như vậy, con tự biết là đại tội, ngay cả Linh Lung muội muội cũng không tha thứ cho con! Nhưng cầu xin cô cô hãy xem xét trước kia Cơ Canh không hề phạm lỗi lớn gì mà tha cho con lần này đi!”.

Tên này hình như đã quên mất, bản tiên cô bây giờ không có pháp lực, có muốn xử lý hắc thì cũng lực bất tòng tâm. Tiến triển của sự việc trước mắt quả là vượt ra ngoài sự suy đoán của ta, tuy trông hắc khóc lóc khẩn cầu khiến ta có chút hả hê, nhưng ta nghĩ, tốt hơn hết vẫn nên tạm dừng lúc hắc còn đang hồ đồ, tránh khỏi đây trước rồi an ủi hắc sau. Vậy nên, ta kìm nén cơn tim đang run bắn, cố tỏ ra trấn tĩnh nói với hắc: “Bây giờ không phải lúc thích hợp để nói rõ chuyện này, trước tiên người hãy loại bỏ kết giới, sau đó rửa soạn sạch sẽ rồi tới tìm ta nói chuyện”.

Khi tên này đến tìm ta, mặt đã rửa sạch sẽ, trên người mặc bộ y phục màu xanh chỉnh tề. Rõ ràng là một thiếu niên trắng trẻo tuấn tú, so với khi hóa trang thành Hội Âm sơn chủ ăn vận lờ lợt thì trông trẻ hơn ít nhất phải mười tuổi, làm ta hết sức kinh ngạc.

Tuy đã xác định được hắc chính là linh thể của thanh Cơ Canh kiếm mà chúng ta đang tìm, nhưng ta vẫn không thể hoàn toàn tín nhiệm, liền gọi thêm cả Hoành Thanh tới. Cơ Canh vừa thấy chúng ta, lập tức cúi

rap xuống đất, miệng nói “Bái kiến cô cô, bái kiến Hoàn Thanh đế quân” vô cùng cung kính.

Hoàn Thanh hỏi: “Sao người biết sắc hiệu của ta là Đế quân?”.

Cơ Canh ngoan ngoãn đáp: “Có thể ở bên cạnh cô cô, nhất định là hai vị Đế quân trên thiên giới rồi”.

Hoàn Thanh uống trà, cũng không cho Cơ Canh đứng lên, khép hờ mắt, mập mờ nói: “Chỉ với đại tội ngày hôm nay người phạm phải đã có thể bầm báo với Thiên Đế giam người mãi mãi dưới Trấn Yêu tháp rồi”.

Mặt Cơ Canh trắng bệch, trông bộ dáng chắc lại muốn đến ôm chân ta mà cầu xin thống thiết. Ta cũng chẳng muốn rề rà với nó, phát tay cho nó kể vắn tắt từ đầu đến cuối. Thằng nhóc tội nghiệp này vẫn quỳ dưới đất kể lại những gì nó đã gặp phải.

Năm đó, chân thân[14] của Cơ Canh bị ta đem cầm ở tiệm cầm đồ, linh giác của nó vẫn chưa thức tỉnh, sau khi rơi vào tay phường quỳ, vì nhìn ra giá trị bất phàm của thanh kiếm, ông ta đã đem nó cất giấu trong mật thất. Không lâu sau, tiệm cầm đồ phát hỏa, toàn bộ cửa tiệm ngay cả phường quỳ, tiểu nhị và cả gia quyến, tổng cộng mười mấy người đều mất mạng. Bọn tiểu quỳ từ âm phủ đi lên bắt hồn đã phát hiện thanh kiếm trong đồng tàn tích bèn mang nó về âm phủ, nhanh chóng hiến cho Diêm Vương.

[14] Chân thân: Thân thể thật sự. (ND)

Diêm Vương là một tên tham lam tàn bạo, vừa nhìn thấy Cơ Canh kiếm, lập tức biết được lai lịch của nó, muốn đem thanh thượng cổ thần khí này chiếm làm của riêng. Không ngờ thanh kiếm đã bị thiết lập một phong ấn, chỉ có chủ nhân thực sự của nó mới có thể sử dụng. Có vài lần Diêm Vương muốn thao túng nó nhưng không có kết quả, thậm chí còn suýt bị Cơ Canh – linh thể của thanh kiếm đã thức tỉnh – làm bị thương. Trong cơn thịnh nộ, hắn liền làm phép tách tinh phách của Cơ Canh ra làm hai phần, một phần cùng với thân kiếm Cơ Canh bị phong ấn trong kết giới do Diêm Vương lập ra ở địa phủ, phần khác chính là vỏ kiếm, bị đưa đến nhân gian.

“Hội Âm sơn này nhìn như một dãy núi bình thường, nhưng thật ra chính là cánh cửa kết nối nhân gian với âm giới. Diêm Vương đem con nhốt ở đây chính vì muốn con trông coi cánh cửa này.”

Tên nhóc này hoàn toàn không hề nhắc tới nó ở đây sống thoải mái tự tại như thế nào, vừa dùng ánh mắt vô cùng buồn tủi mà nhìn ta, vừa hình dung bản thân như là tuyệt thế bảo kiếm trong lòng chỉ có chủ nhân, chịu nhục để hoàn thành sứ mệnh, không khuất phục trước thế lực hung bạo, một lòng trung thành. Trong nháy mắt, nó đã tuôn ra hai hàng lệ, nức nở nói: “Hai năm nay chịu sự khống chế của Diêm Vương, cô cô không biết được Cơ Canh phải sống như thế nào đâu. Bởi vì linh thể bị chia làm hai, Cơ Canh không thể không học người ta cách lấy âm bổ dương, gắng gượng lắm mới duy trì được tinh khí của mình. Cơ Canh vẫn nhớ lời dạy bảo của cô cô, hai năm nay không hề làm tổn thương bất kỳ người vô tội nào. Còn chuyện tối nay, thật ra là bởi vì con bị ả yêu nữ kia uy hiếp, con vốn cũng tính là, sau khi bản thân tạo ra nghiệp chướng này sẽ xuống âm phủ thay người đó tìm một nơi đầu thai tốt để đền bù lại tội nghiệt của mình. Tất cả những chuyện này đều không phải là chủ ý của con, cầu xin cô cô bớt giận”.

Hoàn Thanh chỉ ngồi một bên uống trà, không hề nói chen vào. Ta thì sa sầm mặt, hỏi: “Ả yêu nữ mà người nói chính là nữ nhân mặc áo đỏ đó sao?”. Cơ Canh gật đầu. Ta truy hỏi: “Ả yêu nữ đó có lai lịch như thế nào? Vì sao lại có quan hệ với người?”.

Điều làm ta không thể tưởng tượng được đó là, hỏi đến lai lịch của nữ nhân áo đỏ đó, Cơ Canh cũng lắc đầu: “Chuyện này con cũng chỉ nghe lời đồn thổi thôi, chỉ biết ả tên là Nữ Na, vài năm trước Diêm Vương ra ngoài dạo chơi liền vừa mắt ả, cướp về âm phủ làm Diêm Vương nương nương. Con chỉ biết là ả luôn không cam tâm, muốn bỏ chạy khỏi âm phủ, nhưng khổ nỗi pháp thân lại chịu sự khống chế của Diêm Vương”.

Cơ Canh mặt mày méo máo: “Là do con có mắt không trông không nhận ra được cô cô, cũng thật sự không biết ả yêu nữ kia lòng dạ ác độc muốn động đến cô cô. Chỉ bởi pháp thân của cả con và ả đều bị Diêm Vương khống chế, đều hy vọng thoát khỏi âm phủ, cho nên mới nảy ra suy nghĩ hợp tác, lợi dụng lẫn nhau, cầu xin cô cô và Đế quân minh giám”.

Ta cơ hồ cũng đoán ra được, nhất định là Nữ Na dùng tấm tích của Cơ Canh kiếm làm mồi câu, trao đổi điều kiện với Đế quân. Thù lao có lẽ là muốn Đế quân cứu ả ra khỏi bàn tay của Diêm Vương. Nghĩ đến

đây, ta không thể ngồi im được nữa, vội vàng hỏi Cơ Canh: “Theo những gì người vừa nói, con đường truy tìm thanh kiếm của Đế quân dưới âm phủ nhất định là vô cùng nguy hiểm”.

Cơ Canh lấp bắp nói: “Diêm Vương tuy nguy hiểm, nhưng Chi Liên đế quân pháp lực cao cường. Nhất định, nhất định...”. Ta không chờ nó nói hết, xoay đầu lại nhìn Hoàn Thanh, chính khí hào hùng nói: “Đại sư huynh, chuyện truy tìm thanh kiếm chính là trách nhiệm của chúng ta đây”.

Hoàn Thanh thở dài thườn thượt, bộ dạng không tình nguyện, nói: “Sư muội không cần phải nói nhiều, ta cùng muội xuống âm phủ một chuyến là được chứ gì”.

Chương 5: Dạ yến[1] Trung Thu tại âm phủ

[1] Dạ yến: Tiệc tối. (ND)

1.

Trước khi xuất phát, chúng ta đã tìm hiểu đại khái tình hình dưới âm phủ từ Cơ Canh. Diêm Vương mà sắp tới chúng ta phải đối phó tự xưng là Ngọc Lam Già Vương, giỏi các loại phép thuật trừ ma, hằng ngày đều mang chiếc mặt nạ quỷ vương, đẹp xấu khó phân, không ai có thể thấy được dung mạo thật của hắn.

Ngọc Lam Già Vương là một trong số những Diêm Vương ở địa phủ. Từ rất nhiều năm về trước hắn đã chiếm được địa bàn này, cũng không biết có phải vì linh lực hắn mạnh, vả lại chỗ này chưa có ai cai quản hay không, mà hắn đã thuận lợi tiếp quản được sổ sách giấy tờ ở đây, sử dụng ẩn triện. Vị Diêm Vương này hiển nhiên không phải là người tốt đẹp gì, hắn dùng những thủ đoạn độc đoán chuyên quyền, khiến cho cả âm phủ chẳng ai dám ăn nói to tiếng.

Sau khi Tư Đàn nghe xong kế hoạch của chúng ta, đương nhiên là nàng ta không muốn bị bỏ lại một mình ở Hội Âm sơn để trông nom Hàn Nhi, thế là lại đem hết cốc chén, bàn ghế vừa đập vừa đá âm ỉ cả lên.

“Dựa vào cái gì? Ắt ta ngay cả pháp thuật cũng không có, có đi cũng chỉ ngáng tay ngáng chân thôi.”

Hoàn Thanh thoải mái truyền một chút pháp lực vào hai lá bùa màu vàng, khẽ hô: “Khởi!”, hai tờ bùa liền hóa thành hai tiểu đồng tóc búi màu vàng nhạt. Hắn hài lòng gật đầu, kéo bàn tay của nhi tử ta, ôn hòa nói: “Hàn Nhi, hai tiểu đồng này sẽ nghe theo lời sai bảo của con, kể cả khi ăn cơm hay đi ngủ đều không được để chúng rời khỏi con, hiểu không?”.

Nhi tử gật đầu, quay lại nhìn ta, không thêm để ý đến nhóc trọc đầu đang ra sức lấy lòng bên cạnh. Ta buồn bã nhớ vả Tư Đàn trông nom nhi tử giúp, ả liền phần nộ trừng mắt nhìn ta, nét mặt như thể có thâm thù đại hận, cắn hờn cực độ.

Lúc xuất phát, ta trông thấy nhi tử tựa vào cánh cửa nhìn ta, đôi mắt đen láy không chớp lấy một cái, giống hệt với ánh mắt khi nó là tiểu hồ ly trước lúc ta hạ phạm, cứ nhìn mãi khiến cho trái tim bản tiên cô co rút đau đớn.

Cơ Canh đã giải thích cụ thể hành trình cho chúng ta. Trước tiên chúng ta tiến vào âm phủ bằng con đường thông giữa Hội Âm sơn và địa phủ, sau đó phải vượt qua một con sông, tiến vào nội thành âm phủ. Tòa nhà cao nhất chính là Phong Đô Thiên Tử Phủ của Ngọc Lam Già Vương.

Trước khi qua sông, chúng ta phải uống một chén canh được nấu bằng nước sông Vong Xuyên, để tẩy sạch sinh khí phạm tục trên người. Chén canh này chính là canh Mạnh Bà mà phạm nhân vẫn thường nói. Có điều, trên người chúng ta có tiên căn, đương nhiên không giống với những phạm nhân trong lục đạo luân hồi, uống vào là quên hết mọi chuyện kiếp trước, mà chỉ làm lắng lại những chấp niệm yêu hận trong lòng mà thôi.

Cơ Canh cười nói: “Kể ra thì chén canh Mạnh Bà này đối với tiên nhân chúng ta cũng là vật hữu ích. Trên thiên giới có những người vì tu luyện không đúng cách mà linh hồn bị đục khoét, tâm ma thường xuất hiện vào chính khoảnh khắc đó, lúc này chỉ cần uống một chén canh Mạnh Bà thì lập tức sẽ có chút tác dụng làm tâm chí ổn định, giúp cho không ít tiên nhân vượt qua kiếp nạn”.

Nếu vậy thì quả thật cũng không tồi chút nào.

Mấy năm gần đây, âm phủ cũng rất biết cách vơ vét tiền của, chủ yếu là lấy từ hai giới khác, chỉ cần có tiền trả, những người tu luyện của hai giới kia có thể đến âm phủ thần bí trong truyền thuyết để du ngoạn hoặc ở lại một thời gian, chỉ cần mua loại lệnh bài thông hành thích hợp là được. Cái chúng tôi cần bây giờ, chính là chuẩn bị thật nhiều ngân lượng châu báu, như thế thì việc tiến vào âm phủ chẳng phải là chuyện gì khó khăn.

Đây là lần đầu tiên ta đến âm phủ, khó tránh khỏi hiếu kỳ nhìn ngó lung tung. Từ phía khối đen lượn lờ, quỷ khí dày đặc; phía trước ẩn hiện hai dòng sông, một dòng đầy còn trùng rần rết, nước sông là máu chảy cuộn cuộn, giống như có vô số ác quỷ đang vươn cánh tay ghê tởm ra mà gào thét, còn một dòng là nước sông màu trắng trôi lặng lẽ, vô cùng yên bình.

Phía trên Huyết Hà cao ngàn trượng có một chiếc cầu, bên Bạch Hà thì lại không có, nhưng sát bờ có một chiếc thuyền nhỏ giống như chiếc lá đang đậu. So với trên cầu bên kia có bóng người qua lại như nước thì bên này lại vắng vẻ lạnh lùng.

Mạn Châu Sa Hoa[2] màu đỏ nở dọc hai bên bờ sông.

[2] Mạn Châu Sa Hoa: Là một loài hoa có thật, còn có tên gọi là Bỉ Ngạn hoa. Tương truyền loài hoa này nở ở hoàng tuyền, bên sông Vong Xuyên ở âm phủ, phủ đầy trên con đường xuống địa ngục. Hương hoa có ma lực kỳ lạ, có thể gọi lại ký ức lúc còn sống của người chết. (ND)

Cơ Canh thu nhỏ lại nằm trong tay áo ta, lúc này nhỏ tiếng nói: “Cô cô, bên đó chính là cầu Nại Hà, đi qua chiếc cầu đó đều là những linh hồn đã chết tiến vào lục đạo luân hồi. Chúng ta phải qua từ Bạch Hà, người đưa đò là một con quỷ tham tiền, nhất định sẽ nhân cơ hội mà bắt chẹt, cô cô đừng tranh cãi với hắn làm gì, cứ vứt cho hắn chút tiền là được”.

Ta hiếu kỳ hỏi: “Ta thấy trước tảng đá lớn bên kia có rất nhiều quỷ hồn nam nữ già trẻ đang vây quanh nó vừa khóc vừa cười. Tại sao lại vậy?”.

Cơ Canh nói: “Bệ đất bên bờ sông Vong Xuyên gọi là Vọng Hương đài, còn tảng đá to ở bờ sông chính là Tam Sinh thạch, trên đó ghi lại những ký ức của mỗi con người vào kiếp trước và kiếp này. Vọng Hương đài là nơi có thể nhìn về nhân gian lần cuối cùng, Tam Sinh thạch xóa đi bao nhiêu yêu thương oán hận, bao nhiêu điều hữu duyên vô phận, những điều không thể cưỡng cầu. Cho nên mới vừa cười vừa khóc, đúng là một lũ ngốc”.

Không biết vì sao ta nghe xong mà tim đập loạn cả lên, đang định dừng chân để nhìn rõ hơn, đột nhiên cổ tay bị nắm chặt, sau đó bị Hoành Thanh kéo về hướng bên bờ Bạch Hà. Ta còn chưa kịp phản ứng, một bà lão mù một bên mắt, mặc áo màu xanh lục, tay xách cái giỏ đi tới, lạnh lùng nói: “Uống chén canh đi”.

Uống hết một chén canh trong suốt, lòng ta bỗng dưng cảm thấy hoang mang mơ màng.

Giống như có một thứ quan trọng gì đó trở nên mơ hồ, những chấp niệm ta khổ cực theo đuổi thành linh vơi bớt đi, mờ nhạt dần, cảm giác hết sức thoải mái.

Tâm trạng ấy rất kỳ lạ, giống như việc mình thích một người, một khắc trước muốn mà không thể có được, đau khổ tựa muốn chết đi, một khắc sau lại được giải thoát, chỉ còn lại nỗi nhớ nhung nhàn nhạt.

Rất nhiều cảm giác kỳ lạ và hoang mang cứ lướt qua trong đầu ta, đến nỗi lên thuyền như thế nào ta cũng không nhớ rõ.

Mãi tới khi ta thấy Hoành Thanh xoay lưng về phía người lái đò nhỏ hết nước canh trong miệng xuống sông.

Ta cứng họng lú lút nhìn Hoành Thanh, hắn còn nháy mắt với ta nữa chứ.

Ta dần tỉnh táo lại từ trạng thái thần thờ, hùng hực nổi lên ngọn lửa vô danh: “Huynh, huynh, huynh không uống sao?”. Sở dĩ ta không do dự mà uống hết cả chén canh là bởi động tác ngửa cổ đổ hết chén canh vào miệng của Hoành Thanh, nào ngờ hắn lúc đó dứt khoát, sau lưng thì lại hành động như vậy, mà hắn cũng chẳng thêm ra ám hiệu của bản tiên cô biết với. Bản tiên cô đột nhiên có cảm giác mình bị lừa gạt, khí huyết cuộn cuộn bốc lên.

Câu trả lời của Hoành Thanh quái gở đến nỗi bản tiên cô tái mét mặt mày, lúc lâu không nói được gì.

Hắn cười híp mắt, nói: “Ta có người mình thích, làm sao nỡ quên đi dù chỉ là một phần nhỏ?”.

Trước khi chúng ta lên thuyền đã sớm thương lượng trả tiền luôn toàn bộ chuyến đi. Nào ngờ vừa ra đến giữa sông, người lái đò bỗng nhiên dừng lại, lộ ra vẻ mặt mưu mô với chúng ta, cười hì hì nói: “Hai vị khách quan, đoạn đường sông còn rất dài, trên đường đi hết sức buồn chán, không biết hai vị khách quan có muốn tìm trò vui gì đó để giết thời gian không?”.

Hoành Thanh mở phiến quạt trắng ra nhẹ nhàng phe phẩy, dài giọng “ờ” một tiếng rồi đáp: “VẬY NGƯỜI CÓ TRÒ VUI GÌ?”.

Người lái đò cảm thấy có thể làm ăn được, hai mắt phát sáng, từ trong ngực ào ào đổ ra một đồng đồ, rõ ràng đã có chuẩn bị từ trước. Xem ra kiểu “làm ăn” này đều là cướp của tống tiền thành thói quen đây mà.

Gã bắt đầu liền thoảng chào hàng.

Hoành Thanh nghe gã giới thiệu một lượt, thông dong lấy quạt đẩy đẩy đồng đồ, ngữ khí cực kỳ khinh thường: “Chẳng qua là mấy thứ đồ đồng đồ sắt vụn vật ở nhân gian, vậy mà cũng dám đem tới lừa gạt ta?”. Người lái đò tức khắc như phải chịu sự sỉ nhục nặng nề, tức tối đáp: “Công tử thật không biết nhìn hàng, đây là trứng chim hoàng oanh[3], chỉ cần búng nhẹ, một chú chim sẽ phá vỏ chui ra, vỗ vỗ hai cánh nhỏ đáng yêu, còn cất tiếng hót véo von, âm thanh trong trẻo tuyệt vời! Còn đây là tranh tứ đại mỹ nữ, chỉ cần nhẹ nhàng hướng bức tranh lên à mở ra liền có bốn vị mỹ nhân quốc sắc thiên hương bước ra, vòng eo vô cùng mềm mại, y phục hết sức mát mẻ cùng nhảy múa hoan ca! Đương nhiên, thứ này không thích hợp với vị cô nương đây, nhưng chỗ ta còn có bức họa tứ đại mỹ nam, bảo đảm dung mạo mỗi người đều tựa như Tống Ngọc, Phan An[4]!”.

[3] Chim hoàng oanh: Chim vàng anh. (ND)

[4] Phan An, Tống Ngọc: Hai trong những đại mỹ nam nổi tiếng nhất trong lịch sử Trung Quốc. (BTV)

Ta nghe xong, khuôn mặt liền nhăn lại như cái bánh bao giống hệt Hoành Thanh. Hoành Thanh lựa hết bên này đến bên kia, đột nhiên chỉ một hạt nhỏ màu hoàng kim, vật đó bóng loáng tròn trịa như hạt trân châu, hắn hỏi: “Đây là cái gì?”.

22. Chương 22

Người lái đò sững người, như có chút đau lòng nói: “Công tử thật có con mắt tinh tường, nó gọi là Thái Hư Đan, nhiều năm trước Hoan Mộng tiên tử đi qua đây đã tặng tiểu nhân ba viên, bây giờ chỉ còn lại đúng một viên. Khi dùng chỉ cần truyền một chút linh lực vào viên đan là được, nó có thể mang đến cho người nhập mộng một giấc mơ đẹp, đan xen giữa sự thật và mộng ảo, khiến người đó vô cùng hạnh phúc”.

Hoành Thanh khép quạt: “Nghe ra thì cũng khá thú vị đấy, ta lấy cái này nhé”.

Người lái đò này mà cũng có những vật kỳ lạ hiếm thấy, ta nghe xong liền cảm thấy có chút hứng thú, ánh mắt đang quét qua đồng đồ của gã, bên tai đột nhiên vang lên tiếng của Hoành Thanh: “Sư muội, cùng nhập mộng với ta nhé!”.

Ta còn chưa kịp phản ứng, trước mắt đã choáng váng, rơi vào một đám sương mù trắng xóa.

2.

Màn sương trắng mờ mờ được vén lên, hiện ra một tòa đại điện trang nghiêm tao nhã.

Đây hiển nhiên là thiên giới, chỉ có điều không biết là cung điện của vị tiên nào. Ta đang định nhìn tằm hoàng phi phía trên đại điện thì lại mờ mờ ảo ảo nhìn không rõ.

Trong điện phảng phất như có tiếng cười, còn có âm thanh “chát chát” theo tiết tấu. Trên bậc thềm của đại điện, những sợi vàng sợi bạc dài mấy trượng phất phơ theo gió.

Vén lên những vật đang bay phất phới, bên trong điện tiên chường ắp hiện, có đặt vài khung cử, các chức nương[5] mặc áo trắng qua lại như con thoi. Từ khung cử nhả ra tằm vải lụa ánh vàng ánh bạc, rực rỡ chói mắt, vô cùng lộng lẫy.

[5] Chúc nường: Cô gái dệt vải. (ND)

Ta ngăn người đứng nhìn, bỗng nhiên bên cạnh lóe lên bóng người, Hoàn Thanh cùng đứng cạnh ta, hân hân những sợi tơ mỏng manh như khói đó rồi nói: “Đây chính là Hỏa Vân Kim Ti Ngân Lữ Y[6] vô cùng quý giá của tộc Phượng Hoàng chúng ta, là giá y[7] ta chuẩn bị riêng cho sư muội, muội xem có hài lòng không?”.

[6] Y phục dệt sợi vàng sợi bạc tạo thành những đường nét như mây lửa. (BTV)

[7] Giá y: Y phục dành cho phụ nữ khi được gả về nhà chồng. (BTV)

Ta cứng họng lú lút: “Giá y? Muội gả cho ai cơ?”.

Hoàn Thanh cười đáp: “Sư muội quên rồi sao, mấy ngàn năm trước giữa chúng ta có hôn ước, hiện nay cung Phúc Đức[8] tinh diệu cát tường, thanh ôn chi long[9], gió xuân đưa tin lành, vạn vật đều tốt đẹp. Chính là cơ hội trời cho để hai ta thành thân”.

[8] Cung Phúc Đức: Một trong mười hai cung của tử vi. (BTV)

[9] Thanh ôn chi long: Ấm chỉ năm Mậu Thìn. (ND)

Điều khiến ta kinh ngạc là, tuy Hoàn Thanh cười, nhưng nhìn hân hân không giống như đang nói đùa.

Sóng mắt hân hân mang đăm đuối, nhìn ở khoảng cách gần thật có cảm giác câu hồn đoạt phách. Đây quả thực là một đôi mắt phượng đẹp tuyệt trần, mà ta thì phải một hồi sau mới phản ứng lại xem hân vừa nói câu gì. Hoàn Thanh là tộc Phượng Hoàng... Tên này mà là một con phượng hoàng?

Phượng Hoàng và Cửu Vĩ Thiên Hồ đều là thượng cổ thần tộc[10]. Ta vốn tưởng rằng, những người xuất thân từ thần tộc, cho dù là nam hay nữ, đều phải giống như Chi Liên đế quân, không chỉ dung mạo đẹp vô cùng, mà tính cách cũng phải cực thanh cao lạnh lùng, khiến cho người khác không dám khinh nhờn. Nào ngờ loại người vừa vô lại vừa thích đùa giỡn như Hoàn Thanh lại thuộc thần tộc chứ? Vậy nên ta đã rất kinh ngạc, một khắc sau ta đã phải cực kỳ hối hận vì mình đã thất thần.

[10] Thượng cổ thần tộc: Bộ tộc thần thánh từ thời thượng cổ. (ND)

Tơ lụa ánh vàng ánh bạc vốn đang nằm yên dưới khung cửu đột nhiên giống như có ma tính, ngàn vạn sợi vàng sợi bạc trải ra trên không trung, tạo thành một cái lưới lớn, hướng từ trên đầu ta phủ xuống.

Tơ lụa càng thít càng chặt, cuối cùng biến thành một cái kén chặt cứng, quấn chặt ta ở bên trong, trong khi đầu vầng mắt hoa, rất nhiều những ảo cảnh lướt qua đầu ta.

Hôn ước mấy ngàn năm trước, những lễ nghi trong ngày đại hôn, đêm xuân mận nồng, tân hôn hạnh phúc...

Ta đẩy cửa sổ, hương thơm thanh mát của ngày đầu xuân như tràn vào lồng ngực.

Hoàn Thanh đang đứng dưới những nhánh hàn mai, phe phẩy quạt rồi mỉm cười với ta.

“Cuộc sống của thần tiên vốn không có điểm dừng, chúng ta cứ sống như thế này mãi mãi nhé, được không?”

Vừa nói hân vừa dùng đôi mắt trong veo mà nhìn ta.

Dáng điệu Hoàn Thanh như bây giờ, quả đúng là Phượng Hoàng hàng thật giá thật.

Một chú Phượng Hoàng đang hừng hực xuân tình.

Điều đáng sợ là, ta chẳng những không cảm thấy buồn nôn, mà còn cảm động, then thùng gật đầu, Lưu Vân Thủy Kính phản chiếu hình ảnh khuôn mặt của ta, hai má ửng hồng.

Hoàn Thanh nở nụ cười ngây ngất lòng người, ngất xuống một cành mai trắng, từng bước tiến về phía ta...

Cổ tay thành linh bị nắm chặt.

“Sư muội, thuyền đã cập bến, chúng ta lên bờ nhé?”

Thứ trắng xóa, mỹ lệ, mang theo hương thơm thanh mát tan biến giống như một giấc mộng. Lúc tỉnh giấc đã ngàn năm, nhưng giấc mơ dài ấy vẫn còn rất rõ.

Hoành Thanh đứng trước mặt đang dùng một ánh mắt kỳ lạ nhìn ta, khuôn mặt phớt hồng, nụ cười càng như thể con mèo ăn vụng cá. Trong thời gian một chén trà, ta vẫn cứ chau mày chưa hồi thần nổi, tất cả khung cảnh trong mơ lướt qua đầu ta. Sau đó ta mới giật mình phản ứng lại được, tên này thể mà lại dám kéo ta nằm mơ một giấc đáng khinh như vậy, lập tức ta nổi giận bừng bừng, vừa đứng vững trên bờ liền triệu gọi võ kiếm Cơ Canh, nhắm vào mặt hắn mà đánh túi bụi.

“Huỳnh! Từ nay về sau! Đi tránh xa ta ra!”

Hoành Thanh trên người có phép thuật, nếu hắn cứ thế mà tránh đi thì ta cũng chẳng cách nào đánh được. Thế nhưng hắn lại không hề né tránh, không chỉ đứng im chịu trận, còn vô cùng phối hợp mà kêu oai oái, phối hợp với cả gương mặt vô lại kia nữa, làm bản tiên cô tức đến run người.

Ta không sợ chịu thiệt, nhưng đáng hận nhất là phải chịu sự thiệt thòi vô duyên vô cớ như vậy, đối phương lại còn tỏ ra thẹn thùng muốn mình chịu trách nhiệm, đúng là da mặt dày hơn cả tường thành. Nếu không phải còn có việc quan trọng, bản tiên cô thề rằng, cho dù đang ở trên trời hay dưới đất, nhất định ta sẽ phân rõ ranh giới với tên này.

“Cửa thành sẽ đóng vào giờ Dần, người nào muốn vào thành thì nhanh chân lên!”, phía trước đột nhiên vang lên tiếng quát lớn.

Định thần nhìn lại, cánh cửa thành đen như mực xuất hiện cách chúng ta khoảng mấy chục bước, tám hoàng phi phía trên cổng thành lâu viết hai chữ “Hoàng tuyền”, trông vô cùng âm u đáng sợ.

Lác đác vài quỷ hồn lướt qua chúng ta rồi xếp hàng để vào thành.

Đứng tiếp đón là một ông lão mặc y phục của quan Phủ Sử[11], diện mạo xem như bình thường, hai tên Nhật Du thần và Dạ Du thần[12] vóc dáng lực lưỡng đứng bên cạnh lão, đang nhìn chăm chăm vào các tử hồn và sinh linh đi qua. Có lẽ chút nữa đi qua cánh cổng thành kia, trong nội thành âm phủ sẽ còn nhiều thứ đáng sợ hơn nữa, nghĩ đến đã thấy rợn cả người rồi.

[11] Phủ Sử: Chức quan nhỏ chuyên quản lý tài vật, văn thư và thu chi ngày xưa. (ND)

[12] Trong tín ngưỡng của dân gian Trung Quốc, Nhật Du thần là vị thần phụ trách đi tuần khắp chốn vào ban ngày, giám sát thiện ác tại nhân gian; Dạ Du thần cũng giống như Nhật Du thần, nhưng đi tuần vào ban đêm. (ND)

Thẻ bài để vào thành đã được Cơ Canh chuẩn bị sẵn. Ta không thèm để ý tới Hoành Thanh, tiếp tục tiến về phía trước đưa thẻ bài ra. Ông lão cúi cúi xem xem, sau đó mới gạt đầu, ta đang định đi vào trong thì ông lão cười xảo trá, rồi lấy ra một cái đèn lồng màu trắng chói mắt.

“Ngày mai chính là hội Du Đăng rằm tháng Tám, phủ Diêm Vương ban bố pháp lệnh, muốn vào thành ngoại trừ phải nộp thẻ bài tương ứng, nam phải mua bút chu sa, nữ phải mua chiếc đèn lồng trắng, mỗi người mười lượng bạc.”

Bản tiên cô không chỉ kinh ngạc vì khả năng vợ vét bóc lột của âm phủ mà còn rất hiếu kỳ, không hiểu nam một cây bút chu sa, nữ một chiếc đèn lồng trắng là cái quy định kỳ cục gì đây. Ông lão tỏ ra cực kỳ bất mãn mà nguyền ta một cái: “Chiếc đèn lồng này không chỉ là đèn lồng trắng, mà là đèn lồng Triều Triều[13]! Còn đây cũng không phải bút chu sa bình thường, mà là bút Mộ Mộ[14]! Ta thấy các người cũng là đến tham gia hội Du Đăng, vậy mà sao chẳng biết về đèn lồng Triều Triều và bút Mộ Mộ thế?”

[13] Triều: có nghĩa là buổi sáng. (ND)

[14] Mộ: có nghĩa là buổi tối. (ND)

Thì ra, tết Trung Thu tại nhân gian là tết đoàn viên cúng bái trăng rằm, đến địa phủ thì lại trở thành ngày lễ để nam nữ hẹn hò bày tỏ lòng ái mộ. Trong ngày này, hễ là nữ tử trẻ tuổi đều cầm một chiếc đèn lồng trắng, nam tử thì mang theo người một chiếc bút chu sa, chỉ cần gặp được đúng ý trung nhân, thì cứ bước lên trước mà cầu hoan[15], hễ có được sự ngầm đồng ý của nữ tử, nam tử sẽ đề một bài thơ tình lên trên chiếc đèn lồng, như vậy coi như việc đã thành, tiếp theo dù sự việc có như thế nào đi nữa thì cũng đều không bị ràng buộc.

[15] Cầu hoan: Mong cầu tình yêu. (ND)

Độ cởi mở của chuyện tình yêu nam nữ dưới địa phủ quả thật khiến người ta không nói nên lời.

“Các người có biết không, Đại vương và Nương nương của chúng ta đã gặp nhau trong hội Du Đăng. Đó là một ngày trăng tròn hoa thắm, trời quang cảnh đẹp, trong ngàn vạn nữ tử tham gia hội Du Đăng, Đại vương chỉ vừa liếc mắt đã thấy được Nương nương đang đứng trên cầu ngẩng trăng, một bài thơ Triều Mộ đã kết thành giai thoại thiên cổ! Các người thử nói xem, nếu như cầu được trái tim của một người, thì mười lượng cỏn con này đương nhiên chẳng bỏ bèn gì.”

Nói tới nói lui, cuối cùng cũng vẫn là xòe tay đòi tiền.

Sau thời gian khoảng một nén hương, chúng ta đã thuận lợi tiến vào thành. Hoành Thanh đi phía sau cách ta mười bước, một tay cầm chiếc đèn lồng màu trắng xui xẻo, tay kia cầm bút chu sa, nhìn thế nào cũng thấy buồn cười. Nhưng xem bộ dạng của hắn dường như không hề có ý muốn vứt chúng đi. Ta chỉ tiếc thương mười lượng bạc của mình thôi, chẳng hề có chút hứng thú nào đối với việc cầm chiếc đèn lồng kỳ lạ này đi lang thang ngoài đường.

Đến khi chính thức bước vào nội thành, ta bắt gặp sững người.

Tất cả mọi thứ trong thành, nhà cửa chợ búa, nam nữ qua lại đông đúc, đều giống hệt trần gian, chẳng hề có điểm nào khác biệt. Hoành Thanh chỉ tay về một chỗ bảo ta nhìn, từ xa xa nhìn lại, ở phía chính nam có một tòa cung điện cao ngất đồ sộ, phía ngoài điện được xây bao bọc bởi một bức tường dày màu đỏ, cách nửa dặm có một tòa tháp là trạm gác, phòng bị nghiêm ngặt. Đó chính là chỗ ở của Diêm Vương mà chúng ta đang tìm, Phong Đô Thiên Tử Phủ.

3.

Chiếc đèn lồng và bút chu sa Hoành Thanh không ném đi, vậy mà giờ lại có công dụng. Chúng ta cầm hai vật này tham gia dạ yến Trung Thu.

Nghe nói dạ yến tối nay, Diêm Vương và Nương nương đều sẽ giá lâm tham gia.

Vừa nghe nói hai vị này sẽ tới, bách tính của địa phủ lập tức xôn xao, đi tới đâu cũng thấy tiếng thảo luận vô cùng hào hứng, rõ ràng là vị Diêm Vương và Diêm Vương nương nương này đều rất được ủng hộ và yêu mến. Còn đối tượng thảo luận của nam nữ thì lại trái ngược nhau, các vị cô nương thì xem trọng Diêm Vương điện hạ, nam tử thì hiển nhiên yêu thích Diêm Vương nương nương hơn. Trời còn chưa tối hẳn, người đã đứng chật cứng trên con đê bên ngoài Minh Nguyệt lâu tại cầu Nhị Thập Tứ.

Cầu Nhị Thập Tứ, hình dáng của nó cũng giống với tên, chính là chiếc cầu cửu khúc gồm có hai mươi bốn đoạn cầu quanh co khúc khuỷu, được xây trên Địa Tâm hồ, hồ lớn nhất âm phủ. Hai mươi bốn đoạn cầu này được phân bố đều đặn xung quanh hồ, một đầu tiếp nối với con đê, một đầu kéo dài đến giữa hồ, chỗ tụ hội chính là một tòa thiên đài to lớn được xây bởi đá cẩm thạch trắng và đá lưu ly, phía trên thiên đài vẫn còn ba tầng nữa, tầng trên cùng xây kiểu mái cong, bốn góc vểnh lên, lầu các rường cột chạm trổ, đây chính là Minh Nguyệt lâu.

Trên ngàn vạn thanh lan can bạch ngọc chạm trổ hoa văn của cầu Nhị Thập Tứ được treo những chiếc đèn lồng mẫu đơn, nhìn từ xa giống như đai ngọc nổi trên mặt nước, nước sông và cầu mang cùng một sắc, sóng nước dập dềnh. Phía trước Minh Nguyệt lâu có một cột Hoa Biểu^[16] cao ngút trời. Bốn phía đều được quần hoa đăng rực rỡ mỹ lệ, khiến cho cả âm phủ được chiếu sáng thành một thể giới huy hoàng, chẳng còn chút không khí âm u đáng sợ nào.

[16] Cột đá Hoa Biểu: Cột đá cực lớn trang trí trước các công trình kiến trúc lớn như cung điện, lăng mộ... trên thân cột thường khắc các hoa văn rồng phượng. (ND)

Từ buổi trưa, binh lính của âm phủ đã sớm đứng canh giữ tại hai mươi bốn đoạn đầu cầu. Muốn lên trên cầu cùng tham gia hội Du Đăng cùng Diêm Vương và Nương nương ở khoảng cách gần? Đương nhiên có thể! Chỉ cần mua một tấm thẻ ngọc thông hành lên cầu là được.

Thời khắc này ta cảm nhận sâu sắc đạo lý tiền tài là vạn năng.

Mục đích của chúng ta rất rõ ràng, đó là hội hợp với Đế quân, lấy lại thanh kiếm Cơ Canh từ chỗ Diêm Vương. Còn việc khẩn cấp hiện nay, chính là làm thế nào để lên vào phủ Diêm Vương.

Trước lúc này, ta không hề có một chút tin tức nào của Chi Liên để quân. Tên Hoàn Thanh này thì lại cực kỳ xem nhẹ phủ Diêm Vương. Ngay từ lúc vào thành đã tỏ ra khinh thường nói: “Thì cứ trực tiếp xông vào thôi”, sau đó bị ta lừa nguýt ấy cái. Bây giờ lại được biết Diêm Vương sẽ xuất tuần, đây quả thực là một cơ hội hiếm có.

Chúng ta đã thương lượng kỹ, một khi xác định Diêm Vương đã đến nơi diễn ra hội Du Đẳng, phòng vệ tại phủ Diêm Vương chắc chắn sẽ yếu đi. Hoàn Thanh nhân đó mà lẻn vào phủ Diêm Vương thám thính, còn ta thì vẫn tiếp tục ở lại đây. Đến khi Diêm Vương hồi phủ, ta lập tức báo tin cho hắn qua một phép thuật nhỏ mà hắn đã để lại cho ta, để hắn có thể nhanh chóng rút khỏi phủ Diêm Vương. Bởi vì ngay cả Cơ Canh cũng không biết Diêm Vương đã giấu pháp thân của nó ở nơi nào, trước khi sự việc chưa được sáng tỏ, chúng ta không nên xung đột chính diện với Ngọc Lam Già Vương.

Sự việc ban đầu rất thuận lợi.

Chúng ta ra giá cao và mua được một tấm thẻ ngọc lên cầu. Hoàn Thanh đi bên cạnh ta, bộ dạng áp úng, vẻ mặt kỳ quái, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn ta, giống như có chuyện gì không nói không được.

Ta để ý thấy vừa nãy có mấy vị cô nương ôm chiếc đèn lồng trắng đi qua đi lại chỗ chúng ta. Thậm chí có người còn nháy mắt, nhìn Hoàn Thanh mà cười khúc khích, cơ thể ông ọ tỏa ra khí chất phong tình lãng lợ. Cứ vậy nên bản tiên cô đành phải biết điều mà lui ra một chút, quả nhiên cô nương đó liền tiến lên trước, dâng tặng đèn lồng trắng của mình cho Hoàn Thanh.

Hoàn Thanh đẩy chiếc đèn lồng trả lại, cô nương đó giậm chân bỏ đi. Lại có một người bước lên, Hoàn Thanh đột ngột chỉ ta rồi nói với cô nương đó: “Thật ngại quá, đêm nay ta chỉ muốn đề chữ lên chiếc đèn lồng của vị cô nương kia thôi”. Cô nương ấy kinh ngạc nhìn ta, rồi lừa ta một cái và bỏ đi.

Ta nghiêng răng bặm môi nói với hắn: “Đại sư huynh, hiện nay sư muội chẳng còn chút pháp lực nào cả, huynh đừng có đem ta ra làm lá chắn, rước lấy phiền phức không đâu!”.

Hoàn Thanh xị mặt xuống, đau lòng nhìn ta: “Sư muội, huynh thật lòng mà”.

Ta ôm chặt chiếc đèn lồng trong lòng, bọc kín không chút khe hở, Hoàn Thanh bỗng thở dài: “Sư muội, chắc muội vẫn còn nhớ tới người lái đò nói chứ, Thái Hư Đan có thể khiến người nhập mộng có một giấc mơ đẹp đan xen giữa sự thật và mộng ảo. Cái gọi là đan xen giữa sự thật và mộng ảo chính là cảnh trong mộng ấy có ít nhất một nửa là sự thật”.

Lòng ta bỗng trầm xuống, đang định hỏi hắn nói vậy là có ý gì thì đột nhiên trên không trung có tiếng hô to gây sự chú ý, trong chớp mắt trăm tiếng chuông cùng vang lên.

Diêm Vương và Diêm Hậu đến rồi!

Ta còn chưa kịp nói gì thì đã phải bắt chước theo đám ma quỷ bên cạnh mà quỳ xuống. Tiếng trống nhạc âm ỉ phía trên khiến lòng ta cảm thấy cực kỳ rối rắm, ta nghe thấy Hoàn Thanh ở phía sau nói nhỏ với ta: “Ít nhất vẫn có một chuyện là sự thật, vào mấy ngàn năm trước giữa ta và muội đích thực đã có hôn ước”.

23. Chương 23

Từ khi ta có ký ức, bản thân đã là một người phạm, khó khăn lắm mới tu luyện được thành tiên, phi thăng lên tầng thứ nhất thiên giới, trở thành Bích Chỉ không biết đã bao nhiêu năm... Chuyện mấy ngàn năm trước, khi đó có lẽ ta vẫn còn ở trong lục đạo luân hồi, Hoàn Thanh lại là một vị tiên trên thiên giới, làm sao lại có quan hệ gì với ta được?

Ta ngơ ngác hồi lâu, đột nhiên như bừng tỉnh từ trong giấc mộng, người có hôn ước với Hoàn Thanh, nhất định là vị “Tam sư muội” thật sự kia, mà ta, chỉ là hàng giả thôi.

Khi ta quay đầu lại, đã không còn thấy bóng dáng của Hoàn Thanh nữa, chắc là hắn đã đến phủ Diêm Vương rồi.

Ta vẫn đứng nguyên tại chỗ bần thần không biết bao lâu, mà trong lúc ta ngẩn người, xa giá của Diêm Vương, Diêm Hậu đã đáp xuống Minh Nguyệt lâu. Các quan viên địa phủ khấu đầu bái lạy, trên thiên đài bắt đầu biểu diễn ca múa hết lượt này đến lượt khác.

Đến lúc ta nhớ ra, định ngược đầu lên nhìn một chút thì chỉ thấy những bóng dáng lả lướt trên đài cao đèn đuốc sáng rực, không thể nhìn rõ ràng.

Một nam nhân mặc trang phục thư sinh, diện mạo khá tuấn tú đi đến trước mặt ta hỏi: “Cô nương đi một mình sao?”.

Ta lắc đầu.

Gã chẳng những không bỏ đi, ngược lại còn nháy mắt với ta đầy ám muội: “Đã giờ này rồi, chắc là người kia không đến đâu nhỉ? Nam nhân nào để cho các cô nương phải chờ thì không phải là nam nhân tốt”.

Ta vẫn lắc đầu. Nào ngờ tên này chẳng hề biết điều, được đằng chân lên đằng đầu mà áp sát lại. Ta lập tức quay qua lườm gã một cái. Đối phương sững người, tức thì lộ ra thần sắc giận dữ, đưa tay kéo cả cái đầu của gã xuống. Khuôn mặt người lúc đầu còn phong độ nho nhã trong chớp mắt hai tròng mắt đã lòi ra ngoài, từ trong miệng lè ra cái lưỡi dài thông, gã thè lưỡi về phía ta một lúc lâu mới thu về, rồi tức tốc bỏ đi.

Bản tiên cô bị vẻ xấu xí của hắn dọa sợ phát khiếp, không dám thất thần nữa.

Lúc này, có hai tên quỷ sai cứ nhìn tới nhìn lui những du khách qua lại trên cầu, không biết chúng đang tìm cái gì. Hai tên đó bước tới trước mặt ta, ngừng lại rồi đột nhiên đánh giá ta từ trên xuống dưới.

“Người, theo chúng ta qua đây!”

Ta lấy làm kinh hãi: “Hai vị quỷ sai đại nhân, chẳng hay có chuyện gì vậy?”.

Một tên cười đáp: “Người không cần phải sợ, gọi người qua bên đó bởi vì dáng người có chút giống với Diêm Hậu nương nương. Hiện giờ Đại vương và Nương nương muốn chơi một trò chơi nhỏ, cần người tham gia phối hợp”.

Trong bụng đầy ắp nghi ngờ nhưng ta không dám gây sự chú ý, đành phải ngoan ngoãn vâng lời mà đi theo họ đến tầng một thiên đài. Ở đó sớm đã có mười mấy nữ tử cao ngang nhau, thân hình thon thả đang đứng chờ. Lúc bấy giờ tâm trí ta đã bị một nam một nữ ngồi ngay ngắn ở chính điện thu hút. Trong lúc vội vàng, ta chỉ kịp liếc nhìn một chút. Ngọc Lam Già Vương có thân hình cao gầy, ăn vận trang phục lỏng lẩy, đeo một chiếc mặt nạ quỷ lạnh lẽo, tỏa ra ánh sáng màu lục, khí thế đó quả khiến người ta không rét mà run. Bên cạnh hắn, một giai nhân cũng đang mặc trang phục hoa lệ, giống như con chim nhỏ mà dựa vào hắn, đó chính là Nữ Na, mẫu thân của Nữ La.

4.

Một vị ma ma trung niên ăn vận sang quý phát ối người chúng ta một bộ y phục và một chiếc khăn lụa. Những vật này đều được dệt tơ vàng, chất liệu vô cùng mềm mại thoải mái, thủ công thêu thùa quả thật không tồi. Một vị cô nương giữ y phục ra lập tức kinh hãi hô lên. Vị ma ma khinh thường nói: “Các người vớ bở rồi đó, đây là lụa là ngự dụng trong cung, với xuất thân của các người, cho dù luân hồi mười kiếp cũng không có mà mặc, hôm nay cứ thành thật mà làm cho tốt việc này, bộ y phục này Đại vương và Nương nương sẽ thưởng cho các người”.

Hồi lâu sau, ta cuối cùng cũng hiểu rõ được đầu đuôi mọi việc, thì ra trước kia Diêm Vương và Diêm Hậu đã quen biết nhau tại hội Du Đăng. Bấy giờ đêm hội diễn ra, ắt đã gọi lại những tình cảm ngọt ngào vô hạn trong lòng, nên định chơi trò “tìm nàng trăm ngàn lần trong dòng người, vô tình quay đầu nhìn lại, thì ra người đó đang đứng dưới ánh đèn leo lắt”, ôn lại lần nữa cuộc gặp gỡ lần đầu tiên vô cùng lãng mạn.

Thế là để giúp cho đôi phu thê này ân ái mặn nồng với nhau, chúng quỷ sai phải đi tìm mười mấy nữ tử có dáng người tương tự như Diêm Hậu trong hội Du Đăng. Diêm Hậu để chúng ta thay phục sức giống hệt nhau, rồi đeo mạng che mặt. Chúng ta sẽ tản đi khắp chốn, Diêm Vương ở trong đám đông đó mà tìm ra Diêm Hậu độc nhất vô nhị của hắn, rồi kết cục sẽ là ân ái ngọt ngào.

Ta cảm thấy vô cùng chán nản, trong hội Du Đẳng có ngàn vạn nữ tử, thế mà ta lại bị kéo vào cho đủ số, quả là không gặp thời mà. Thảo nào người ta thường nói, không phải oan gia không tụ hội. Ta phải thật cẩn thận để tránh bị phát hiện mới được.

Trong khi chúng ta thay y phục, vị ma ma kia lạnh giọng cảnh cáo: “Có chuyện này ta phải nói trước, các vị cô nương nên an phận thủ thường một chút, chớ có những suy nghĩ bất chính, muốn nhân cơ hội này mà quyến rũ Đại vương, coi chừng phải chịu kết cục hồn phi phách tán!”, nói xong ma ma dắt chúng ta đến trước ngự án[17] khấu đầu bái kiến Diêm Vương và Diêm Hậu.

[17] Ngự án: Bàn của vua chúa. (ND)

Ta kiểm tra lại tấm khăn tơ tằm đã che hơn nửa khuôn mặt mình lại lần nữa rồi mới yên tâm đứng lẫn vào đám người, đi theo qua đó.

Đèn lồng mẫu đơn và hoa đăng ngư long trên cột Hoa Biểu đã khiến cho cả thiên đài sáng như ban ngày.

Màn ca múa trên thiên đài vẫn tiếp tục. Diêm Vương và Diêm Hậu ngồi trên ngự tọa bị người người vây quanh. Diêm Vương sau khi đeo cái mặt nạ quý lạnh lẽo đó lên thì không thể nhìn rõ bộ dạng ra sao, tuy nhiên có thể cảm nhận được rằng đây là một nam nhân nghiêm nghị, cả người tỏa ra luồng khí u ám tối đen, ánh mắt lạnh lùng vừa quét qua đã khiến người ta run như cây sậy.

Nam nhân như vậy mà lại có thể ngọt ngào lãng mạn nhường ấy, chỉ có thể nói rõ một điều, hẳn thật sự yêu Diêm Hậu vô cùng. Trong lòng ta thầm mừng hẳn rằng hơi rồi việc, nhưng cũng không tìm được thay hẳn thở dài, chắc vị Diêm Vương này không biết rằng, thê tử mà hẳn một lòng thương yêu lại cho hẳn đội mũ xanh[18].

[18] Đội mũ xanh: Ám chỉ việc ngoại tình. (ND)

Nữ nhân thân mật dựa vào người hẳn kia rõ ràng là mẫu thân của Nữ La. Ta không biết đã lén nhìn ả bao nhiêu lần, đây đúng là nữ nhân mang vẻ mặt dịu dàng dựa vào người Đế quân mà ta quen biết sao? Bấy giờ nhìn ả đối với Diêm Vương, cũng vẫn là bộ dạng si tình như thế “kiếp này không thể không thuộc về chàng” đó thôi. Ta cảm thấy việc nữ nhân này một dạ hai lòng quả thật khiến người ta khó hiểu.

Ma ma tiến lên trước bẩm báo lại kết quả tuyển chọn, Nữ Na tùy ý liếc nhìn chúng ta một cái, che miệng làm duyên với nam nhân của ả rồi nói: “Nhìn như thế này, quả thật giống hệt nhau, Đại vương đừng có mà không nhận ra thần thiếp đây nhé?”. Bởi vì tiếng trống nhạc hết sức âm ỉ, không nghe được Diêm Vương nhỏ tiếng đáp lại câu gì, Nữ Na lập tức cười như mở cờ trong bụng, bộ dạng hơn hớn.

Ta nhìn tới nhìn lui, càng nhìn càng thấy nữ nhân này mặt mày khó ưa. Cũng có thể tại ánh mắt ta nóng bỏng quá, Diêm Vương đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt ta. Ta chỉ cảm thấy đôi mắt quý đen tối đó ánh ra sự sắc bén như hai thanh đao băng giá. Ta sợ tới mức lập tức cúi đầu, trái tim đập loạn.

Nữ Na cười chán rồi, lúc này mới phát tay, giọng nói lạnh lùng mang theo uy nghi của kẻ bề trên: “Dẫn họ xuống đi, ta sẽ ban thưởng sau”.

Cô nương bên cạnh ta dường như vô cùng sợ hãi, sau khi đi xuống thiên đài mới run lập cập nói với ta: “Nếu chẳng may Đại vương không tìm được Nương nương, chúng ta sẽ không bị gì chứ?”. Vị ma ma kia đồng tai lên, nghe xong còn nhổ một bãi nước bọt vào mặt cô nương nọ, mắng té tát: “Diêm Hậu nương nương vô cùng cao quý, lại cực kỳ ân ái với Đại vương, hai người tâm ý tương thông, chỉ cần liếc mắt qua đám người phạm tục như các ngươi là nhận ra ngay! Cái đồ mất nết nhà ngươi, còn dám nói bậy bạ nữa cẩn thận ta vả nát miệng ngươi ra đó!”.

Thế là chẳng ai dám nói thêm gì nữa, mỗi người tự nhận lấy đèn lồng trắng rồi tản ra.

Ta chọn đại một đoạn cầu rồi bước đi. Trên đường gặp không ít những người chỉ chỉ trỏ trỏ, nhưng không ai dám bước lên cản đường. Cũng không biết màn kịch mắc ói của Diêm Vương, Diêm Hậu còn định dày dọ ta bao lâu nữa, hay là ta cứ tìm nơi nào chợp mắt, nghỉ ngơi một chút đã.

Lần này ta ngủ không biết đã qua bao nhiêu lâu thì đột nhiên bị một tràng tiếng gọi đánh thức.

“Tỷ tỷ! Tỷ tỷ!”

Một tiểu đồng nhỏ tuổi mặc áo xanh đang kéo tay áo của ta.

Ta nhíu mày, mở mắt ra, giật tay áo lại rồi hỏi nó có chuyện gì. Tiểu đồng đáp: “Công tử của bọn đệ có lời mời”.

Ta rất ngạc nhiên, lập tức lắc đầu nói: “Ta không phải là Diêm Hậu nương nương, không quen biết vị công tử nào cả”.

Tiểu đồng giả hoạt ghé sát lại: “Tỷ tỷ, vị công tử anh tuần đó nói y là Nhị sư huynh của tỷ”.

Ta trợn tròn mắt, thần trí đã hoàn toàn tỉnh táo lại: “Mau dẫn đường”.

Tiểu đồng dẫn ta đi dọc theo con cầu khúc khuỷu quanh co, cứ như vậy tiến về phía trước. Sau đó, nó đột nhiên ngừng lại, cười hì hì chỉ về một chỗ, phía trước có một cái đình nghỉ chân, một người đang dựa vào lan mà ngắm nhìn cảnh hồ, bóng lưng thon dài kiên nghị, tay áo phất phơ theo gió. Trong lòng ta hơi tê dại, một cảm giác khác thường khẽ thoáng qua.

Ta tháo mạng che mặt xuống, gọi Nhị sư huynh, y chậm chậm xoay người lại, nhìn thẳng vào ta. Ta ôm chiếc đèn lồng đứng sững ngay tại chỗ, bỗng nhiên cảm thấy hơi ngại ngùng, trên người vận bộ y phục này, quả thật cũng có chút xinh đẹp.

“Ta còn tưởng mình nhìn lầm, tại sao sư muội lại đến đây? Hàn Nhi đâu?”

Ta cười khan: “Hàn Nhi vẫn ổn. Muội đến đây đương nhiên là để tìm thanh kiếm”.

“Vậy còn Đại sư huynh?”

Thân người của Đế quân cao hơn ta nhiều, đứng như vậy mà nói chuyện, nhất là khi Đế quân đang giận tím mặt thế này, áp lực quả thật rất lớn. Cho nên ta đề nghị: “Nhị sư huynh, hay là chúng ta ngồi xuống trước đã rồi hãy nói. Muội cũng có tin tức về Cơ Canh muốn nói với huynh”.

Nói xong ta chọn chỗ cách y xa nhất rồi ngồi xuống, chậm chậm kể lại chuyện mình đã gặp Cơ Canh và vì sao lại xuất phát xuống âm phủ. Nhưng càng nói thì sắc mặt Đế quân càng sa sầm. May mà sau đó ta triệu gọi Cơ Canh ra nói chuyện, ánh mắt cay độc của Đế quân cuối cùng cũng chuyển sang đối tượng khác. Ta vừa cảm thông với Cơ Canh đang quỳ trên mặt đất, vừa thở phào nhẹ nhõm.

Ta đoán Đế quân không vui như vậy rất có khả năng là bởi vì mẫu thân của Nữ La. Suy cho cùng, bất kể là ai khi nghe thấy tri kỷ của mình nhẫn tâm sát hại một người nào đó bên cạnh mình, dù chọn lựa tin hay không tin, trong lòng cũng đều chẳng hề dễ chịu chút nào. Mẫu thân Nữ La trước mặt Đế quân luôn tỏ ra mỏng manh yếu đuối, ta cũng chẳng muốn hỏi Đế quân có cảm thấy ả vô tội hay không, chỉ độ lượng cười với y, nói: “Nhị sư huynh đừng hiểu nhầm. Ta nói ra chuyện này không phải để chứng minh Nữ Na là người xấu. Chẳng qua tâm tư ả sâu thẳm khó dò, lai lịch không hề đơn giản, Nhị sư huynh ở cùng ả tốt nhất vẫn nên có chút đề phòng. Đây là những lời xuất phát từ tận đáy lòng ta, Nhị sư huynh chớ trách sư muội nhiều...”.

Chữ “chuyện” còn chưa nói xong, ta lại im bặt. Bởi vì Đế quân đột nhiên vươn qua, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay ta.

Nhiệt độ cơ thể ấm áp lại khiến chút tâm tư khác thường trước đây lại dấy lên từng đợt trong lòng.

Cơ Canh lên ngăn đầu, chớp mắt nhìn chúng ta.

Ta nhin không được rụt người lại một chút, ngược ngùng nói: “Nhị sư huynh, có gì từ từ nói, buông tay ra trước đã”.

Ngón tay giãy giụa nhưng không thoát ra được, Đế quân nhìn kỹ mặt ta một lượt, nhẹ nhàng nói: “Sư muội, muội trước mặt ta luôn luôn dè dặt, chưa từng ăn nói đĩnh đạc như hôm nay”.

Ta xấu hổ nói: “Đúng là không có việc gì có thể qua được mắt Nhị sư huynh, hôm qua lúc sư muội đi vào âm phủ đã uống một chén canh, sau đó những chuyện trước đây mình không hiểu được, dường như trong chớp mắt đã nghĩ thông cả rồi”.

“Ồ, vậy muội nói nghe thử xem, muội đã nghĩ thông được chuyện gì?”

Ta gạt đầu, mặt dày bày tỏ: “Trước kia muội thật sự vô cùng ngưỡng mộ Nhị sư huynh”.

Về mặt Đế quân hình như dịu dàng hơn một chút, ta tiếp tục lấy lòng nói: “Từ nay về sau, muội sẽ vẫn cứ yên lặng mà ngưỡng mộ Nhị sư huynh là được rồi, tuyệt đối sẽ không có ý nghĩ xằng bậy nào khác, Nhị sư huynh xin hãy yên tâm”.

Ta không hề nhìn lầm, khoảnh khắc đó ánh mắt của Đế quân đột nhiên sáng lên, bừng bừng sát khí.

Ta lui vào sát góc trong của đình nghỉ chân, khi đã lui đến không thể lui thêm được nữa thì nghe thấy y lạnh lùng nói: “Muội sao có thể phải tay sạch sẽ như vậy, chuyện trước kia muội năm lần bảy lượt hết hôn rồi sờ mó ta, bây giờ không định chịu trách nhiệm nữa phải không?”.

Cốp cốp! Cơ Canh đang vươn đầu ra giống y như con rùa để tập trung nghe lỏm, nhất thời không hăm lại được, ngả đầu đập vào băng ghế đá.

& ;STE.NT

5.

Trông về mặt của Đế quân không hề giống như đang nói đùa, ánh mắt nghiêm khắc, biểu đạt rõ ràng “nếu không nói cho rõ, ta quyết không để yên uội”, khiến ta bỗng cảm thấy cực kỳ bồn chồn.

Chẳng lẽ có giờ nào ngày nào trong quá khứ, ta thật sự ảm đầu mà “ra tay” với Đế quân?

Nhưng khi ta hồi tưởng lại những khung cảnh khiến kẻ khác cũng phải đỏ mặt trong ký ức, ta mới quần bách phát hiện ra mình càng không hiểu gì. Bởi vì theo sự thật đáng phẫn nộ mà ta nhìn thấy, rất hiển nhiên, người động tay động chân, chủ động lợi dụng hoàn toàn không phải là ta.

Những ký ức này đã nhắc nhở ta, thì ra mình đã phải chịu thiệt nhiều như thế, đáng hận là lúc này ta suy nghĩ không chu toàn, lại nói ra những lời ngu ngốc đi phân rõ ranh giới với y. Phải biết là mỹ nam phong độ giống như Đế quân đây, cho dù mình có đòi về một chút xú từ phần đã bị y lợi dụng thôi cũng đủ khiến người ta vui mừng như nở hoa trong lòng. Nghĩ đến đây, ta càng thấy bản thân thật là đồ mềm yếu, dần dần cũng thấy hơi tức giận.

Ta nhú mày, lời lẽ đanh thép: “Nhị sư huynh chớ có nói đùa, những chuyện xấu xa như vậy, dù thế nào đi nữa ta cũng không thể làm được đâu”.

Nói xong ta liền ra sức rút tay về. Ai ngờ tính toán sai, dùng lực mạnh quá nên khuỷu tay đập mạnh vào thành lan, lập tức đau đến mức nước mắt giàn giụa. Ta đang định run run ấn vào chỗ đau, cánh tay bỗng bị giữ chặt, y nắm lấy cổ tay ta, bàn tay thon dài đẹp để dần đi chuyển lên trên, nhẹ nhàng xoa nắn chỗ bị thương của ta.

Ta phản ứng chậm, nửa nhịp sau mới trợn to hai mắt, bất giác quay mặt qua, ngờ ngác phát hiện, Đế quân không biết từ lúc nào đã xuất quỷ nhập thần đi qua ngồi bên cạnh ta rồi, y cúi đầu chú tâm xoa cánh tay ta. Khoảng cách giữa ta và y gần đến nỗi chỉ cần ta ngẩng mặt lên, lông mi ta gần như có thể lướt qua khuôn mặt y.

Ta khó chịu rút cánh tay lại, lập tức bị trách mắng: “Đừng cử động”. Ta bỗng dưng cảm thấy thật chán chường, không biết phải làm sao mới tốt, đành làm mặt lạnh quay sang một bên, mở to hai mắt nhìn chăm chăm Cơ Canh trên mặt đất... Không phải chỉ là xoa cánh tay thôi sao, vậy mà bây giờ về mặt tên nhóc Cơ Canh lại tỏ ra kỳ quái, ánh mắt gian xảo liếc ngang liếc dọc, vừa nhìn đã biết nó đang suy nghĩ bậy bạ, đúng là thằng nhóc hạ lưu vô sỉ.

Mặt hồ phản chiếu ánh hoa đăng chói mắt, cơn gió mát ban đêm gợi nên tiếng sóng nước mênh mang, thêm vào đó là tiếng cười đùa của nam nữ xung quanh, gần gần xa xa.

Có người đang nhỏ tiếng bàn luận: “Diêm Vương và Diêm Hậu nương nương quả thật rất yêu thương nhau. Vì để khiến cho Diêm Hậu nương nương vui lòng, Đại vương đã tổn không ít tâm sức rồi”.

“Thật không thể tưởng tượng nổi bình thường Diêm Vương điện hạ lạnh lùng vô tình như vậy mà cũng có lúc trở nên dịu dàng nhu nhược đến thế này, Nương nương quả là nữ tử hạnh phúc nhất trong thiên hạ.”

Ta dè dặt liếc nhìn Đế quân, muốn nói lại thôi.

“Có gì thì nói đi.”

“Cánh tay không đau nữa, huynh có thể thả ra được rồi, thả tay muội ra được rồi.”

“Ừ.”

Đế quân quả nhiên không xoa nữa, nhưng cũng không có ý định tránh ra chỗ khác, tay chân ta chỉ cần duỗi ra một chút thôi đã có thể đụng vào người y... Loại áp lực vô hình này quả thật khiến ta đứng ngồi không yên!

Thân thể càng co lại nhỏ hơn, bởi vì khoảng cách quá gần, nhiệt độ cơ thể truyền qua người đối phương, ngay đến hơi thở dường như cũng hòa quyện vào nhau. Đứng vào lúc bản tiên cô cảm thấy không thể nào diễm nhiên như không có gì mà đụng chạm thể này nữa thì Đế quân nhẹ mở miệng: “Việc tìm pháp thân của Cơ Canh ta đã an bài ổn thỏa rồi. Chờ đến khi Đại sư huynh quay lại, hai người lập tức khởi hành trở về nhân gian đi”.

Ta tức khắc phản đối: “Muội và Đại sư huynh cũng là người được Sư tổ giao phó trách nhiệm đi tìm thanh kiếm, sao có thể rút khỏi chuyện này được?”

24. Chương 24

Đế quân vẫn kiên nhẫn: “Cơ Canh quả thật được giấu ở một nơi nào đó trong phủ Diêm Vương. Chuyện này có ta thâm nhập vào đó lên tìm kế sách là được rồi, muội và Đại sư huynh mà nhúng tay vào, nếu như không cẩn thận, ngược lại sẽ rút dây động rừng. Hơn nữa muội không có pháp thuật phòng thân, cần gì phải lợi vào chỗ nước đục này?”.

Ta nghiêng răng cười đáp: “Lúc ở tại Tha Nga sơn sao sư huynh không sớm nói như vậy đi? Bây giờ muốn ta không lợi vào chỗ nước đục này, quá muộn rồi”.

Đế quân lạnh lùng nhìn ta, ta lập tức nhút nhát cúi đầu.

“Sư muội quả thật có lòng. Nhưng vẫn có điều ta không hiểu được.”

“Cái... cái gì?”

“Lúc này thấy sư muội ôm đèn lồng đi qua đi lại trên cầu, chẳng lẽ là thật sự động lòng, muốn tìm lang quân như ý tại địa phủ này?”

Đế quân của ngày hôm nay dường như có chút ngang ngạnh.

Ta không dám tỏ ra quá bất mãn, chỉ nhỏ tiếng nói: “Cầm đèn chẳng qua là do quy định của hội Du Đãng. Ngược lại Nhị sư huynh cùng vị Diêm Hậu kia hình như có gì dây dưa không rõ. Muội thấy Diêm Vương điện hạ chẳng phải loại người có thể để mình đội mũ xanh đâu, sư huynh cẩn thận không thì rước họa vào thân đấy”.

Nhiệt độ xung quanh bỗng chốc như giảm xuống vài độ, thân hình của nam tử gần trong gang tấc đã tạo ra một luồng áp lực cực lớn.

“Sư muội coi ta là người như vậy sao?”

Ta nhất thời lòng dạ rối bời, không biết lấy đâu ra sức lực mà đẩy được y ra, thân thể lấy lại tự do, lúc này ta mới thoát khỏi cảm xúc khác thường đang chực bùng nổ mà thở phào nhẹ nhõm.

“Muội có thấy huynh như thế nào đi chẳng nữa cũng không quan trọng”, bất luận ra sao thì cũng không thể tiếp tục chủ đề này được nữa. Ta rời ánh mắt sang chỗ khác, nhờ như vậy ta mới thấy được sự việc khác thường đang diễn ra: “Kỳ lạ, vì sao trên mặt hồ lại nổi nhiều đèn lồng như vậy?”.

Nói xong, ta giả vờ diễm nhiên như chưa có chuyện gì xảy ra mà bước đến đối mặt với Đế quân, nhìn tới nhìn lui. Lúc này, ta quả thật cảm thấy có chút quái lạ. Bởi vì mặt hồ lúc đầu vẫn còn yên ả trống không, bây giờ có vô số đèn lồng trôi nổi lênh bênh, mỗi chiếc đều phát ra ánh sáng màu hồng nhạt, vô cùng đẹp đẽ. Ta nghĩ lại, mang máng nhớ tới tết Trung Thu ở nhân gian có một tập tục, chính là thả một con thuyền

giấy nhỏ vào nước sông dưới ánh trăng, để cầu phúc cho gia đình trong năm sau. Nghĩ đến đây, ta cảm thấy vô cùng xúc động, quét mắt nhìn chiếc đèn lồng mình đã mang đến.

Trong lúc liếc mắt, vô tình nhìn thấy Cơ Canh đang dùng vẻ mặt kỳ quái mà nhìn ta.

Về mặt của tên nhóc này từ nãy tới giờ đều không bình thường, ta cũng chẳng thèm để ý tới nó. Chỉ là muốn để đèn lồng trôi nổi trên mặt nước hình như phải có thêm chút pháp lực mới được, ta bất giác hơi chần chừ. Lúc này mới nghe thấy tiếng nói của Đế quân: “Nếu như mọi đồng ý, có thể giao chiếc đèn lồng ấy cho ta, ta có thể làm nó có thể nổi trên mặt nước giống như những cái kia”.

Ta thầm mừng trong lòng. Một là, bởi vì đã có thể thuận lợi đổi chủ đề khác, không cần phải nói đến những chuyện khó xử kia nữa; hai là, hiếm khi Đế quân mở lời trước như vậy, nghĩ kỹ lại thì dường như cũng có ý tốt. Chắc là y muốn bỏ đi sự gượng gạo khi nãy, không tiếp tục khiến bản thân khó xử nữa, như vậy thật tốt.

Ta không hề do dự đưa chiếc đèn lồng qua. Nhưng mà, sao vẻ mặt của Cơ Canh lại càng quái lạ hơn nữa thế? Lại còn ráng sức nháy mắt với ta làm gì?

Hình như nó định mở miệng nói cái gì đó, nhưng Đế quân kịp thời đưa mắt nhìn, nó lập tức hoảng sợ ngậm chặt miệng, tiếp đó dùng loại ánh mắt thương hại mà nhìn ta. Thấy nó như vậy, ta liền có chút hoài nghi.

Dường như có chỗ nào không đúng lắm... Chuyện tiếp theo làm ta sửng cả người, bởi vì Đế quân bỗng rút ra một cây bút chu sa, nhanh chóng viết gì đó trên chiếc đèn lồng. Sau đó y buông tay, chiếc đèn lồng liền xoay tròn rồi rơi xuống nước, phát ra vầng sáng màu trắng nhàn nhạt như dạ minh châu.

Một khắc sau, phần eo bị kéo mạnh, thân thể không kịp phòng bị liền ngã vào vòng tay rắn chắc, sau đó hai chân rời khỏi mặt đất, y ôm ta bay lướt trên không trung, rồi rơi vào bên trong chiếc đèn lồng từ cái lỗ rỗng bên trên!

Không sai, bây giờ chúng ta thật sự đang ở bên trong chiếc đèn lồng!

Ta không biết là do thân thể mình biến nhỏ lại hay là đèn lồng biến lớn lên, tóm lại, ta kinh hoàng đến không thốt ra lời. Tới khi ta nhìn rõ được khung cảnh xung quanh, khuôn mặt tức khắc như bị lửa thiêu đốt.

Chỗ dưới chân ta đang đứng chính là một chiếc giường bằng nước mềm mại, xung quanh giường nước mọc rải rác vài cây Mạn Châu Sa Hoa đỏ rực đang nở rộ, kiều diễm mà lộng lẫy, tỏa ra mùi thơm mê người. Lớp sa mỏng nhàn nhạt lay động ở xung quanh. Nhưng điều khiến ta kinh hoàng là những bức nam nữ xuân cung đồ^[19] lộ liễu thoáng phía sau lớp sa mỏng, theo đèn lồng xoay chuyển mà quay vòng trước mặt ta.

[19] Xuân cung đồ: Tranh vẽ cảnh quan hệ của nam nữ. (ND)

Ta chỉ nhìn một lần, sau khi kịp thời phản ứng thì không dám nhìn nữa, chỉ cần nghĩ đến Đế quân đang đứng bên cạnh, cùng ta xem mấy thứ bấy bọ như vậy, trong đầu ta thoáng chốc liền trở nên trống rỗng.

“Chuyện chuyện chuyện này là sao?”, ta thấy mình lắp bắp hỏi. Lời vừa dứt liền nghe thấy “rầm” một tiếng lớn, tiếp đó dưới chân lay động dữ dội, hiển nhiên là do hai chiếc đèn lồng va phải nhau. Đối diện mau chóng hiện lên bóng dáng của đôi nam nữ đang quấn lấy nhau, hướng về phía chúng ta mà chửi ầm lên: “Lão tử nhà ngươi! Sao không trông coi thuyền của mình cho cẩn thận, đụng trúng lúc đại gia đang hứng thú!”.

Ta đã kinh ngạc đến mức không biết phải phản ứng ra sao, bên cạnh đột nhiên ánh lên tia sáng bạc, rồi tia sáng nhanh chóng đánh sang bên đối diện cách hai lớp vỏ đèn. Tiếp đó liền nghe thấy tiếng la đầu đón của nam nhân kia, chắc hẳn là đôi nam nữ đối diện cũng hiểu được tình thế bất lợi, nén đau đớn mà liền thanh xin tha. Dao động một cái, hai chiếc đèn lồng đã tách nhau ra.

Âm thanh ồn ào đó đã dần nhỏ lại, trên không trung truyền đến tiếng nam nữ tư tình như có như không.

Mặt ta gần như lúc xanh lúc trắng.

Đến lúc này rồi, cho dù ta có là con heo thì cũng hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Chiếc đèn lồng này nào có phải vật cầu phúc gì đâu, rõ ràng là nơi để nam nữ tư tình mà!

Còn chưa kịp lên tiếng trách mắng, cảnh vật trước mắt liền ngã nghiêng xoay chuyển.

6.

Thân thể bị đẩy vào trong chiếc giường nước, xúc cảm mát lạnh trơn mềm như lan tỏa toàn thân.

Không khí trước mặt bị hơi thở của một người bao phủ.

Thân thể nam nữ trời sinh đã có sự khác biệt cực kỳ lớn, cho nên ta rõ ràng biết mình bị giam trong vòng tay y nhưng cũng không có cách nào thoát ra.

Vừa sợ vừa tức.

Ta cố gắng dùng sức đẩy y ra nhưng chẳng những không có chút hiệu quả, ngược lại còn dễ dàng bị nhấn xuống một bên. Tiếp đó, đôi môi mềm mại lướt qua cổ ta như chuồn chuồn đập nước, xúc cảm rất nhẹ, còn mang theo chút tê dại, ngứa ngứa, nhưng lại khiến đầu óc ta trong chớp mắt không để suy nghĩ được gì.

Nơi mà ánh mắt ta có thể nhìn tới chính là chiếc cằm với đường nét rõ ràng của Đế quân, lên trên chút nữa là đôi môi mỏng tuyệt đẹp, sống mũi à thẳng... Ta không dám tiếp tục nhìn lên trên nữa, chỉ cảm thấy có một ánh mắt khác thường đang nhìn chằm chằm vào khuôn mặt mình, nóng bỏng như thể lửa thiêu.

“Đưa đèn lồng của mình cho đối phương nghĩa là đồng ý để người đó cùng song tu[20] với mình, sư muội là người tu đạo, chắc cũng hiểu được đạo lý ‘một khi đã hứa thì không được nuốt lời’ chứ?”

[20] Song tu: Một nam một nữ cùng nhau tu hành, có thể đạt được hiệu quả âm dương điều hòa, công lực tăng tiến. (ND)

Ta tức đến lú lủi, chuyện ngu xuẩn ngày hôm nay, tất cả đều tại bản thân ta tự đào hố rồi cắm đầu vào. Nhưng mà Đế quân dùng thủ đoạn này thật quá mức không quang minh chính đại. Ta vừa nghĩ tới chuyện y mượn cơ hội để ức hiếp mình, trong lòng ta không kiềm chế được mà cảm thấy chua xót, nước mắt cũng lăn chả rơi.

Trong cơn phẫn nộ, ta đang suy nghĩ những từ ngữ cay nghiệt nhất để mắng chửi y một trận cho thỏa thích, thì lại nghe thấy giọng nói trầm thấp như mọi khi của y cất lên: “Nếu sư muội cứ khóc mãi thế này thì ta không ngừng lại đâu đấy nhé”.

Sự việc nghe ra vẫn còn khả năng xoay chuyển, ta lập tức không giãy giụa nữa, trừng to hai mắt, cố gắng không để những giọt nước còn đọng ở khóe mắt chảy xuống thêm nữa.

Ta áp úng mở miệng, lúng túng phát hiện ra giọng mình hơi nghèn nghẹt: “Vừa nãy là do sư muội hồ đồ, sư huynh phải chăng có điều gì cần dặn?”.

Hai người vẫn duy trì tư thế ám muội như cũ, Đế quân vừa mở miệng, hơi thở nóng hực phun vào bên má của ta, tạo thành cơn nóng khác thường.

Y nói: “Đúng vậy. Ngày hôm nay có tiếp tục hay không, tất cả đều dựa vào một ý nghĩ của sư muội”.

Ta nào dám cố làm ra vẻ với y được nữa, thậm chí trên khuôn mặt còn mang chút ý muốn lấy lòng: “Sư huynh có chuyện gì thì cứ răn dạy, chuyện gì sư muội cũng sẽ nghe theo, tuân thủ đúng bốn phận làm sư muội”.

Đế quân từ tốn đáp: “Vậy được. Thế thì muội hãy nghe theo lời ta nói lúc nãy. Chờ Đại sư huynh đến thì mau chóng rời khỏi âm phủ”.

Bây giờ Đế quân có bảo ta đi hái hoa trong sương hay vớt trăng dưới nước thì ta cũng đồng ý ngay lập tức, chứ đừng nói mấy chuyện cón con này.

Ta khản thiết mà gạt đầu lia lịa: “Được, được, Nhị sư huynh”.

Đế quân hí hửng, mang theo vẻ nghi ngờ mà sờ soáy ta.

“Những chuyện muội đã hứa trước nay, muội đều chẳng giữ lời.”

Ta suýt nữa thì khóc toáng lên, lắc đầu như trống bỏi nói: “Nào dám, nào dám”.

Ta mở miệng định nói thêm câu gì nữa nhưng khắc sau đã bị một lực mạnh bịt kín.

Đầu lưỡi mềm mại linh hoạt nhanh chóng tiến vào, khuấy đảo trong miệng ta.

Kèm theo đó nụ hôn càng sâu, tay vòng quanh eo dần siết chặt, bàn tay đặt phía sau đầu ta càng xuyên sâu vào mái tóc, còn ta chỉ giãy giụa một chút lúc đầu, sau đó liền vô lực phản kháng.

Ta nhìn thấy ánh sáng dần tan thành những đốm nhỏ li ti rồi tắt hẳn.

Mạn Châu Sa Hoa vẫn đang nở rộ, xòe rộng những cánh hoa kiêu diễm yêu mị của chúng, từng lớp một bao chặt lấy ta.

Đến khi bờ môi kia rời đi, ta vẫn không thể động đậy.

Ánh mắt Đế quân sáng rực, giọng nói trầm thấp, hơi thở có chút hỗn loạn.

“Đây chỉ là một sự cảnh cáo nho nhỏ thôi, nếu sau đêm nay mà để ta phát hiện ra muội còn ở lại âm phủ thì sư huynh hết sức vui lòng đi tìm muội mà tiếp tục chuyện song tu này đó. Muội phải nhớ kỹ đấy?”

Ta mơ màng gật đầu.

Thân thể hoàn toàn không còn chút sức lực nào. Trong lúc ngẩn ngơ, bàn tay bỗng bị nắm lấy, tiếp đó ngón út chợt thấy man mát. Ta mở to mắt, thấy có một tia sáng màu vàng lóe lên ở ngón út ta rồi biến mất. Ta loáng thoáng cảm thấy được ngón út mình giống như bị sợi dây nào đó buộc vào, mà đầu bên kia sợi dây lại nối với... Ta kinh ngạc nhìn thấy hình như khoe mắt Đế quân cong cong, nhẹ nhàng nở nụ cười, y nắm lấy bàn tay ta giữ về phía trước, sau đó đứng cách ra một khoảng giữ tay trái mình lên, rồi cử động ngón út.

Vô hình trung có cái gì đó đã kéo ngón út của ta, khiến ta không thể khống chế được mà để nó cử động theo.

“Đây là dây linh tê, chỉ cần muội cử động, ta đều biết được.”

Ta hiếu kỳ cong ngón út lại, quả nhiên thấy ngón út của Đế quân cũng cong theo.

Ta đưa tay sờ xung quanh ngón út, nhưng chẳng sờ thấy thứ gì.

“Cái cái cái cái này, phải làm thế nào mới có thể xóa bỏ?”

Không biết vì sao ta lại thấy Đế quân có chút thất vọng, khẽ đáp: “Nếu như muội quên ta, dây linh tê sẽ tự động biến mất”.

“Nếu như có một ngày ta cử động ngón út, nhưng đầu bên kia lại không hề truyền đến tín hiệu gì, khi đó ta sẽ biết rằng, sư muội đã quên ta mất rồi.”

Ta ngẩn ra nhìn y, chẳng biết có dây thần kinh nào lệch chỗ không mà trong ngực ta bỗng cảm thấy đau đớn.

“Trở về thôi”, Đế quân đột nhiên ôm chặt ta, vận sức rồi bay lên lơ lửng phía trên chiếc đèn lồng, hạ xuống đình nghỉ chân lúc trước.

Bên tai vang lên tiếng nói lạnh lùng của Đế quân: “Chuyện tối hôm nay, chỉ tạm thời không nhắc tới. Nhưng sư muội đừng quên, muội còn thiếu ta một đêm tươi đẹp”.

Chờ đến khi ta hoàn hồn hẳn, bên cạnh đã không còn bóng dáng y nữa. Còn bản thân ta cũng không biết mình đã ôm chiếc đèn lồng ngẩn ngơ đứng yên tại chỗ bao lâu rồi. Ta càng ngạc nhiên hơn khi thấy hai người Hoàn Thanh và Cơ Canh đang đứng trước mặt mình. Cơ Canh mang vẻ mặt kỳ quái, đánh giá ta từ trên xuống dưới giống như xem thử ta có thiếu đi cái gì không. Còn Hoàn Thanh thì nhíu chặt lông mày, thần sắc hồ nghi, tựa như khắc sau hần sẽ xông lên dùng sức lay cho ta tỉnh lại.

“Đại sư huynh, huynh... huynh về rồi à?”

Hoàn Thanh híp mắt: “Sư muội, sao muội lại ăn mặc như thế này? Tại sao mặt muội lại đỏ như thế?”

Ta “a” lên một tiếng, chậm chạp phát hiện ra mặt mình vẫn còn nóng ran, chợt dạ lùi về phía sau một bước.

“Dòng chữ trên đèn lồng của muội là do ai viết?”

Ta lại như bị bắt quả tang khi đang làm việc mờ ám, vô thức giấu chiếc đèn lồng ra sau lưng, cười gượng nói: “Đại sư huynh, muội có việc này muốn thương lượng với huynh...”.

Hoành Thanh xoay đầu về phía Cơ Canh, lạnh lùng hỏi: “Lúc này ai đã tới?”.

Cơ Canh run lên: “Là... là... là Chi Liên đế quân”.

Hoành Thanh túm lấy vạt áo của Cơ Canh: “Y đến đây làm gì?”.

“Y... y... y... y... đến bắt lấy cô rồi bay vào bên trong đèn lồng, con cũng không biết họ ở trong đó làm gì... Á!”, lời nói của Cơ Canh kết thúc bằng một tiếng hét thảm, sau đó nó ôm đầu lui vào trong góc. Hoành Thanh đánh nó xong, liền quay qua ta, vẻ mặt tỏ ra vô cùng đau đớn: “Sư muội, lẽ nào sau lưng ta muội với Nhị sư đệ lại...”.

Đúng là càng nói càng khó nghe, ta không thể không ngắt lời hắn: “Các người đừng có nói bậy, ta với Nhị sư huynh vô cùng trong sạch, chẳng xảy ra chuyện gì cả”.

Hoành Thanh mở to hai mắt: “Thật sao?”.

Ta mặt không đỏ, tim không đập nhanh[21] mà gật đầu: “Đúng thế. Nhị sư huynh đến chẳng qua vì có chuyện muốn thương lượng với ta. Ta đang định nói lại với huynh đây này”.

[21] Mặt không đỏ, tim không đập nhanh: Ý ám chỉ nói dối không chớp mắt, nói dối mà không chột dạ. (ND)

Hoành Thanh liền xòe tay ra trước mặt ta: “Vây được. Muội đưa chiếc đèn lồng giấu sau lưng ra đây cho ta xem”.

Ta biết nếu không đưa ra thì hắn nhất định không bỏ qua, đành phải đưa qua cho hắn. Nào ngờ vừa đến tay, hắn chẳng thèm xem mà “tôm” một cái, vứt thẳng chiếc lồng xuống hồ nước.

Ta nhào đến lan can cầu, trơ mắt nhìn đèn lồng rơi xuống hồ, gió đêm thổi qua, chiếc đèn dần dần trôi mất, muốn vớt cũng không thể vớt lên được nữa, ta bất giác đau lòng.

Rốt cuộc Đế quân đã viết gì lên đó? Ta vẫn chưa kịp xem cơ mà!

Nghĩ đến đây, ta cảm hận trừng mắt nhìn Hoành Thanh. Nhưng vẫn chưa kịp mở miệng thì có một giọng nói lạnh lùng vang lên: “Âm phủ quy định, trong hội Du Đãng, tùy tiện huỷ đi tín vật phải xử phạt thật nặng”.

25. Chương 25

Chúng ta đều giật mình, định thần nhìn lại, ở bên ngoài đình nghỉ chân có một nam tử được nhiều người vây quanh, thân mặc vương bào màu đen tuyền, đeo mặt nạ quý dữ tợn, rõ ràng là Ngọc Lam Già Vương! Ta cuống quýt quan sát xung quanh một lượt, phát hiện thấy Cơ Canh không biết tẩu thoát mất dạng từ lúc nào rồi.

Hoành Thanh dường như cũng sững sờ, định nói gì đó thì Ngọc Lam Già Vương đã ngăn không cho biện giải gì thêm mà hạ lệnh: “Tổng hai người này ra khỏi âm phủ!”.

Tiếng nói của hắn qua lớp mặt nạ như có thêm tiếng ồ ồ, nghe vô cùng kỳ lạ.

Vài tên quỷ sai nghe lệnh, hùng hổ tiến về phía chúng ta. Vị Ngọc Lam Già Vương này, vừa tới đã muốn đuổi người, thật quá sức ngang tàng. Đối với sự việc bất ngờ diễn ra này, ta cũng lơ mơ chẳng hiểu gì, Hoành Thanh thì chau mày, vừa phất tay một cái đã khiến mấy tên quỷ sai như bị gió cuốn mà bay ra chỗ khác. Hắn chậm chậm nói: “Khoan đã”.

Cùng lúc đó, một giọng nói yêu kiều của nữ tử cũng vang lên: “Khoan khoan!”.

Những người vây xem phía xa hoảng hốt tản ra hai bên, một mỹ nhân ăn mặc hoa lệ từ từ bước về phía chúng ta. Khuôn mặt mỹ nhân lạnh lùng mang theo sự thanh cao, đó chính là Diêm Hậu Nữ Na mà ta cực kỳ cảm ghét.

Nữ Na vừa mở miệng liền khiến ta vô cùng ngạc nhiên: “Điện hạ, hai vị này là người quen của thiếp, thần thiếp bạo gan mở miệng cầu xin, xin điện hạ mở lòng khoan dung mà tha cho họ”.

Chuyện thần kỳ đã xảy ra, Ngọc Lam Già Vương lạnh như băng đó vừa nhìn thấy Nữ Na, ngữ khí lập tức dịu dàng hơn nhiều.

“Diêm Hậu đã mở lời như vậy, ta đương nhiên sẽ nghe theo.”

Nữ Na lạnh nhạt liếc nhìn chúng ta, sau đó tình ý nồng nàn dựa vào người Ngọc Lam Già Vương mà rời khỏi.

Ta còn chưa kịp hoàn hồn, liền thấy một tên quý sai chạy đến, đưa cho chúng ta một tấm thiệp mời thếp vàng: “Diêm Hậu nương nương có lời mời hai vị hạ giá đến làm khách tại phủ Thiên Tử”, nói xong còn chỉ chỉ đằng xa, một đoàn phó dịch[22] cung kính chấp tay vái chào ta và Hoành Thanh, cũng đồng nghĩa với việc không cho phép chúng ta từ chối.

[22] Phó dịch: Tôi tớ, nô bộc. (ND)

7.

Hoành Thanh dùng hai ngón tay kẹp lấy tấm thiệp, cười phóng khoáng: “Tấm thiệp này hai chúng ta đã nhận rồi, sau này sẽ chọn ngày khác tới bái phỏng”. Tên quý sai đó hiển nhiên là không bỏ qua, vẫn muốn quấy rầy. Hoành Thanh thuận tay tạo ra một tiên chương màu vàng kim ở phía trước ba bước. Tên quý sai không chú ý liền đập đầu vào tiên chương, “cốp” một cái rõ to cứ như thể va vào tường đồng vách sắt, trên trán lập tức sưng lên một cục to, mấy tên khác nhìn thấy tái mặt, ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

Tuy biết tên này đang cố ý khoe mẽ, nhưng thấy pháp thuật của hắn tài giỏi như vậy, trong lòng ta không khỏi ngưỡng mộ. Nhớ lại kiếp cuối cùng khi mình còn là con người, vị tổ sư dẫn dắt ta bước vào tiên đạo từng vuốt râu thở dài: “Nữ đệ tử con có linh căn rất cao, nhưng tại sao tư chất thượng đẳng như thế lại chỉ có thể luyện ra được tu vi thấp kém vậy chứ?”.

Nghĩ đến đây, ta không kìm được liếc nhìn Hoành Thanh mấy lần, phát hiện tên này cũng đang nhìn ta, nhìn đến mức cả người ta nổi hết da gà.

Hắn tựa như hoàn toàn quên mất chuyện lúc nãy vô duyên vô cớ vứt chiếc đèn lồng của ta xuống hồ, áp sát nói: “Sư muội, muội xem hình như Diêm Vương rất nghe lời Nữ Na. Vị Diêm Hậu nương nương này chắc chắn không hề đơn giản”.

Ta kéo giãn khoảng cách, khuôn mặt Hoành Thanh tỏ vẻ nhìn thấu mọi chuyện, cho nên ta cũng phối hợp với hắn mà gật đầu.

“Nhị sư đệ gần đây hành tung bí hiểm, chẳng lẽ...”

Ta căng thẳng: “Chẳng lẽ cái gì?”.

Hoành Thanh đắc ý nói: “Chẳng lẽ được Diêm Hậu kim ốc tàng kiều[23], nuôi ở trong âm phủ?”.

[23] Kim ốc tàng kiều: Nghĩa là nhà vàng cất giấu người đẹp, thành ngữ xuất phát từ điển cố của Hán Vũ Đế. Thuở nhỏ, Hán Vũ Đế nói rằng nếu có thể lấy người chị họ Trần A Kiều làm vợ, ông sẽ xây hẳn một tòa cung điện bằng vàng cho nàng ở. (ND)

...

Bởi vậy ta mới nói, ta với tên này không hợp nhau, tuyệt đối là có nguyên do của nó.

Hoành Thanh ca ngợi cảnh vật ở Địa Tâm hồ làm say mê lòng người, cầu và nước hồ như hòa làm một. Dưới yêu cầu mãnh liệt của Hoành Thanh, chúng ta vừa đi dạo dọc theo chiếc cầu, Hoành Thanh vừa kể lại kết quả do thám tại phủ Diêm Vương.

Kết quả đương nhiên là chẳng có kết quả gì cả, nhưng lần đi này cũng không hoàn toàn uổng phí. Ít nhất cũng biết được lai lịch của Ngọc Lam Già Vương.

Quả thật không nên nhìn người đoán tướng, Ngọc Lam Già Vương bề ngoài ngọc thụ lâm phong[24], nhưng thân thể thật sự lại là Cửu Âm Bạch Cốt nhờ ngâm trong đầm sâu không đáy lạnh giá dưới địa phủ mà thành tinh.

[24] Ngọc thụ lâm phong: Bề ngoài phong độ, anh tuấn. (BTV)

Hoàn Thanh nói: “Ta đã sớm lấy một chút linh khí của Cơ Canh, vận dụng nguyên thần mà tìm kiếm trong phủ Diêm Vương nhưng không có kết quả gì. Tuy nhiên muội có biết lần này ta tìm được thứ gì không?”.

Bản tiên cô dâu phải con giun trong bụng hắc, đương nhiên là không biết. Chắc Hoàn Thanh thấy ta tỏ ra không hứng thú cho lắm thì mới buồn bã vuốt mũi. Sau đó tiếp tục mặt dày tự biên tự diễn.

Là Đằng Hồ.

Về mặt ta lộ rõ vẻ kinh ngạc đúng như ý muốn của hắc.

Cho dù ta có ngu ngốc thế nào đi chăng nữa cũng không thể không biết Đằng Hồ. Từ thời xa xưa, khi Nữ Oa, vị nữ thần sáng tạo nên thế giới này, tạo ra bầu trời và các sinh linh, người lại phát hiện ra bản tính của đa số chúng sinh linh đều rất hung dữ tàn bạo, để không phá hỏng thế cân bằng của thiên địa thái cực, người đã đúc ra một cái bình bằng đồng đen có thể tịnh hóa[25] khí chất hung tàn. Sự luyện hóa của chiếc bình Vọng Tịch có thể khiến những loại như yêu, thú và ma vật tàn bạo tan biến, giúp duy trì sự hài hòa của đại địa.

[25] Tịnh hóa: Làm trong sạch. (ND)

Vật này vừa xuất hiện đã đẩy lên sự hoang mang cực độ tại ma giới. Thiên duyên kỳ ngộ, trong một trận ác chiến giữa thần và ma, ma vương Đằng Vưu may mắn thoát khỏi chiếc bình luyện yêu, lại còn nhìn thấu được sự huyền bí trong chiếc bình. Không lâu sau đó, hắc ôm lòng thù hận đối với chư thần, mô phỏng theo chiếc bình luyện yêu mà đúc ra một chiếc bình đồng đen khác, còn lấy tên mình đặt cho nó, gọi là Đằng Hồ.

Tà vật này có sức mạnh gần như ngang bằng với chiếc bình luyện yêu. Điểm khác nhau là, thứ mà chiếc bình luyện yêu luyện hóa là yêu ma tà vật, còn thứ mà Đằng Hồ luyện hóa là tất cả mọi thứ, bất luận là chính hay tà.

Từ đó về sau, không biết bao nhiêu vị thượng cổ thần linh mất mạng trong Đằng Hồ, mãi tới khi chiếc bình đó mất tích.

Hoàn Thanh nói: “Ta tìm kiếm một vòng quanh phủ Diêm Vương nhưng không thấy tăm tích của Cơ Canh. Chỉ cần nghĩ qua cũng chắc được tám, chín phần là Cơ Canh bị Ngọc Lam Già Vương giấu trong chiếc bình kia rồi”.

Lúc này, trên không trung vang lên một tiếng thét lớn.

Ta đang phân tâm suy nghĩ làm thế nào để khuyên Hoàn Thanh ở lại âm phủ, còn ta trở về nhân gian, hay là dùng chiêu “không từ mà biệt”? Một tiếng sét vang lên đúng vào lúc ta đang nãy ra suy nghĩ ấy. Bốn bề truyền đến tiếng hét thất thanh sợ hãi, cuồng phong bắt đầu nổi lên, đèn lồng mẫu đơn lay động dữ dội. Thân thể ta cũng nghiêng ngã theo sự rung lắc của trụ cầu, sau đó liền bị kéo ngã vào một vòng tay ấm áp.

Hoàn Thanh ân cần: “Cẩn thận kéo ngã xuống hồ”. Nhưng mà sự quan tâm này cũng nguy hiểm quá, ta im lặng chốc lát rồi thành khẩn nói: “Thành cầu xung quanh đúc bằng tinh thạch, cũng được xem như khá chắc chắn, đa tạ Đại sư huynh quan tâm. Huynh mau buông tay ra đi”.

Hoàn Thanh chỉ về phía xa, để ta nhìn chỗ mây đen cuộn cuộn trên bầu trời.

Bên trong vòng xoáy đó, hai lá cờ quỷ màu trắng đang bay phất phới, một âm thanh giống hệt như tiếng sấm lúc đầu thét lên: “Bắc Âm Phong Đô Đại Đế giá đáo, Ngọc Lam Già Vương còn không mau nghênh tiếp!”.

Hoàn Thanh kéo cổ tay ta: “Đi, chúng ta đi xem náo nhiệt”.

Hắc dẫn ta dừng buông tay, sau đó đọc thần chú ẩn thân, bay thẳng tới chỗ phát ra tiếng nói.

Đến khi bay lên trên mây, ta thấy được trong những đám mây đen cuộn cuộn đó có một đội xa giá, một vị đế quân mặt đen đang ngồi nghiêm nghị ở phía trước, hắt đầu đội mũ miện, tay cầm ngọc khuê[26], trông khí thế có lẽ còn lớn hơn Ngọc Lam Già Vương mấy phần. Hoàn Thanh nhỏ tiếng nói với ta: “Bắc Âm Phong Đô Đại Đế chính là người đứng đầu địa phủ, đáng vẻ hung hãn thế kia, không biết là đến vì việc gì?”.

[26] Ngọc khuê: Dụng cụ bằng ngọc được dùng trong nghi lễ của vua chúa thời xưa, trên nhọn dưới vuông. (ND)

Vừa nói dứt lời đã có một đội nhân mã rẽ mây tiến đến.

Hai người đi đầu chính là Ngọc Lam Già Vương mang mặt nạ quỷ và Nữ Na đã thay sang trang phục hoa lệ của Diêm Hậu.

Bắc Âm Phong Đô Đại Đế quả nhiên là đến để hỏi tội. Ngọc Lam Già Vương và những người khác định khấu đầu hành lễ, còn chưa kịp quỳ xuống cho hoàng đế nghe hắt trách mắng: “Ngọc Lam Già Vương, người đã biết tội của mình chưa?”.

Nếu như ta là Ngọc Lam Già Vương, ngay tức khắc đầu óc sẽ vô cùng hoang mang, bởi vì những việc xấu do tên này làm quả thật quá nhiều. Chỉ đơn giản những việc mà bản tiên cô biết như: thê tử cũng là do đi cướp về; đã mang trong người thượng cổ tà vật Đằng Hồ khiến lòng người sợ hãi, lại còn đồ mất thêm muốn Cơ Canh kiểm. Những việc dơ bẩn khác mà ta chưa biết chắc chắn không ít. Bởi vậy, ta thật sự rất khâm phục vẻ dũng mãnh của vị Diêm Vương này.

Giọng nói của Ngọc Lam Già Vương chẳng hề có chút thay đổi: “Xin Đế quân chỉ rõ”.

Bắc Âm Phong Đô Đại Đế lạnh lùng hừ một tiếng, ném thẳng một xấp văn thư vào đầu Ngọc Lam Già Vương. Phẩm cấp của Ngọc Lam Già Vương tuy nhỏ hơn hắt một bậc, nhưng hành động đó lại chẳng chút khách khí, điều này chứng tỏ hắt đang tức giận cực độ. Ngay cả Hoàn Thanh bên cạnh ta cũng lộ ra vẻ mặt khó hiểu. Ngọc Lam Già Vương lại như thể không cảm thấy gì, vẫn bình thản lật xem hết một lượt, sau đó bình tĩnh đáp: “Đây chính là án tích[27] về quỷ hồn vô cơ mất tích trong mấy ngày gần đây tại những nơi do các vị phủ quân khác cai quản, trong phủ của thần cũng có việc này xảy ra, đang định chỉnh lý lại toàn bộ công văn rồi mới bẩm báo lên Đế quân, nếu Đế quân trách tội thần không làm tròn chức trách, thần xin lĩnh phạt”.

[27] Án tích: Giấy tờ về vụ án. (ND)

“Người có biết bao nhiêu tử hồn ấy đã đi đâu không?”

“Thần không biết.”

“Đại kiếp lệ khí của mấy ngàn năm trước, người đã từng nghe qua chưa?”

Ngọc Lam Già Vương đáp: “Dạ rồi”.

Bản tiên cô lập tức đồng tai nghe. Đại Đế ngồi trên ngự liễn[28] nghiêm giọng nói: “Những tử hồn này đã bị luồng lệ khí đó hút đi rồi. Thu lấy oán khí của tử hồn sẽ tăng thêm sức mạnh cho lệ khí, nhanh chóng đạt tới thời điểm lệ khí hóa thân thành ma quân. Một khi ma quân xuất thế sẽ gây ra đại kiếp của thiên địa, cho dù là thiên giới, địa giới hay nhân giới đều phải đồng tâm hiệp lực cùng chống lại ma vương. Nhưng hôm nay trước mặt Thiên Đế, bản vương đã phải chịu trách mắng, địa phủ ta có kẻ to gan lớn mật vọng tưởng cướp đoạt binh khí của các vị thần tiên, ngăn cản đại kế trừ ma”.

[28] Ngự liễn: Xe của vua chúa. (BTV)

Càng nói thanh âm càng gay gắt.

Ngọc Lam Già Vương ở phía trước ngự giá còn chưa có động tĩnh gì, khóe mắt ta đã nhìn thấy Nữ Na quỳ phía sau hắt run lên cầm cập.

“Bản vương cho người một cơ hội, nếu như tự giác giao ra pháp khí của các vị thần tiên, bản vương sẽ đến trước mặt Thiên Đế cầu xin cho người, có thể miễn được hình phạt!”

Ngọc Lam Già Vương im lặng.

“Ta hỏi người lần nữa, người có giao ra không?”

Vẫn im lặng.

Bắc Âm Phong Đô Đại Đế tức đến trợn mắt vĩnh râu: “Người đâu, áp giải hần tới Tứ Điện cho ta, ngục xối nước sôi đang chờ hầu hạ!”. Đại Đế cười lạnh: “Tất cả các khổ hình của địa ngục nhiều như thế, đổ thuốc độc, tro than lấp miệng, khứa vai lột da, cắt gân lóc xương, ta không tin, không có thứ nào có thể khiến người nhận tội”.

Ngọc Lam Già Vương giống như tượng gỗ bị sai dịch của âm phủ bắt lấy.

Phản ứng của Ngọc Lam Già Vương quả thật ngoài dự đoán của ta. Ta ngăn người nhìn hần, điều kỳ lạ là, càng nhìn bóng lưng hần càng thấy quen quen.

“Dừng tay!”, vào đúng lúc này, Nữ Na bước ra từ trong đám người: “Ta biết tông tích của pháp khí, hãy thả chàng ra!”.

Ngọc Lam Già Vương nhìn Nữ Na một cái, nhưng vẫn không tỏ ý gì. Bắc Âm Phong Đô Đại Đế ra lệnh cho hai vị phán quan bên mình cùng Nữ Na xuống khỏi đám mây. Ấng chừng sau thời gian khoảng hai nén hương, Nữ Na đã quay trở lại, trên tay còn cầm một thanh kiếm dài hình rắn phát ra hàn quang. Lúc này, trong đầu ta toàn là sương mù, không biết nên nói gì mới tốt. Bởi vì thanh kiếm đó quả thật là thứ mà mấy năm trước ta đã đem cầm cổ, pháp thân của Cơ Canh.

Bắc Âm Phong Đô Đại Đế nhận lấy thanh kiếm, xem xét tỉ mỉ hồi lâu, đột nhiên thần sắc nghiêm khắc: “Nhận lấy!”.

Không chỉ bản tiên cô sững sờ mà ngay cả bản thân Nữ Na cũng giật mình kinh sợ, khỏn tiên sách[29]bất ngờ bay đến, một vòng hai vòng, trối chặt ả lại.

[29] Khỏn tiên sách: Dây tiên dùng để trối. (ND)

8.

Bắc Âm Phong Đô Đại Đế khuôn mặt đen sì bay xuống từ trên ngự liễn, ôn hòa chấp tay nói với Ngọc Lam Già Vương: “Vừa nãy đã đắc tội với Đế quân rồi!”. Đối phương vô cùng lễ độ, lúc này giọng nói cũng trong trẻo, không còn ồ ồ nữa: “Bắc Âm Phong Đô Đại Đế ra tay tương trợ, hà tất phải khách khí như vậy. Hôm nào ngài tới tầng thứ ba thiên giới nhất định phải đến Thanh Liên phủ uống trà đàm đạo đấy”.

Bắc Âm Phong Đô Đại Đế cười, liên thanh nói “Chắc chắn là thế”, rồi đưa Cơ Canh kiếm đang cầm trên tay qua cho Ngọc Lam Già Vương đứng trước mặt.

Lúc này mà chúng ta còn không nhận ra Ngọc Lam Già Vương này là ai thì chúng ta chính là con heo.

Đế quân mặc y phục của Ngọc Lam Già Vương bước đến trước mặt Nữ Na. Ánh mắt Nữ Na lúc này rất thống khổ, không còn chút khí chất thanh cao nhã nhặn nào. Quả đúng là bộ dạng tan nát cõi lòng.

26. Chương 26

Ả lộ vẻ sầu thảm nói: “Linh dược được điều chế từ canh Mạnh Bà và Mạn Đà La có thể khiến thần tiên cũng mất đi lý trí. Cho nên, tất cả đều là chàng lừa gạt thiếp, toàn bộ đều do chàng lừa thiếp, chàng căn bản không hề trúng kế của thiếp, cũng không uống linh dược kia, vậy mà lại giả ngây giả dại để lừa thiếp”.

“Nhìn thấy có một nữ nhân bị chàng đùa bỡn xoay vòng vòng như vậy, buồn cười lắm đúng không?”

Ngay cả bản tiên cô là người ngoài cuộc mà nghe như vậy cũng thấy có chút cảm thông.

Đế quân lạnh lùng nói: “Tuy người đã quá cố chấp vào những vọng tưởng vô căn cứ, cũng đã sử dụng mưu kế không nên dùng trước, thế nhưng những cách mà bản quân dùng để đối phó với người cũng chẳng quang minh chính đại gì, cho nên lần này coi như bản quân nợ người”.

Thần sắc Nữ Na cực kỳ kích động: “Ha ha, vọng tưởng vô căn cứ? Cái gì là vọng tưởng vô căn cứ? Rốt cuộc là ai đã đứng trước động phủ của thiếp thổ tiêu ba ngày ba đêm, khiến thiếp biết được tư vị của ái tình? Đế quân, cái chàng thiếu thiếp đầu phải chỉ là một món nợ?”.

Dưới lớp mặt nạ, Đế quân cực kỳ lạnh lùng, nhưng không phải bộ dạng lạnh như băng thường ngày, mà giống như đang nhớ lại chuyện gì đó trong quá khứ.

Ta rất hy vọng lúc này y mở miệng phản bác lời ả, nhưng y không làm thế. Tay chân ta bắt đầu lạnh toát.

Giữa Đế quân và nữ tử này, đích thực từng có một đoạn tình.

Nữ Na từng nói rằng Đế quân vì ả mà thổ tiêu ba ngày ba đêm, chuyện này là có thực, không phải ả bịa chuyện gạt ta.

Ta nhìn mà sững người, cảm thấy bản thân thật đáng cười. Tình cảnh trước mắt, một người đang vô cùng đau khổ, một người thì im lặng hồi lâu, dường như có muôn ngàn hồi ức, trong lòng có bao dằn vặt. Nếu là ta, nhất định ta cũng sẽ suy nghĩ đắn đo, thổ bùng lên ngọn tình xưa.

Cuối cùng, Đế quân mở miệng nói: “Vốn là bản quân có lỗi với người. Đông Hoa thần nữ, người tự ý hạ phạm đã lâu, Thiên Hậu nương nương rất nhớ mong người. Hy vọng sau khi người trở lại thiên giới đoạn tuyệt những chuyện trước kia, đừng nên đã sai lại càng sai hơn. Những chuyện tại phạm trần, bản quân sẽ thay người cầu xin trước mặt Thiên Đế”.

Nói xong, Đế quân quay lưng định bỏ đi, bỗng nghe thấy tiếng khóc oa oa, Nữ Na mặc áo đỏ đang chạy lại, nhào tới muốn bám lấy mẫu thân của nó. Nhưng Đế quân giơ tay tạo một luồng ánh sáng vàng kim, Nữ Na đang khóc sụt sùi liền hóa thành chiếc lược gỗ đào, yên lặng nằm gọn trong bàn tay của Đế quân.

Trong mắt Nữ Na lóe lên sự sợ hãi: “Trả nó lại cho ta!”.

Đế quân nói: “Vật này vốn không phải là của người”, ngón tay kẹp lấy, bẻ gãy chiếc lược thành hai đoạn rồi vứt thẳng chiếc lược từ trên mây xuống dưới. Sau đó, y quay lại phía Bắc Âm Phong Đô Đại Đế đang tỏ ra lúng túng vì từ này đến giờ nghe được không ít chuyện riêng của người khác mà nói: “Vậy làm phiền Phong Đô Đại Đế đưa Đông Hoa thần nữ trở lại thiên đình”.

Bắc Âm Phong Đô Đại Đế liên thanh đồng ý, sai người trông coi Nữ Na rồi bước lên ngự liễn, cưỡi mây mà đi.

Ánh mắt trước lúc đi của Nữ Na khiến cho ai cũng phải rùng mình. ả nói: “Đế quân, người tuyệt tình như vậy, ta nhất định sẽ khiến người phải hối hận”.

Họ vừa đi, Đế quân liền chuyển mắt đến chỗ chúng ta, lãnh đạm nói: “Còn muốn xem đến khi nào nữa? Mau ra đi”.

Hoàn Thanh thu lại chú ẩn thân, cười mỉm kéo ta bước ra. Lúc này chúng ta đang ở trên không, ta không muốn ngã xuống dưới nên không thể không dựa vào sức mạnh của Hoàn Thanh mà bước đi trên mây, đương nhiên phải nắm thật chặt tay hắn, không dám buông, cũng chẳng kì kèo chuyện có rút tay ra hay không nữa.

Nhưng khi ánh mắt Đế quân quét qua, ta vẫn bắt giác cúi đầu.

Hoàn Thanh tắc lưỡi nói: “Vận đào hoa của Nhị sư đệ quả thật khiến người khác phải ngưỡng mộ, dạy cho Đại sư huynh vài chiêu được không?”. Đôi mắt Đế quân dưới lớp mặt nạ lóe lên màn sương lạnh, y xoay chuôi kiếm một vòng, mũi kiếm suýt chút nữa đã vạch một đường trên mặt Hoàn Thanh. Y giơ tay đưa thanh kiếm cho ta, dường như y rất mệt mỏi, nhưng lại không nói gì.

Sau đó ta mới dần hiểu được những vướng mắc giữa Đế quân và Nữ Na trong thời gian gần đây. Sau khi ta thấu hiểu mọi chuyện, nói tóm lại sự việc đại khái là như thế này: Giữa Đế quân và Nữ Na đích thực đã từng có một đoạn tình. Sau đó không biết vì chuyện gì, hai người rời xa nhau. Trong khi xa cách, Nữ Na thỉnh thoảng đến âm phủ dạo chơi, sau đó lọt vào tầm mắt của Ngọc Lam Già Vương, bị cưỡng đoạt về làm Diêm Hậu. Nữ Na vẫn tưởng nhớ đến Đế quân nên luôn không cam tâm. Một lần nhân cơ hội Ngọc Lam Già Vương đang ngà ngà say, Nữ Na liền hạ độc rồi giam hắn vào trong bảo vật Đằng Hồ. Vị Ngọc Lam

Già Vương hy sinh oanh liệt trong chuyện phong lưu trai gái kia, e là hiện giờ đã bị Đàng Hồ luyện hóa thành một bãi máu.

Nguồn ebooks: .luv-ebook

Sau đó, Nữ Na tìm đến chỗ Đế quân, khóc lóc kể lể những việc bi thảm mà mình đã gặp phải, rồi dùng Cơ Canh làm mối cầu, trao đổi bằng việc Đế quân giải cứu ả ra khỏi địa phủ, và từng bước dẫn dụ Đế quân đến địa phủ.

Nhưng tất cả những điều mà ả nói chỉ là giả dối, mục đích thật sự của ả chính là muốn Đế quân ở lại âm phủ, tiếp tục cùng ả làm đôi uyên ương, ân ái mặn nồng.

Thế nhưng, điều không thể ngờ tới là, bao nhiêu năm trôi qua, Đế quân đã thay lòng đổi dạ, không còn chút tình ý nào với Nữ Na nữa.

Làm thế nào để người trong lòng mình ở lại? Nữ Na đã nghĩ ra một cách rất độc ác. Trước lúc qua sông, ả đã lên bỏ thêm mật hoa Mạn Đà La vào chén canh Mạnh Bà mà Đế quân uống, ý đồ làm mê hoặc tâm tính của y, để từ nay về sau trong lòng y sẽ chỉ có mình ả, làm mọi điều ả muốn. Nhưng không biết vì sao, Đế quân lại biết rõ gian kế của ả, còn tương kế tựu kế, giả vờ như bị mê được khổng chế. Nữ Na quả nhiên vô cùng mừng rỡ, vừa đến âm phủ, liền cho Đế quân ăn mặc giống hệt Ngọc Lam Già Vương và nhận được sự thần phục của thần dân. Nhưng trên thực tế, người thao túng lại chính là ả.

Còn Đế quân, trong thời gian ngắn cũng đã tìm ra được tung tích của Cơ Canh kiếm, đồng thời biết rằng, muốn lấy được Cơ Canh ra khỏi phong ấn của Đàng Hồ, nhất định phải có được khẩu quyết^[30] để mở chiếc bình yêu. Ngọc Lam Già Vương thật sự đã chết, bây giờ chỉ còn mỗi mình Nữ Na biết được khẩu quyết này.

[30] Khẩu quyết: Thần chú. (ND)

Do đó, Đế quân mới cùng Bắc Âm Phong Đô Đại Đế liên hợp diễn màn kịch này.

Phải cùng với tình nhân cũ đấu đá, mưu tính hại nhau như vậy, kể ra cũng quá mức đau thương. Cho nên, sau chuyện ấy, Đế quân mới tỏ ra mệt mỏi khó chịu như thế.

Khi đó ta cũng không suy nghĩ được nhiều như vậy, nhưng nhìn thấy bộ dạng buồn phiền của Đế quân, trong phút chốc ta cũng đa sầu đa cảm mà thấy đau đớn trong lòng. Không biết thương cho Đế quân, hay là đau lòng cho chính mình.

Lại nghĩ đến, Đế quân cùng Nữ Na ở âm phủ sớm tối bên nhau trong hai ngày. Về tình cảm, không biết có phải tình cũ lại cháy hay không? Về thân thể, liệu có từng cá nước giao hoan? Ta cứ nghĩ mãi mà đau cả đầu.

Cho nên, khi ta tiếp nhận thanh kiếm, tâm trí lại không hề đặt vào nó, một cơn rung động mãnh liệt từ tay cầm thanh kiếm truyền đến, ta sợ tới mức suýt chút nữa thì buông tay.

Trên không trung hiện ra khuôn mặt vui mừng hơn hở của Cơ Canh: “Ta tự do rồi! Đa tạ Đế quân, đa tạ cô cô!”. Nói xong, nó hóa thành tia sáng bạc, tiếp theo vang lên một tiếng thanh thủy như khi tra kiếm vào bao. Cơ Canh kiếm đã nằm gọn trong vỏ kiếm, không hề có chút hư tổn nào.

Ánh mắt của hai người trước mặt đều tập trung trên người ta, Hoàn Thanh từ tốn hỏi: “Sư muội, ta hay là y?”.

Ta nhất thời chưa phản ứng kịp, lại nghe Hoàn Thanh tiếp tục nói: “Cơ Canh kiếm đã được tìm thấy, bây giờ là lúc nên chọn chủ nhân cho nó rồi”.

Hắn chớp mắt: “Không thể chọn đại được đâu đấy. Chuyện này rất quan trọng đối với chúng ta”.

Chương 6: Meo! Meo! Meo! Tiểu miêu đến đây!

1.

Nếu chỉ là chọn lựa thông thường thì đã dễ, chỉ cần rút thăm là xong. Thế nhưng hai vị thượng tiên trước mặt lại dùng ánh mắt vô cùng nghiêm túc để nhìn bản tiên cô, như thể Cơ Canh kiếm thuộc về người nào là việc cực kỳ quan trọng, khiến ta đột nhiên cảm thấy mình thì có tài đức gì chứ, còn thấy khó xử nữa.

Bản tiên cô từng có không ít suy nghĩ ám muội đối với Chi Liên để quân. Nên theo lý mà nói, có cái lợi gì thì phải đưa cho y đầu tiên. Chẳng qua, tên Hoàn Thanh này thường ngày toàn làm những chuyện ba lằng nhằng nên không chiếm được lòng ta, có điều, đối với sự quan tâm ngoài mặt hay là âm thầm của hắn, tuy ngoài miệng ta không nói ra, nhưng trong lòng cũng vẫn thầm mang ơn hắn. Cho nên chuyện này phải công bằng chính trực một chút, như thế mới thể hiện là bản tiên cô chí công vô tư.

Nhưng làm thế nào để công bằng, quả thật là quá thử thách bản tiên cô rồi.

Ta gượng cười: “Đại sư huynh đã nói là rất quan trọng, vậy rốt cuộc là quan trọng như thế nào, xin huynh nói rõ để sư muội dễ dẫn đo cân nhắc”.

Hoàn Thanh nghiêm túc lắc đầu: “Đây là ước định giữa ta và Nhị sư huynh của muội. Chúng ta cũng đã thương lượng rồi, sẽ không nói chuyện này ra trước để tránh ảnh hưởng đến quyết định của muội”, hắn chỉ vào ngực mình, “Còn quyết định như thế nào, tất cả đều phụ thuộc vào tấm lòng của muội”.

Những lời này khiến áp lực của bản tiên cô tăng thêm bội phần.

Trước đây ta từng trầm mặt nói với nhi tử: “Mặc dù mẫu thân đã hoài thai gần mười tháng, dọn từng bãi nước tiểu, từng bãi phân để nuôi con khôn lớn, quả thật không dễ dàng gì, nhưng sau này con phụng dưỡng mẫu thân thế nào, tất cả đều phụ thuộc vào tấm lòng của con”.

Tấm lòng, tấm lòng, từ này thật khiến người ta sợ hãi.

“Nếu như nhất thời không thể lựa chọn, sư muội có thể suy nghĩ kỹ rồi chọn sau.”

Ta bất giác quay qua nhìn Đế quân, thấy y nhẹ gật đầu với ta. Thế là ta mừng rỡ, không cầm lòng nổi mà lên tiếng vỗ mông ngựa[1].

[1] Vỗ mông ngựa: Chỉ việc nịnh nọt. (ND)

Ta nói: “Xưa nay, Đại sư huynh uy phong dũng mãnh, Nhị sư huynh tiên thuật cao cường, thật khó phân cao thấp... khó phân cao thấp”. Vừa nói dứt lời, Hoàn Thanh liền bĩu môi, bất mãn nhìn ta. Đế quân cũng cùng lúc bắn sang một ánh mắt lạnh sống lưng.

Hiện giờ đã quá nửa đêm, Đế quân cởi trang phục Ngọc Lam Già Vương trên người xuống rồi tất cả cùng quay trở về phủ Diêm Vương. Bắc Âm Phong Đô Đại Đế hành sự thật nhanh chóng, đã phái Diêm Vương tân nhiệm tiếp quản mọi thứ của phủ Diêm Vương. Chắc là trước đó đã dặn dò phải tiếp đãi hai vị đế quân đằng hoàng chu đáo, thế nên bản tiên cô cũng được hưởng lây.

Tuy nhiên, sự việc sau đó không thuận lợi như dự tính của ta. Mục đích của chuyến đi đến phủ Diêm Vương chính vì Đẳng Hồ, nhưng hiện giờ tà vật nguy hiểm này đã biến mất rồi.

Thiết nghĩ, cả phủ Diêm Vương, kể cả vị Diêm Vương tân nhiệm đều chẳng có gan mà cất giấu chiếc bình yêu này. Ta chắc tám, chín phần là việc Đẳng Hồ biến mất có liên quan tới Nữ Na, mà cũng chỉ có ả mới biết khẩu quyết để khai mở chiếc bình.

Đế quân hơi nhíu mày, Hoàn Thanh nói: “Đành phải thượng tấu lên Thiên Đế, tra hỏi Đông Hoa thần nữ về tông tích của chiếc bình thôi”. Đế quân gật đầu. Bản tiên cô lựa đúng lúc này mà tự nhiên đánh một cái ngáp, tỏ ý hai người họ ai về phòng nấy đi, để bản tiên cô còn nghỉ ngơi. Hai con mắt Hoàn Thanh liếc tới liếc lui, chắc lại đang có suy nghĩ quỷ quái gì nữa đây. Ta lập tức nghiêm mặt, hắn mới chịu lùi bước cùng Đế quân đi ra khỏi phòng.

Khi ta tới đóng cửa, Đế quân đang bước đến chỗ ngã rẽ bỗng dừng ngừng lại, quay đầu nhìn ta, giống như có điều gì muốn nói.

Dù thế nào đi nữa ta cũng không thể nào đóng cánh cửa này ngang mặt Đế quân như vậy được, đành phải đứng yên ở chỗ cũ, cười khan nói: “Nhị sư huynh, ngủ ngon”.

Y hơi gật đầu, thỉnh linh giơ tay lên, nhẹ nhẹ cử động ngón út.

Sợi dây vô hình cũng khiến ngón tay út ta cử động.

Thần sắc dịu dàng như vậy chưa từng xuất hiện trên khuôn mặt Đế quân.

Ta sưng người, trái tim nhỏ bé trong lồng ngực đập mạnh. Ta đóng sầm cửa lại, hồi lâu sau vẫn cảm thấy chân tay mềm nhũn, mặt nóng bừng. Chỉ là đến khi mặt hết nóng, ta lại cảm thấy bi thương.

Nghĩ kỹ nguyên nhân của nỗi bi thương này, chắc là vì cảnh ngộ của Nữ Na khiến bản tiên cô đẩy lên niềm thương cảm cho ả và cũng là cho chính mình.

Đế quân bạc bẽo như vậy, lúc nóng lúc lạnh, hôm nay thì vui vẻ, biết đâu ngày mai bản tiên cô lại giống hệt Nữ Na?

Tuy nhiên, ta lại chẳng thể nào từ chối. Ta ngồi ngẩn người trên giường, tinh thần suy sụp, lúc thì mừng vui, lúc lại bi thương. Sau khi kéo đứt ba sợi tóc, cuối cùng ta quyết định, những chuyện dằn vặt như vậy nghĩ nhiều chỉ tổ mau già, vì để gìn giữ vẻ đẹp thanh xuân, tốt hơn hết là bản tiên cô không nên nghĩ nữa.

Nằm trên giường hơn nửa canh giờ, ánh chùng ngủ thế cũng đủ rồi, ta bèn viết một mảnh giấy, để lại cùng với Cơ Canh kiểm rồi len lén chuồn đi. Trên đường có gặp vài phó dịch đang đi tuần bước lên tra hỏi, nhìn thấy lệnh bài của ta liền cho đi.

Ta đã suy nghĩ thông suốt rồi, ta chẳng có chút pháp thuật nào, muốn ta cùng họ đi giết Ma Vương chẳng khác nào lấy tính mạng nhỏ bé của ta ra chơi.

Trên thiên giới có hàng ngàn hàng vạn thần tiên giỏi, đều có thể tùy tiện bắt đại một người thay thế mạnh hơn ta gấp bội.

Nếu đã quyết định làm con rùa rút đầu thì thôi cứ dứt khoát làm con rùa cho triệt để luôn, vấn đề Cơ Canh thuộc về ai thì cứ để người thế chân ta phiền não. Bản tiên cô đã tính toán cả rồi, len chuồn khỏi âm phủ, sau đó về đất nhĩ tử đi rồi tìm một tam hợp viện[2] nho nhỏ có phong cảnh tuyệt đẹp và ở đó nuôi con đường già.

[2] Tam hợp viện: Một kiểu nhà truyền thống của nông thôn Trung Quốc, ba phía là nhà, ở giữa là sân, phía trước là tường ngăn. (ND)

Còn về vấn đề tương tự Đế quân... Ta thở dài buồn bã. Dù gì ta cũng đã nhớ nhung y vài năm nay, thôi thì về sau vẫn cứ tiếp tục nhớ nhung Đế quân như vậy là được.

Tất cả những gì xảy ra ở âm phủ chỉ là phù phiếm hư vô, ta cảm đèn lồng, bởi vì không muốn lại bị tên quỷ lái đồ tham lam kia vợ vết nữa, thế nên ta liền đi đường vòng qua cầu Nại Hà. Nhật Du thần và Dạ Du thần canh giữ tại cầu thấy ta liền dò xét ta từ đầu đến chân. Ta chìa ra tám thẻ bài: “Diêm Vương tân nhiệm sai ta xuất phủ mua chút đồ”. Hai vị quan sai cuối cùng cũng cho ta qua.

Dưới cầu Nại Hà, máu đỏ tươi chảy cuộn cuộn, tựa như có vô số ma quỷ đang gào thét dữ tợn.

Hoa Bi Ngạn mọc đầy hai bên bờ, nở mãi không tàn, diễm lệ mà thê lương.

Ba chữ to màu đỏ tươi “Tam Sinh thạch” xuất hiện trước mắt ta, ta bất giác dừng chân, sau đó lại không thể kiềm chế bản thân mà bước qua đó.

Lúc bình thường vào thời khắc như thế này, trước tảng đá luôn có tốp năm tốp ba quỷ hồn đứng đó hoặc khóc hoặc cười, nhưng hôm nay lại vô cùng yên ắng. Phía trước tảng đá chỉ có một bóng người mặc áo đen đứng lẻ loi, giống như vì nhìn thấy chuyện kiếp trước của mình mà trở nên mê muội. Sự tĩnh mịch này rất hợp với tâm trạng của ta, ta không nghĩ nhiều mà bước qua bên đó, nhìn hai bên đều không trông thấy Tam Sinh lão nhân đáng lẽ phải đứng đây trông coi phiên đá đầu cả.

Ta gọi vài tiếng, bóng đen nghe thấy nên quay lại nhìn ta, trong chớp mắt trái tim ta đập mạnh, bởi vì theo ánh mắt ấy, một cảm giác khó chịu đập thẳng vào linh hồn ta. Ta vội vàng trấn tĩnh tinh thần. Lúc này trong góc bóng vang lên tiếng nói run rẩy của một lão nhân: “Muốn xem chuyện kiếp trước, kiếp này hay kiếp sau, chỉ cần tập trung tinh thần, đọc thâm sinh thần bát tự[3] của mình vào kiếp đó là được, mỗi lần xin trả mười lượng bạc”.

[3] Sinh thần bát tự: Giờ, ngày, tháng, năm sinh theo Thiên can và Địa chi. (ND)

Ta móc ngân lượng ra rồi ném lên bàn. Một giọng nói âm trầm mà chói tai vang lên: “Trông người không giống quỷ, cũng chẳng giống người”.

Thì ra bóng đèn kia mở miệng nói. Ta nhú mồm, thanh âm chẳng phải nam chẳng phải nữ này lại khiến ta có cảm giác khó chịu. Ta chỉ nhẹ gật đầu với hắn rồi đứng phía trước tảng Tam Sinh thạch cao lớn, phía trên có khắc rất nhiều ký tự phức tạp, trong phút chốc ta có chút thất thần.

Theo lý mà nói, mấy vị đế quân đã hạ phạm, nhập vào thân xác phạm trần, tại Luân Hồi ti[4] và Tam Sinh thạch ắt hẳn phải có ghi chép về họ.

[4] Luân Hồi ti: Sở quan xử lý việc luân hồi. (ND)

Cho dù ta có phải Tam sư muội của họ hay không, ta và vị nữ thượng tiên đó cùng dùng chung một thân xác là sự thật rành rành. Trong Tam Sinh thạch ta sẽ nhìn thấy những cảnh tượng như thế nào đây?

Ta cố gắng loại bỏ tất cả tạp niệm trong lòng, khép hai mắt lại.

Trong thoáng chốc, ký tự phức tạp trên Tam Sinh thạch tựa như những gợn sóng màu vàng kim khi mặt nước rung động, tất cả đều bừng lên sáng rực.

Trước mặt ta tựa như có một quyển sách cực lớn, theo tiếng gió thổi qua mà trang sách được lật mở, từng trang từng trang, khắc họa lại bao gian khổ của ngàn năm.

Nhất thời tim ta đập loạn cả lên, sau đó ta liền bước vào ảo mộng.

27. Chương 27

Trong ảo mộng, mọi vật xung quanh đều mờ ảo nhìn không rõ, trước mắt như bị bao phủ bởi một tầng sương mù. Ta đập lên đám mây ngũ sắc, bên cạnh có hai nam tử, tuy rằng bộ dạng khó phân biệt, nhưng ta lại biết rằng, đứng bên trái ta là Hồ đế của Thanh Khư – Chi Liên đế quân; còn bên phải là vua của tộc Phượng Hoàng trên Hỏa Đồng sơn – Hoành Văn đế quân.

Trên thiên giới, ta là một thượng tiên tên gọi Bích Chỉ, phẩm cấp của hai vị đế quân kia đều không cao bằng ta.

Ta đi phía trước, đối với cả hai miếng “cao da chó” phía sau đều mang theo tâm tình soi mói không hài lòng.

Nhất là Hoành Văn đế quân bên cạnh, vẻ mặt cười đùa cợt nhả khiến bản thượng tiên cực kỳ chán ghét.

Vị Chi Liên đế quân kia tuy rằng phong thái đoan chính, nhưng khuôn mặt lạnh như băng đá, phỏng chừng chẳng lúc nào nở nụ cười, nhìn y cũng khiến người ta chán ngán vô cùng.

Cảnh vật phía trước biến đổi nhanh chóng, dường như đang ở hậu viện chỗ ta ở tại Tha Nga sơn, ta vung nhẹ cánh tay cầm kiếm rồi thu về, ngọc Linh Lung nghe lệnh mà rung động, phạch một cái, đập vào mặt của đối phương, người nọ cười đùa tí tởn bắt lấy chiếc lục lạc, mặt mày hớn hớn.

Công chúa tộc Hồ đến cùng với Chi Liên đế quân là tiểu nha đầu tên Tư Đan, ả đang núp vào một góc mà trốn mắt tức giận nhìn ta.

Ta lập tức thu lại đôi ngọc Linh Lung, lạnh lùng nói: “Hoành Văn đế quân, xin người hãy tự trọng một chút”, tên này quả thực không còn gì để nói, ta cũng chẳng muốn đôi co nhiều với hắn, tạo một kết giới phía sau rồi quay đầu bỏ đi.

Lúc này chắc là mùa xuân, ta đang nằm ngủ nướng trong phòng.

Cửa phòng bỗng “cạch” một tiếng, cánh cửa mở toang, ánh nắng cũng theo đó tràn vào.

Nhóc trọc đầu lấm la lấm lét đi vào, mở ra một bức tranh: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, đệ phát hiện ra cái này trong phòng Nhị sư huynh, trông giống tỷ lắm đó!”, ta uể oải nhìn qua, trong tranh vẽ một bóng lưng đứng dưới cây hoa hạnh rực rỡ, đích thực chính là ta.

Bán Nguyệt Lão Tổ đến trước mặt chúng ta, mỉm cười: “Lần này tiên tử và hai vị đế quân đến đây, vừa vì diệt ma trừ yêu, vừa để học thêm nhiều điều. Vậy thì trước khi lệ khí xuất hiện, sao không đi đây đi đó để tôi luyện thêm?”.

Ta cười nói: “Nếu như có thể tìm thấy một bình rượu ngon, một phong cảnh đẹp như tranh vẽ, vậy thì quả thật không uống phí chuyến đi này”.

Chuyến ngao du này, chúng ta đã đi khắp đại giang nam bắc, thập thượng hồng trần.

Rượu ngon không ít, cảnh đẹp cũng rất nhiều.

Y cầm một bình rượu đi đến trước mặt ta.

“Tất cả mọi vật trên thế gian chẳng qua chỉ như chớp mắt ngàn năm, sao không vui vẻ ngay lúc này, cùng thưởng thức rượu ngon?”

Ta tán thưởng lời y nói mà gật đầu, hơi buồn lòng phòng bị trong lòng.

Lần này, ba người chúng ta uống rượu hết từ trên những đám mây rồi đến bên cạnh bờ suối, đổi đến mấy địa điểm, cuối cùng là uống say túy lúy.

Hoành Văn để quân trông thì có vẻ hiếu thắng, nhưng thực chất chỉ là gỏi thêu hoa[5]. Vừa mới uống được vài ly đã mặt đỏ tía tai, giống như mọi khi, không biết lại say bí tỉ mà lẫn đến chỗ đám mây nào rồi. Chỉ còn ta và Chi Liên để quân sắc mặt lạnh băng vẫn tiếp tục luân phiên mỗi người một ly.

[5] Gỏi thêu hoa: Ví với những người chỉ có hình dáng bên ngoài, nhưng không có tài cán gì. (ND)

Uống mãi, uống mãi, Chi Liên để quân trước mặt đã biến thành ba người.

Ta chống đầu, không biết từ lúc nào y đã tạo ra một chiếc giường bằng mây bên khe suối, lại gần gũi ta rồi nhẹ nhàng nói: “Cô cô nằm ở đây đi”.

Ta lơ mơ đáp: “Đa tạ”, nhưng lại vung tay đẩy y ra, lão đảo dựa trên chiếc giường mây nhỏ. Cảm giác bồng bênh như thể ngã vào một núi bông gòn.

Suối reo róc rách, hương hoa rừng thơm ngát.

Giống như thân thể đang ở trong một giấc mơ tươi đẹp nhất, bờ môi bỗng dưng cảm thấy trĩu nặng như có vật gì áp lên.

Ta mở to hai mắt, nhú mày, khó hiểu mà nhìn khuôn mặt nam tử đang gần trong gang tấc.

“Người làm gì đấy?”

...

Trước Tam Sinh thạch, ta kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mắt.

Chiếc giường mây với lớp sa mỏng màu tím như ẩn như hiện, một tiên nữ mặc y phục chính tề đang nằm trên đó.

Mái tóc mềm mại, đen như mực của tiên nữ gần như rủ xuống chạm đất, lộ ra vành tai và chiếc cổ trắng ngần thanh nhã, nhìn nghiêng dường như có thể thấy được lớp lông tơ mỏng trên gò má, cả vầng ánh đỏ hây hây sau khi uống say, trông bộ dạng thật mềm yếu động lòng người.

Về mặt nam tử vốn luôn lạnh lùng, nhưng giờ khắc này lại chẳng hề lạnh lùng. Y nhìn chăm chăm bóng lưng nằm nghiêng của tiên nữ, ánh mắt mang theo lửa nóng và cả sự kiềm nén.

Y dường như không thể khống chế được nữa mà từng bước đi về phía chiếc giường mây, thỉnh thoảng tỉnh rồi chạy lại bên khe suối, vốc nước hắt vào mặt, tựa như muốn làm bản thân tỉnh táo lại. Cứ làm như vậy mãi cho tới khi nửa thân trên ướt sũng, y mới chán nản ngồi trên bãi cỏ. Đôi mắt vẫn còn men say nhàn nhạt lại tiếp tục không thể khống chế mà nhìn về phía chiếc giường mây.

Bỗng nhiên, một cánh hoa rừng trắng muốt không biết từ đâu bay đến, đậu trên má tiên nữ. Tiên nữ đang nhắm mắt chìm trong giấc mộng lúc này hơi nhú mày. Nam tử như thể cuối cùng cũng có lý do để bước lại, cùng lúc y phải đi cánh hoa, đầu cũng từ ghé sát xuống.

Môi y hôn lên môi tiên nữ.

Lông mi tiên nữ khẽ rung động, nàng mở đôi mắt mơ màng: “Người làm gì thế?”.

Lông mi nam tử cũng rung nhẹ, đôi môi hơi rời ra một chút, yên lặng nhìn tiên nữ.

Trên khuôn mặt tiên nữ lộ ra vẻ mơ hồ, nàng khẽ liếm môi mình, đôi mắt nửa mở nửa khép.

“Ở đây có mùi rượu... ưm, ta vẫn chưa uống đã mà, tiếp tục cạn ly...”

Bản tiên cô đau đớn nhìn thấy tiên nữ ngốc nghếch kia giữ chặt lấy đầu nam tử, chủ động ghé sát vào mà tiếp tục “uống rượu”, kết cục của việc “tiếp tục cạn ly” là hai người quấn lấy nhau trên chiếc giường mây, từng lớp y phục bị cởi xuống.

Đôi môi mềm mại tan vào làn da nóng bỏng.

Nam tử nâng ột cẳng chân của tiên nữ lên, khuôn mặt vì phải kiềm chế khổ sở mà đỏ rực nhảu nhó: “Cô cô... Bích Nhi... Bích Nhi...”

Sắc mặt ta lúc xanh lúc trắng, thật sự không có đủ dũng khí để tiếp tục xem.

Đúng vậy, tiên nữ trong đó, hai mắt to to, chiếc cằm thon thon, đích thị là dáng vẻ lúc trước của bản tiên cô.

Vị Bích Chỉ thượng tiên trông thì thông minh lanh lợi nhưng thực tế lại ngốc nghếch đến mức khiến ta đắm ngực giậm chân khi biết nàng đích thực là mình.

Nhưng tại sao những chuyện này ta lại chẳng hề nhớ chút gì, sau đó sao ta lại biến thành dáng vẻ như thế này?

“Họ đều bị ta dọa chạy hết rồi, ngươi lại chẳng sợ ta chút nào”, bên tai lại vang lên tiếng nói chói tai.

Ta hốt hoảng nhìn lại bóng đen bên cạnh đã đi thêm một bước gần ta, cảm giác khó chịu lại ập đến.

“Ngươi không phải là yêu cũng chẳng phải là người, ta biết ngươi là gì rồi, ngươi là tiên”, giọng nói lạnh như băng cất lên.

Ta nghe thấy âm thanh hít sâu của Tam Sinh lão nhân, bóng đen thổi một luồng sương đen đến chỗ lão, lão nhân phát ra một tiếng “hự”, sau đó liền im ắng hẳn. Lúc ta hiểu ra chuyện bất thường, tay chân đã bị sương đen trói chặt. Ta ngạc nhiên phát hiện tinh khí trên người giống như dòng nước xiết chỉ trong phút chốc đã bị rút hết ra, mềm oặt ngã trên mặt đất.

“Tốt lắm, ta đang cần một thân xác, cũng cần tinh khí của một vị thần tiên để nuôi dưỡng nguyên thần của mình, ngươi rất thích hợp.”

Tinh thần ta uể oải, không còn chút sức lực, ta phát giác ra thân thể mình đang nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng chỉ bằng một cuộn bông nhỏ. Bóng đen nọ phát ra một luồng ánh sáng xanh, hóa thành hình dáng của ta, rồi nhìn ta đầy âm hiểm.

Ta muốn mở miệng nói chuyện, nhưng thanh âm phát ra chỉ là một tiếng “meo meo”.

“Cực kỳ ngoan, tốt lắm. Hình như có người đến rồi, chúng ta cứ nấp ở bụi hoa đằng kia trước đi”, nói xong, tên yêu quái biến thành hình dáng của ta ôm ta lên, chớp mắt đã biến vào chỗ bóng râm.

Ta mở miệng, phí công phát ra một tiếng “meo meo”.

3.

Một nam tử bước đến, thân mặc bạch bào, khuôn mặt lạnh băng.

Vừa nhìn thấy người này, ta liền kích động “meo” lên một tiếng, thân thể xoay tới xoay lui, nhanh chóng nhảy từ trên người của yêu quái xuống, xông tới trước mặt người đó, cố sức mở miệng thật to, kêu lên thảm thiết: “Meo meo”.

Đế quân ngừng bước, chau mày, tay áo phất nhẹ tạo thành một cơn gió thổi bay ta ra.

Ta cảm thấy cái bụng tròn vo của mình lăn năm, sáu vòng trên mặt đất, bụi đất bám đầy mặt. Nhưng ta lại nhanh chóng đứng dậy nhào qua, tiếp tục cản trước mặt Đế quân, lớn tiếng kêu lên. Ta phát hiện ra hế

mình vừa kích động, hai chân trước liền bắt giắc cào lung tung, trước mặt đất cát bụi bay mù, ta đã đào hai cái lỗ nhỏ trước mặt Đế quân.

Chắc là Đế quân cũng bắt đầu cảm thấy kỳ lạ, sao tự dưng có một con tiểu miêu chạy đến trước mặt y, đã vậy còn bám chặt không buông, ánh mắt mê lương, luôn miệng kêu “meo meo”, giống hệt như tìm thấy người thân sau nhiều năm thất tán. Có điều, tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ cao quý nào có quan hệ thân thích gì với một con mèo tầm thường, cho nên Đế quân tiện tay búng ra một điểm sáng bắn ta đi chỗ khác.

Tu ử rũ ngồi chồm hổm một bên, đau thương buồn bã nhìn Đế quân.

Đế quân bước đến trước Tam Sinh thạch, trầm mặc trong chốc lát rồi từ từ nhắm mắt.

Ta bỗng phát hiện ra thần thức của mình còn lưu lại trong Tam Sinh thạch, vẫn chưa thu về.

Yêu quái đứng trong bóng râm đang nhàn nhã quan sát chúng ta, nhưng ta cũng chẳng còn cách nào khác. Tình hình đã xấu đến không thể xấu hơn được nữa, thôi thì cứ thoải mái nghỉ thoáng một chút, làm một con quỷ thông suốt mọi chuyện. Bản tiên cô tự thương hại cho bản thân mình mà “meo” một tiếng, tiếp tục tập trung tinh thần, tiến vào Tam Sinh thạch.

Sắc trời trong xanh, từng đám mây trắng lững thững trôi, tiên nữ ngồi trên mây, vẻ mặt giận dữ.

Dưới cây tùng cạnh khe nước, một tiên nam đang bị trói gô lại bằng một sợi dây nhỏ màu vàng kim.

Một lúc lâu sau.

Tiên nam mới mở miệng: “Cô cô, tộc Hồ tuy không cao quý bằng những người vừa sinh ra đã là thần tiên, nhưng ta là vua của tộc Hồ, kể ra cũng không phải là hạng bần hàn”.

“Trong động phủ tại Thanh Khuư cũng có vàng bạc tơ lụa, tuy không giàu có đông đúc, lưu truyền mười đời tôn tử như ở Đông Hải long cung, nhưng để sống sung túc thì cũng không thành vấn đề. Nếu người ở động phủ Thanh Khuư không quen thì ta vẫn còn Thanh Liên phủ ở tầng thứ ba thiên giới, tu sửa lại một chút thì cũng thoải mái lắm.”

“Ta chỉ có một muội muội, tính tình hơi bướng bỉnh, nếu như cô cô không thích thì đừng để ý đến nó là được. Ngoài ra, còn có các trưởng lão và gia quyến trong tộc, mấy người này cũng dễ nói chuyện...”

Tiên nam nhỏ giọng kể ra xuất thân và gia tộc của mình, cuối cùng chậm rãi nói: “Cô cô thấy ta thế nào?”.

“Câm miệng!”, lúc lâu sau từ trên mây truyền đến một tiếng quát giận dữ.

Ngày thứ nhất đã trôi qua như vậy.

Ngày thứ hai, tiên nam vẫn bị trói dưới đất, tiên nữ vẫn nằm trên mây.

Sự việc đã rơi vào thế cục bế tắc, tiên tử không cam tâm dễ dàng tha cho tiên nam như vậy, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra được biện pháp trừng trị.

Trên mặt tiên nữ lộ ra thần sắc mệt mỏi, không biết đã nằm ngủ trên mây được bao lâu.

Một trận gió thổi đến mang theo khí lạnh, tiên nam ở dưới đất hơi cử động, đọc thần chú hóa ra một chiếc áo bào mỏng, nhẹ nhàng phủ lên người tiên nữ.

Một cơn gió nữa thổi qua, trên không trung bắt đầu xuất hiện mưa bụi ẩm ướt.

Tiên nam dưới mặt đất lại cử động, một chiếc ô mây bát bảo xuất hiện che trên đầu tiên nữ.

Lúc sau, một chú chim rừng ngậm hai nhánh quả đại màu đỏ đặt trên đám mây.

Nhưng tiếng chú chim nhỏ vỗ cánh đã khiến cho tiên nữ thức giấc. Khắc sau đó, ô mây, áo bào, quả đại, tất cả đều bị ném trả vào mặt vào đầu tiên nam.

Ngày thứ ba.

Cuối cùng Hoàn Thanh vừa tỉnh khỏi cơn say cũng mò đến.

Hắn thấy dáng vẻ Đế quân nhếch nhác trên mặt đất, lúc đầu kinh ngạc, sau đó thì cười ha hả sảng khoái.

“Đệ đang làm cái gì thế? Ha ha ha, đây chẳng qua chỉ là một phép thuật nho nhỏ, sao có thể trói đệ ở đây được? Thì ra Nhị sư đệ thích bị như vậy.”

Hắn nhìn tới nhìn lui: “Tam sư muội đâu? Tam sư muội đi đâu rồi?”.

Tiên nữ nấp trong mây, khuôn mặt dần đỏ bừng lên.

Khi ánh mắt của tên quỷ đáng ghét dưới đất bắt đầu dò xét lên trên cao, nàng chẳng chút do dự, cười mây bỏ đi.

Không thể ở lại, không thể để người khác phát hiện ra chuyện đáng xấu hổ của mình.

Khi đó gió đông ầm ầm, cây liễu bên bờ đã bắt đầu nảy mầm. Cho tới khi mây trắng cuộn cuộn trôi trên bầu trời xanh, hoa thu tàn úa, thì bụng của tiên nữ cũng lớn dần lên.

28. Chương 28

Lúc đầu, nàng rất căm ghét thai nhi trong bụng. Nhưng một ngày nọ, nàng cảm thấy thứ nho nhỏ trong bụng mình lại nhẹ nhẹ cử động, giống như có một xúc tua mềm mại nhẹ nhàng vỗ về, một cảm xúc khác thường nảy nở trong lòng nàng.

Sắc mặt nàng càng lúc càng dịu dàng, cuối cùng trong ánh mắt đã mang theo sự thương yêu.

Tiên nữ đã đi qua rất nhiều nơi, tại núi Lao ở phương bắc, nàng đã thấy một việc chấn động lòng người.

Nàng nhìn thấy một hồ yêu đang hạ sinh, trên trời liên tiếp giáng xuống cửu đạo thiên lôi.

Cuối cùng nàng không cầm lòng được, ra tay cứu sống hồ yêu chỉ còn thoi thóp chút hơi tàn, thế nhưng hài tử trong bụng hồ yêu đã bị sấm sét đánh cho chỉ còn lại một đồng tro tàn.

Hồ yêu suy yếu ôm lấy đồng tro, gào khóc thảm thiết.

Hồ yêu nói với nàng, khi tộc Hồ sinh con, cũng đồng thời phải gánh chịu thiên kiếp. Nếu thoát khỏi cửu đạo thiên lôi, hài tử mới có thể sống sót. Cho nên mỗi lần trong tộc có người hoài thai, lúc sinh nở phải nhờ các trưởng lão trong tộc hoặc những tiên bối có pháp lực cao cường bảo hộ. Còn như hồ yêu ngày hôm nay, nếu không có thượng tiên ra tay cứu giúp, kết cục chắc chắn là mẫu tử cùng chết.

Tiên nữ đỡ cái bụng của mình, chân mày nhíu chặt.

Nàng đi đến núi Bồ Đề ở tận cùng phía nam, thỉnh giáo một địa tiên đã già đến không thể nhìn ra tuổi tác.

Bồ Đề địa tiên nói: “Tộc thú phải chịu nạn kiếp đã là lẽ trời, cho dù nhờ người tới bảo hộ cũng khó có thể an toàn tuyệt đối, cách tốt nhất chính là phong ấn pháp thân của mình lại, giả vờ mượn lấy một thân xác phàm trần để hạ sinh”.

“Tuy nhiên, cách này đi ngược với lẽ trời, đối với bản thân người thực hiện cũng có những điểm bất lợi, trước khi nguyên thần xuất ra trở lại với pháp thân, người này không chỉ bị phong ấn hết pháp lực, tất cả những chuyện trước kia cũng quên sạch, thậm chí có khi còn xuất hiện những chuyện không thể lý giải được.”

Nàng trầm ngâm suy nghĩ rồi gật đầu.

Đúng lúc đó trong thôn nọ có một nữ nhân hoài thai vừa chết, phu quân nàng ta là một kẻ bạc tình, gã dùng một cái chiếu rách cuộn lấy thi thể của nữ nhân rồi tùy ý vứt đại trên một ngọn núi hoang.

Trên ngọn núi hoang đó, nàng dùng Cơ Canh kiếm tạo một sơn động, sau đó dùng pháp lực hơn vạn năm thiết lập một kết giới vững chắc xung quanh, tiên nguyên mang theo đứa bé vẫn chưa thành hình trong bụng cùng rời khỏi thân thể, nhập vào thân xác của nữ nhân hoài thai.

Sau đó...

Chuyện sau đó, ta đều biết cả rồi.

Bởi vì ta cũng chính vào lúc này bị dày xuống trần gian, nhập vào thân xác của nữ nhân hoài thai.

Sau khi xem xong tất cả những chuyện này, đầu óc ta vô cùng hỗn loạn.

Vị tiên tử đó rõ ràng là giống hệt ta.

Thế nhưng ta chính là tiên tử trên thiên giới bị đẩy xuống trần gian nhập vào xác nàng ấy mà. Nếu như vị tiên tử kia là ta, vậy những gì ta đã gặp phải ở tầng thứ nhất thiên giới là sao? Lẽ nào chỉ là một giấc mơ?

Ta nghiêng đầu quan sát một phen, sắc mặt Đế quân vừa trắng bệch vừa khó coi.

Với những chuyện nhìn thấy trong Tam Sinh thạch, quả thật rất đáng thương.

Tâm trạng bản tiên cô cũng cực kỳ hoang mang, bàng hoàng kêu một tiếng: “Meo”.

Đế quân hơi nghiêng đầu: “Tam sư muội, sau khi muội xem hết những chuyện trước kia rồi, phải chăng sẽ không thể tha thứ cho ta được nữa?”.

Ta kích động “meo” lên một tiếng, hy vọng Đế quân chú ý đến ta. Nhưng ánh mắt của y hiển nhiên là hướng về một chỗ khác. Trong lúc ta còn đang sửng sốt, tên yêu quái chiếm lấy thân xác ta bước ra từ bụi hoa, thâm tình nói: “Sư huynh, tâm tư của muội đối với huynh vẫn y hệt như trước đây”.

Sau đó, trước mắt ta, hai người ôm chặt lấy nhau, như thể tình cảm sâu đậm không thể kiềm chế, như thể hành động xuất phát từ tận đáy lòng.

Tên yêu quái hiền dịu tựa trên vai Đế quân, âm hiểm nháy mắt với ta.

Bản tiên cô nhất thời kích động, trên mặt đất lại bị ta cào thành hai hố.

Lúc này bỗng vang lên tiếng thét dữ tợn: “Hai người đang làm gì đó?”.

4.

Hoàn Thanh chưa bao giờ uy phong凛冽 như vậy, một kiếm đã tách đôi uyển ương gối đầu vào nhau kia ra rồi.

Yêu quái đi đến trước mặt ta, bỗng ta lên.

Đế quân và Hoàn Thanh đều đồng thời nhìn ta. Hoàn Thanh nói: “Ý, sư muội, con tiểu miêu này ở đâu ra thế?”.

Yêu quái cười âm hiểm bấm mạnh vào bụng ta, sau đó nhấc cổ ta lên, tứ chi của ta không thể khống chế được mà quấy đạp lung tung.

“Đáng yêu không?”

“Ồ...”, Hoàn Thanh kín đáo nói: “Nếu sư muội thích tiểu miêu tiểu cầu, bao giờ ra khỏi đây huynh sẽ tìm uội vài con thuần chủng và xinh xắn hơn”.

“Cảm ơn sư huynh”, yêu quái cười híp mắt, còn đá long nheo với Hoàn Thanh. Hoàn Thanh ngẩn người, thần sắc kỳ lạ thoáng qua trong chớp mắt, hai má bắt đầu đỏ ửng. Bản tiên cô suýt chút nữa là da gà nổi đầy người. Đế quân sa sầm mặt, xoay người bỏ đi.

Tên yêu quái túm chặt ta trong tay, chúng ta rời khỏi âm phủ bằng con đường thông với Hội Âm sơn.

Hoàn Thanh cố ý quần lấy yêu quái, hai người trên đường đi cười đùa vui vẻ.

Trong lúc nói chuyện, Hoàn Thanh nhét thanh Cơ Canh kiếm đang cầm vào tay yêu quái, vẻ mặt nhìn ả ta càng lúc càng buồn nôn: “Sư muội, muội đừng bỏ thanh kiếm này đi nữa, trăm yêu diệt ma là sứ mệnh của muội, cho dù có trốn tránh cũng vô dụng thôi”.

“Nhưng muội cứ yên tâm, Lệ Ma này có đáng sợ như thế nào đi chăng nữa thì vẫn còn có Đại sư huynh ở đây.”

Yêu quái mỉm cười, ánh mắt gian xảo “ừm” một tiếng.

Đến khi lên trên mặt đất ta mới biết, thì ra một ngày dưới âm phủ bằng một tháng tại nhân gian. Từ lúc chúng ta rời đi đến giờ đã trôi qua hơn hai tháng.

Trong hai tháng này, Tư Đàn nghiêm nhiên trở thành người đứng đầu của phủ Hội Âm sơn chủ. Nhi tử ta cũng lớn lên nhiều, nhìn nó ngoan ngoãn gọi yêu quái là “mẫu thân”, tâm trạng vui vẻ của ta liền như bong bóng nước, lộp bộp vỡ tan.

Yêu quái đến gần nhi tử, làm bộ làm tịch mà xoa nắn khuôn mặt nhỏ bé. Ta há mồm, cắn vào mu bàn chân của yêu quái, chân hắn liền run lên, lập tức hét ta ra. Để quân ôm lấy A Hàn, yêu quái tỏ ra mẹ hiền vợ thảo mà đứng một bên. Ở bên kia, Tư Đàn bắt đầu bám chặt lấy Hoàn Thanh, chỉ có mỗi nhóc trọc đầu là cầm một cành cây đến trêu chọc ta: “Ý, tỷ tỷ, sao tỷ tỷ lại mang theo một tiểu miêu? Bộ dạng hung dữ nhe nanh trợn mắt, xấu quá đi!”.

Lúc lên đèn, chuyện ta lo lắng nhất cuối cùng cũng xảy đến, trong phòng chỉ còn mỗi nhi tử ta và yêu quái.

Đêm nay là đêm dài nhất trong suốt những ngày tháng mà ta đã trải qua.

Khi Đế quân sắp đi, ta ngoạm lấy ống quần y, nhất quyết không để y rời đi.

Đế quân nhíu mày nhìn ta, Hoàn Thanh bên cạnh thì khuôn mặt tỏ ra cực kỳ chán ghét: “Tiểu miêu này thật kỳ quái, vẻ ngoài cũng chẳng đẹp để gì cho cam, sư muội, hay là muội vứt nó đi, sau này huynh tìm uội một con tiểu miêu ngoan ngoãn, xinh xắn hơn”.

Hoàn Thanh... Huynh giỏi lắm! Trong lòng ta hừng hực như thể khi dầu sôi còn cho thêm một mồi lửa.

Yêu quái túm lấy ta: “Muội thấy nó đáng yêu lắm mà”.

Hoàn Thanh nhìn tới nhìn lui, đột nhiên bắn ra một vòng ánh sáng màu xanh nhạt, chỉ trong chớp mắt đã bọc lấy thân thể ta: “Con mèo hoang này lai lịch không rõ, trên người còn có một luồng khí màu đen, yêu khí rất mạnh. Nếu sư muội thích thì ta cũng hết cách, có điều không được gần gũi nó quá”.

Ta ra sức giãy giụa, nhưng răng nanh và móng vuốt đều như bị quán bằng một bó tơ, không thể giương ra được, đành mở to mắt nhìn vị cứu tinh đi mất.

Yêu quái vừa đánh ta vừa cười mỉm nhìn nhi tử. Hàn Nhi của ta đứng bên cạnh bàn, cũng không biết nó đã nhìn được bao lâu, chân mày dần dần chau lại, trên khuôn mặt tràn đầy thần sắc nghi ngờ.

Nó đột nhiên hỏi: “Người là ai?”.

Suýt chút nữa thì bản tiên cô chảy nước mắt đầm đìa. Quả nhiên là không uống công ta yêu thương nhi tử trong suốt bốn năm như vậy! Nhưng mà, nhi tử ngốc của ta ơi, sao con lại đem sự ngờ vực trong lòng mà nói thẳng ra như vậy chứ? Những việc mà một con mèo có thể làm là gì? Ta không biết, ta vô thức nhảy đến trước mặt nhi tử, tất cả lông trên người dựng đứng cả lên, hướng về phía con yêu quái mà phát ra tiếng “meo” chói tai thật dài, đầy thù hận.

Trong lòng có bao nhiêu sợ hãi chỉ có một mình ta mới tỏ.

Tên yêu quái ngẩn người ra, sau đó mới cười xòa: “Nhi tử ngốc, ta là mẫu thân của con đây mà. Ừm, trông cũng thật trắng trẻo đáng yêu. Ta rất thích con”. Nói xong, nó liền lướt đến, xoa đầu nhi tử ta, tìm ta suýt nữa thì ngừng đập.

Nhi tử dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn ta một lượt, để cho yêu quái xoa đầu hồi lâu, thành linh nói: “Mẫu thân, con muốn đi mao xí”.

Yêu quái trù mến lắc đầu: “Đã khuya lắm rồi, không được”.

Rồi nó chỉ lên giường: “Nhi tử ngoan, con đi ngủ đi nhé, chút nữa mẫu thân qua ngủ với con”.

Nhi tử ta ngừng lại, liếc nhìn ta một cái, rồi ngoan ngoãn đi về phía chiếc giường. Ta nhìn tay chân nhỏ bé của nhi tử loay hoay trèo lên giường, cứ mặc nguyên y phục như vậy mà nằm xuống, ngay đến bộ đồ ngủ nó thích nhất cũng không thèm thay.

Yêu quái nhéo cổ ta kéo lên, ghé sát vào tai ta nói nhỏ: “Có phải là căng thẳng lắm không?”.

“Nhi tử của ngươi đáng yêu lắm, ta cũng không nỡ xuống tay. Nhưng nó mãi cảm quá, ngày mai ta sẽ khiến nó thành một đứa trẻ ốm yếu.”

Ta tức giận vô cùng, hướng về phía yêu quái kêu lên một tiếng thật dài.

Yêu quái ném ta vào trong tủ, tiếp theo đó bên ngoài truyền đến tiếng đóng mở cửa, chắc gã đã đi ra ngoài.

Ta kêu lên “meo meo”, không ngừng cào vào cánh cửa. Cửa nhanh chóng được mở ra, bàn tay nhỏ bé của nhi tử thò vào, cố sức ôm lấy ta.

Ta liếm liếm tay nhi tử, dùng sức cọ vào người nó, sau đó chạy đến cạnh cửa, cố gắng cào cào. Nhi tử ta cũng bước tới: “Có phải ý người muốn bảo ta chạy trốn không?”. Ta dùng sức vẫy đuôi.

Nhưng cả cửa chính và cửa sổ đều không thể mở ra được. Hiển nhiên là lúc tên yêu quái ra ngoài đã dùng yêu pháp phong kín rồi.

Ta không còn cách nào khác, đành nhảy lên giường, cố sức cào cào, tỏ ý nhi tử hãy tiếp tục nằm trên giường giả vờ ngủ. Nhi tử làm theo ta, khuôn mặt nhỏ nhắn ghé sát lại, đôi mắt to tròn ánh lên thần sắc nghi hoặc bất an: “Người biết mẫu thân ta ở đâu sao?”. Ta “meo” một tiếng, liếm lên khuôn mặt nó, đuôi vỗ bồm bộp lên giường. Một lúc sau, nó cuối cùng cũng chịu nằm trở lại trên giường ngủ. Ta khen ngợi liếm tay nó, sau đó ta nhảy lên bàn cạnh cửa sổ, cao giọng kêu lên, hy vọng tiếng kêu của ta có thể thu hút ai đó đến đây.

Thế nhưng dự tính của ta lại không được như ý.

Lúc sau, yêu quái trở về.

Gã cầm lấy Cơ Canh kiếm đang đặt trên bàn, khuôn mặt hiện lên nụ cười giả tạo.

“Người đoán thử xem ta nghe thấy điều gì?”

Ta lui vào trong góc, cảnh giác nhìn gã.

“Người yên tâm, trước khi ta hút hết nguyên thần trên người người, ta sẽ không làm gì người đâu”, hấn lại véo lấy gáy ta mà kéo lên, ghé sát lại gần tai ta nói khẽ: “Ta nghe thấy một chuyện rất thú vị, có muốn nghe không?”.

“Ước định giữa hai vị sư huynh của người chính là người trao kiếm cho ai, người kia phải tự động rút lui, hì hì, rút lui khỏi cái gì đây?”

Ta sững người, yêu quái vẫn tiếp tục cười giả lả: “Có phải người thích người mặc y phục trắng không? Vậy ta sẽ trao kiếm cho người mặc y phục màu xanh là được rồi”.

Cả đời bản tiên cô gặp qua vô số yêu quái, nhưng kẻ đứng trước mặt ta là xấu xa nhất.

Ta phẫn nộ “meo” một tiếng.

“Còn có một chuyện thú vị nữa”, yêu quái cúi đầu, tiếp tục tiết lộ: “Lệ Ma mà các người phải đối phó, chính là ta đây nè”, nói xong còn quay qua ta lộ ra hàm răng trắng ghê rợn.

Lần đầu tiên bản tiên cô phát hiện ra, khuôn mặt của mình lại có thể âm hiểm kinh khủng như vậy.

“Đừng hy vọng hai vị sư huynh của người có thể phát hiện ra. Điểm lợi hại nhất của ta là có thể ẩn nấp dưới đủ loại hình dáng, thiên biến vạn hóa. Ta đã hút tinh khí của người, nguyên thần trên người ta sẽ giống hệt với người. Hai vị sư huynh của người sẽ không phát hiện ra đâu.”

Vừa dứt lời, bên ngoài liền vang lên tiếng gõ cửa.

Ta co ro ở chỗ cũ mà run lên cầm cập, nhìn thấy Lệ Ma ra mở cửa, người đứng ở cửa chính là Đế quân.

Ngọn lửa hy vọng trong lòng ta lại bắt đầu bùng cháy mãnh liệt.

Trên tay Đế quân còn bưng một chén gì đó đang tỏa khói nghi ngút. Ta từ xa ngửi được mùi bánh trôi nước hương hoa quế.

“Sư muội, bình thường trước lúc đi ngủ, Hàn Nhi luôn luôn ăn thêm bữa khuya, hôm nay sao muội lại quên mất thế?”

29. Chương 29

Lệ Ma “à” một tiếng, vỗ lên đầu mình như thể bừng tỉnh: “Hôm nay gặp lại Hàn Nhi vui quá, nên muội lại quên mất”. Ta thấy hần diễn y như thật, bất giác cũng ngẩn người, bởi vì người có thói quen ăn bữa khuya là ta chứ không phải Hàn Nhi. Hơn nữa, thứ nhĩ tử ta ghét nhất chính là đồ vừa ngọt lịm vừa ngấy như bánh trôi nước hương hoa quế ấy.

“Nhưng mà bây giờ Hàn Nhi đã ngủ rồi, sư huynh cứ để đây đi, muội chờ nó tỉnh dậy rồi đút cho nó ăn sau.”

Trái tim ta lại sắp nhảy khỏi lồng ngực.

Đế quân đi thẳng tới bên giường. Hàn Nhi đang nằm giả vờ ngủ, sớm đã trở mình bò dậy, kéo lấy tay áo phụ thân nó, rồi vẫy tay với ta: “Meo meo”.

Ta đang định xông tới, lớp da đằng sau cổ bị tóm lấy, ta lại bị kéo lên.

Đế quân đặt chén xuống, nghiêng người ngồi trên giường, một tay ôm lấy nhĩ tử, tùy tay chỉnh lại mấy sợi tóc dính trên má nó. Sau đó y giống như là vô tình ngẩng đầu lên, đánh giá nữ nhân đứng trước mặt y từ trên xuống dưới, nói ra một câu khiến người khác kinh ngạc: “Sư muội, chuyện cùng song tu muội hứa với ta tại hội Du Đăng, không biết muội đã suy nghĩ đến đâu rồi?”.

5.

Yêu quái đỏ mặt: “Nhị sư huynh đã nhắc đến, có lý nào muội lại không tuân theo?”, nói xong bước tới trước mặt Đế quân, xoắn lấy y sam cùng đai lưng của y.

Bởi vì bản tiên cô thật quá kinh hoàng, nên sưng sờ vô cùng.

Thế thế thế thế thế này... Vô sỉ!

Lúc sau, mới nghe thấy giọng nói dừng dừng của Đế quân: “Hôm nay không thích hợp, mấy ngày nay ở âm phủ cũng mệt mỏi rồi, muội cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi”.

Trên mặt yêu quái thoáng hiện thần sắc bất mãn, sau đó mới ngáp dài, không thèm để ý tới A Hàn mà lật chần lên chui vào trong mà ngủ. Ta co ro ở trong góc, nhỏ giọng “meo” lên một tiếng.

Đế quân nhìn qua. Bản tiên cô lại kêu thêm một tiếng nữa, cũng chăm chú nhìn lại. Lúc này, tuy giữa ta và Đế quân chỉ cách một cái bàn và một chiếc ghế, nhưng ta lại có cảm giác như cách trăm sông nghìn núi, còn điều gì đáng thương hơn chuyện người ở trước mặt nhưng không nhận ra nhau? Trong bụng bản tiên cô như có một dòng nước chua lôm đang cuộn cuộn không ngừng, ta tự cảm thấy bản thân thật sự quá đáng thương.

Trong lúc ta đang đau lòng, Đế quân đột nhiên giơ bàn tay lên, nhẹ nhẹ cử động ngón út.

Ta sưng người, sau đó mới kích động giơ một chi trước lên, khua khua.

Dây linh tê không phải là vật hữu hình, nó sinh ra từ tâm. Vậy mà ta lại quên mất, Đế quân vẫn còn buộc sợi dây vàng kim này trên vuốt mèo của ta mà. Chuyện quan trọng như vậy mà ta lại không lợi dụng cho tốt. Uống công ta sốt sáng hơn nửa ngày như thể con ruồi không đầu, thiếu chút nữa làm hỏng đại sự, thật là chán quá đi.

Ta kéo dài thanh âm kêu lên một tiếng, vẫy vẫy đuôi, nhảy lên đùi Đế quân. Y giơ tay lên, thông qua trán mà thăm dò linh hồn của ta.

Ta cảm giác được thần thức của Đế quân từ bàn tay y truyền đến. Thế nhưng, luồng khí trắng trong sạch ôn hòa đó cũng không thể tiêu trừ đi hắc khí bao quanh ta. Đế quân dường như cũng phát hiện ra điều đó, y buông tay xuống, chân mày hơi nhíu lại.

Bàn tay nhỏ bé của nhĩ tử vuốt dọc theo sống lưng ta, nhỏ tiếng hỏi: “Miêu miêu sẽ không sao chứ?”. Đế quân dịu dàng đáp: “Miêu miêu nhất định sẽ không xảy ra chuyện đâu”. Ta xúc động đến mức hai mắt mờ sương, ta kêu “meo meo”, cọ cọ bên này, dụi dụi bên kia.

Thần sắc lo lắng trên mặt A Hàn đã dịu đi, cơn mệt mỏi dần kéo đến, một tay nó đặt trên đầu ta không chịu buông, cúi đầu dựa vào lòng phụ thân mà ngủ. Bị giày vò lâu như vậy, một khi thần kinh được thả lỏng, ta cũng không thể tiếp tục chống lại cơn buồn ngủ, ngáp một cái, hai mắt ta cũng bắt gặp nhắm lại rồi thiếp đi.

Trong lúc nằm ngủ, ta đã mơ một giấc mộng xuân.

Có lẽ là ta bị yêu quái ức hiếp nhiều quá, cảm giác chịu áp bức đã ăn sâu vào tận xương tủy. Trong giấc mơ, bản tiên cô chỉ cảm thấy rằng ai cũng là kẻ địch của mình, ai cũng đều có ác ý với mình, đáng sợ là trong thiên hạ chỉ có mỗi bản tiên cô là mỹ nhân, cho nên ta trở thành một món hàng bị tranh giành, người nào người nấy đều nhìn chằm chằm ta, vọng tưởng những chuyện hoang đường, khiến ta vừa khổ sở, vừa bàng hoàng, vừa xót thương cho chính mình, cực kỳ bi thảm.

Trong giấc mơ, không biết chuyện lúc trước như thế nào mà ta lại bị bắt cóc đến tòa thành bảo[6] của một nam tử nào đó.

[6] Tòa thành nhỏ. (ND)

Một phụ nhân[7] trông giống như tú bà cười ra tiếng khi quái dị: “Thành chủ của chúng ta vừa mất người, hãy ngoan ngoãn làm vợ lẽ thứ mười hai của người đi”.

[7] Phụ nhân: Đàn bà đã có chồng (ND)

Ta vô cùng hoảng sợ, cứ khóc rưng rức mãi.

Không biết khóc bao lâu, ta nhìn thấy Đế quân sắc mặt sa sầm đang ngồi bên cửa sổ viết cái gì đó, vò tờ giấy thành một cục rồi vứt ra đất. Ta rút thanh trường kiếm bên giường đâm về phía y, y không hề né tránh nhưng ta vẫn thất bại tràn trề.

Y bẻ gãy phần dưới của cây bút lông đang cầm trên tay, dùng một nửa phần cán bút phi tới, vừa đúng làm tê liệt một nửa bên thân người của ta, ta đứng khựng trước mặt y khoảng bảy, tám bước bằng một tư thế vừa xấu hổ vừa khó chịu.

Y vứt nửa phần bút còn lại, ngẩng mặt lên cười mỉa, trong đôi mắt tuấn mỹ lóe lên một tia sáng cướp đoạt.

Đó chính là ánh mắt ẩn chứa ác ý mà ta vô cùng quen thuộc.

Ta rùng mình, sắc mặt tỏ ra bướng bỉnh ngang ngược, nhưng thực chất trong lòng đang run cầm cập.

Người ở trước mặt dường như lại càng ác ý.

Nhìn ánh mắt âm hiểm của y, nói không chừng, y sẽ cưỡng hiếp ta trước, sau đó giết đi, cuối cùng là vứt xác.

Ta trợn to hai mắt, tự nói với bản thân nhất định không được tỏ ra yếu đuối.

Ngón tay thon dài của y lướt qua giàn bút lông sồi trên giá bút.

Một buổi chiều yên tĩnh, ánh mặt trời ấm áp chói chang, chiếu qua kẽ lá tạo thành những vầng sáng ánh kim xuyên thấu lòng người. Ngày tháng dường như dài đằng đẵng, khi ánh tà dương dần tắt lịm, thân người cao lớn của y bị bao phủ trong bóng râm, mái tóc đen để xõa, mang lại cảm giác mềm mượt như tơ lụa.

Y liên tục thay đổi năm, sáu cây bút, sau cùng mới hài lòng, cầm bút nhẹ chấm vào nghiên mực, chỉ trong chớp mắt hương thơm của mực tỏa khắp nơi.

Y lại cúi đầu huơ bút, cứ suy trì mãi một tư thế như vậy trong thời gian dài, không hề ngẩng đầu nhìn ta lần nào.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Qua một lúc lâu.

Khi ta tưởng chừng sắp không chống đỡ nổi thì lại kinh ngạc nhìn thấy y vò bức tranh khó khăn lắm mới vẽ xong lại thành một cục, quẳng vào chậu rửa bút sứ trắng hoa xanh. Sau đó y mới bước đến trước mặt ta.

“Quả là rất có khí phách.”

Ta gần như tưởng rằng mình đã thắng thì một khắc sau, y đi vòng ra phía sau, nhắc chân đạp một đạp thật mạnh vào cẳng chân ta.

Đứng mãi một tư thế trong thời gian dài đã khiến tứ chi ta đau nhức tê rần, lúc này, đừng nói là đạp, cho dù chỉ đụng nhẹ một cái cũng đủ khiến toàn thân ta đổ sập xuống. Ta nhúc nhĩ ngã trên mặt đất, cơn đau tới tận xương và cả sự thảm hại khiến nước mắt ta bắt đầu hoen mi, nhưng ta vẫn ương ngạnh cắn chặt răng, không cho nó rơi xuống.

Y đứng trước mặt ta, ngạo nghễ cúi nhìn ta.

Sau đó, tay y sờ xuống đai lưng, từ từ cởi y phục trên mình xuống.

Khi đai lưng rơi xuống đất, trong đầu ta hoàn toàn trống rỗng,

Không biết vì sao mà bản tiên cô rất sợ phải nhìn thấy nam tử lỏa thể ngay trước mắt. Ta cảm thấy bản thân như một con thú nhỏ đang run lên cầm cập trước mũi tên của thợ săn, khi mà một khắc sau mình sẽ bị cưỡng đoạt không chút dung tình.

Không thể... không thể như vậy...

Ta mở miệng chữi ầm lên đầy thô tục, thể nhưng không biết tại sao, lời thốt ra khỏi miệng lại biến thành “meo meo”. Ta vô cùng kinh ngạc, càng thêm lúng túng, sợ hãi.

Y cười chế giễu, khom người bế ta lên, ta mở trừng mắt nhìn y đặt mình lên tấm nệm gấm, nặng nề đè lên, nước mắt ta lại không thể không chế mà chảy xuôi theo hàng mi.

Những lời cầu xin rời rạc mà trước đó ta vẫn phỉ nhổ được thốt ra trong vô thức.

“Ta xin người, đừng làm như vậy.”

Y xoay người, ngồi một bên, trong mắt vẫn ẩn chứa đầy sắc dục và bất mãn.

“Lẽ nào”, y lạnh lùng nói, “Nàng định nuốt lời?”.

Ta lắp bắp nói: “Nuốt lời? Cái gì... cái gì mà nuốt lời?”.

Y đáp: “Nàng đã hứa sẽ cùng ta song tu, sao vừa mới đó đã nuốt lời? Chẳng lẽ nàng vốn không muốn nhưng lại giả vờ đồng ý?”.

“Nói bậy!”. đúng là sỉ nhục ta quá mức: “Ta đồng ý cùng người song tu lúc nào? Rõ ràng do người vu khống ta!”.

Ta túm chặt lấy y phục, bộ dạng lấm liệt không thể xâm phạm: “Người còn ép ta, ta sẽ cắn lưỡi tự sát!”.

Để quân không xuất hiện trong một khoảng thời gian dài.

Lâu đến nỗi ta suýt nữa thì quên mất mình vẫn đang ở trong thành bảo của người ta.

Một đêm nọ y đột nhiên lại tới. Ta đang ngủ ngon, khi tỉnh lại, phát hiện trên giường còn có thêm một người nữa thì y đã ôm ta cùng ngủ cả đêm rồi.

Từ đó, đêm nào y cũng đến, nhưng không hề đụng đến ta. Có một lần ta thử phản kháng, kết cục là bị cời hết y phục, dưới cặp mắt lạnh lùng, y lưu lại trên người ta chẳng chịt những dấu hôn xanh tím. Chỉ một lần ấy thôi, ta liền không dám nữa, hèn yếu đến mức chẳng còn nổi dũng khí tự sát.

Ta rất hận y. Tại sao y lại thích ta? Tại sao y không buông tha cho ta?

Cứ như vậy hơn một tháng trôi qua.

Một ngày nọ, y đến phòng ta, ngắm nghía chuỗi ngọc mã não trong tay, lúc lâu sau vẫn không nói tiếng nào. Ta đã quen đứng ở chỗ cách xa y nhất, mãi cho đến khi y gọi ta qua đó.

Y nắm lấy cổ tay ta, hồi lâu mới luồn chuỗi mã não vào tay ta.

Sau khi khi đeo xong mã não cho ta, dường như trông y có chút đắc ý, y nâng mặt ta lên, ép ta phải nhìn thẳng vào y.

“Ta nghĩ kỹ rồi”, y nói, “Vốn là nàng đã hứa với ta chuyện song tu trước, tuy chỉ là lời nói ngoài miệng nhưng cũng xem như là ước định. Bây giờ ta đã bắt được nàng rồi, không thể thả ra được nữa. Chi bằng nàng cứ theo ta đi”.

Ta cần môi, vừa bắt mặn vừa phần nộ.

Y mỉm cười, cũng không bức ép ta nữa.

Đột nhiên còn đối xử tốt với ta hơn gấp trăm lần.

Y dọn khỏi phòng ta, không bắt ta đêm nào cũng phải ngủ cùng y. Hơn nữa, y bắt đầu tặng đủ mọi thứ để khiến ta vui, mỗi ngày còn tự mình bưng đồ điểm tâm đến cùng ăn khuya với ta, ưm, là bánh trôi nước hương hoa quế.

Nhưng rồi có một ngày, ta cuối cùng cũng phá bỏ gông cùm xiềng xích, bước ra khỏi những đình đài lầu các đó.

Ta giống như chú chim nhỏ thoát khỏi lồng, mang theo niềm vui thích như được tái sinh. Vừa bước ra đường lớn, ta liền liêu mạng chạy thật nhanh. Trong đầu chỉ có một suy nghĩ, phải cách nơi đáng sợ đó càng xa càng tốt.

Thế nhưng, ta nhanh chóng chìm trong một nỗi tuyệt vọng khác. Ta phát hiện mình đã tới một nơi vô cùng xa lạ, xung quanh đều là những con đường lớn ngoằn ngoèo, tiệm cơm, tửu điểm, khách điểm đều chẳng khác gì với những đô thành bình thường khác, vậy mà ta lại chẳng thể thoát khỏi nơi này.

Đây đâu phải là một tòa thành, rõ ràng là một mê cung!

Điều càng đáng sợ là, bỗng nhiên dường như tất cả sức hấp dẫn trên người ta đều không có tác dụng, ta định cầu xin cư dân trong thành trợ giúp, nhưng họ lại thờ ơ khinh thường, không thèm để ý gì đến ta. Đến khi ta đói tới mức phải vứt bỏ tôn nghiêm, trộm một cái bánh bao để ăn cho no bụng, thì ta sợ hãi phát hiện ra rằng, trong tòa thành đáng sợ này, mỗi một người dân bình thường đều có thể tùy ý mà xách cổ ta lên, khiến tay chân ta vùng vẫy trên cao.

Đến ngày thứ ba ta đã đói lả ra, chỉ còn chút hơi tàn.

Không còn chốn nương thân, ta đành co ro bên lề đường. Một hán tử mặt mày hung ác nhìn ta hồi lâu, dường như còn đang sợ cái gì đó, gã lén lút quan sát xung quanh, phát hiện không có ai thèm để ý, trong mắt bỗng hiện lên vẻ tàn độc, túm lấy ta rồi kéo vào hẻm tối.

Ta chỉ nhớ bản thân cứ luôn cố gắng giãy giụa, cho đến khi máu tanh nóng hổi bắn tung tóe lên người.

Cơn gió mạnh buổi hoàng hôn thổi ùa vào tay áo, cuốn cát vàng bay mù mịt.

Đế quân đứng ở đầu giường lớn.

Y vẫn một thân y phục trắng, mái tóc và áo choàng đen bay phấp phật trong gió.

Y cứ như vậy bước lại, từ phía trên nhìn xuống ta toàn thân đang nhếch nhác đến thảm hại. Y anh tuấn giống như một vị thần tiên thời thượng cổ.

Sau đó, y vươn tay về phía ta.

“Ta đã cho nàng cơ hội rồi, bây giờ, nàng là của ta.”

Nàng là của ta... Nàng là của ta...

Ngày thứ hai tỉnh dậy, ta mới phát hiện Đế quân cứ ôm lấy ta và Hàn Nhi như vậy trong suốt một đêm. Khi từ từ tỉnh táo lại từ trong giấc mơ, bản tiên cô cảm thấy vô cùng chột dạ và xấu hổ.

Trong giấc mơ kia, ta lại dám suy nghĩ bậy bạ về Đế quân như vậy. Nghĩ lại, bản tiên cô bình thường vốn là một tiên nữ vừa thật thà vừa tuân thủ khuôn phép, thế mà trong mơ lại “đói khát” như vậy, quả thực...

quả thực không thể tha thứ được! Chẳng qua, khi bản tiên cô trở về với hiện thực, phát hiện mình vẫn là một con mèo, ta cảm thấy mình vẫn có thể vô sỉ thêm tí nữa.

Ta vừa nhìn thấy Đế quân liền chẳng hề do dự mà nhảy ngay lên người y, “meo” một tiếng, cọt cọt bên này, dụi dụi bên kia.

Về mặt Đế quân dường như trở nên ôn hòa hơn một chút, bàn tay to lớn vuốt lông trên người ta.

Nhi tử bê nửa đĩa cá khô ngồi bên cạnh, nghiêng người, dùng ánh mắt lạnh lợi pha chút tò mò nhìn ta, trên khuôn mặt bình thường luôn lạnh lùng có thêm nét ngây thơ hồn nhiên của đứa trẻ.

Yêu quái ngủ dậy, vừa chải đầu vừa thỉnh thoảng liếc mắt trừng ba chúng ta.

Ta híp mắt, nằm sấp trên người Đế quân, há miệng nhấm nháp từng miếng cá mà nhi tử ta đút cho, đột nhiên ta cảm thấy cuộc đời này thật tươi đẹp.

Nếu cứ được như thế này mãi, làm mèo hình như cũng không tệ lắm.

Tuy nhiên, tên Hoàn Thanh kia đã nhanh chóng phá hỏng giấc mơ đẹp của ta, ta lại rơi vào trạng thái vui quá hóa buồn rồi.

30. Chương 30

Vừa sáng ra, ta liền thấy Hoàn Thanh hưng phấn ôm một con mèo lớn có đôi mắt xanh biếc và bộ lông óng mượt bước vào, vui vẻ nói với yêu quái: “Sư muội, muội thấy con này như thế nào? Trông nó to như vậy, nhưng mà ngoan lắm đấy!”.

Vừa nói dứt câu, con mèo mà hắc nói là rất ngoan liền xoạt một cái, nhảy từ trên người hắc xuống, xù lông, hướng về phía ta mà kêu lên một tiếng “meo” thật dài đầy kích động, trong ánh mắt ánh lên sự đồ kị và tham lam.

Bất hạnh sa cơ đến mức phải chịu cảnh đồng loại với loài súc sinh này, bản tiên cô đương nhiên có thể nhìn ra được, nó đang thèm muốn cá khô của bản tiên cô.

Bản tiên cô còn chưa ăn no, lập tức cảm thấy vô cùng phẫn nộ, cho nên ta cũng kêu lên một tiếng dài hơn, chói tai hơn. Con mèo này tuy là hết sức hiếu chiến nhưng hình như cũng rất sợ Đế quân, không dám mò qua, chỉ đứng nhìn chằm chằm. Lệ Ma mỉm cười ôm lấy con mèo lớn, nó còn đang giãy giụa, bị yêu quái vuốt một cái, cả người liền run lên cảm cập, không dám động đậy nữa.

“Ừm, con mèo này cũng không tồi, lại là một con mèo đực, vừa may kết thành một đôi với Tiểu Hoa.”

“Đúng đó! Đúng đó!”, Hoàn Thanh vỗ tay phụ họa.

Chuyện... Chuyện này quả thực vô cùng nhục nhã. Bản tiên cô đương nhiên không thể vì tên Hoàn Thanh kia ngu ngốc mà ghi thù hắc, nhưng vẫn rất bức mình. Ta híp mắt, hướng về phía hắc kêu lên một tiếng cực dài.

Hoàn Thanh quay đầu lại mới phát hiện ra ba chúng ta cũng ở trong phòng, thấy không khí hòa thuận vui vẻ của chúng ta, hắc trợn mắt: “Các người đang làm gì đấy?”, hắc phì cười: “Nhị sư đệ sao đột nhiên lại nổi hứng nuôi mèo vậy? Ấy ấy ấy, đệ trừng mắt với ta làm gì?”.

Đúng thế, Đế quân trừng mắt với Hoàn Thanh.

Ta cảm thấy hết sức yên tâm, mình không hề nhìn nhầm người, thế là ta không ngừng dụi đầu vào Đế quân.

Hoàn Thanh nhanh chóng bị người khác lôi kéo sự chú ý, bởi vì yêu quái đề nghị đi luyện kiếm, hắc đương nhiên là ra sức hòa theo.

“Sư huynh, cùng đi luyện kiếm nhé?”, yêu quái nháy mắt hỏi Đế quân.

Ta chẳng muốn đi chút nào nhưng Đế quân lại gật đầu. Nhi tử dang hai tay ôm lấy ta, ta liếm lấy bàn tay nhỏ bé của nó.

Nguyên thần của Cơ Canh kiếm đã trở về, hẩn lại ẩn vào trong pháp thân mà ngủ say. Lúc trước ta từng hỏi làm thế nào mới có thể gọi Cơ Canh thức dậy lần nữa, Đế quân và Hoành Thanh lại lắc đầu, hình như cũng không rõ lắm. Cơ Canh đã không thể ở lại Hội Âm sơn nữa, mấy người thê thiếp của nó cũng phải được xử lý ổn thỏa. Trước tiên Đế quân dùng lá bùa biến thành Cơ Canh, sau đó khiêng hết vàng bạc châu báu trong kho chứa ra, phân phát cho các thê thiếp của Cơ Canh để ai về nhà nấy, mấy người đó còn khóc lóc âm ỉ cả lên.

Cho nên lúc chúng ta tới hậu viện, hậu viện bình thường oanh yến riu rít vui đùa bây giờ lại trở nên yên tĩnh vô cùng. Tư Đàn thường thấy ta chướng mắt, vừa nhìn thấy yêu quái cầm kiếm một cách tự nhiên liền nhắc kiếm bước lên khiêu chiến. Hoành Thanh đang định chạy lại bám riết lấy yêu quái thì bị Đế quân gọi dừng bước.

“Đại sư huynh, huynh có cảm thấy Tam sư muội có chút kỳ lạ không?”

Hoành Thanh ngẩn người: “Ý gì đây?”.

“Ta nghi ngờ người này không phải Tam sư muội.”

Hoành Thanh lập tức cười phá lên: “Làm sao có thể như vậy được? Ta đảm bảo mình không bao giờ nhận nhầm mùi nguyên thần của Tam sư muội. Hai ngày nay tuy mùi có hơi nhợt nhạt, nhưng rất có khả năng vì vừa mới ở âm phủ về”. Nhìn hẩn cười mà bản tiên cô muốn đánh hẩn một trận quá. “Nhị sư đệ đừng có vì sư muội đối xử với ta tốt hơn liền ghen tị mà suy nghĩ lung tung.”

Đế quân lườm hẩn một cái, ôm lấy ta từ trong lòng nhi tử, sau đó dắt tay Hàn Nhi bỏ đi trước.

Ta thoải mái “meo” lên một tiếng, chân cào cào trong ngực Đế quân một chút rồi nhắm mắt ngủ tiếp.

Bản tiên cô bây giờ tuy là một con mèo, nhưng vẫn có tôn nghiêm của mình, đương nhiên không thể tiện trước mặt Đế quân hay nhi tử rồi. Thế nhưng, mèo cũng có ba việc cấp bách[8], những nhu cầu bên trong vẫn cần phải giải quyết. Ta rất có cốt cách mà chạy đến mao xỉ, vừa mới ngồi xổm xuống, phía trên lỗ thông gió liền có bóng đen xuất hiện. Con mèo Hoành Thanh mang tới đang thập thò, rình mò bản tiên cô.

[8] Câu gốc là “Nhân hữu tam cấp”, nghĩa là “người có ba việc cấp bách”. Có nhiều cách lý giải, nhưng ba việc cấp bách thường là: Ăn uống, đi vệ sinh và ngủ nghỉ. (ND)

Bản tiên cô giận tím mặt, hướng về phía con súc sinh đó mà gầm gừ, nó cũng gầm gừ lại, chẳng những không chạy đi mà còn nhảy vào. Bản tiên cô lập tức nhe nanh dựng lông, đồ súc sinh kia cũng nhe nanh dựng lông. Hai con mèo thủ thế xoay hai vòng, đứng song song hàm hè nhau, bản tiên cô dần cảm thấy không chống đỡ nổi nữa, thế là vừa ra oai vừa lùi về sau, co giò bỏ chạy.

Tối nay bản tiên cô phải khóc ròng khi phát hiện ra, con mèo kia không chỉ thèm muốn cá khô của ta mà còn đang đúng thời kỳ động dục.

Nó làm ổ trên tán cây bên ngoài cửa sổ, hướng vào bản tiên cô ở bên trong phòng mà kêu mãi không thôi.

Tôn nghiêm của bản tiên cô mất sạch sành sanh rồi.

Con yêu quái Lệ Ma cười sảng sặc khoái chí. Hoành Thanh và Tư Đàn sau khi ăn cơm tối xong vẫn bám dính trong phòng không chịu đi. Tư Đàn bực mình, nói với Nhị sư huynh: “Ồn quá! Sư huynh mau thả con mèo này ra ngoài kia để cho chúng nó vui vẻ với nhau đi”. Vừa nói xong hình như liền cảm thấy ánh mắt Nhị sư huynh cực kỳ đáng sợ, thế là ả ghen hợm không dám nói nữa. Bản tiên cô uất ức kêu lên một tiếng, tứ chi ôm chặt lấy cánh tay Đế quân không chịu buông.

Đế quân búng tay một cái, một điểm sáng liền bay ra ngoài cửa sổ. Hoành Thanh nhanh mắt lẹ tay cũng bắn ra một kết giới bảo vệ, mỉm cười nói: “Nhị sư đệ, đây là con mèo ta tặng cho Tam sư muội, đệ không được làm nó bị thương”. Đế quân trầm mặt không nói gì, lúc sau bên ngoài vang lên tiếng kêu thảm thiết của con mèo dục xui xẻo, sau đó liền không còn tiếng động gì nữa.

Khuôn mặt Hoành Thanh biến sắc, tức tối nói: “Nhị sư đệ, không cần phải nghiêm túc như vậy chứ? Chỉ vì một con mèo mà phải tranh giành được hơn như vậy sao?”, vừa nói vừa xoa xoa tay, hình như việc ra pháp lực đã bị tổn thương.

Trong phòng chợt yên ắng lạ thường, yêu quái tỏ vẻ như chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, Tư Đàn thì cực kỳ kinh ngạc, nhìn Đại sư huynh rồi lại ngó Nhị sư huynh, vẻ mặt nhăn nhó. Để quân với nhi tử ta mỗi người cầm một quyển sách lên đọc, coi ở đây như chốn không người.

Ta nghe thấy bên ngoài không còn tiếng ồn nữa, cũng yên tâm hơn nên lim dim mắt đi ngủ.

Lúc lâu sau, Hoàn Thanh nói: “Tuy đã tìm thấy Cơ Canh kiếm, nhưng xem dáng vẻ của nó bây giờ thật chẳng khác gì một thanh kiếm bình thường, chuyện ở nơi này xong cả rồi, chắc cũng đã đến lúc hồi sơn hồi Lão Tổ cách khai mở sức mạnh của Cơ Canh”.

Để quân đặt sách xuống, gật đầu. Yêu quái vẫn tiếp tục tỏ vẻ không quan tâm, Tư Đàn lại đồng tai lên nghe. Hoàn Thanh nói: “Trước lúc đó, sư muội phải chẳng nên hạ quyết tâm giao thanh kiếm này ột trong hai chúng ta rồi chứ?”.

Để quân nhùi mày, im lặng không nói. Yêu quái Lệ Ma nhìn Để quân rồi lại quay qua nhìn Hoàn Thanh, nâng lấy Cơ Canh kiếm, trên mặt thoáng qua thần sắc kỳ dị.

“Chỉ với thanh kiếm rách nát này mà muốn đối phó với Lệ Ma sao?”

Để quân cầm sách lên, tiếp tục xem. Hoàn Thanh vội vàng nói với yêu quái: “Sư muội chớ coi thường nó. Thanh kiếm này chính là thượng cổ thần khí, theo truyền thuyết trong thanh kiếm này có phong ấn Cửu đầu xà thần[9] từ thời thượng cổ, có khả năng hủy thiên diệt địa, nó chính là thần thú bảo vệ cho nữ thần sáng tạo ra thế gian - Nữ Oa nương nương. Về sau, khi Nữ Oa nương nương chết, Cửu đầu xà thần cũng tự phong ấn mình vào trong một thanh kiếm, đó chính là thanh Cơ Canh kiếm này”.

[9] Cửu đầu xà thần: Thần rắn chín đầu. (BTV)

Lệ Ma “ồ” một tiếng rõ dài, nhưng vẫn tỏ ra chẳng xem thanh kiếm ra gì.

Đừng nói là Lệ Ma xem thường, đến bản tiên cô còn cảm thấy không khả quan nữa là.

Sau đó, Lệ Ma nói: “Hai vị sư huynh đều rất ưu tú, thật sự rất khó quyết định. Tuy nhiên, sau hai ngày suy nghĩ đắn đo, ta quyết định, giao thanh kiếm này cho Đại sư huynh”.

Mặt Hoàn Thanh nghếch ra, dường như không thể tin nổi, sau đó lập tức mừng rỡ nhận lấy Cơ Canh, hướng về phía Nhị sư đệ hần mà lộ ra vẻ mặt đắc thắng.

Hần vui mừng như thể trời quang trăng sáng, tình nồng ý đậm nhìn “Tam sư muội” của hần.

Bản tiên cô ghen lời hồi lâu, nhưng sau đó nhìn thấy trên mặt Để quân vẫn thản nhiên, không định nói điều gì cả, thế là ta cũng “meo” lên một tiếng, rồi nhắm mắt ngủ tiếp.

Hôm sau, vừa sáng ra yêu quái đã thức dậy ra ngoài. Bản tiên cô nhảy lên bệ cửa sổ lén nhìn, thấy tên Hoàn Thanh ăn vận đẹp đẽ, nắm tay yêu quái, vừa đi vừa nói cười vui vẻ. Tư Đàn vẻ mặt ai oán, tức tối đi phía sau.

Ta nhảy lên đùi Để quân, kêu meo meo vài tiếng, Để quân cúi đầu nói với ta: “Yêu quái này tuy lợi hại, nhưng chắc không thể làm hại Hoàn Thanh để quân được đâu, muội cứ yên tâm. Cứ để quan sát thêm vài ngày nữa, xem thử tên yêu quái này có lai lịch như thế nào”.

Ta muốn nói với Để quân đây chính là Lệ Ma vẫn chưa hoàn toàn thức tỉnh, nhưng ta nhảy lên sách, cào một hồi lâu vẫn không tìm được chữ “lệ”, đành bó tay bỏ cuộc.

Nửa ngày sau, ta sống vô cùng thoải mái.

Ăn cá khô chán rồi, hôm nay bản tiên cô đổi món khác. Sau khi ăn xong, Để quân cùng nhi tử luyện kiếm. Hễ khi nào có Để quân, nhóc trọc đầu vẫn như thường lệ bị sai đứng canh ở trước cửa hoặc xung quanh đó, lúc này nó đang đứng ôm gốc cây lén nhìn nhi tử ta mà chảy nước miếng, còn ta thì lại nằm ườn trên tấm nệm, lười biếng phơi nắng.

Đang ngủ ngon thì ta bị một tiếng khóc ghen ngào đánh thức.

Ta mở mắt nhìn Tư Đàn không biết đã chạy đến đây từ lúc nào, đang kéo lấy cánh tay Nhị sư huynh không chịu buông.

“Đại sư huynh lại nhận lời nữ nhân vô sỉ ấy cùng tu luyện thuật song tu kia kìa!”, ả khóc lóc kinh thiên động địa: “Nếu cứ như vậy thì Hàn Nhi phải nhận người khác làm phụ thân luôn đó! Sư huynh, huynh thật sự không thèm quan tâm sao?!”.
7.

Đêm hôm đó.

Hoành Thanh đi qua cười mỉm nói với Đế quân: “Nhị sư đệ, hôm nay sư muội e là không nghỉ ở đây được rồi”.

Bản tiên cô còn chưa kịp nghiêng răng nghiêng lợi, đã nghe yêu quái “ô” lên một tiếng, nước mắt lưng tròng: “Đại sư huynh, trước đây sư muội đã từng gặp đủ loại người, dung mạo như muội đây, chẳng qua chỉ có thể đẹp hơn cô nương mặt rõ làm nghề đóng đế giày ở đầu đường một chút thôi, huynh thật sự không để tâm sao?”. Hoành Thanh nhìn gã, nét mặt tựa một hồ nước xuân. Yêu quái như thể bị hồ nước xuân này dội cho ướt từ đầu đến chân, cất giọng yêu kiều hết chim đỗ quyên: “Sư huynh... Sư huynh...”.

Tên yêu quái này nhất định là muốn khiến ta tức giận. Cho nên bản tiên cô nhin.

Nhưng đến lúc họ thật sự dắt tay nhau đi rồi, bản tiên cô mới nhảy đứng nhảy ngồi, trong lòng như có dầu sôi vậy.

Ta nhảy đến bên cạnh Đế quân, ánh mắt vô cùng sâu lắng, nghiêm túc “meo” lên một tiếng.

Đế quân không ngẩng đầu lên, cũng không thèm để ý đến ta.

Thế là ta lại meo thêm một tiếng càng sâu lắng, càng nghiêm túc hơn.

Đế quân liếc nhìn ta một cái, khuôn mặt vẫn bình thản.

Ta lắc lắc lông trên mình, lại ngồi gần hơn chút nữa, meo thêm một tiếng.

Vẫn là nhi tử hiểu ta hơn, nó nói: “Yêu quái đó chiếm thân xác của mẫu thân, thật là không có chuyện gì sao?”. Đế quân đáp: “Đó không phải thân xác của mẫu thân con”.

Ta nhón chân, đột nhiên nhảy vút lên, bị cố định ở giữa không trung.

“Muội, định đi đâu?”

Ta gào lên một tiếng, Đế quân vươn tay qua, ta cực kỳ vô sỉ liếm tay y, còn dụi dụi vào đó. Đế quân sững người rút tay lại, kết giới cũng biến mất, ta rơi thẳng xuống đất, sau đó nhanh nhẹn chui qua khe cửa sổ, phía sau dường như còn vang lên tiếng hét của nhi tử: “Mẫu thân!”.

Nhóc con này, cuối cùng cũng chịu gọi ta là mẫu thân rồi, ta suýt chút nữa là chảy nước mắt đầm đìa.

Lúc đó, trăng thanh gió mát, ta nhảy lên trên nóc nhà. Hai tên tiểu yêu quái của Hội Âm sơn đang hợp lực khiêng một thùng nước nóng vào phòng. Hoành Thanh quan tâm chu đáo nói: “Sư muội tắm xong, đừng quên mặc chiếc la y^[10] này vào nhé, vừa đúng cùng một bộ với Đại sư huynh, trong lúc song tu nhất định càng thêm hứng thú”. Yêu quái ngượng ngùng ừm một tiếng. Sau đó cửa mở, Hoành Thanh mặt mày hớn hở bước ra ngoài.

[10] La y: Áo dệt bằng vải mỏng, thưa. (ND)

Bản tiên cô đi tới gần, hắt lên tiếng xua đuổi, hết sức kiêu căng: “Xê ra, đừng chắn đường bản quân tắm rửa song tu”. Lúc này, ta tưởng tượng hai mắt mình phát sáng và ánh lên nước mắt, vô cùng bị thương mà nhìn hắt. Hoành Thanh nói: “Tránh ra! Tránh ra!”, hắt túm lấy ta, chui vào phía sau ngọn giả sơn.

Ta không ngừng giãy giụa, Hoành Thanh nhanh chóng thả ta ra, ngồi xổm xuống nhìn ta một cách khó hiểu. Chỗ này u ám đáng sợ, nếu hắt có bóp chết ta rồi chôn xác thì dễ dàng như trở bàn tay. Bản tiên cô căng thẳng cực độ, cong lưng lùi dần ra sau, nhưng lại nhìn thấy hắt móc từ trong lòng ra một gói dầu rồi mở ra. Bản tiên cô ngửi ngửi, là mùi của gan ngỗng chiên.

“Đây là thứ ta đã mua ở chợ, meo meo, lại đây, liếm tay bản quân đi, ta cho người ăn!”

Ta ghen hòng, cho đến khi bên kia truyền đến một tiếng vang cực lớn. Hoành Thanh liền vui mừng hớn hở, cười nhe răng với ta, rồi chớp mắt đã không thấy đâu nữa.

Ta lập tức chạy về.

Trong phòng đã thấp nền sáng rực, bóng Hoành Thanh in trên giấy dán cửa sổ.

Ta loáng thoáng nghe được vài âm thanh rời rạc, rất ám muội.

“Người, người, người... đừng qua đây.”

“Sư muội đừng hoảng sợ, để sư huynh qua xem muội như thế nào, có chặt không?”

Cái tên này, trong ngực còn đang cất gan ngỗng mua để dút cho ta mà, vừa chớp mắt đã định “bá vương ngạnh thượng cung” yêu quái rồi à? Tâm trạng ta bây giờ cứ như mười tám khúc ngoặt trên sơn đạo, cuối cùng thì ngoặt vào rãnh cống.

Tên Hoành Thanh này cũng thật có bản lĩnh.

Vốn bản tiên cô còn lo bò trắng răng, sợ hấn bị yêu quái chặt xương ăn vào bụng, bây giờ ta mới biết, núi này cao còn có núi khác cao hơn, mấy cái chuyện phong lưu này chẳng hề liên quan một chút xíu nào đến pháp lực tu vi của mỗi người.

31. Chương 31

Ta bỗng cảm thấy thật nhàm chán, đang định xoay người trở về ngủ một giấc, thì thấy có một bóng người xuất hiện, là Đế quân đã đến, y vươn tay đẩy cửa. Người ta thường nói, những chuyện không hợp lẽ tiết thì chớ nhìn, thế nên bản tiên cô cố gắng kiềm chế lòng hiếu kỳ tràn đầy trong lòng, chỉ hé mắt nhìn một tí thôi. Nhưng vừa nhìn đã khiến cái cằm mèo của ta suýt nữa thì rơi xuống đất.

Chẳng hề có những cảnh tượng nóng bỏng kích thích như trong tưởng tượng của ta, chỉ thấy yêu quái đang bị trói gô lại ngà trên mặt đất.

Hoành Thanh đang ngồi xếp bằng trên giường, dương dương đắc ý: “Trong tộc Phượng Hoàng chúng ta, ngoại trừ Hỏa Vân Kim Ti Ngân Lũ Y thì chiếc Thiên La Y này cũng là bảo vật hiếm có. Thế nào? Cằm giác bị Thiên La Y trói cũng không tệ chứ?”

Yêu quái giãy giụa, mặt đỏ tía tai, cực kỳ phẫn nộ.

Sau đó nhiều năm, có một vị yêu tinh thích viết truyện kỳ tại ma giới, hấn đã vì tên Lệ Ma này mà viết ra một đoạn chuyện xưa thấm đẫm nước mắt.

Hấn nói, phạm là thần tiên trên trời không đáng tin, càng là nam tiên tuần tú thì càng biết cách gạt người.

Nhớ đến khi ấy Lệ Ma tôn vừa mới được sinh ra, tính tình ngây thơ lãng mạn, thuần khiết như bạch liên hoa[11], chưa từng nghĩ tới tên nam tiên bỉ ổi kia lừa gạt hấn cùng song tu, sau đó lừa gạt hấn tắm rửa mặc Thiên La Y, thủ đoạn ấy của nam tiên nham hiểm thiếu đạo đức đến mức chưa ai từng nghe tới.

[11] Bạch liên hoa: Sen trắng. (BTV)

Yêu quái Lệ Ma trong tâm trạng tức tối, căm hận thế tục, kiên quyết không chịu trả lời bất kỳ câu hỏi nào. Hoành Thanh ngồi bắt chéo chân, lời thốt ra khỏi miệng thì chẳng có chút khí chất thần tiên: “Nhận tội không? Không nhận tội ta xiết chết ngươi!”. Nói xong, Hoành Thanh thật sự xiết mạnh thêm chút nữa, yêu quái hai mắt trắng ớn lặn ra ngất xỉu. Hoành Thanh giật mình, nhảy xuống giường.

Đế quân nhú mày không nói. Hoành Thanh thả tay, chê tên này quá vô dụng. Hấn vừa dứt lời, đằng sau liền vang lên tiếng nói âm hiểm: “Có chiếc áo rách rưới này mà cũng đòi trói bản tôn?”.

& ,S.T.E.N.T

Lời nói vừa dứt, gió lạnh bắt đầu nổi lên.

Ánh nến trong phòng vụt tắt, từ bốn phương tám hướng truyền đến tiếng cười sảng sặc bất nam bất nữ của Lệ Ma.

“Nếu không phải nhờ vậy, bản tiên vẫn chưa hoàn toàn thức tỉnh đâu... Ha ha ha!”

Không khí đột nhiên căng thẳng hẳn lên! Ta nghe thấy Đế quân lạnh lùng quát to một tiếng: “Lệ Ma!”. Cùng lúc đó, Đế quân đánh ra chùm ánh sáng xanh vào một lỗ xoáy tròn tối đen như mực, nhưng cũng chỉ cản được một chút, yêu quái cười lớn, thoáng chốc đã đi xa.

“Món nợ này ta sẽ tính với các ngươi sau!”

Đế quân lập tức đuổi theo, lát sau quay trở về tay không. Trong phòng lại được thắp đèn, bốn bề vô cùng lộn xộn. Bản tiên cô và Hoàn Thanh ngồi xõm song song trên mặt đất, ngẩn người nhìn thi thể và tấm lạp rách nát trên mặt đất.

Lệ Ma thoát khỏi thân xác mà đi, bây giờ chỉ còn một khối xác thịt nằm đó.

Thi thể này ta đã dùng trong bốn năm, bây giờ lại chẳng có một miếng da nào lành lặn, có thể coi như nát nhừ, chẳng thể dùng lại được nữa rồi.

Đế quân nói: “Thật đáng tiếc! Lệ Ma vừa mới thức tỉnh không lâu, nguyên thần nhất định vẫn còn yếu, hôm nay để hắn đi rồi, sau này mà muốn bắt hắn lại ắt hẳn sẽ khó càng thêm khó”.

Hoàn Thanh sờ mũi, vẻ mặt sâu xa khó hiểu: “Vỏ quýt dày có móng tay nhọn. Chuyện đệ và ta không thể thu phục được Lệ Ma đã sớm biết từ lâu rồi”.

Hai người nói xong liền đồng loạt quay đầu lại nhìn bản tiên cô, ánh mắt vô cùng sâu xa, khiến bản tiên cô chợt cảm thấy mình giống như trảng sũ chuẩn bị lên đài, cờ bay phất phới, tiếng hồ gầm vang, một áp lực mạnh mẽ kéo tới như dời núi lấp biển.

Bản tiên cô kiềm chế không nổi mà sợ hãi “meo” lên một tiếng.

Chương 7: Tỉnh mộng

1.

Mười ngày sau, kinh thành, phủ Tả Thừa Tướng.

Đế quân ôm ta, hạ từ trên mây xuống, xuyên qua lớp mái ngói lưu ly đi vào phủ thừa tướng, bên trong là linh đường, một đám người đang gào khóc thê thảm.

Tả thừa tướng là nữ thừa tướng duy nhất của hoàng triều, mới được hai mươi bốn xuân xanh, hôm qua vừa chết, hài cốt vẫn tươi nguyên.

Tám vị “nam thiếp” của nữ thừa tướng lúc này đang khóc sụt sùi, bộ dạng cực kỳ đau khổ.

Đế quân vừa buông tay, ba hồn sáu phách của ta lập tức nhập vào thân xác nọ, đầu tiên là ý thức, sau đó là tay chân dần có được cảm giác chân thật.

Bản tiên cô nhắm mắt, đóng tai lên, ta nghe thấy những câu mà những người này kêu lên nhiều nhất chính là: “Thừa tướng đại nhân, người cứ vậy mà đi rồi, bảo X Nhi sau này phải làm sao bây giờ?”; “Thừa tướng đại nhân trước giờ luôn rất sủng ái X Nhi, X Nhi hận là không thể đi theo người...”. Tiếng gào khóc thảm thiết đến mức bản tiên cô vô cùng xấu hổ, Đế quân với tên Hoàn Thanh kia còn đang đứng trên mây nhìn mà.

Quả nhiên lúc sau nghe thấy tiếng của Hoàn Thanh từ phía trên vọng xuống: “Đám phàm nhân này, thân là nam nhi mà lại cứ như quả phụ khóc tang, quả thật làm mất mặt nam nhân chúng ta quá đi!”.

Đế quân im lặng.

Hoàn Thanh nói: “Mấy vị phàm nhân mệnh bạc kia vốn định theo vị nữ thừa tướng này hạ táng, chi bằng bây giờ để họ tự sát, yên phận mà đi đầu thai luôn, để cho cái lỗ tai ta được yên tĩnh”.

Đế quân vẫn im lặng.

Ta đang thở phào nhẹ nhõm, bỗng cảm thấy hơi thở bên cạnh đột nhiên nghẽn lại, mấy vị “nam thiếp” cứ như bị quỷ ám mà ngừng khóc, một người nói: “Đại nhân chết rồi, chúng ta chắc chắn cũng chẳng có kết cục tốt đẹp gì, chẳng bằng chúng ta đi theo đại nhân luôn”.

“Đúng đấy”, mấy người khác cũng tỏ ra đồng ý.

Bản tiên cô làm mèo được một thời gian rồi, bây giờ vừa mới được làm người, đang chuẩn bị sống sao cho thoải mái một chút, thật chẳng muốn vừa mới mở mắt đã phải bận rộn làm tang sự ấy người này, cho nên ta vội vàng mở mắt, nhổ ra vật lạnh lạnh trong miệng, cuống cuống hô lên: “Hãy khoan!”.

Lúc sau.

“Không xong rồi! Xác nữ thừa tướng vùng dậy rồi!”

Toàn bộ người ở trong phòng cứ tán loạn cả lên hết như cảnh gà bay chó chạy.

Bản tiên cô nhìn linh đường chỉ trong chớp mắt liền vắng tanh, trong lòng không khỏi có chút lạc lõng. Ta kéo tấm vải trắng đắp trên người xuống rồi bước ra. Lão bá đốt giấy tiền vàng vì tuổi tác đã cao nên phản ứng chậm, lúc này là người xông ra ngoài chậm nhất, vì quá cuống cuống nên vấp ngã, bây giờ đang nằm bẹp trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn bản tiên cô một cách sợ sệt, cứ như bản tiên cô là quỷ vô thường^[1] đến đòi mạng không bằng.

[1] Quỷ vô thường: Những con quỷ bị sa đọa vào địa ngục rồi thoát cũi sổ lồng, vất vưởng rất lâu trong cõi tối tăm. Chúng khao khát được làm người nhưng đồng thời cũng căm giận, oán thán, tham lam và kiêu căng, luôn luôn chờ dịp nhập vào thân xác người sống. (BTV)

Bản tiên cô độ lượng cười với lão bá, ta tự nhận đây là vẻ mặt cử chỉ dịu dàng hòa nhã chưa từng thấy của mình: “Lão bá đừng kinh sợ, ta là người”.

Lão bá run rẩy nói: “Lão nô biết đại nhân chết oan... nhưng mà... nhưng mà oan có đầu nợ có chủ, chi bằng đại nhân hãy đi tìm người nào làm hại đại nhân ấy... lão nô... lão nô”, mới nói tới đó hai mắt ông ta liền trợn lên rồi lăn ra ngất xỉu.

Cũng không thể trách lão bá cho rằng oán khí của chủ nhân mình quá nặng. Vị nữ thừa tướng này thực sự là chết rất oan uổng.

Nữ thừa tướng thân là nữ thám hoa đầu tiên của hoàng triều, tuổi trẻ đắc chí, con đường làm quan cũng thuận lợi.

Nhìn kỹ vẻ ngoài của người này, mặt mày thanh tú xinh đẹp, thường hay mặc một bộ nam trang màu xanh, vô cùng nho nhã phóng khoáng.

Nữ thám hoa lần đầu tiên lên Kim Loan điện liền được lão hoàng đế yêu thích. Sau khi lão hoàng đế băng hà, để lời kéo vị đại thần tiền triều đã bồi đắp được không ít thế lực, tiểu hoàng đế liền một lúc thưởng cho nữ thừa tướng tám vị nam thiếp, mà quan hệ của hần với ả ta cũng vô cùng ám muội.

Vài ngày trước, vị tiểu hoàng đế trước giờ hèn nhát lại đột nhiên thay đổi tính tình, trở nên vô cùng hung tàn, liền lúc giết hại rất nhiều đại thần trong triều, nữ thừa tướng bất hạnh cũng nằm trong số đó với tội danh là “bất nam bất nữ”, một ly rượu độc ban xuống liền kết thúc sinh mạng của nữ thừa tướng.

Nữ thừa tướng đương triều bất nam bất nữ, việc này tất cả dân chúng đều biết. Vài người có giao tình thân thiết với nữ thừa tướng thay nàng ta xin tha vài câu, đều không có kết cục tốt đẹp, tất cả đều bị tiểu hoàng đế kéo ra ngoài chém đầu một lượt. Từ đó, trên dưới triều đình và dân chúng đều sợ bóng sợ gió, tình hình vô cùng căng thẳng.

Trong bách tín có lưu truyền một đoạn ca dao như thế này: Đạo trời sụp đổ, bạo quân giáng thế.

Cũng vào khoảng mười ngày trước, chúng ta nhận được mật tin của Bán Nguyệt Lão Tổ, ông ấy đã quan sát thiên tượng, sao Tử Vi đã rơi xuống, trong triều đình e là có biến cố. Chúng ta nhanh chóng đến kinh thành, chỉ thấy khí đen bao phủ cả hoàng thành. Yêu lực cực đại như vậy rất hiếm có, hơn nữa, dựa vào kết quả chúng ta quan sát vài ngày, biến cố ở kinh thành hiển nhiên chính là do Lệ Ma tác quái.

Đúng lúc bản tiên cô đang cần một thân xác, mà thân xác này tốt nhất là có thể tiếp cận được với hoàng đế, vậy nên ta liền nhập vào thi thể của nữ thừa tướng.

Bản tiên cô tốn bao nhiêu công sức bịa chuyện mới khiến ấy kẻ phàm trần này tin là nữ thừa tướng của họ thực sự đã sống lại. Bây giờ trong phủ chia làm hai phe, một phe vội vàng vàng tìm đạo sĩ đến trừ yêu, phe còn lại thì cuống cuống vào cung bẩm báo: Xác chết của nữ thừa tướng đã sống lại rồi!

Chiều tối, ta nhận được tin tức trong cung truyền ra, nữ thừa tướng cải tử hoàn sinh, khiến hoàng đế cảm thấy rất thú vị, đặc xá tội danh “bất nam bất nữ”. Sau khi điều dưỡng thân thể, vài hôm nữa nữ thừa tướng ta sẽ được triệu gọi tiến cung kiến giá.

Bản tiên cô vừa mừng vừa lo.

Mừng là vì sự việc tiến triển thuận lợi ngoài dự tính, trong phủ nữ thừa tướng vô cùng xa hoa, có đủ cao lương mỹ vị, giường cao nệm gấm, tắm rửa trong cái hồ lớn, quả rất biết hưởng thụ, thực sự bản tiên cô được lời to rồi.

Còn điều lo lắng, chính là lần này quả thực quá sức bản tiên cô, đến lúc thật sự đi gặp yêu quái, thứ nhất ta không còn pháp lực, thứ hai tên yêu quái đó không vừa mắt bản tiên cô, vậy thì ta phải làm sao đây?

Nghĩ tới nghĩ lui, thôi thì rút kinh nghiệm xương máu. Bản tiên cô triệu sư gia trong phủ tới, viết ra một bản tấu số ngàn chữ lời lẽ cực kỳ lưu loát, bày tỏ nỗi lòng đau đớn khôn cùng đối với tác phong tùy tiện từ trước đến nay, bản thân cảm thấy cực kỳ hối lỗi vì vẻ ngoài nam nữ khó phân của mình khiến nhà vua phiền lòng, sau này nhất định sẽ nghiêm túc thoa phấn điểm son, đeo trang sức, làm một nữ tử chân chính.

Bản tấu chương vừa được dâng lên, ngay lập tức đã có hồi đáp. Hoàng đế rất hài lòng đối với hành động hối cải sửa sai của thần tử, hoàng ân dạt dào, đặc biệt cho phép ta cứ mặc nam trang, tiếp tục giữ bộ dạng bất nam bất nữ.

Thế là ngày hôm sau, bản tiên cô mặc một bộ y phục màu xanh, tay cầm phiến quạt, phong lưu phóng khoáng đi đến Túy Nguyệt lâu – lạc phường[2] lớn nhất tại kinh thành.

[2] Lạc phường: Chỗ ăn chơi như sông bài, kỹ viện. (ND)

Chuyện nữ thừa tướng chết đi sống lại đã trở thành truyền kỳ, gần như tất cả mọi người trên cả con đường lớn đều nhìn chằm chằm bản tiên cô.

Ta vừa bước vào Túy Nguyệt lâu, tiểu tư theo hầu liền bám theo nịnh nọt, chưa cần đợi ta căn dặn nó liền kêu chường quỹ của lạc phường bưng lên những món ăn ngon nhất, gọi cầm sư[3] anh tuấn nhất tới.

[3] Cầm sư: Nhạc công, người đánh đàn. (ND)

Không thể không nói, Túy Nguyệt lâu không hổ danh là đệ nhất lạc phường tại hoàng thành, món ăn ngon, người cũng không tồi.

Cầm sư đang đàn trước mặt ta không chỉ kỹ nghệ tài giỏi, đánh đàn như mây bay nước chảy, tương mạo cũng anh tuấn. Hơn nữa, hiếm khi có được người mang vài phần khí chất lạnh lùng giống như Đế quân, ngay cả bản tiên cô tính tình đoan trang vậy mà cũng không kiềm chế nổi liếc nhìn vài lần. Bỗng nhiên có một ánh mắt lạnh băng từ trên lầu chiếu xuống, khiến bản tiên cô giật bắn cả người.

Ta miễn cưỡng nhìn lên phía trên, lại muối mặt mà nâng chén rượu lên, lớn tiếng nói: “Hai vị huynh đài trên lầu, hôm nay trời trong cảnh đẹp, sao hai huynh không xuống đây cùng ta cạn một chén?”

Theo như kế hoạch, hai người Hoàn Thanh và Đế quân sẽ đi từ trên lầu xuống.

Theo như kế hoạch, ba người cùng trò chuyện, lập tức giống như nhất kiến như cố[4]. Nữ thừa tướng liền mời hai vị huynh đài đến phủ làm khách, hai vị huynh đài vui vẻ nhận lời.

[4] Nhất kiến như cố: Vừa gặp nhau lần đầu mà như đã quen thân từ lâu. (ND)

Đó là kế hoạch.

Còn tình hình thực tế là, Hoàn Thanh vừa xuống đã đánh giá ta từ trên xuống dưới, ngữ khí quả thực rất nửa vơi, hẳn nói khê với ta: “Sư muội cải trang làm vị công tử phong lưu này, dường như cũng thích thú lắm nhỉ”.

Trong lúc hẳn nói thì khúc nhạc cũng vừa tấu xong, vị cầm sư trẻ tuổi liền buông tay chờ ta phân phó[5] tiếp, ta cười khan: “Đàn hay lắm, thưởng”. Cầm sư xong việc đang định lui về thì Hoàn Thanh lại nhanh tay cướp lấy cây đàn của người ta, nói: “Ta bắt tài cũng muốn tấu một khúc, xin đại nhân chút phần thưởng”. Tại chốn đông người, bản tiên cô đành phải nể mặt nói: “Vậy còn không mau đàn đi”.

[5] Phân phó: Dặn bảo kẻ dưới. (BTV)

Không thể không nói, Hoàn Thanh đánh đàn thật quá tuyệt vời, so với vị cầm sư kia còn hay hơn mấy lần. Tiếng đàn vừa cất lên, những âm thanh ồn ào xung quanh lập tức lắng xuống. Khúc nhạc vừa hết, trên lầu dưới lầu đều có tiếng vỗ tay tán thưởng, khiến bản tiên cô đột nhiên cũng cảm thấy rất hân diện.

Đang tươi cười hơn hở, đột nhiên nghe thấy cái chén trong tay Đế quân “rắc” một cái, rơi lộp độp xuống bàn. Nụ cười trên mặt bản tiên cô liền tắt lịm, đoan chính cẩn trọng gật đầu với Hoàn Thanh. Đang mong hẳn khoe mẽ đủ rồi thì mau mau thực hiện kế hoạch nói chuyện “nhất kiến như cố” với chúng ta, vậy mà tên này lại tiếp tục dương dương đắc ý đàn một khúc nhạc nữa.

Chẳng cần nói cũng biết, bước thứ hai của kế hoạch rất không thuận lợi, trong đó một người thì chỉ lo đánh đàn, người còn lại thì mặt mày lạnh băng, căn bản không thể nào “nhất kiến như cố” được, bản tiên cô thậm hận hai kẻ này không chịu phối hợp cho đàn hoành.

Mãi mới đàn xong khúc nhạc, không làm thì thôi, đã làm thì phải làm cho trót, bản tiên cô đành phải mặt dày mời luôn hai vị này về phủ cho xong chuyện. Nhưng còn chưa mở miệng, một tiếng nói thanh thúy đã vang lên trước ta một bước: “Hai vị công tử tài năng xuất chúng, tuần tú như thần tiên giáng trần, khi này chủ nhân của chúng ta chỉ nhìn qua tấm màn đã vô cùng ngưỡng mộ nhân phẩm phong lưu kiệt xuất của hai vị công tử, muốn mời hai vị đến phủ nói chuyện, được chứ?”.

Bản tiên cô ở trong phủ thừa tướng nhiều ngày, đương nhiên vừa nhìn đã nhận ra tiểu tỷ nữ đang lên tiếng chính là người của phủ Định Quốc công chúa ở ngay bên cạnh phủ thừa tướng, vị công chúa này từ trước đến nay luôn đối đầu với nữ thừa tướng.

Dưới bao nhiêu cặp mắt đang đổ dồn vào, bản tiên cô căn bản tranh không lại với quyền thế của người ta.

Ta đành một mình lẻ loi quay về phủ.

Còn chưa nuốt trôi ngụm trà, liền cảm thấy tám vị nam thiếp của nữ thừa tướng như cùng lúc bổ nhào tới, bốn người kéo tay, bốn người ôm chân, khóc như hoa lê trong mưa.

“Thừa tướng đại nhân, rốt cuộc X Nhi hầu hạ người không tốt ở điểm nào mà đến nỗi đại nhân vừa khỏe lại liền gấp rút tìm tình nhân mới?”

Bản tiên cô nhìn người này khóc lóc, người kia nỉ non.

Thân là chủ nhân của một gia đình, ta lại lần nữa cảm thấy áp lực cực kỳ to lớn.

32. Chương 32

Cơm no rượu say, ta tỉnh tâm xem xét kỹ càng thanh Cơ Canh kiếm mà Hoàn Thanh đã để lại, sau đó liền đánh một giấc.

Trong mơ, ta thấy Cơ Canh đã hóa thân thành hình người, dùng ánh mắt vô tội nói với ta: “Cô cô, Cơ Canh chẳng qua chỉ là một vị thần bảo hộ nhỏ nhoi thôi, phương pháp đánh thức Xà tiên trong kiếm chỉ có cô cô mới biết mà”. Ta hoảng quá mà tỉnh dậy, vừa mở mắt liền thấy quần sự đang đứng bên cạnh cười đến mức cả mặt toàn nếp nhăn.

“Đại nhân, theo sự dặn dò của người, vừa sáng ra hạ nhân đã đứng chờ trước cửa, quả nhiên cuối cùng cũng đợi được biểu thiếu gia[6] tới.”

[6] Biểu thiếu gia: Người trong họ.(ND)

Tâm trạng cô đơn của ta lập tức như băng tuyết tan chảy, vui mừng hơn hở.

Y phục giày tất của nhi tử ta đều mới tinh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn có một chút căng thẳng khó phát hiện. Nhóc trọc đầu lêu đẹo theo bên cạnh đang nhìn ta chăm chăm, còn nở nụ cười ngây ngô. Tư Đàn dắt hai đứa đi vào, héch cầm liếc ta một cái, vẻ mặt cứ thế ta không đáng cho ả ta để tâm, cực kỳ không nề mặt.

Bản tiên cô độ lượng nói: “Người đâu, hãy chuẩn bị cho tỳ nữ của biểu thiếu gia gian phòng tốt một chút, đun thêm một thùng nước nóng rồi khiêng qua cho cô ấy tắm rửa, nhìn cả người bẩn quá kia!”.

Mặt Tư Đàn tái mét, đập bàn bỏ đi.

Đợi người tản đi hết, ta liền như “sói ác vô dề”, ôm ghì nhi tử trong lòng. Hơn nửa tháng trời, cuối cùng bản tiên cô mới có cảm giác tự hào của kẻ làm mẫu thân, được ôm chặt nhi tử trong lòng, làm sao có thể không khiến người ta nước mắt lưng tròng được cơ chứ!

Trò chuyện cả buổi trời, cộng thêm tay chân cùng lúc vừa xoa vừa nắn vừa ôm vừa bế kiêu dút cơm, bao luôn khoản tắm rửa, mới miễn cưỡng khiến nhi tử ta có một chút cảm giác thân thiết với thân xác mới của mẫu thân nó. Để dễ tiêu cơm sau khi ăn, bản tiên cô hơn hở dắt nhi tử đi dạo quanh phủ, đúng lúc này thì quản gia mặt đầy nếp nhăn mới lau mồ hôi lật đật chạy tới: “Đại nhân, sát vách có động tĩnh rồi! Bắt đầu từ này ở hậu viện liên tục truyền đến tiếng đàn sáo!”.

Sau đó, lão nịnh bợ ghé sát miệng lại: “Vừa nãy tiểu nhân bạo gan bắc thang trèo lên nhìn lên bên kia một chút, chao ôi, Định Quốc công chúa đang mặc một bộ y phục mùa hè mỏng nhất trong những bộ mỏng, còn vén lên đến bắp đùi mà thưởng rượu cho hai vị công tử anh tuấn ấy”.

Tay bản tiên cô miết một cái, vò nát một bông hoa tươi: “Tiếp tục thám thính!”.

Một khắc sau: “Công chúa và hai vị công tử đang đọc thơ, hết sức vui vẻ”.

Hai khắc sau: “Công chúa đang ngâm thơ tình, hai vị công tử vỗ tay tán thưởng”.

Ba khắc sau: “Công chúa ban thưởng ba chén mỹ tửu, hai vị công tử vui sướng uống cạn”.

Nửa canh giờ sau: “Công chúa ngà ngà say”.

Một canh giờ sau: “Hai vị công tử ngà ngà say”.

Vị quản gia già nua ghé sát lại, nói đầy mưu mô: “Đại nhân, tiểu nhân đã gọi hơn mười tên hộ vệ[7]cao to lực lưỡng, công phu quyền cước có thể sánh ngang với cao thủ đại nội. Nếu cần, đại nhân cứ phân phó, tiểu nhân nguyện vì đại nhân mà không tiếc máu chảy đầu rơi”.

[7] Hộ vệ: Hộ vệ trong phủ. (ND)

Bản tiên cô chưa xót nghĩ, cho dù có đánh ngất công chúa như ả kỹ nữ già kia đi chẳng nữa, thì hai vị đế quân cũng phải chịu theo bản tiên cô mới được. Không còn cách nào khác, bản tiên cô thở dài thườn thượt ba lượt, cô đơn ôm lấy nhi tử đi ngủ.

Nửa tỉnh nửa mơ, dường như ta còn nằm mộng thấy tên Hoàn Thanh kia thở dài nói: “Ngủ gì mà say như con heo, đúng là chẳng có chút lương tâm”. Bản tiên cô trong mơ nghe xong tâm trạng vô cùng sáng khoái, ngủ càng lúc càng say hơn.

Ngày hôm sau, ta ngủ tới khi mặt trời lên cao hơn ngọn sào mới chịu dậy, tình hình bên ngoài đã thay đổi cực lớn.

Chuyện thứ nhất, hoàng đế yêu quái trong cung đã gặp phải thích khách. Trên buổi châu sáng, hần nổi cơn thịnh nộ liên tục chém đầu không ít các đại thần. Nhờ đang ở phủ nghỉ ngơi mà bản tiên cô tránh được một kiếp. Ta đoán chuyện thích khách lần này chắc chắn có liên quan đến hai vị đế quân.

Chuyện thứ hai, chính là ở phủ Định Quốc công chúa bên cạnh. Đầu tiên là mới sáng ra bên đó đã gà bay chó chạy, Định Quốc công chúa xinh đẹp lẳng lơ không còn lẳng lơ nữa mà khóc lóc thê thảm đến mức suýt tung cả nóc nhà. Theo tin tức tuyệt mật mà Cầu Thặng trong phủ ta lấy được từ người bạn tốt A Hoa ở phủ công chúa sát vách, không biết tại sao, sáng nay Định Quốc công chúa vừa thức dậy, trên khuôn mặt

như hoa bồng nổi lên một vết bớt to bằng cái bát ở bên má, cực kỳ xấu xí, ngay cả đứa con tư sinh[8] của công chúa cũng bị dọa khóc, cho nên xung quanh đang truy bắt tên hung thủ hạ độc và cao thủ có thể xóa vết bớt.

[8] Con tư sinh: Con riêng. (ND)

Công chúa đã trở nên như vậy cũng không còn mặt mũi nào giữ hai vị mỹ nam lại trong phủ, đành phải để cho họ cáo từ ra đi. Lúc đó, bản tiên cô còn đang ngủ ngon, gia đình trong phủ không kịp xin chỉ thị của ta, quân gia già nua liền nắm bắt thời cơ, quyết định giữ hai vị mỹ nam lại. Chuyện này đã tạo thành hậu quả trực tiếp, đó chính là khi bản tiên cô dùng bữa sáng, trên bàn cơm còn có thêm hai người khệnh khạng ngồi chung.

Hoàn Thanh nói: “Xem ra tinh thần sư muội rất tốt, tôi qua quả thực ngủ rất ngon”. Câu này nghe quen quen.

Ta cười khan: “Hai vị sư huynh, không biết chuyện tiếp theo phải làm thế nào đây?”.

Hoàn Thanh đáp: “Cái này thì phải hỏi sư muội chứ. Phương pháp đánh thức Cơ Canh chỉ có một mình muội biết, muội đã nghĩ ra được gì chưa?”.

Ta đang gấp cái bánh bao cuối cùng thì lại bị Hoàn Thanh đoạt mất, đành ngừng đưa thở dài: “Một chút đầu mối cũng không có”.

Hoàn Thanh cũng thở dài nói: “Sao chỉ có mấy cái bánh bao thế này?”.

Định Quốc công chúa ở trong phủ tìm không ra chân tướng của việc nổi vết bớt trên mặt, sau đó y liền nghĩ tới nữ thừa tướng luôn luôn đối đầu với mình, nên lập tức sai gia nô đến phủ ta gây rối mấy lượt. Ta nghĩ lại cũng thấy vết bớt của cô ta quả thực rất kỳ quái. Đầu tiên ta nghi ngờ đây là mưu tính của Hoàn Thanh, lúc sau nhìn thấy Tư Đàn cả người toàn mùi giấm chua[9], cuối cùng ta cũng hiểu rõ toàn bộ sự việc.

[9] Mùi dấm chua: Ý ám chỉ ghen tuông. (ND)

Buổi trưa, trong cung truyền đến tin tức, hoàng đế yêu quái chê mình tạo nghiệt vẫn còn ít, lại chém thêm vài người nữa.

Chúng ta ở hậu viện ngắm hoa cúc, trời đang nắng đẹp bỗng nổi cuồng phong, mây đen che phủ cả bầu trời. Mắt bản tiên cô rất tốt, vừa nhìn đã thấy trong những đám mây đen ngòm đó có hơn trăm tên yêu quái đang đứng, còn đồng loạt đi về phía hoàng cung.

Hôm sau, chúng ta đã biết được, hơn trăm tên yêu quái này vừa đến hoàng cung liền được phong làm thần tiên, trên Đồng Tước đài tại hoàng cung biểu diễn một màn quần ma loạn vũ[10]. Lũ yêu quái đó lúc đầu còn tỏ vẻ nho nhã hàng hoàng, nhiều nhất cũng chỉ phát ra những tiếng cười he he quái đản, tay chân không đứng đắn một chút thôi. Vậy mà đến khi chúng nốc vào vài ba chén rượu, thì cung nữ thị vệ chính là những người gặp phải đại hạn, nam yêu thấy nữ tử là đẩy xuống, mà nữ thấy nam nhân là bổ nhào qua, lại còn có những trường hợp nam nhảy xổ vào nam, nữ vồ lấy nữ, tất cả cùng nhau thác loạn, hoang dâm vô độ. Uế khí bốc cao đến tận bên ngoài tầng thứ ba thiên giới.

[10] Quần ma loạn vũ: Yêu ma quỷ quái múa may loạn xạ. (ND)

Nghe nói khi đó Thiên Đế đang nằm nghỉ ngơi giữa ngàn hoa, vừa chớp mắt được một lát thì bị luồng uế khí mãnh liệt khôn cùng đó làm cho hắt hơi ba cái liên tiếp, còn nằm mơ thấy ác mộng, sau đó giật mình thức giấc vì thân thể nặng nề như bị bóng đè. Thiên Đế lập tức nổi cơn thịnh nộ, sai Thiên Lý Nhân và Vạn Lý Nhĩ[11] đi điều tra chuyện này, nghe xong lại càng thịnh nộ hơn.

[11] Vạn Lý Nhĩ còn có tên gọi khác là Thuận Phong Nhĩ. Thiên Lý Nhân là vị thần có mắt nhìn nghìn dặm. Thuận Phong Nhĩ là vị thần có tai nghe theo gió. (BTV)

Thế là Tứ trực Công tào[12] mới mang theo một đạo chiếu chỉ do đích thân Thiên Đế ngự viết tới, mắng té tát chúng ta một trận, đồng thời lệnh trong ba ngày phải diệt trừ yêu quái.

[12] Tứ trực Công tào: Bốn vị thần tướng trông coi thời gian trên thiên đình. (ND)

Bản tiên cô càng lúc càng phiền não hơn. Âm thầm đánh giá Đế quân, vẻ mặt bình thản, sâu xa khó dò, còn Hoàn Thanh thì như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Kể ra mà nói thì bản tiên cô cũng rất dễ tâm chuyện này. Hai ngày nay, có ngày nào ta không ngồi ôm Cơ Canh kiếm mà suy nghĩ nát óc, thế nhưng linh cảm vẫn chẳng thấy đâu. Thời gian suy nghĩ quá dài, khó tránh khỏi mơ màng buồn ngủ, nhưng đó chẳng qua cũng là vì ta đã nghiêm túc quá mà ra.

Lần này ta chỉ chớp mắt một chút rồi tỉnh dậy, vô tình đi tới trước cửa phòng của Đế quân, nghe thấy bên trong có tiếng nói chuyện.

“Đệ phải biết rằng, muốn đánh thức Cơ Canh chỉ còn một cách là giúp sư muội hồi phục pháp lực thôi.”

“Thân xác hiện tại của sư muội và cả trước đó nữa đều không phải là pháp thân thật sự của muội ấy. Pháp thân của sư muội biến mất nhất định có liên quan đến chuyện xảy ra giữa hai người bốn năm trước.”

“Đệ biết pháp thân của sư muội ở đâu phải không?”

“Ta không biết”, Đế quân nói.

“Đến lúc bị thắm vấn trước mặt Thiên đế, đệ còn có thể nói như vậy sao?”

“Ta có cách đối phó rồi.”

...

Ta lùi về sau vài bước rồi xoay người bỏ đi.

A Hàn đang đọc sách, nhóc trọc đầu ngồi bên cạnh nó, buồn chán mà búng quân cờ, vừa nhìn thấy ta, hai mắt nó liền sáng rõ: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, lại chơi cờ với đệ đi... Ồ, sao sắc mặt tỷ khó coi thế?”.

Đang ngồi trong phòng mà những lời giễu cợt của Hoàn Thanh vẫn cứ vang vọng trong đầu ta: “Cách gì? Đệ định lấy tiên nguyên hơn vạn năm của mình ra để đồng quy vu tận với Lệ Ma à? Lẽ nào đệ không biết nếu làm như vậy chắc chắn sẽ hồn phi phách tán, biến mất mãi mãi sao?”.

Hắn tiếp tục chế nhạo: “Trước giờ ta không hề biết rằng Chi Liên đế quân của tầng thứ ba thiên giới lại là người thiện cận như vậy. Ta biết đệ cũng sợ sư muội trước kia quay trở về, nhưng đây chỉ là chuyện tình ái nhỏ nhen của chúng ta, dù thế nào cũng phải lấy đại cục làm trọng chứ”.

Đế quân lạnh giọng nói: “Huynh đừng tự ình là đúng”.

Ta nghĩ lại chuyện ở trong Tam Sinh thạch, tiên nữ ngồi xếp bằng trước Bồ Đề địa tiên, và câu nói cuối cùng của Địa tiên: “Chuyện mượn xác tránh thiên kiếp này cũng chỉ có thể tránh được nhất thời, không thể làm cho thiên kiếp biến mất, thậm chí khi người quay về với pháp thân, sức phản phệ[13] đó sẽ càng mãnh liệt hơn, người nên thận trọng suy nghĩ”.

[13] Phản phệ: Cẩn trả, đáp trả. Ví như kẻ bị tố cáo lại bịa đặt vu cáo người tố cáo cùng những người làm chứng. (ND)

Ta nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nhi tử, cặp lông mày nhíu lại. Bé con nhỏ nhắn này từ khi sinh ra đã được ta chăm chút từng li từng tí, ban ngày thì bế trên tay dỗ dành, ban đêm ôm trong lòng mà ngủ, khó khăn lắm mới nuôi được nó lớn và trở nên trắng trẻo đáng yêu như thế này, đương nhiên không nỡ để cho nó bị thiên lôi đánh chém.

Thiên Đế ơi, một bên là nhi tử ta, một bên lại là phụ thân nó, ta phải chọn bên nào mới tốt đây?

3.

Hoàn Thanh bảo là có chuyện muốn nói với bản tiên cô, ta đành phải uể oải theo hắn ra hậu viện.

Hoàn Thanh nói: “Sư muội, hôm trước muội đứng trước cửa phòng phải không? Chuyện nên nghe thì cũng nghe rồi, bây giờ chắc muội cũng biết huynh tìm muội vì muốn nói điều gì, đúng không?”.

Ta đáp: “Việc đã đến nước này, muội chỉ còn một chuyện không sao hiểu nổi”.

Hoàn Thanh nghiêm túc nói: “Chuyện gì?”.

“Là như thế này, Đại sư huynh”, bản tiên cô bi thương nói: “Diệt trừ Lệ Ma là một nhiệm vụ rất nặng nề, bất kỳ ai trong tam giới Thiên - Địa - Nhân đều phải có trách nhiệm gánh vác. Sư muội cảm thấy, nếu chỉ có ba chúng ta ra mặt thì chẳng hợp lý chút nào, có thể nào nói lý với Thiên Đế phái thêm thượng tiên khác xuống nữa không?”.

Vừa nói ra, bản tiên cô liền hối hận, tên Hoàn Thanh này hiển nhiên là rồi việc quá, đang tìm cơ hội để giáo huấn ta đây mà, nghe xong hần lập tức quát mắng: “Sư huynh chưa từng nghĩ sư muội lại có những suy nghĩ tầm thường, chỉ biết hưởng an nhàn như vậy! Huống hồ đây lại là việc trọng đại! Đại nghĩa trước mắt há có thể nói muốn rút lui?”, sau đó hần liền hươ tay: “Đừng nói thêm gì nữa!”.

Trong khi bản tiên cô đang bị hần làm cho chần động cả người thì hần lại ghé sát vào tai ta mà nói: “Sư muội, từ sau khi bị bóng đè, Thiên Đế đã rất bất mãn với chúng ta, người đã phái Công tào và Nhật du thần ngày đêm giám sát nhất cử nhất động của chúng ta, phải cẩn thận lời nói!”.

Bản tiên cô lập tức thay đổi sang thái độ thành khẩn thề thốt nắm chặt hai bàn tay, cực kỳ hối hận mà nói: “Một lời của sư huynh quả thực là như thức tỉnh người trong mộng! Vừa nãy sư muội thật không hiểu chuyện gì cả! Sư muội nhất định sẽ coi chuyện trừ yêu là nhiệm vụ trọng yếu nhất, cho dù nhảy vào nước sôi lửa bỏng, chết không hối tiếc!”.

Đế quân bảo có việc muốn nói với ta, thế là ta lại ra hậu viện.

Hoa tiền nguyệt hạ[14], vẻ mặt của Đế quân giống như sắc xanh đen của dãy núi phía xa kia, ôn hòa mà xa cách.

[14] Hoa tiền nguyệt hạ: Nghĩa là “trước hoa dưới trăng”, thường hay dùng để ví von những nơi trai gái hò hẹn. (ND)

Tâm trạng của ta bây giờ giống như vào tháng Chạp, ta đột nhiên ử đôi bàn tay rét buốt của mình trên bếp lò đang cháy rực, lúc đầu cảm thấy rất thoải mái, sau khi tỉnh ngộ thì lại nóng không thể chịu đựng được.

Ban ngày Hoàn Thanh đã nói với ta: “Cùng là đồng liêu, ta thật sự không muốn thấy Nhị sư huynh muội đi làm chuyện đại đột. Bây giờ người có thể ngăn cản đệ ấy chỉ có một mình muội thôi”.

Ta nói: “Huynh chắc chắn như vậy sao, đến pháp thân của mình ta còn không biết đang ở đâu nữa là”.

Hoàn Thanh cười nói: “Nếu mà muội biết, với tính cách của muội, liệu muội có thể dễ yên như vậy hay sao?”.

Đế quân nói không sai, tên Hoàn Thanh này quả thật là chuyên ỉnh là đúng.

Đêm lạnh, hồ sen, tại đình năm góc.

Bản tiên cô cố tìm chuyện để nói liền cao giọng đọc theo tám hoành phi trên nóc đình: “Phiến Tử[15]đình”.

[15] Phiến tử: Cái quạt. (ND)

Quản gia cười tươi như hoa nói: “Chí phải, chí phải. Đại nhân văn thái phong lưu[16], chỉ đơn giản hai chữ mà lại có hàm ý cả, tiểu nhân vô cùng bái phục!”.

[16] Chỉ người tài hoa và phong độ. (BTV)

Ta tỏ ra sâu xa không lường hỏi lão: “Vậy người nói thử xem, đó là hàm ý gì?”.

Quản gia đáp: “Vào những đêm giữa hạ đầu thu, đại nhân thường bày tiệc ở đây, các công tử cũng tới chung vui. Khi đó đúng vào lúc hoa sen nở rộ, đom đóm bay lượn trên mặt nước, phát ra những ánh sáng lấp lánh, đại nhân và các công tử đều ngà ngà say, đại nhân hươ quạt bắt đom đóm. Cảnh tượng đó... chắc chắn...”.

33. Chương 33

Cảnh tượng đó chắc cũng chẳng khác gì một lũ điên khùng đang vui đùa ẩm ỉ. Trái lại, trong lòng bản tiên cô thầm mơ mộng, tưởng tượng một đêm mùa hè trong không gian tràn ngập hương sen thơm ngát, tiếng ếch kêu inh ỏi, từng con đom đóm bay lượn, ngồi bên cạnh là người mình yêu, một bầu rượu, vài món điểm

tâm, chỉ ngồi như vậy một lúc thôi, nhất định khiến người ta ngây ngất. Đáng tiếc, vào mùa này hiển nhiên là đom đóm đã tuyệt chủng rồi.

Chúng ta vừa mới ngồi xuống, lão quản gia đã biết ý bày rượu, trà và dâng lên vài món điểm tâm. Để quân rõ ràng là không ưa lão quản gia tính tình có chút thô tục này, chỉ đứng chấp tay sau lưng mà thưởng nguyệt. Quản gia bộ dạng cứ như ăn trộm mà ghé sát vào tai ta thì thầm: “Đại nhân, trong rượu đã hạ một thứ rất tốt vào đó, chỉ cần uống một ly, bảo đảm như rồng như hổ...”.

Ta đang dày mặt gọi Đế quân đến ngồi cạnh mình uống rượu, nghe hắn nói mà sững cả người. Lão này năng lực quan sát quả không tồi, biết được trong hai vị mỹ nam mới vào phủ, đây là người mà bản tiên cô không thể nắm bắt được.

Những thủ đoạn trắng hoa thế này chỉ có thể hưởng lạc nhất thời, bản tiên cô há lại là người nông cạn như vậy?

Bản tiên cô lập tức đập bàn chỉ vào bình rượu nói là bên trong có con muỗi ngả vào rồi, không sạch nữa, đi đổi cho ta bình khác! Lão quản gia ngây người trong chốc lát, sau đó phản ứng lại rồi nhanh chóng chạy đi.

Ngay lập tức trong đình chỉ còn lại mỗi ta và Đế quân, lúc này ta lại cảm thấy hơi lung túng. Đế quân không để ý đến ta, ta cũng biết điều im lặng không mở miệng. Đột nhiên tiếng nói dịu dàng của Đế quân vang lên: “Lại đây”. Ta vừa hoàn hồn thì bàn tay đã bị nắm chặt, ầm ập mà mạnh mẽ.

Thân thể đột ngột vút lên không trung, khi hạ xuống chúng ta đã ở ngay giữa hồ sen, đứng trên một chiếc thuyền nhỏ.

Tay của ta và y vẫn nắm lấy nhau như vậy, không hề buông lỏng.

Bản tiên cô rất sợ hãi và câu nệ những chuyện nhỏ nhặt thế này, tìm cứ đập thành thạch loạn cả lên, cho đến khi ta nghe thấy tiếng hít sâu của lão quản gia trên bờ... Trong tầm mắt ta xuất hiện những con đom đóm bay lượn khắp trời.

Mùa này đáng ra không có đom đóm mới đúng chứ.

Trong bầu trời tràn ngập những vì sao, đôi mắt Đế quân vừa chuyên chú lại vừa sâu thẳm, không còn lạnh lùng nữa.

Khi đó bản tiên cô quá xúc động đến nỗi đầu óc nóng bừng cả lên: “Nhị sư huynh, ta giao Cơ Canh kiểm cho huynh được không?”.

Đế quân không trả lời, nhưng lại thành linh cúi sát đầu xuống, hôn lên môi ta.

Vô vàn vì sao nhỏ đang khuếch tán khắp mọi nơi, những đốm sáng nhỏ hòa vào nhau tạo nên vệt sáng lặn tắt như sóng nước.

Sau cơn mê đắm, ta dựa vào lồng ngực Đế quân thở dốc, sau đó ta lại đa sầu đa cảm mà rơm rớm nước mắt.

Nhi tử hay phụ thân của nó đây? Bản tiên cô càng dần vật hơn rồi.

Thế nhưng trong những lúc tất cả đều như một giấc mơ, cho dù ta có bản khoản dẫn vật đến mấy thì miệng cũng không thể nào thốt ra những chuyện gây cụt hứng như vậy. Không biết từ khi nào, mí mắt ta lại càng ngày càng nặng trĩu, đang nửa tỉnh nửa mê, ta nghe thấy có người nói: “Ta biết rằng, một khi muội hồi phục pháp thân, với tính cách của muội nhất định không để cho bất cứ ai bảo hộ, đơn độc chống đỡ thiên kiếp. Xem như vì Hàn Nhi, ngàn năm nữa hãy tính tới chuyện hồi phục pháp thân, lúc đó tu vi của Hàn Nhi chắc cũng đã đạt được thành tựu nho nhỏ. Muốn đối phó với thiên kiếp, cũng nắm chắc phần thắng hơn”.

“Bảo trọng... ta giao Hàn Nhi lại uội chăm sóc. Cô cô, ta...”

Đôi môi mát lạnh lại nhẹ nhàng hôn xuống.

Đầu ta đang rất nặng nề choáng váng, căn bản không thể phản ứng gì được. Nhưng ta biết, cả trong và ngoài lời nói của y đều có ý muốn từ biệt, ta không muốn nghe.

Cảm giác đau lòng sợ hãi bỗng dưng ập tới mà không có nguyên do, ta bám chặt lấy cánh tay y, giống như bám lấy ngọn cỏ cứu mạng cuối cùng. Sau đó, ta liền rơi vào mộng mị.

Lần này ta ngủ rất say. Đến lúc tỉnh lại thì vấn đề nan giải khiến ta không thể chọn lựa dường như đã có câu trả lời.

Trong giấc mơ, phía trước là Lệ Ma, phía sau là thiên binh thiên tướng. Bản tiên cô cực kỳ dũng mãnh, đem nhi tử và phụ thân nó giữ chặt ở hai bên người mình, một chiêu Phi Thiên La Hoàn, hướng lên phía trên mà đột phá vòng vây.

Chỉ một chiêu này, ta đã phá vỡ cả rãnh trời, phá vỡ tầng tầng lớp lớp hộ vệ của Thiên Đế, xông thẳng vào điện Linh Tiêu. Bản tiên cô tức giận tung thêm một chiêu Dã Xoa Thám Hải, túm lấy Thiên Đế đánh ột trận nên thân, đến nỗi trông Thiên Đế giống hệt như hình dáng của Phật Tổ, cả đầu nổi lên những cục u to đùng.

Khi ta tỉnh dậy, ánh nắng chói chang khiến trước mắt ta sao bay loạn xạ.

A Hàn vẫn nằm ngủ trong lòng ta, hơi thở đều đặn. Ta ngẩn ra một hồi lâu mới cảm thấy dường như có gì đó không đúng lắm, chúng ta đang nằm trên mây, xung quanh được bao bọc bởi một kết giới trong suốt tỏa ra ánh sáng xanh nhạt, ánh nắng xuyên qua kết giới, chiếu thẳng lên người chúng ta. Trên mây vẫn còn một người nữa đang ngồi thừ ra, lúc này mới xoay đầu qua, mặt nhăn mày nhíu mà kêu lên: “Tỷ tỷ”.

Trong lòng ta đột nhiên trầm hẳn xuống, bật người dậy: “Hai vị sư huynh đâu rồi?”.

Nhóc trọc đầu nói: “Các huynh ấy vào cung trừ yêu quái rồi”.

“Họ không nhấc gì lại sao?”

“Chỉ có mỗi Đại sư huynh thôi”, nó gãi đầu, hình như không muốn nói lắm, bần khoản hồi lâu mới lên tiếng: “Huynh ấy dặn đệ nói với tỷ, Nhị sư huynh tưởng rằng chuyện tỷ làm, huynh ấy cũng có thể làm được”.

4.

Kết giới vô cùng vững chắc, bản tiên cô và hai cậu nhóc như thể trở thành ba chú chim sẽ bị nhốt trong lồng sắt. Nhóc trọc đầu nói: “Tỷ tỷ đừng quá lo lắng. Đại sư huynh và Nhị sư huynh, nhất là Nhị sư huynh sẽ không có chuyện gì đâu”.

Ta giận dữ cười lạnh nói: “Có chuyện cũng chẳng sao, họ muốn đi chịu chết, tỷ tỷ tất nhiên có thể chôn”. Nhóc trọc đầu tròn tròn hai tròng mắt, ớn lạnh nhìn ta.

Đương nhiên, hai vị đế quân mà hy sinh thì cũng chẳng tới phiên ta mai táng, bản tiên cô chẳng qua là tức giận nhất thời mới nói vậy thôi.

Cả hai người bọn họ đều tỏ ra vì ta mà liều mình xả thân, coi bản tiên cô ta chẳng ra cái gì, cũng không cho ta cơ hội để phân bua. Nếu có thể quay ngược thời gian, bản tiên cô nhất định sẽ dũng cảm nói ra điều trong tận đáy lòng: Đánh không lại thì chúng ta bỏ chạy cũng được mà, sao cứ phải liều chết đối đầu chứ, như vậy không phải ngu ngốc lắm sao?

Ta hối hận quá đi!

Phía hoàng cung mây đen che phủ bầu trời, sấm sét giạt ầm ầm, loáng thoáng còn thấy hai luồng ánh sáng. Ta biết họ hẳn là đang giao chiến, trong lòng như có dầu sôi lửa bỏng, chỉ hy vọng đám mây dưới chân bay về phía đó để ta có thể thăm dò được đôi chút. Nào ngờ, đám mây đáng ghét này lại làm phản, trong lúc bản tiên cô nóng nảy giậm chân thì nó lại bay về hướng ngược lại.

Đám mây bay mãi bay mãi, cuối cùng bay tới bên ngoài hoàng thành. Phía dưới, luồng yêu khí đen ngòm đang nhe nanh múa vuốt, bách tính đều đóng cửa cài then, trên các con đường trong vòng mười dặm đều vắng vẻ, không ai dám bước ra ngoài, không biết trong nhà họ thì như thế nào.

Đám mây lại tiếp tục bay, bay đến phía trên một thôn trang nhỏ, làng mạc vô cùng hỗn loạn, quang cảnh tiêu điều hệt như vườn bắp cải vừa bị heo giầy xéo vậy. Một vị thôn trưởng có chòm râu dê dẫn một đám hán tử lực lưỡng cầm theo búa, xẻng sắt đi lên núi trừ yêu, người nào người nấy run lên cầm cập vì sợ hãi.

Trên đường đi, một con gù đỏ đen sì bỗng nhiên nhảy ra, chực vị hán tử liền la lên oai oái, vút búa xẻng tứ tung rồi vất chân lên cổ mà chạy.

“Yêu quái đến rồi...”

“Yêu quái đến rồi...”

“Đúng là sinh linh đồ thần[17]!”, nhóc trọc đầu ngồi cạnh ta than thở.

[17] Sinh linh đồ thần: Dân chúng lầm than. (ND)

Bản tiên cô ôm chặt nhi tử đã sớm tỉnh giấc vào lòng, nhất thời không nói được gì.

“Xem nhiều như vậy, tiên cô có cảm nhận được điều gì không?”. Một giọng nói bi thương vang lên bên tai ta, ta xoay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt tang thương của Bán Nguyệt Lão Tổ, dáng vẻ giống như đang muốn điểm hóa[18] bản tiên cô vậy.

[18] Điểm hóa: Làm phép, niệm chú. (BTV)

Không biết từ lúc nào đám mây đã bay đến phía trên một ngọn núi, bên dưới mây mù phủ kín, trong màn sương mù dày đặc đó dường như vang lên tiếng chém giết, sớm đã không còn phong thái tiên sơn của người tu hành nữa rồi. Chắc là lũ yêu nghiệt được sinh sôi nhờ Lệ Ma đang tranh giành địa bàn với những người tu đạo chính phái. Ôn Ngọc Tuyền từng lạc quan nói với ta, chỉ cần Lệ Ma bị tiêu diệt thì tất cả yêu ma quỷ quái đều biến mất theo, khắp nơi sẽ lại mưa thuận gió hòa, vén mây thấy mặt trời.

Rất nhiều suy nghĩ đang giằng co trong đầu ta, không để cho Bán Nguyệt Lão Tổ phải nói thêm gì nữa, ta gần như vô thức cúi đầu hỏi nhi tử: “Con có sợ bị Thiên Lô đuổi đánh không?”. Câu này quả thực là hỏi thừa, tộc thú sợ thiên kiếp như thể quỷ hồn dưới âm phủ sợ ánh nắng mặt trời vậy, đứa con mới ba tuổi rưỡi của ta tất nhiên cũng không thể chống lại bản năng sợ hãi, thần sắc run sợ khẽ thoáng qua trên khuôn mặt nó. Ta lại hỏi tiếp: “Nếu như có thể dùng nó để đánh đổi sự bình an cho phụ thân con thì sao? Con chọn bên nào?”. Nhóc con gật đầu: “Đương nhiên là sự bình an của phụ thân”.

Lòng ta nóng lên, ôm lấy nhi tử mà hôn tới tấp. Nhi tử ngoan của ta, tuy mẫu thân bất tài, nhưng nếu thật sự phải gánh chịu thiên kiếp, ta đương nhiên sẽ là người đầu tiên đứng ra phía trước bảo vệ con.

Không để cho bản thân hối hận, ta nói với Bán Nguyệt Lão Tổ: “Ta biết pháp thân của mình đang ở đâu, làm phiền Sư Tổ đưa ta đi một chuyến”. Lão nhân này chính là gian tế mà Thiên Đế phái xuống ở bên cạnh chúng ta, thế nên bản tiên cô cũng chẳng phải giả vờ hồ đồ với hắn làm gì. Nào ngờ Bán Nguyệt Lão Tổ lại cười nói: “Lưới pháp thuật này do Đế quân tạo ra, ta không thể mở ra được”.

“Tiên nguyên và pháp thân của tiên cô vốn tâm linh tương thông, chỉ cần tiên cô thi triển thuật triệu gọi, cho dù nó đang cách ngàn dặm cũng có thể gọi đến ngay trong chớp mắt. Bây giờ lão hủ[19] sẽ giúp tiên cô một tay, đưa tiên cô đến chỗ của Lệ Ma.”

[19] Lão hủ: Nghĩa là “Lão già này”. Những người lớn tuổi tự khiêm xưng mình như vậy. (ND)

Ta vừa nghe liền cuống cuống cả lên, ta có biết thuật triệu gọi gì đâu chứ? Nhưng chưa kịp mở miệng, đột nhiên mặt Bán Nguyệt Lão Tổ biến sắc, kinh hoảng hô to: “Không xong rồi! Yêu khí đột kích!”, thân hình Lão Tổ nhanh như chớp bay đến đám mây khác, phóng to thêm mấy lần, ông niệm chú: “Định!”.

Bản tiên cô đang ngăn người nhìn, một cột nước như tên bắn phun thẳng đến đám mây mà Bán Nguyệt Lão Tổ đang đứng. Bán Nguyệt lại tiếp tục hô to: “Bản Thạch Quyết! Định!”. Nhưng dưới sức mạnh xói mòn của cột nước, ông chỉ có thể lơ đãng chống đỡ được một lúc, cuối cùng bị dòng nước lớn quét đến nổi chẳng còn lý trí của nhất phái tông sư[20] nữa, rống lên một tiếng sợ hãi như giết heo, sau đó thân thể liền bị cột nước cực lớn nuốt mất.

[20] Nhất phái tông sư: Tông sư của một môn phái. (ND)

Trong lưới pháp thuật, bản tiên cô và hai nhóc con ngơ ngác nhìn nhau. Nhóc trọc đầu nói: “Tỷ tỷ, tỷ thử nói xem Sư Tổ sẽ bị cuốn đi đâu?”. Bản tiên cô thở dài: “Còn may là cột nước này to như thế, thứ bắn tới ít nhất là một dòng sông, không đến nỗi phải lưu lạc đến rãnh nước hôi thối”.

Nhi tử kéo tay áo ta: “Yêu quái đến rồi!”.

Ta quay đầu lại, nhìn thấy một bóng đen cực lớn đang tấn công kết giới. Chỉ trong chớp mắt, kết giới dao động, ánh sáng màu xanh nhanh chóng nhạt dần đi vài phần. Ta còn chưa kịp kinh hoàng sợ hãi, chiếc đuôi rắn to lớn như có thể che khuất mặt trời lại tiếp tục quất tới, liên tục đập vào kết giới. Ta chỉ kịp đẩy nhi tử vào lòng nhóc trọc đầu, thân thể liền mất đi sự cân bằng, rơi xuống một tầng mây khác.

Dường như có gì đó quán lấy người ta, từng vòng từng vòng quán chặt. Trong lúc choáng váng, hai tai ù ù, ta chỉ nghe được tiếng hô kinh sợ của nhóc trọc đầu và nhi tử ta. Tới khi tất cả dừng lại, ta vẫn đang ở trên tầng mây đó, nhưng phía trước lại xuất hiện ra một khuôn mặt... dung mạo thanh tú, khéo miệng như cười như không ẩn chứa phong tình, đây không phải gương mặt của nữ thừa tướng thì còn là ai?

Ý nghĩ đầu tiên của ta chính là mình đã ra khỏi thân thể của nữ thừa tướng rồi, đến khi phát hiện ra là không phải, ta bắt đầu lắp bắp: “Yêu quái kia, người biến thành diện mạo của ta để làm gì?”.

Trên khuôn mặt đối phương hiện lên nụ cười kỳ dị: “Thú vị lắm!”.

Sau đó, nó hừ lạnh, nói: “Công pháp của bốn tọa đã tăng tiến nhiều rồi, lần này sẽ không dễ dàng bị nhận ra đâu, hà hà”.

Phía trên tầng mây vang lên hai tiếng thở mạnh, nhóc trọc đầu đã hóa trở về pháp thân là con chim mày trắng, đang chở theo nhi tử ta mà gắng sức vỗ cánh. Một người một chim đang hoang mang nhìn về phía này, hiển nhiên là không biết phải làm sao.

Gần xanh trên trán ta giật giật, ta không nhịn nổi cao giọng hét lên với con chim phía trên: “Còn ngẩn ra làm gì? Mau mang Hàn Nhi đi càng xa càng tốt!”. Vừa dứt câu, bản tiên cô cứ tưởng mình nghe nhầm. Bởi vì tên kia cũng làm khẩu hình giống hệt ta, tiếng nói giống nhau, động tác cũng y hệt: “Còn ngẩn ra làm gì? Mau mang Hàn Nhi đi càng xa càng tốt!”. Theo ánh mắt kinh hãi của hai cậu nhóc phía trên thì chắc là ngay cả vẻ mặt hân cũng mô phỏng giống hệt ta rồi đây.

Ta cố gắng kiềm chế lửa giận trong lòng, ai ngờ tên kia còn quay mặt lại, phẫn nộ nói với bản tiên cô: “Người bắt chước lời ta nói làm gì?”. Dây thần kinh của bản tiên cô suýt chút nữa thì đứt phụt.

Nhóc trọc đầu vỗ cánh, nhìn kẻ phía đối diện rồi lại nhìn ta, ánh mắt không biết phải hướng về bên nào mới đúng. Lúc sau, nó mới cuống cuống nói: “Tỷ tỷ! Ta đi tìm Nhị sư huynh!”. Ta tuyệt vọng nhìn chăm chăm nhi tử đang ngồi trên lưng chú chim như thể nhìn được thêm chút nào hay chút nấy. Ánh mắt nó cũng gắt gao nhìn về phía bên này, cái miệng nhỏ mím chặt, hai bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy cổ chú chim nhóc trọc đầu, trong tay túm chặt một chùm lông.

Sau đó, ta nghe thấy tiếng kêu mừng rỡ của nhóc trọc đầu: “Nhị sư huynh! Đại sư huynh!”.

Gần như cùng lúc, ta và yêu quái chậm chậm quay người lại, rồi chỉ lên người đối phương.

“Đại sư huynh, Nhị sư huynh, mau tiêu diệt tên yêu quái này đi!”

& ;STENT: .luv-ebook

5.

Đế quân và Hoành Thanh đang đứng trên mây.

Một người cầm kiếm, một người cầm thanh ngọc như ý, vừa trải qua một trận đánh nên y phục có chút xộc xệch, thế nhưng mỗi người vẫn mang theo nét phóng khoáng riêng.

Lúc này, Hoành Thanh đang trợn to hai mắt nhìn chúng ta, Đế quân cũng nhìn chăm chăm, trầm mặc không nói, nhưng sắc mặt cũng dần tái nhợt.

Hoành Thanh buồn bực nói: “Không ngờ hai ta đánh nhau với yêu quái này giờ, vậy mà cuối cùng lại để hần nghịch chuyển tình thế”.

Đế quân lạnh lùng nói: “Cho dù ai là thật, ai là giả, cứ chế ngự cả hai rồi tính sau”, y từ từ rút kiếm, gương cao kiếm bay lại.

Thanh kiếm chưa kịp đánh tới đã bị một luồng yêu khí đen kịt ngăn lại. Ta đang kích động giờ lại chuyển qua thất vọng, tức đến lộn cả ruột gan, nhắm vào cẳng chân yêu quái ma giẫm một cái. Tên yêu quái Lệ

Ma này quả thật diễn quá nhập vai, ta lại có thể đá trúng mục tiêu. Thân người hắc nghiêng ngả, thét lên một tiếng kinh thiên động địa, sau đó ngã xuống phía dưới. Tiếp đó, hai thân hình nhanh như tên bắn lao về phía tên yêu quái, người ở bên trái gần hơn nên đã đỡ được hắc, xoay nửa vòng tuyệt đẹp trên không trung, tay áo bay phất phơ.

34. Chương 34

Khi ta phát hiện mình bị lừa, Lệ Ma đã yên ổn nằm trong vòng tay của Hoành Thanh, ánh mắt nhìn ta vừa cảm hận vừa mang theo chút thâm ý giáo hoạt. Còn hai vị đế quân thì... Trong lòng ta thầm bảo không xong rồi, trên khuôn mặt cả hai người đều hiện sát khí mãnh liệt.

Trong nháy mắt, ta chỉ hận một nỗi là không thể moi tìm mình ra để phân bua với họ, cái tên mà hai người họ đang ôm chính là giả mạo, ta mới là hàng thật giá thật đây này! May mà trong lúc ngàn cân treo sợi tóc ta còn giữ được một chút bình tĩnh, không chút chần chừ gơ bàn tay lên, cử động ngón út. Sợi dây linh tê kết nối với Đế quân quả nhiên không khiến ta thất vọng, hiệu quả rất tốt. Đế quân hơi sững người rồi nhanh chóng phản ứng, nhắm mắt rồi vùng kiếm lên, ba đạo kiếm khí màu xanh nhạt hình lưỡi liềm lập tức đánh xuống.

Gần như cùng lúc, Lệ Ma một khắc trước vẫn còn dương dương đắc ý giờ đã phát hiện ra, hừ một tiếng, đẩy ngay Hoành Thanh ra chỗ khác rồi bỏ nhào đến chỗ ta.

“Hoành Thanh!”, ta nghe thấy tiếng thét sợ hãi của mình. Một người đứng ngăn trước mặt ta, ta chỉ nhìn thấy được bên mặt lạnh băng của hắc đang đối đầu với Lệ Ma. Chiêu nào cũng mang theo ý muốn liều mạng.

“Ta không sao”, trong khoảnh khắc Hoành Thanh lại xuất hiện trước mặt ta, khoe miệng trào ra một chút máu nhưng vẫn cố nở nụ cười. Hắc vùng cao ngọc như ý, ánh sáng ngũ sắc đánh về phía Lệ Ma. Ta còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, bên tai lại vang lên một tiếng xé gió khác thường, tim đập loạn, sau đó ta quay đầu lại nhìn thấy nửa bên vai của Đế quân thấm đẫm máu tươi.

Ta run rẩy nói: “Nhị sư huynh, huynh hãy nói cho ta biết cách để triệu gọi pháp thân đi! Ta đã suy nghĩ kỹ rồi, tên yêu quái này nên để ta đối phó!”.

Mặt Đế quân vẫn không biến sắc, đổi sang tay khác tiếp tục ứng phó đợt công kích khác, mở miệng nói với Hoành Thanh đang cùng y yểm trợ giáp công Lệ Ma: “Huynh dẫn muội ấy và Hàn Nhi đi trước đi, chuyện ở đây cứ để ta”.

Hoành Thanh lại hừ một tiếng: “Không cần. Để dẫn họ đi đi. Ở đây đã có ta đối phó rồi”. Đế quân không thèm nói thêm câu nào nữa, nhún người nhảy về phía Lệ Ma, ánh sáng màu xanh lam rực lên mãnh liệt, đó chính là dấu hiệu y đang dốc toàn lực thúc động tiên nguyên. Động tác của y quá nhanh, ngay cả Hoành Thanh cũng ngỡ ngàng. Bản tiên cô lao đến định ôm lấy y thì lại chỉ vồ lấy khoảng không, ta thét lên một tiếng thống thiết: “Đừng...!”.

“Đi!”, Hoành Thanh nghiêng mình, túm lấy cánh tay ta. Ta dùng sức giãy ra, lại phí công vô ích thét lên một tiếng, hòa lẫn vào tiếng hét kinh hoàng của nhị tử, thật đau thương, thật bi thảm. Nhị tử gốc của ta cuối cùng cũng chịu mở miệng gọi phụ thân rồi, có điều lại là ở trong tình huống như thế này.

Ta không thể nhớ được mình đã sống được mấy trăm năm, ta chỉ nhớ mình từng thật sự chân thành thích người này, bây giờ lại phải tận mắt chứng kiến cảnh y ở trước mặt ta tự hủy diệt bản thân.

Y muốn cùng Lệ Ma đồng quy vu tận! Suy nghĩ này gần như khiến ta hồn phi phách tán.

Ta chưa từng sợ mất đi điều gì đến thế.

Những chuyện xảy ra tiếp theo, thành thực mà nói, ta cũng hơi mơ hồ.

Lúc đó, ánh sáng xanh lam đã phủ xuống Lệ Ma đang vừa kinh hoảng vừa giận dữ, ta cũng hoàn toàn tuyệt vọng. Khắc sau ta bình tĩnh lại, nhớ về quãng thời gian trước kia.

Ta nhớ đến sinh thần của Đế quân. Kỳ thực, khi tập luyện khúc nhạc ta đã vô cùng chú tâm, nhưng lại không có cơ hội để diễn cho y nghe, cuối cùng đã thâm thất vọng rất lâu. Trong lòng ta chỉ nghĩ, nếu ta bỏ lỡ lần này, có thể sẽ chẳng còn cơ hội nào nữa.

Đáng tiếc là, lúc này cổ họng ta bị khàn đặc do la hét quá nhiều.

Ta mở miệng, la lên một tiếng: “Nhị sư huynh, huynh hãy nghe này”, sau đó ta thực sự dùng âm thanh khàn đặc mà cất tiếng hát. Hoàn Thanh đứng bên cạnh sững sờ nhìn ta.

Đây là một khúc nhạc từ thời thượng cổ, được xướng lên bằng ngôn ngữ thượng cổ, giai điệu và ý nghĩa của khúc nhạc đều sâu xa khó hiểu. Ta chưa từng nghe tiên liêu[21] nào từng hát khúc nhạc này, thế nhưng dường như khi sinh ra ta đã hiểu được nó. Ta cũng không biết mình hát có hay không, tuy nhiên thỉnh thoảng cất giọng hát lên đều có thể thu hút rất nhiều linh cảm dị thú[22] mà chúng cứ ngồi mãi không chịu bỏ đi.

[21] Tiên liêu: Bạn tiên. (ND)

[22] Linh cảm dị thú: Loài chim, thú lạ. (BTV)

Khúc nhạc này được ta hát lên cực kỳ đau thương, ta hoàn toàn chìm đắm trong đó.

Cứ hát mãi, hát mãi, trước mắt ta có một luồng sáng lạ lướt qua, hình như được phát ra từ Cơ Canh kiếm mà Đế quân cầm trong tay.

Tiếng gào thét, tiếng thét thất thanh hòa lẫn vào nhau, trong đó dường như còn có cả tiếng của Đế quân. Ta loáng thoáng thấy nhi tử ta đang ngồi trên lưng chim, dùng đôi tay nhỏ bé ôm chặt đầu nức nở: “Mẫu thân ơi, người đừng hát nữa mà”.

Ta muốn ngừng lại nhưng không thể được. Thân thể nhẹ nhàng như sợi bông, tất cả những suy nghĩ đều trống rỗng. Cứ như vậy mà bay lên phía trên, cứ bay mãi như vậy... Giống như có gì đó đang triệu gọi, mà cũng giống như đang đánh thức cái gì đó. Mãi cho đến khi thân thể đang bay bổng của ta tiếp xúc với một thực thể, trước mắt ta bỗng bùng lên luồng kim quang rực rỡ.

Khi ta định thần nhìn kỹ lại, thì ra mình đang trôi nổi trên không trung, thân thể nữ thừa tướng giờ đã trở thành một cái xác vô chủ, từ trên tầng mây rơi xuống dưới.

Một tiếng gào rống kinh thiên động địa vang lên, phong vân biến sắc. Một con cự xà đỏ rực xông ra từ thanh Cơ Canh kiếm mà Đế quân đang cầm trong tay, đầu xà sáng chói ngẩng lên như thể đầu rồng, thân thể lượn vòng liên tạo nên một trận cuồng phong, đánh thẳng về phía Lệ Ma. Lúc này, quang sáng màu lam đang quấn lấy Lệ Ma cũng dần nhạt đi, lộ ra bên trong là nguyên hình của một con cữu vĩ thiên hồ, con cữu vĩ thiên hồ ấy đã vì Lệ Ma đang thực mạng bỏ trốn mà không còn chút sức lực, cứ thế rơi xuống phía dưới.

Tay ta búng nhẹ một lưới pháp thuật đỡ lấy y, cùng lúc đó tay áo phát một cái, rồi ôm tiểu hồ ly cũng đã bị biến trở về nguyên hình vào lòng.

Việc trở về nguyên hình của hai con hồ ly là bởi đại hồ ly bị tiêu hao quá nhiều tiên nguyên, còn tiểu hồ ly thì hồn phách đã nhập lại vào chân thân lúc đầu.

Khúc nhạc thượng cổ đó chính là cách đánh thức Thượng cổ xà thần trong Cơ Canh kiếm, cũng là chìa khóa triệu gọi pháp thân của ta. Cuối cùng ta đã trở về với thân thể thật sự của mình.

Xà thần vừa xuất hiện, Lệ Ma liền biết mình không thể địch nổi, khiếp đảm cuộn tròn thân thể, cũng hóa thân thành một con mãng xà lớn toàn thân đầy vảy đen, nó cùng với Xà thần một trước một sau trong chớp lát đã quấn chặt vào nhau rồi biến mất.

Ta cúi đầu nhìn nhi tử trong lòng, tiểu hồ ly lúc này đang trợn to hai mắt ươn ướt như hai viên hắc ngọc, ánh mắt nhìn ta vừa thân thiết vừa có một chút khiếp sợ. Ta bất giác mỉm cười, nhi tử lớn từng này rồi, vậy mà đây mới là lần đầu tiên nó được nhìn thấy dung mạo thật sự của mẫu thân. Khó trách cậu nhóc cảm thấy kinh ngạc bất an.

“Cô cô... người trở về rồi sao?”, bên cạnh đồng thời cũng vang lên tiếng nói hoang mang bất định của Hoàn Thanh. Ta nhẹ nhàng lườm hắt một cái, rồi đạp mây bay đến chỗ Hồ đế đang tổn thương nguyên khí nặng nề, bàn tay hướng về phía y, đem tiên nguyên trên người mình truyền một chút qua cho y, sau đó y mới dần dần hồi phục thành hình người.

Vừa hồi phục, y đỡ gơ bàn tay lên, nhìn ngón út của mình. Bên trên buộc một sợi dây vàng kim nho nhỏ, nhưng ngay trong khoảng khắc y gơ ngón tay lên, sợi dây đã tiêu tán mất. Sắc mặt nam nhân trắng bệch sững sờ, trên mặt lộ vẻ tuyệt vọng.

Ta chẳng muốn chần chừ thêm, đang định bỏ đi, vừa bước chân mới phát hiện ra Hồ đế ngã trên mặt đám mây, bàn tay túm lấy gấu váy của ta, bộ dạng hiển nhiên tỏ ra không muốn buông tay. Ta sầm mặt, lạnh lùng cất tiếng:

“Chi Liên đế quân, xin hãy tự trọng!”

6.

“Chi Liên đế quân, xin hãy tự trọng!”, trong Thiên Cơ kính, tiên nữ lạnh lùng lên tiếng.

Đất trời nghiêng ngả, tiếng ầm ầm vang lên dữ dội, cự mãng do Lệ Ma hóa thành bị Xà thần ép vào trong góc, nét mặt kinh hoàng, thân thể vặn vẹo như xiên bánh quai chèo, luôn miệng xin tha. Tiên nữ nhẹ nhàng lướt tới, Lệ Ma bỗng vươn đuôi rấn ra cọ nhẹ vào mũi hải tiên nữ, liên thanh nói: “Thượng tiên tha mạng!”.

Tiên nữ vẫy tay, luồng tinh khí mà Lệ Ma đã hấp thu của nàng trước Tam Sinh thạch liền tan biến trong không trung.

“Ta không tính toán chuyện người mạo phạm trước đây. Bây giờ người có hai lựa chọn, một là bị phong ấn vào Cơ Canh kiếm cùng với Xà thần, hai là bản thượng tiên đang thiếu một linh thú để cưỡi, sau này người hãy đi theo ta.”

Lão Xà thần đang cưỡi mây đạp gió ở phía trên mở hờ đôi mắt, há miệng thè cái lưỡi dài màu gan heo ra, giống như một lão lưu manh cười khà khà. Lệ Ma thâm liếc một cái, thân mãng xà run lên bần bật, hiển nhiên là sợ đến hồn phi phách tán, run rẩy nói: “Đừng, con xin nguyện từ nay về sau đi theo thượng tiên”.

Đôi môi tiên nữ khẽ động, Xà thần lập tức bay vút lên rồi lại bị phong ấn vào trong Cơ Canh kiếm, sau đó tiên nữ thần nhiên nói với Lệ Ma đang nằm rạp dưới chân: “Người do lệ khí trong thiên địa hóa thành, không có hình dạng thực sự. Bây giờ nếu người đã hóa thành mãng xà thì sau này cũng hãy cứ giữ nguyên hình dạng như vậy đi”. Nói xong, tiên nữ bắn ra một điểm sáng vàng kim lên đầu rấn Lệ Ma. Lúc này, chuyện thần kỳ đã xảy ra, trên đỉnh đầu của Lệ Ma bỗng tách ra, mọc lên một bông hoa, bông hoa càng nở rộ ra thì lệ khí trong mắt Lệ Ma cũng hoàn toàn biến mất, nó trở nên ôn hòa, ngoan ngoãn vô cùng.

Tiên nữ bước lên mình rấn, một đám mây khác bay đến, trên đó chính là Đế quân vẻ mặt không cam tâm. Tiên nữ thấy y cản đường, chân mày khẽ nhíu, sau đó lại tỏ ra thần nhiên nói: “Mối giao tình đậm nhạt ở nhân giới chẳng qua chỉ là một kiếp số nhỏ nhoi trên con đường làm tiên, ta khuyên Đế quân hãy rũ bỏ hết những chuyện trước đây, đừng quá xem là thật”.

“Như vậy”, Chi Liên đế quân cúi đầu nói: “Còn Hàn Nhi thì sao?”.

Tiên nữ hừ lạnh: “Con ta sinh thì ta nuôi, có liên quan gì đến huynh đâu?”. Nói xong nàng khẽ phất tay áo, trong phút chốc đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Ta ngăn người nhìn tiên nữ bay ra bên ngoài tầng thứ ba thiên giới. Thế nhưng mới đi được nửa đường thì từ trên trời bỗng nhiên xuất hiện một đạo sấm sét, giáng trúng người tiên nữ. Tiểu hồ ly trong lòng đang run lên cảm cấp, khuôn mặt nàng lập tức biến sắc.

Thiên kiếp của hai mẫu tử đã đến rồi sao?

Để trốn chạy sự truy kích của thiên lôi, tiên nữ đã vô tình chạy đến Đại Hồng nhai ở ranh giới tầng thứ nhất thiên giới. Nói ra thì cũng thật trùng hợp, đúng lúc này một viên trân châu lặn ra từ trong hà bao mà tiểu hồ ly luôn mang trên người. Đó chính là viên minh châu mà hai con cá chép vàng ta cứu ở phiên chợ đã tặng. Tiên nữ vừa nhìn thấy viên minh châu, trên khuôn mặt lạnh băng đã thoáng hiện lên thần sắc

mừng rỡ, nàng lập tức không ngừng nghỉ đọc thuật chú, một đạo ánh sáng vàng kim tỏa ra, phong ấn tiểu hồ ly vào bên trong viên minh châu.

Viên minh châu sáng trong óng ánh giờ đây đã hóa thành một quả trứng lớn như ngọc thạch.

Nàng thấy như vậy vẫn còn chưa đủ, thế nên lại tạo một lớp kết giới màu vàng kim ngưng tụ, bảo vệ xung quanh quả trứng, rồi ôm chặt vào trong lòng.

Ầm ầm... Thiên Lôì đến...

Những chuyện tiếp theo ta đã biết cả rồi.

Khi ta tỉnh lại, đầu óc mơ mơ hồ hồ, chỉ nhớ được mang máng một chút ký ức như thế này: Ta là một con người, cực khổ tu luyện, rồi phi thăng, trở thành một tiểu tiên tại tầng thứ nhất thiên giới. Còn đối với những chuyện gặp phải trong Thiên Cơ kính, ta lại chẳng có chút ấn tượng nào.

Xung quanh tiên khí dày đặc, tiên cảnh Côn Luân thấp thoáng những dãy núi như thật như ảo, ta vẫn đang ở trước Thiên Cơ kính tại Côn Luân thiên cung, căn bản chẳng có chuyện ta bị đẩy xuống trần gian, tất cả những gì đã trải qua, chẳng qua chỉ là mộng ảo do Thiên Cơ kính dệt lại khoảng thời gian trong quá khứ.

Vị lão quân có cặp mày rử dẫn ta đến đây lướt tới, vân vê đôi mày trắng, dáng vẻ tiên phong đạo cốt[23] hỏi ta: “Những chuyện trong quá khứ, tiên cô đã hiểu cả rồi chứ?”.

[23] Tiên phong đạo cốt: Phong thái phi phàm có cốt cách của thần tiên. (ND)

Ta cung kính đáp: “Giống như đã hiểu rồi, lại cũng giống như càng thêm hoang mang”.

Lão quân ân cần hỏi: “Tại sao lại như vậy?”.

Bản tiên cô phiền não nói: “Ta là nàng ấy? Hay không phải là nàng ấy? Đường như ta là nàng ấy, mà đường như lại không phải vậy”.

“Những hình tượng hảo huyền mà Thiên Cơ kính tái hiện ra không phải là những ký ức mà tiên cô thật sự muốn nhớ lại, thế nên cho dù có đến tận nơi, tiên cô cũng cảm thấy như thật như giả, cảm giác như đang xem câu chuyện của một người khác”. Cuối cùng lão quân kết lại bằng một câu nói rất thâm ý: “Tiên cô là nàng ấy, mà cũng không phải là nàng ấy, chờ đến khi tiên cô nhớ lại hết tất cả mọi chuyện, lúc đó tiên cô mới thực sự chính là nàng ấy”.

Ta ngăn người: “Như vậy đến bao giờ ta mới hồi phục được ký ức?”.

Lão quân thở dài: “Tất cả đều do cơ duyên, không thể cưỡng cầu”.

Lão quân nói rất có lý, thế nên ta quyết định vứt hết những chuyện phiền não ra khỏi đầu, không thèm nghĩ nữa.

Bây giờ chuyện quan trọng nhất chính là trở về tìm nhi tử ta, rồi đi tìm phụ thân nó, chỉ cần nghĩ đến cảnh “sau nhiều năm thất lạc, một nhà ba người nhận nhau, ôm nhau thắm thiết”, bản tiên cô liền xúc động vô cùng. Phiền não duy nhất chính là bản tiên cô trước đây hình như rất lợi hại, chưa nói đến chuyện bất hạnh bị Thiên Lôì đánh ất hết ký ức, mà pháp lực còn yếu đi nhiều, thê thảm đến nỗi lưu lạc đến tầng thứ nhất thiên giới làm một thần tiên địa vị thấp kém, không có tư cách đi tới những nơi cấp bậc cao. Mà ngân lượng trên thiên giới chẳng dễ kiếm chút nào, bản tiên cô cực khổ biết bao nhiêu năm, số ngân lượng để dành được e là còn chẳng đủ mua một tấm lệnh bài lên tầng thứ hai thiên giới, chứ đừng nói đến tầng thứ ba.

Nghĩ đến đây, ta mới mặt dày cười nói: “Thật không ngờ ta lại có một quá khứ như vậy, quả thật vô cùng bất ngờ. Lần này Thiên Đế bệ hạ cho ta hồi tưởng lại những chuyện trước đây, có phải định hồi phục lại phẩm cấp của tiểu tiên luôn không?”, như vậy cũng tốt, thuận tiện cho bản tiên cô đi tìm phụ thân của nhi tử ta hơn.

Hồi tưởng lại tất cả hành động của Đế quân vào những lúc gặp nhau ban đêm trong nửa năm đó, bản tiên cô cũng mơ hồ cảm nhận được một, hai phần tình ý của y. Ba trăm năm, nói dài cũng không phải dài lắm, điều đáng quý là tấm lòng của Đế quân vẫn không thay đổi, nói thẳng ra là tình cảm vẫn sâu nặng như trước đây. Còn bản tiên cô thì thâm thương trộm nhớ Đế quân đã lâu rồi, vốn ta cứ cho rằng đây chỉ là mối

tình đơn phương vô vọng, thế mà hóa ra “Đế quân có tình, tiên cô có ý”, quá hoàn hảo rồi còn gì. Làm sao có thể không khiến bản tiên cô mừng thầm trong bụng, bồng bồng khí thế được chứ?

Ra khỏi Côn Luân thiên cung, ngẩng đầu nhìn Nhật tinh quân đang thi hành nhiệm vụ, ánh nắng mặt trời chói chang.

Bản tiên cô lấy tay che phía trên mắt, nhìn ra xa mà thở dài buồn bã.

Tiếng cười gượng của lão quân vẫn còn vang vọng bên tai ta: “Tiên cô có thể đến Thiên Cơ kính chính là nhờ Chi Liên để quân tới trước ngự điện của Thiên Đế cầu xin ba ngày. Bởi vì những việc trong đó còn có liên quan đến chuyện riêng tư của các tiên gia, đây cũng là một trong những nguyên do tiên cô được đưa đến Côn Luân thiên cung. Sau khi tiên cô trở về, đừng nói chuyện này cho bất kỳ tiên liêu nào. Còn về việc có thể hồi phục phẩm cấp hay không, Thiên Đế tự có ý chỉ”.

Từ lúc ta đến Côn Luân thiên cung đã qua hơn một tháng. Trong đầu ta thoáng hiện ra một ý nghĩ, đọc thầm một đoạn khẩu quyết triệu gọi, ngón tay khẽ động, bỗng vang lên tiếng leng keng, một con mãng xà toàn thân vảy đen, trên đầu có một đóa hoa nhỏ tựa như thoát khỏi xiềng xích mà xông ra, vui mừng hớn hờ lượn quanh vài vòng, cũng khổ cho nó ba trăm năm nay luôn bị phong ấn trong tay ta cùng với ngọc lung linh, e là đã cô đơn đến phát cuồng rồi.

“Cô cô, cuối cùng người cũng nhớ đến con rồi!”, tên này thật biết thức thời, giờ đây hai mắt rần rờ rớm lệ uất ức nói với ta.

Ta ra dáng chủ nhân mà vỗ về an ủi nó: “Ba trăm năm nay thật khổ sở cho ngươi rồi. Ngươi... nếu ta nhớ không nhầm thì ta vẫn chưa kịp đặt tên cho ngươi, đúng không?”.

Đuôi rắn liên vẫy vẫy, sự ngoan ngoãn của hắc khiến bản tiên cô rất hài lòng, cho nên quyết định đặt cho hắc một cái tên hay một chút. Ta quan sát nó từ trên xuống dưới, trong lòng thầm tán thưởng mà gật đầu:

“Trên đầu ngươi có một đóa hoa, trong cũng khá đáng yêu, sau này ta cứ gọi ngươi là Nhất Chi Mai nhé?”

Nhờ có Nhất Chi Mai, bản tiên cô mới có thể trở về động phủ sớm hơn để chứng kiến một chuyện... Không phải ai khác mà chính tên sư huynh vô lại đã phi thăng trước ta mấy trăm năm kia đang ngược đãi nhi tử ta.

7.

Tứ chi của nhi tử ta đang bị buộc chặt, những sợi lông trắng muốt ở lưng dựng đứng hết cả lên.

Trên tay sư huynh đang cầm một cây gậy trúc nhỏ, khuôn mặt nham hiểm giống như lúc nào cũng có thể nhào tới đánh thêm phát nữa. Người chưa tới mà tiếng đã tới trước, ta bực dọc hét lên từ xa: “Sư huynh! Huynh đang làm gì thế?!” Ta bước nhanh tới ôm nhi tử lên, tháo dây tròng rồi xem xét nó từ trên xuống dưới. Sau khi xác định trên người nó không hề có chút nội thương hay ngoại thương nào, màn bạo hành của sư huynh không thành, ta mới trừng mắt giận dữ nhìn tên sư huynh vô lại kia.

Rõ ràng là sư huynh vô lại cũng khá bất ngờ khi thấy ta tới, thần sắc nham hiểm trên khuôn mặt vẫn còn chưa rút hẳn. Mãi một lúc sau, hắc mới ngượng ngùng nói: “Sư muội đến đúng lúc lắm, muội nhìn nhóc con này đi. Mới nhỏ thế mà đã học đòi theo mấy tên mặt rỗ Trương Tam, Lý Tứ, Vương Nhị nào đó định bỏ nhà ra đi, ta đang dạy bảo nó giúp muội đó”.

35. Chương 35

Quả đúng là như vậy, trên mặt đất có một cành cây nhỏ, phần sau cành cây có buộc một tay nải nho nhỏ, trong tay nải đặt mấy thứ đồ đạc của nó, không biết nó định bỏ nhà đi tìm phụ thân hay tìm mẫu thân nữa. Nhìn nó như vậy, trong lòng bản tiên cô bỗng cảm thấy thật chua xót, phần nộ quá lên: “Huynh dạy dỗ muội luôn một thể đi này!”.

Trận cãi nhau tiếp tục mãi cho đến khi sư huynh kịp thời nhận sai mới kết thúc, nhưng sau đó bản tiên cô vẫn cứ ngồi xị mặt ra. Sư huynh kín đáo nói với ta, hắc đã nhận sai rồi, ta cũng nên chừa cho hắc vài phần thể diện trước mặt hậu bối. Mà ta xét thấy, sư huynh xưa nay keo kiệt bủn xỉn lại chịu phá lệ chấp nhận

gọi một bàn thần tiên toàn tịch[24] cho ta đón gió tẩy trần tại tòa Kim Ngọc lâu cao nhất ở tầng thứ nhất thiên giới, thái độ nhận lỗi vô cùng thành khẩn. Hơn nữa, bản tiên cô lại đang hết sức hứng thú với tấm lệnh bài có thể thông hành lên tầng thứ ba thiên giới trên người hần, thế nên bản tiên cô mới độ lượng tha thứ cho hần lần này.

[24] Thần tiên toàn tịch: Bữa tiệc lớn của thần tiên. (ND)

Bởi vì thanh danh của bản tiên cô tại tầng thứ nhất thiên giới hơi bê bối, nên vị thần tiên chương quỹ thanh cao nho nhã lễ độ của Kim Ngọc lâu không chịu tiếp đãi ta. Cuối cùng chúng ta phải trả gấp đôi giá tiền mới được vào, sư huynh tái xanh mặt. Sau khi nhử từ nhìn thấy ta và sư huynh nói cười vui vẻ, liền giật giật tai, nhắm mắt lại, tỏ vẻ không định ăn bất cứ thứ gì trên bàn tiệc đầy ắp kia. Đừng nhìn mấy thứ này trông giống rau dưa gà vịt dưới trần gian mà lầm, thật ra đây đều là những tiên dược linh thảo thượng đẳng biến hóa thành, có thể giúp tu vi tăng tiến, bảo vệ nguyên thần. Mấy món ăn trên bàn này, bản tiên cô đã chảy cả nước miếng thèm thuồng suốt ba trăm năm, đến bây giờ mới được ăn đó. Vậy mà nhử từ lại không chịu nể mặt, bản tiên cô bất giác cũng hơi cuống. Sư huynh rất có mắt nhìn, hần gấp một miếng thịt, triu mến nói: “A Hần, ăn thịt gà này”.

Tiểu hồ ly vẫn tiếp tục nằm úp sấp trên nệm, chẳng thèm mở mắt ra, bộ dạng bi quan chán đời. Bản tiên cô bị phần nghĩ, e là đợi không nổi tình cảnh cảm động lòng người “mẫu tử tương phùng, ôm nhau khóc nước nỡ” kia rồi, do đó khó tránh khỏi thăm cảm hận tên sư huynh vô lại kia. Đang ở trước mặt người ngoài, ta đành phải ôm lấy nhử từ, khẽ sát tai nó nói nhỏ: “Hần Nhi, mẫu thân đã trở về rồi, con không vui sao?”.

Quả nhiên nhử từ run lên, mở to hai mắt nhìn ta, trong mắt nó nhanh chóng rớm lệ như có lớp sương mù bao phủ. Bản tiên cô cũng rất đau lòng, cùng nó nhìn nhau hồi lâu mới lấy lòng gấp một miếng thịt đưa đến bên miệng nó. Nhử từ khẽ liếm một chút, cuối cùng cũng mở miệng ra ăn.

Ta rời đi hơn một tháng, một ngày trên trời bằng một năm dưới nhân gian, nếu nói là bị dày xuống trần gian mấy chục năm thì vẫn có thể chấp nhận được. Sư huynh vừa hỏi đến ta liền hàm hồ đáp cho qua chuyện. Sư huynh như cười như không nói: “Ta còn lo sư muội phải luân hồi ba đời ba kiếp cũng chưa chắc trở về được, không ngờ lại có thể quay về dễ dàng như vậy”.

Ta đang có tâm địa bất chính, liền ha ha cười lớn.

Sư huynh nói: “Sau khi sư muội đi, sư huynh đã nghe ngóng được không ít chuyện cơ mật, không biết sư muội có muốn nghe không?”.

Sư huynh của ta là người vô cùng nhiều chuyện, nhưng những việc mà hần nói là cơ mật, tuyệt đối không phải chuyện tầm phào linh tinh. Ta lập tức bừng lên hứng thú, rót cho hần một chén rượu đầy. Sư huynh tự đắc nhắc ly lên rồi uống cạn, sau đó nhìn ta một cái đầy thâm ý.

Tại tầng thứ ba thiên giới, những vị thượng tiên mang phẩm hàm Đế quân rất nhiều. Ngoài Tam Thanh chí tôn và năm vị lão quân ra thì Long vương của Thủy tộc, Hồ đế của Thanh Khư, Phượng Hoàng vương của Hỏa Ngõ sơn đều là những vị thượng tiên có địa vị cực kỳ tôn quý. Sư huynh khẽ nói một cách thần bí: “Chuyện này chính là về vị Hồ đế mà muội ngưỡng mộ đó, thanh danh của y tại thiên giới cũng chẳng ra gì đâu!”.

Ta sững người, không ngờ sư huynh lại muốn lôi chuyện của y ra mà nói.

Sư huynh nói: “Sư muội có biết không, Hồ đế Thanh Khư từ mấy ngàn năm trước đã có quan hệ mờ ám với Đông Hoa thần nữ. Sau đó cũng không biết vì sao, Hồ đế chơi đùa xong thì ruồng bỏ, y còn bẻ gãy tín vật định ước mà mình đã tặng cho Đông Hoa thần nữ. Đông Hoa thần nữ bị tổn thương vì tình, sau khi trở lại tầng thứ ba thiên giới thì thần trí trở nên không bình thường, cuối cùng bị đưa đến Linh sơn ở tận cùng phía bắc để tĩnh dưỡng. Do đó, Thiên Hậu nương nương rất bất mãn với Hồ đế. Mà vị Đông Hoa thần nữ này chính là nghĩa muội của Thiên Hậu. Kể ra thì, Thiên Hậu cũng có dây mơ rễ má với một vị đế quân khác”.

“Nương gia[25] của Thiên Hậu chính là tộc Phượng Hoàng tại Hỏa Ngõ sơn, quan hệ của nàng ta và Phượng Hoàng vương đương nhiệm cũng rất tốt. Vốn dĩ Phượng Hoàng tộc là gia tộc xem trọng nữ nhi hơn, nam nhi không bao giờ có cơ hội để trở thành vương của tộc. Thế mà vị vương hiện nay lại là nam nhân, nghe nói Thiên Hậu đã bác bỏ hết những ý kiến của người khác, quyết ủng hộ hần lên vương vị. Mấy năm nay,

quan hệ giữa Phượng Hoàng tộc và Hồ tộc rất xấu, thường vì những chuyện nhỏ xiu như lông gà vỏ tỏi mà động binh đao, khiến Thiên Đế vô cùng phiền não. Sư muội thử nghĩ xem, hiềm khích giữa hai tộc này có phải là bởi vì chuyện của Đông Hoa thần nữ tạo ra không?”

[25] Nương gia: Nhà mẹ đẻ. (ND)

Ta nghe mà thấy thật chán chường, cổ nhếch miệng cười: “Phải thì phải thôi, có liên quan gì đến muội đâu cơ chứ”.

Sư huynh nghiêm mặt nói: “Huynh nói như vậy là để cảnh cáo muội đó. Những chuyện thị phi giữa ba người, Thiên Hậu nương nương, Phượng Hoàng vương và Hồ đế, muội tốt hơn hết vẫn không nên dính líu vào. Hôm nay muội có thể vì Hồ đế mà bị đầy xuống trần gian, nói không chừng ngày mai có thể vì một cái cơ nào đó mà bị đồn thổi lung tung. Bắt đầu từ hôm nay, trừ phi Thiên Đế triệu kiến, còn lại không được gặp ai hết, rõ chưa?”.

Ta nhú mày, cuối cùng cũng không nhiều lời nữa mà gật đầu. Sư huynh hình như hài lòng rồi, cho nên bắt đầu thả cửa ăn uống. Ta vờ như vô ý hỏi: “Không biết sư huynh có từng nghe qua trên thiên giới có vị thượng tiên nào cùng tên là Bích Chỉ giống muội không?”. Sư huynh cười hì hì đáp: “Có nghe qua một hai lần gì đó, nhưng mà địa vị người ta tôn quý hơn muội nhiều lắm, sư huynh sợ dă kích đến muội cho nên mới không nói”.

Lần này uống rượu thật là thỏa thích, sư huynh sớm đã uống say nghiêng ngả, nằm gục ra bàn. Trong lòng ta vốn đã có âm mưu, chỉ uống ngà ngà say thôi. Sau khi kéo lấy hầu bao của sư huynh trả tiền, ta liền không khách khí rút luôn tấm lệnh bài trên đai lưng hẳn. Nhìn thấy sư huynh đã say đến mức không còn biết gì, ta quay đầu dặn dò nhi tử đi theo mình, sau đó đỡ lấy một cánh tay sư huynh mà quay về. Lôi lôi kéo kéo mãi mới đi được một đoạn đường ngắn, sư huynh đang lèm bèm bậy bạ cái gì đó trong miệng, đột nhiên lại trở chứng say rượu, cười lớn ha ha: “Sư muội! Ha ha! Sư muội của ta...”.

Người hai bên đường bắt đầu liếc mắt soi mói, bản tiên cô cũng dờ người hồi lâu, mặt đỏ tía tai, cảm thấy cực kỳ xấu hổ. Lúc này, ở phía trước có một tiên tử áo trắng váy xanh đang thướt tha bước tới, đó chính là vị Tửu Nhưỡng tiên tử luôn rất quan tâm chiếu cố tới ta.

Ta đang khó xử, vừa nhìn thấy nàng ấy ta mừng rỡ như bắt được vàng, gọi nhi tử chào hỏi một tiếng, cười nói: “Tiên tử đến đúng lúc quá, sư huynh ta uống say khướt rồi mà động phủ của ta không còn giường trống nữa, không biết có thể mượn nhờ tiên tử một căn phòng nhỏ tại hầm rượu để huynh ấy qua đêm được không?”.

Không biết có phải do ta hoa mắt không mà lại thấy trong ánh mắt của Tửu Nhưỡng tiên tử liếc nhìn sư huynh ta có chút mờ ám, trên khuôn mặt còn ửng hồng nữa chứ. Nàng ấy gật đầu, lại cố tỏ vẻ trấn tĩnh mà quan sát ta từ trên xuống dưới một lượt, nói: “Ta nghe nói muội đã trở về rồi mà vẫn không dám tin nổi. Từ lúc muội đi, Hàn Nhi ngày nào cũng mặt ủ mày chau không vui, bây giờ muội đã quay trở về thì ta yên tâm rồi”.

Ta lảng sang chuyện khác mà hàn huyên với nàng ấy một lúc, chủ đề câu chuyện toàn quay quanh sư huynh. Ngay sau khi Tửu Nhưỡng tiên tử nói ra những câu như: “Tình cảm của Bích Chỉ muội muội với sư huynh tốt quá nhỉ?”, cho dù bản tiên cô có là gỗ đá thì cũng hiểu được chuyện gì đang diễn ra, vị tiên tử này chắc là đã có tình ý với tên sư huynh vô lại của ta rồi!

Chuyện tình yêu nam nữ tại thiên giới cũng xem như khá cởi mở, thần tiên cấp thấp tuy không thể cưới hỏi đăng hoàng như những vị thượng tiên có địa vị cao thì cũng được xem như là “bạn lữ cùng song tu”. Thế nhưng sư huynh của ta đã cô đơn nhiều năm, tuy cũng từng có không ít tiên tử thầm liếc mắt đưa tình với hẳn, nhưng ta chưa từng thấy hẳn tỏ ý gì cả. Lúc này hồi tưởng lại thì vị sư huynh này của ta ngoại trừ những lúc hẳn đi trực luân phiên cho có mặt, thời gian còn lại đều ở cùng với ta.

Chúng ta cùng hợp sức dìu hẳn về căn phòng nhỏ ở hầm rượu. Lúc này, trên mặt Tửu Nhưỡng tiên tử liền hiện lên thần tình ngập ngừng ấp úng: “Bích Chỉ muội muội, muội đừng trách ta mạo muội, sư huynh của muội... thật sự chỉ là một vị quan nhỏ dưới trướng của Thiên Xu tinh quân thôi sao?”.

Ta sững người, Tửu Nhưỡng tiên tử tuy cai quản hầm rượu lớn nhất tại tầng thứ nhất thiên giới, suy cho cùng chỉ đứng đầu một đám tửu nương, cũng có nghĩa là vị trí bình thường, không cao cũng chẳng thấp, có

thể miễn được những công việc chân tay nặng nề. Cho dù sư huynh ta chỉ là một tên thuộc hạ trên tầng thứ ba thiên giới thì đến tầng thứ nhất cũng là một vị thượng quan danh chính ngôn thuận, kể ra thì rất có thể diện. Lẽ nào nàng ấy lại xem thường xuất thân của sư huynh ta? Nghĩ tới đây, ta liền cảm thấy không vui. Chắc là Tử Nhượng tiên tử cũng nhìn ra được, vội vàng nói: “Muội đừng hiểu lầm, ta không phải có ý đó đâu. Chẳng qua khoảng thời gian gần đây ta có tiếp xúc với sư huynh của muội, cảm thấy huynh ấy không giống... Cũng có thể là ta đã suy nghĩ nhiều quá rồi”. Nàng ấy định nói gì thêm nhưng sau đó lại ngừng một lúc, dường như không biết phải biểu đạt thế nào, lắc đầu cười khổ rồi bước ra ngoài.

Đầu óc ta hoàn toàn mờ mịt, chẳng biết nàng ấy muốn nói cái gì. Ta ngẩn người một lúc lâu, nghĩ tới mình cũng phải giữ lại một chút thể diện cho sư huynh, không thể vơ vét hết tài sản của hắn như vậy. Ta đang cầm túi tiền của sư huynh bần khoản suy nghĩ thì bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng nói hoảng hốt của Tử Nhượng tiên tử:

“Tiểu tiên kiến quá[26] nhị vị tiên sư.”

[26] Kiến quá: Từ để chào hỏi, cách nói khiêm nhường, (ND)

Tiếng đáp lại nghe cực kỳ cao quý: “Không dám. Chúng ta là Tử Tô và Hàm Nguyệt trong điện của Thiên Hậu nương nương. Nghe nói chỗ các cô có một tử nương có thể ử được loại Hoàng Liên tử đặc biệt, Thiên Hậu nương nương rất hứng thú, muốn triệu kiến tử nương này đến gặp”.

8.

Tình cảnh ngày hôm đó, nói thì chậm mà diễn ra thì nhanh. Nhất Chi Mai phát huy sở trường chạy nhanh, bông hoa vừa rung nhẹ, cái đuôi khê lắc một cái đã mang ta và Hàn Nhi cao chạy xa bay.

Lần này ta rời đi đương nhiên vì để tìm phụ thân của Hàn Nhi rồi. Bây giờ trước mắt ta có hai sự lựa chọn, đi đến Thanh Khư hay là tới phủ Thanh Liên ở tầng thứ ba thiên giới. Theo tiếng lòng của bản tiên cô lúc đó, phải bắt chấp tất cả, cứ chọn nơi nào gần hơn mà xông tới, nhanh bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu. Tuy nhiên bản tiên cô đã trải qua biết bao sóng gió, lý trí vẫn mạnh hơn tình cảm, thế nên cuối cùng vẫn cố gắng nhẫn nhịn sự kích động trong lòng mà quyết định đi tới tầng thứ hai thiên giới.

Nơi tập trung nhiều tin đồn nhất tại thiên giới đương nhiên chính là tầng thứ hai.

Bản tiên cô thừa nước đục thả câu, tìm đến tiệc trà của một hội thần tiên nào đó mà ngồi hóng, nghe chư vị tiên quân tụ hội bên Tiên trì vừa uống trà vừa đàm đạo đủ chuyện. Nhờ thế mà ta đã nghe được một chuyện cực kỳ động trời.

Đó chính là, muội muội ruột của Thiên Đế, Nữ Ngự đế cơ vốn ẩn cư tại Linh Tự cung bên ngoài tầng thứ ba thiên giới, bây giờ đang muốn chiêu thân[27]!

[27] Chiêu thân: Kén chồng. (ND)

Nghe nói xuất thân của vị đế cơ này không giống với bất kỳ những vị tiên nào được sinh ra trên thiên đình, đó chính là sự tôn quý thực sự. Nàng ta và Thiên Đế là huynh muội song sinh, là con của Mẫu thần. Vừa ra đời, chẳng cần tu luyện hay trải qua thiên kiếp đã có thân phận thượng tiên, nhận được sự kính trọng của các vị thần tiên trên thiên giới. Mà Thiên Đế là huynh trưởng nên chiêu chuộng muội muội hết mực, xưa nay chưa bao giờ nói ra chữ “không” với nàng ta. Ngay cả Thiên Hậu nương nương cao cao tại thượng đứng trước mặt Nữ Ngự đế cơ cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Cho nên có người nói rằng, tính cách của Nữ Ngự đế cơ vô cùng ngang ngược. Xung quanh Linh Tự cung của nàng ta không cho thần tiên bình thường nào xông vào, chỉ cần ngừng chân một chút thôi liền có vị tiên nữ nét mặt lạnh băng xuất hiện đuổi đi, không hề nề nang. Còn nếu bản thân nàng ta mà đi ra ngoài, ngay cả tấu tấu của nàng ta cũng phải dẹp đường. Đúng là một vị nữ bá vương thích “được nước làm tới”.

Những ngày tháng nữ bá vương làm khuê nữ[28] càng lâu thì chuyện hôn sự lại càng giống như củ khoai nóng bỏng tay. Nữ Ngự đế cơ trước đây vẫn chưa tỏ ý gì đến chuyện này thì giờ bỗng nhiên lại muốn chiêu thân trong các thanh niên tài năng tuần tú trên thiên giới, quả thật khiến cho không ít các vị thần tiên ngạc nhiên tới độ suýt rơi cả cằm.

[28] Khuê nữ: Con gái chưa lấy chồng. (ND)

Sợ rằng tất cả những thanh niên đến tuổi tại khắp nơi trên tầng thứ ba thiên giới và ngay cả âm giới cùng ma giới đều sẽ vì chuyện này mà chấn động.

Đáng ra thì ta không thêm quan tâm tới chuyện vị Nữ Ngự đế cơ này muốn xuất giá, cho dù nàng ta có muốn đại hôn hai lần, ba lần hay bốn lần đi chẳng nữa cũng đều chẳng liên quan gì đến bản tiên cô. Chẳng qua là vì ta vừa hay nghe được một tin tức khiến bản thân rất hồi kinh hoàng. Trên thiên giới có rất nhiều thanh niên kiệt xuất đều vô cùng hào hứng tham gia đại sự chiêu thân của Đế Cơ, trong số vài người nổi bật nhất còn có cả Hồ đế của Thanh Khuư – Chi Liên đế quân – và Phượng vương của Hỏa Ngô sơn – Hoàn Thanh đế quân.

Lúc ta nghe thấy tin sét đánh này, rất nhiều suy nghĩ lướt qua trong đầu ta như: “chơi đùa xong thì ruộng bỏ”, “đế quân nào đó vứt bỏ người vợ từ thời nghèo hèn, muốn tìm mẹ kế vừa có tiền vừa có quyền cho nhi tử”, cả người ta cũng ra hồi lâu giống như bị Thiên Lô đánh trúng.

Vốn dĩ bản tiên cô vẫn còn ôm một tia hy vọng rằng lời đồn đại đã sai, nhưng dù ta có len lén đến Thanh Khuư hay tầng thứ ba thiên giới để thám thính đều chẳng được gì, tin tức nhận được chính là Chi Liên đế quân đích thực đã tham gia kén rể rồi. Bản tiên cô hận đến ngứa răng, trong lòng vô cùng rối bời, nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ lui xong rồi lại nghĩ tới.

Vừa may, đúng lúc đó có một đoàn người đang đi đến, trong đó có dựng cờ hiệu của ma giới, đi đầu là một thanh niên ăn vận đẹp đẽ ngồi trên lưng linh thú vừa giống sư tử lại vừa giống hổ, vẻ mặt vui mừng hớn hớn. Những năm gần đây, quan hệ giữa tiên giới và ma giới rất hòa hợp, thanh niên này chính là tiểu vương tử của ma vương đương nhiệm, chắc hẳn đang đi tham gia kén rể đây!

Bản tiên cô đứng xem họ nghênh ngang đi qua, Nhất Chi Mai liền lập mưu giúp ta: “Cô cô, để con thao túng Tiểu vương tử kia, chúng ta cũng dự kén rể nhé!”.

Quả là một lời thúc tỉnh người trong mộng.

Quá trình Nhất Chi Mai thao túng Tiểu vương tử rất thuận lợi. Chỉ thấy một đám mây đen ùn ùn lướt qua, những thị vệ ma tộc trong đội ngũ còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì Nhất Chi Mai đã hóa thành một làn khói đen nhập vào trán của vương tử ma tộc, chiếm cứ lấy thân thể của Tiểu vương tử. Lúc sau, Nhất Chi Mai hết sức tự tin mà truyền mật âm với ta: “Cô cô yên tâm, con chỉ giam Tiểu vương tử vào bên trong thôi, khi nào con ra ngoài, hắn sẽ tự động thức tỉnh, chẳng qua sẽ không nhớ chút gì về những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này mà thôi”.

Bây giờ, bản tiên cô trở thành người thị nữ đã lọt vào mắt tiểu vương tử Nhất Chi Mai khi đang đi trên đường, cho nên ta theo bên cạnh hắn, còn rất được trọng dụng, cũng vì thế mà khiến những tên tay sai trước đây của tiểu vương tử vô cùng bất mãn với ta.

Tầng thứ ba thiên giới quả nhiên không phải tầm thường, trong màn tiên khí mịt mù là tầng tầng cung điện, hành lang gấp khúc, mái hiên san sát chồng lên nhau, đầu đầu cũng chạm vàng đỉnh ngọc, lung linh tinh xảo, lộng lẫy vô cùng. Ngay khi cung điện của Linh Tự cung thoát ẩn thoát hiện trên biển mây huyền ảo, chúng ta đang định tiếp tục bước lên trước thì lại bị một đội thiên binh thiên tướng chặn lại. Một vị thiên quân trong đó lướt tới trước mặt chúng ta, lễ độ lên tiếng, nếu muốn tiếp tục tiến về phía trước thì cần phải kiểm tra lệnh bài rồi mới được vào, đồng thời chỉ được mang theo hai tùy tùng.

Nhất Chi Mai sờ tới sờ lui trên người Tiểu vương tử, móc ra một văn thư chứng minh thân phận rồi đưa cho thiên quân kiểm tra. Có lẽ thấy vị thiên quân này kiểm tra từ trên xuống dưới quá tỉ mỉ, Nhất Chi Mai bất giác thuận miệng hỏi một câu: “Tiên quân, có giới hạn thân phận những người tiến vào đây sao?”.

Tiên quân nói: “Không lẽ Tiểu vương tử nghĩ là cánh cửa này ai cũng vào được sao? Tất nhiên phải có một thân phận nhất định mới được vào rồi”.

Bản tiên cô đưa mắt ra hiệu cho Nhất Chi Mai, kéo vị tiên quân kia qua một bên, dầy mắt hỏi: “Tiên quân đóng giữ ở nơi này, nhất định nắm tin tức rất nhanh, không biết lần này có những tiên liệu nào cùng tham gia vào buổi chiêu thân của Đế Cơ?”.

Tiên quân chấp tay sau lưng, nghiêm túc nói: “Cái này xin thứ lỗi, không thể cho người ngoài biết được”.

Nhất Chi Mai lại sờ tới sờ lui trên người Tiểu vương tử, móc ra một cái bình nhỏ rồi mở nắp bình, đưa đến cách trước mặt tiên quân vài tấc: “Trong chiếc bình này chính là tiên thảo trân quý của ma giới luyện chế thành, chỉ cần một giọt thôi cũng có tác dụng rất lớn với việc tăng tiến tu vi. Tiên quân, người nghĩ thử xem có thấy tinh thần sáng khoái không?”.

Tiên quân động động mũi, cầm lấy chiếc bình cẩn thận ngửi một hơi, ngửi xong tiện tay nhét luôn vào tay áo, mỉm cười nói: “Đế Cơ chiêu thân là đại sự bậc nhất tại thiên giới, sẽ có rất nhiều vị thượng tiên thân phận tôn quý vì ngưỡng mộ mà đến tham dự, đây là chuyện đương nhiên!”.

“Bây giờ đã có hai vị thái tử ở Đông Hải, Bách Mộc Linh vương ở Minh sơn phía nam, nghĩa tử của Hoa Nghiễm Bồ Tát ở phía bắc, còn cả mấy vị đế quân trên thiên giới, tiểu điện hạ muốn nổi bật trong những vị đó...”, tiên quân ngừng lại, lắc lắc đầu rồi thở dài.

Nhất Chi Mai thuận nước đẩy thuyền mà tỏ vẻ kinh ngạc nói: “Thế nào? Chẳng lẽ trong đó có vấn đề gì sao?”.

Tiên quân ngạc nhiên đáp: “Lẽ nào tiểu điện hạ chưa nghe những tin đồn kia sao?”. Nhất Chi Mai lại sờ tới sờ lui, không biết hần móc ra thứ gì mà khiến cho vị tiên quân nọ hết sức hài lòng, thành tâm nói nhỏ: “Tiểu điện hạ với ta nhất kiến như cố, ta chỉ nói với một mình người thôi đó. Có một lời đồn như thế này, Thiên đế và Thiên Hậu dường như có bất đồng ý kiến đối với chuyện Đế Cơ chiêu thân lần này. Thiên Đế đã ngầm chọn Chi Liên để quân của Thanh khư, Thiên Hậu thì lại dốc sức ủng hộ Hoàn Thanh để quân của Hỏa Ngô sơn. Tới lúc đó, có xảy ra vấn đề nào không thì vẫn chưa biết, nhưng nếu tiểu điện hạ muốn thuận lợi vượt qua thì phải cẩn thận đề phòng mới được đó”, nói xong hần còn cười rất thâm ý.

36. Chương 36

Tiên quân đưa cho chúng ta một tấm lệnh bài, sau đó có hai vị tiên nữ yếu điệu đi đến dẫn đường. Nhất Chi Mai mặc kệ đám tùy tùng đang lên tiếng kháng nghị, chỉ chọn một mình bản tiên cô, còn ta thì ôm theo nhi tử, hừng hực lửa ghen mà nổi gót theo sau.

Nhưng địa điểm chúng ta phải đến lại không phải là Linh Tự cung.

Tại nơi tiên khí mờ ảo đó đã sớm có một đám tiên nam đứng chờ từ lâu.

Một vị tiên nữ cúi người hành lễ rồi nói: “Tham kiến chư vị thượng tiên, đế quân. Chúng ta là Như Mộng và Hoan Mộng của Linh Tự cung. Đa tạ các vị đã nỗ lực đến tham dự đại sự chiêu thân của Đế Cơ. Trước khi tiến vào Linh Tự cung còn có một vài thử thách nho nhỏ”.

Nàng ta chỉ tay: “Phải thông qua được núi đao, biển lửa, đầm nước, sa mạc, sau đó là rừng đào mười dặm thì mới có tư cách vào điện”.

Vị tiên nữ còn lại nở nụ cười kiêu ngạo, phối hợp giải thích: “Núi đao ở đây chính là do Đế Cơ mượn ở Diêm La điện dưới địa ngục; biển lửa là chân hỏa được lấy từ trong lò luyện đan của Thái Thượng lão quân; đầm nước là nước được di chuyển từ Đông Hải tới; cát ở sa mạc được lấy tại nơi tận cùng phía Bắc, còn về rừng đào mười dặm...”. Tiên nữ kia đột nhiên không nói nữa, khuôn mặt tràn đầy thâm ý, nhưng lời nói ra lại vô cùng súc tích: “Người có thể trở thành phu quân của Đế Cơ, ắt hẳn phải có bản lĩnh cao cường, đây chỉ là một trận pháp nho nhỏ, chắc chắn không thể làm khó được. Đương nhiên, các vị thượng tiên và thần quân sử dụng pháp thuật đều có sở trường riêng, không thể hoàn hảo mọi mặt, cho nên trắc trở ở mỗi cửa ải đều rất hợp tình hợp lý. Xin các vị thượng tiên, thần quân đừng trách tội, nếu người nào không thông qua cửa ải thì cứ tự động rời đi. Ta và các tỷ muội của Linh Tự cung sẽ đợi các vị thượng tiên, thần quân ở bên ngoài rừng đào mười dặm”.

Đây mà là thử thách nho nhỏ?

Vừa núi đao biển lửa, vừa có nước có sa mạc, không trầy da tróc vẩy mới là lạ. Đây quả nhiên là chuyện chỉ có đệ nhất nữ bá vương của thiên giới mới làm ra được, còn hai vị tiên nữ kia cũng không hổ danh là thị nữ của nữ bá vương, nói có mấy câu cũng ra vẻ ta đây.

Ta và Nhất Chi Mai ngơ ngác nhìn nhau. Lúc này ta vừa liếc mắt liền phát hiện một sự tồn tại cực kỳ chói mắt trong số những tiên nam đứng đằng kia.

Chương 8: Trùng phùng trên thiên giới

1.

Khuôn mặt của tiên nam như được bao phủ bởi một màn sương trắng, ngũ quan anh tuấn, y hơi nghiêng đầu, nhìn về phía xa hư vô, không biết đang nghĩ gì, bộ dạng tỏ ra như cách xa người khác trăm ngàn dặm. Một vị nam tiên phẩm cấp không nhỏ đứng bên y, vậy mà y tựa như chẳng hề có ý đi qua bất chuyện.

Năm tháng thoi đưa, cái tính hết sức lạnh lùng của Đế quân vẫn chẳng hề thay đổi.

Bản tiên cô nhìn y đến mê mẩn. Ta chỉ đứng gần một chút thì một bóng mây đỏ ngênh ngang bỗng lướt qua trước mặt ta, giành trước ta một bước đến bên cạnh Đế quân. Ta mới đi được nửa đường, nhưng cũng vừa đủ để nghe được hai người nói chuyện.

“Hôm đó ta nghĩ rằng Chi Liên để quân trước nay không thích lo chuyện bao đồng vậy mà sao lại hành xử như vậy, còn không chút nề tình, tiểu tiên nữ chẳng qua chỉ nói năng lỗ mãng vài câu liền đánh đuổi người ta đi, thì ra trong đó còn có nội tình. Có phải do sợ lúc đó ta cũng nhận ra nàng ấy ngay tại trận không?”

Đế quân chỉ nhìn lại hắn một cái, thờ ơ không nói. Nam nhân ngông nghênh mặc y phục màu đỏ đó chính là Hoàn Thanh. Ba trăm năm không gặp, hắn càng ngày càng giống một con chim, mặc đồ gì mà đỏ rực, thật quá chói mắt. Tuy ta chỉ biết hắn thông qua Thiên Cơ kính, nhưng vừa nhìn thấy hắn, ta bỗng sinh ra cảm giác thân thiết vô cùng.

Bây giờ nhìn thần sắc của hai vị đế quân rất lạnh nhạt, không chỉ dáng vẻ bất hòa, trong lời nói còn có nhắc đến bản thân ta, ta không khỏi có chút sững sờ, đứng ngẩn ra tại chỗ. Ta nghe thấy Hoàn Thanh cao giọng chế giễu: “Bây giờ người giấu nàng ấy ở đâu?”

“Huynh đang nói linh tinh gì thế?”

Hoàn Thanh híp mắt cười: “Còn giả vờ hồ đồ với ta. Vài ngày trước Thiên Hậu nương nương triệu kiến nàng ấy, còn chưa gặp được mặt đã tay không ra về. Nhìn khắp cả tầng thứ ba thiên giới, người có thể xui khiến nàng ấy bỏ đi, ngoài Đế quân, ta thật sự không nghĩ ra được là ai nữa cả.”

Ta vốn đứng quay lưng về phía họ, lúc này không kiềm chế được len lén liếc nhìn, khóe mắt nhìn thấy sắc mặt Chi Liên để quân đột nhiên trở nên rất khó coi. Tật thích tự suy diễn của bản tiên cô hình như lại tái phát rồi, ta bất giác cảm thấy Đế quân như vậy là đang quan tâm ta nữa chứ. Một khắc sau, lập tức như có một chậu nước lạnh hắt thẳng vào mặt ta.

Hoàn Thanh cười lạnh: “Ta cũng rất hiếu kỳ, người giải thích với nàng ấy về chuyện lần này như thế nào? Nghĩ lại thì cái mà Chi Liên để quân luôn sẵn có chính là thủ đoạn, thế nhưng theo tình huống hiện nay, muốn lấp liếm thì cũng chẳng dễ dàng gì. Cho dù bây giờ cô cô vẫn đang trong bộ dạng mơ mơ hồ hồ, Đế quân nếu muốn bắt cả hai tay, nàng ấy chắc chắn không bỏ qua”.

Đế quân lãnh đạm nói: “Khiến huynh bận tâm rồi”.

Hoàn Thanh cười mỉa một tiếng rồi nói sang chuyện khác, ngữ khí sắc mùi gây hấn: “Lần đánh cuộc trước, tuy rằng vì cuối cùng bí mật bị tiết lộ nên không thể tiếp tục được nữa, nhưng suy cho cùng vẫn là bản quân rơi vào thế yếu. Có điều, lần này sẽ không dễ dàng như vậy đâu, chuyển đi Linh Tự cung, ta nhất định sẽ dốc toàn sức lực, thề rằng nhất định sẽ thắng”.

“Ồ?”, Đế quân vẫn lạnh nhạt như cũ, “Kết quả thế nào còn chưa biết được đâu”.

“Ha ha! Xem ra Chi Liên để quân cũng tự tin lắm. Muốn lọt vào mắt xanh của Đế Cơ, vậy thì chúng ta hãy tự làm theo cách của mình đi.” Hoàn Thanh phất tay áo, đang chuẩn bị bỏ đi thì Đế quân đang đứng quay lưng đột nhiên lên tiếng: “Nàng ấy sớm đã có con của ta rồi, ta khuyên Đế quân hãy sớm rút lui để tránh khỏi càng thêm đau lòng”.

Hoàn Thanh thản nhiên nói: “Nàng ấy vẫn chưa xuất giá. Chỉ cần nàng ấy còn tồn tại một ngày thì ngày đó ta vẫn còn thương nhớ. Nàng ấy sinh con cho người thì sao? Chỉ cần nàng ấy muốn, ta có thể cùng nàng

ấy sinh tám, mười đứa”.

Hai nam tử trước mặt, vừa luôn mồm luôn miệng nói yêu thương ta, vừa cùng lúc đi cầu thân nữ nhân khác. Ta không biết người khác ở vào hoàn cảnh của ta thì sẽ có cảm giác như thế nào, còn ta, ta chỉ thấy cả tâm hồn lẫn thể xác mình đều đang bức bối vô ngần. Nhất Chi Mai chạy lại nói: “Cô cô, người bình tĩnh, bình tĩnh đã! Có cần con đi dạy cho hai kẻ đó một trận không? Tuy con đã ngủ say ba trăm năm, nhưng khẳng định là bây giờ họ vẫn đánh không lại con đâu”.

Nhi tử thì co ro trong lòng ta.

Lúc này, các vị tiên quân đã bắt đầu vượt ải, cười mỉm chào hỏi nhau mấy câu, ai nấy thể hiện bản lĩnh của mình, người này biến ra thanh kiếm, người kia hóa ra hồ lô, còn có người triệu gọi cả linh thú đến, đồng loạt hô lên một tiếng, xông vào màn sương mù dày đặc trước mặt rồi không thấy bóng dáng đâu nữa.

Bản tiên cô đứng lui vào một chỗ, cho đến khi trở thành người cuối cùng còn sót lại. Không cần xem sắc mặt mình lúc này, ta cũng biết nhất định là đang tái mét rồi. Ta cảm hận kéo lấy tấm khăn che lên ngang mặt, cải trang như một nữ hiệp che mặt, gằn giọng nói: “Muốn tìm mẹ kế cho nhi tử ta thì cũng phải hỏi xem ta có đồng ý hay không. Từ giờ trở đi, Nhất Chi Mai, người hãy theo sát Chi Liên để quân cho cô cô, phải dốc toàn lực phá hoại hành động cầu thân của y!”

Hình phạt núi đao ở Diêm La điện nơi địa phủ chính là bắt tử hồn phải cỡi sạch y phục, trần truồng bò lên núi đao, bị đao đâm cho đến khi máu me đầm đìa, cảnh tượng vô cùng thảm máu. Tuy đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng đến khi bản tiên cô nhìn thấy cả ngọn núi cắm đầy những lưỡi đao sáng loáng thì vẫn giật bắn người. Vị tiên nữ của Linh Tự cung thủ hộ ở cửa ải núi đao còn sợ chưa tạo đủ nghiệp chướng, giọng nói mang theo ý cổ vũ mà nói với Nhất Chi Mai: “Điện hạ có nhìn thấy linh hoa ở giữa ngọn núi đao không? Chỉ cần điện hạ bay qua ngọn núi này và hái được đóa hoa đó thì coi như đã qua được cửa ải”.

Nhất Chi Mai dương dương đắc ý nói: “Quá dễ, chờ đó ta sẽ đi hái tám, mười đóa về luôn”. Tiên nữ nhoèn miệng cười: “Linh hoa có linh tính, mỗi vị tiên quân chỉ có nhiều nhất ba cơ hội hái hoa”.

Ta cứ tưởng rằng, tuy khắp ngọn núi đều cắm đầy đao thế này trông có hơi đáng sợ một chút, nhưng việc hái hoa cũng khá dễ dàng. Đến khi một vị tiên quân bay đến trước linh hoa, đang định vươn tay hái thì đóa hoa đó vụt một cái, chỉ trong chớp mắt đã rút xuống lòng đất, không thấy đâu nữa. Vị tiên quân nọ sững người, không suy nghĩ nhiều mà hướng tay về phía đóa hoa khác, nhưng nó lại tiếp tục vụt biến mất. Sau đó, vị tiên quân nọ liền tập trung toàn bộ tinh thần, giống như hổ đói vồ mồi mà nhào về phía cành hoa thứ ba, linh hoa giống như mọc cánh bay lên rồi bình ổn rơi xuống tại một kẽ hở giữa những lưỡi đao cách đó mười bước, lung lay trước gió, khiến cho tiên quân vồ hụt, suýt chút nữa thì đâm đầu vào ngọn núi đao mà hủy hoại cả dụng mạo.

Khi tiên quân nọ định vươn tay ra lần nữa thì những đóa linh hoa tự động khép cánh, cành hoa rũ xuống. Ý nghĩa rất rõ ràng, không cho hái nữa. Tiên quân nọ ngẩn người, ta cũng ngơ ngác. Tiên nữ thủ hộ tại cửa ải núi đao bình thản nói: “Xem đi. Ba cơ hội đã trôi qua như vậy đây”.

Đây... đây đâu phải là chiêu thân! Rõ ràng đang muốn đùa bỡn các vị tiên liêu.

Tiên nữ nói: “Số lượng linh hoa có hạn. Các vị tiên quân nếu muốn được lọt vào mắt xanh của Đế Cơ thì đừng chần chừ nữa, cẩn thận kéo bỏ qua cơ hội tốt”.

Với pháp lực như mèo ba chân của mình, ta không thể không thật lòng thừa nhận, bay qua núi đao còn được, chứ lên núi đao làm hồng chuyện hái linh hoa trước mắt Đế quân thì chỉ sợ tu luyện thêm vạn năm nữa chưa chắc ta đã làm nổi. May mắn là Nhất Chi Mai rất được việc, hần chỉ một tảng đá nhô ra trên ngọn núi đao nói: “Cô cô cứ nấp ở đó, khi nào con hoàn thành xong nhiệm vụ sẽ tới đón người sau”.

Bản tiên cô tỏ ý khen ngợi: “Làm cho tốt nhé, cô cô tin rằng người nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của ta”.

Nhất Chi Mai ưỡn ngực: “Cô cô yên tâm, con nhất định sẽ hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ”.

Ta vừa nấp trong hốc đá xong, liền thấy một bóng trắng lướt tới bụi linh hoa ở chính giữa ngọn núi đao. Chi Liên để quân phong thái phóng khoáng đứng phía trước linh hoa, y quét mắt nhìn khóm hoa đó, vẫn chưa vội vàng hái, mà rút từ trong ngực áo ra một đôi bao tay màu bạc, từ tốn mang vào, xem ra y đã chuẩn bị đầy đủ từ trước.

Y hơi khom lưng, chậm chậm vươn bàn tay đến.

Ta trợn tròn hai mắt.

Sau đó, bàn tay của Đế quân vẫn chưa kịp chạm vào thì đoá hoa đã vội rụt lại. Cùng lúc ấy, một góc hồng bào vụt qua, tiếng nói của Hoành Thanh vang lên: “Ồi, ối, ối, cẩn thận, cẩn thận, nhất thời không hãm lại được nên lỡ đụng phải...”, chắc là hắn phát hiện ra đối phương đã kịp thời rụt tay lại, không hề bị mình đụng phải nên lập tức im bặt.

Chi Liên để quân lạnh lùng nói: “Hoành Thanh để quân, cơ hội lần thứ nhất đã mất rồi, lần sau xin huynh hãy cẩn thận một chút giúp cho”, tay áo y chỉ về chỗ lúc đầu có một đoá linh hoa đang lung lay trước gió bây giờ đã không thấy đâu nữa. Hoành Thanh trố mắt, thần sắc xấu xa trên mặt lập tức biến mất hoàn toàn.

Nắm tay trái của ta đập mạnh vào bàn tay phải, cảm hận thốt lên: “Đáng tiếc quá!”. Không cần phải nói cũng biết, Hoành Thanh kia đương nhiên là do Nhất Chi Mai hóa thành. Nhất Chi Mai ngủ say tận ba trăm năm, vậy mà thuật biến hóa vẫn không hề giảm sút, muốn biến thành ai là giống hệt người nấy, nhất thời Đế quân cũng không thể nhận ra ngay được.

Nhất Chi Mai lúc này đã biến thành Hoành Thanh nheo mắt lại: “Đôi bao tay người đang mang là vật gì thế? Trông cũng khá thú vị đấy! Ái chà, nó chẳng hề có chút linh khí ngũ hành nào... Xem ra, nó chắc là bảo vật khắc chế linh hoa phải không?”.

Đế quân thờ ơ không nói.

Nhất Chi Mai cười mỉm liếc mắt nhìn, rồi lại đưa mắt nhìn lần nữa, sau cùng chấp tay sau lưng bỏ đi.

Đế quân nhìn chằm chằm bóng lưng của Nhất Chi Mai, trong mắt thoáng qua thần sắc hoài nghi.

Ta nói với Nhất Chi Mai bằng mật âm: “Còn đến hai cơ hội nữa cơ mà, sao người lại bỏ đi?”.

Nhất Chi Mai nói: “Cô cô yên tâm. Vừa nãy con đã dùng mật công tối cao đục một cái lỗ nhỏ trên một bên găng tay của Chi Liên để quân. Bên bao tay đó đã trở thành đồ bỏ rồi”.

Bản tiên cô lau mồ hôi lạnh, cực kỳ tán thưởng. Binh bất yếm trá[1], Nhất Chi Mai quả nhiên không phụ lòng kỳ vọng của ta, đúng là trời sinh ra con người để làm việc xấu.

[1] Binh bất yếm trá: Một trong những binh pháp Tôn Tử, ý nói trong lúc dùng binh đánh trận có thể dùng những sách lược để đánh lừa quân địch. (ND)

Sự việc diễn ra thuận lợi ngoài dự tính của ta, lần này Đế quân thò tay ra để hái linh hoa, tuy rằng không có ai cản trở nhưng găng tay vừa chạm vào đoá hoa, nó lập tức khô héo tàn lụi. Thân mình Đế quân sưng lại, y vươn bàn tay ra thì nhìn thấy trên bao tay có một cái lỗ rách nhỏ xù bông vải, sắc mặt y trở nên hết sức khó coi.

Y liếc nhìn xung quanh, nhưng đã chẳng thấy bóng dáng của Nhất Chi Mai đâu nữa.

Đế quân ngừng một lúc mới vươn bàn tay kia ra để tiếp tục hái, nào ngờ găng tay màu bạc mới vừa chạm vào cành linh hoa, đoá linh hoa bên cạnh đột nhiên nghiêng ngã, cọ nhẹ vào đoá linh hoa này, trong chớp mắt, đoá linh hoa yếu đuối, không thể đựng vào linh khí ngũ hành lập tức héo khô.

Chi Liên để quân chau mày, tức khắc một đường linh khí vòng cung đánh về phía bông hoa đang nghiêng ngã đó. Linh hoa lóe một cái, hóa thành tia chớp bay vút lên, ta còn chưa kịp vỗ tay khen ngợi thì đoá linh hoa đó vừa vút lên giữa không trung thì bị một bóng đỏ phất tay áo đánh một cái, đoá linh hoa ở trên không ngã xuống xoay mấy vòng rồi hiện lên hình dáng của Nhất Chi Mai, tiếp đó liền lớn tiếng chửi mắng:

“Đáng chết! Dám hóa thành bản để quân đi tác oai tác quái! Xem ta có diệt ngươi không!”

2.

Chỉ trong chốc lát, Nhất Chi Mai và Hoành Thanh đã giao chiến trên không trung được mấy hiệp. Chi Liên để quân chỉ lạnh lùng đứng nhìn, hoàn toàn không có ý định xen vào. Trái lại, sau khi liếc nhìn vài lần, y chuyển mắt sang phía linh hoa.

Ta cuống đến nỗi mồ hôi ra ướt cả bàn tay, liền hướng đến thuật cấm chế mà ta đã hạ trên người của Nhất Chi Mai. Thông qua thuật cấm chế, ta có thể làm một số việc đơn giản. Lúc này không kịp suy nghĩ nhiều, ta sử dụng mật pháp truyền âm, khẽ nói một câu từ miệng của Nhất Chi Mai: “Hoành Thanh, đừng đánh nữa!”. Hiển nhiên câu nói này của ta khiến Hoành Thanh không có tâm lý chuẩn bị, động tác lập tức ngưng lại. Nhất Chi Mai đang đánh hăng say, nhất thời không kịp hãm lại, “bốp” một tiếng, giáng hắt cái bạt tai lên mặt Hoành Thanh. Hoành Thanh nổi trận lôi đình, mắng: “Tên tặc tử to gan!”, sau đó lại tiếp tục một trận công kích nảy lửa.

Giờ thì hay rồi... Bản tiên cô thở dài ngao ngán, mở to mắt nhìn Đế quân vươn tay hướng về phía linh hoa...

Lần hành động này đã kết thúc trong thất bại, Nhất Chi Mai và Hoành Thanh gây ồn ào liền bị vị tiên nữ trấn thủ ở cửa ải núi đao mời ra ngoài. Một khắc sau, hành tung của bản tiên cô bại lộ, cũng bị mời ra ngoài luôn. Chẳng mấy chốc ta đã bị dẫn đến bên ngoài một cung điện có mái ngói màu vàng xếp chồng lên nhau. Cách một cánh cửa gỗ trầm hương được chạm khắc hoa văn, ta nghe thấy tiếng nói giận dữ của Hoành Thanh: “Tên này dám to gan giả mạo hình dáng của bản đế quân đi làm việc xấu, há lại có chuyện như vậy, nhất định không được bỏ qua!”

Một thanh âm lễ độ, không kiêu ngạo cũng không quy lụy vang lên, dường như đang có ý bồi tội: “Đế quân xin hãy yên tâm, Tương Nghi nhất định sẽ thay mặt Đế Cơ trừng trị nghiêm khắc”.

Lúc này, cánh cửa đại điện mở hé ra, một vị tiên nữ lách người qua, nhỏ giọng nói: “Các muội, chuyện Chi Liên để quân bên kia thế nào rồi?”.

Một trong những vị tiên nữ áp giải ta đáp lời: “Tỷ muội trông coi ở cửa ải đã tuân theo dặn dò của Tương Nghi tỷ tỷ, cho Chi Liên để quân thêm ba cơ hội để hái linh hoa. Đế quân nói, về việc trừng trị tên tặc tử phá rối sẽ giao toàn quyền cho Linh Tự cung xử lý. Có điều, nguyên do tên tặc tử đó làm việc này hoàn toàn không đơn giản, lòng dạ khó lường, phải tra hỏi cho thật rõ ràng mới được”.

Vị tiên nữ vừa hỏi thăm thở phào một hơi, đôi mắt chuyển sang nhìn ta, hồ nghi hỏi: “Vị này là?”.

Tiên nữ phụ trách áp giải ta đáp: “Tỷ tỷ, tiên nữ này lén lút lút nấp ở một khe đá trên núi đao. Lần thứ ba Chi Liên để quân hái linh hoa, rõ ràng đã sắp thành công, đột nhiên có một hòn đá ở đâu bay đến làm cho linh hoa biến mất, chúng ta hoài nghi do tiên nữ này gây ra. Á ta rất có khả năng là đồng bọn của tên tặc tử to gan làm loạn ở bên trong điện, ta đang muốn bấm báo lên Tương Nghi tỷ tỷ”.

Tiên nữ kia cười lạnh: “To gan thật! Đã kinh động đến Tương Nghi tỷ tỷ, không lột da người mới là lạ”.

Sau này bản tiên cô mới biết, Tương Nghi tỷ tỷ trong lời nói của bọn họ chính là một trong bát đại thị nữ thân cận của Nữ Ngự đế cơ. Chỉ có bát đại thị nữ mới được quyền tự do ra vào nội điện Linh Tự cung và tiếp cận Đế Cơ. Tại tầng thứ ba thiên giới, bát đại thị nữ sớm đã được coi trọng hơn rất nhiều so với những thị nữ bình thường. Cho dù là những vị tiên quân có địa vị, có bổng lộc cao trên tầng thứ ba thiên giới, khi gặp bát đại thị nữ họ cũng phải cư xử khiêm nhường lễ độ. Thảo nào khi nói chuyện với Hoành Thanh đế quân, giọng điệu của vị tiên nữ ấy lại đúng mực như vậy.

Nhớ lại cách đây không lâu, bản tiên cô chẳng qua chỉ có một va chạm nhỏ với Chi Liên để quân đã bị dọa đầy xuống trần gian, bây giờ liền một lúc đắc tội ba vị thượng tiên cao quý trên tầng thứ ba thiên giới, không biết kết cục còn thế thảm tới mức nào nữa. Bản tiên cô tính sơ sơ, may mà tội cũng không đến nỗi phải lên Tru Tiên đài, vậy nên ta mới cảm thấy yên tâm hơn chút ít.

37. Chương 37

Ta còn đang phiền não, cửa đại điện bỗng mở rộng, một người mặc y phục đồ rực ngênh ngang bước ra. Các tiên nữ đứng cạnh ta nhanh nhẹn hành lễ: “Kiến quá Hoành Thanh đế quân”. Hoành Thanh đáp lại một tiếng, gọi một đám mây đến, đang định cưỡi mây bay đi, nhưng sau khi khóe mắt vô tình lướt qua chỗ ta thì thân người hắn liền khựng lại: “Muội muội muội... Sao muội lại ở đây?”.

Bản tiên cô nhanh chóng ló đầu ra, cười khan một tiếng, cực kỳ bối rối.

Các tiên nữ ngơ ngác nhìn nhau không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Vị tiên nữ trông có vẻ chừng chạc hơn đứng ra cẩn thận hỏi: “Hoành Thanh để quân, có vấn đề gì sao?”. Hoành Thanh liếc ngang: “Đương nhiên là có vấn đề, các người bắt thị nữ của ta đến đây làm gì?”. Các tiên nữ đều sững người, còn ta tất nhiên là mừng vui khôn xiết.

Hoành Thanh hần... quả thật quá sức nghĩa khí rồi!

Bản tiên cô truyền mật âm cho Nhất Chi Mai, sau đó ta liền không chút khí phách nhảy lên đám mây của Hoành Thanh, theo hần bay đi. Đám tiên nữ phía dưới còn đang giương mắt nhìn, bản tiên cô cũng không dám mở miệng nói gì. Hoành Thanh quan sát ta từ trên xuống dưới đến mấy lượt, vẻ mặt rất kỳ quái. Một lúc sau, Nhất Chi Mai đã thoát khỏi thân xác của tiểu vương tử ma giới mà bay vút tới, không hề khách sáo chiếm lấy một nửa đám mây. Ta sợ Nhất Chi Mai gọi ra thù cũ hận mới với Hoành Thanh liền lấy lòng nói: “Lần này thật may có Đế quân trợ giúp”.

Hoành Thanh liếc Nhất Chi Mai một cái, sắc mặt âm trầm nói: “Ta tìm muội đã ba trăm năm, mãi mới nghe ngóng được chút tin tức, vậy mà tìm đến nơi lại không gặp được. Còn muội, sao lại đến đây làm gì?”.

Thứ đẹp nhất của tộc Phượng Hoàng chính là đôi mắt. Lúc này mắt phượng sáng rực của Hoành Thanh nhìn chăm chăm vào ta, đột nhiên khiến ta nhớ đến đoạn đối thoại mới đây của hần và Chi Liên để quân. Rõ ràng biết rằng những lời thâm tình nồng nàn đó mười phần thì có đến tám, chín phần là cố ý nói ra để khiêu khích Chi Liên để quân. Nhưng bản tiên cô quen mơ tưởng hảo huyền rồi nên đáy lòng luôn có chút cảm giác gượng gạo. Vậy nên trong lời nói của ta có mang theo chút áy náy, cười hì hì đáp: “Cảm ơn huynh đã không quên ta, lúc đó ta bị sét đánh trở nên hồ đồ, gần đây mới biết giữa ta và Đế quân còn có một chút giao tình, thật sự xin lỗi huynh!”.

Hoành Thanh nhú mày: “Tại sao lại muốn phá hỏng chuyện Chi Liên để quân hái linh hoa?”.

Trái tim nhỏ bé của ta đập thành thạch, yếu đuối nói: “Đế quân đừng vạch trần ta được không?”. Hoành Thanh nói: “Còn phải xem muội trả lời câu hỏi của ta thế nào đã”. Ta cung kính đáp: “Nhất Chi Mai lúc trước đã đắc tội nhiều với huynh, xin huynh đừng trách”. Hoành Thanh dờ khóc dờ cười: “Nhất Chi Mai?”.

Ta nín thở gật đầu. Lúc này, phía sau lưng hơi có động tĩnh. Mấy ngày hôm nay nhi tử luôn nằm trong giỏ trúc ta đeo trên lưng, chắc là ở trong đó lâu nên cô đơn quá rồi, nó dùng một chân mở nắp giỏ ra rồi nhảy vào lòng ta. Ánh mắt Hoành Thanh tức khắc chuyển qua nhìn nhi tử ta, lúc sau mới nói: “Qua thêm trăm năm nữa, chắc nhóc con này có thể hóa thành hình người rồi nhỉ?”. Ta vui mừng đáp: “Nếu được vậy thì còn gì bằng”. Khóe môi Hoành Thanh hơi nhếch lên nhưng lại không nói thêm gì nữa.

Chỉ trong chớp mắt chúng ta đã đến cửa ải núi đao. Các tiên nữ trấn thủ ở đây nhìn thấy liền bước lên nghênh đón, một người trong đó nói: “Đế quân hãy đi theo ta”. Ta bèn đứng nguyên chỗ cũ, từ xa nhìn thấy ống tay áo Hoành Thanh khẽ phất, lập tức trên tay xuất hiện một vật trông giống như cái đĩa. Hần ném một cái, vật đó liền hóa thành chiếc đĩa bay nhanh như chớp tới đóa linh hoa trên núi đao, chỉ nghe thấy “phụp”, chiếc đĩa bay đã xúc luôn cả linh hoa và phần đất bên dưới lên.

Tiên nữ bên cạnh bắt đầu nói xấu sau lưng: “Đừng nhìn thấy Hoành Thanh để quân bình thường luôn ngạo mạn, làm việc không theo quy củ mà nhảm, thật ra trên tình trường chỉ là một kẻ ngốc không hơn không kém, chỉ cần hần thích cô nương nào, nhất định sẽ liều mạng theo đuổi người đó”.

Các vị tiên nữ đứng nghe đều kinh ngạc, bản tiên cô vốn hay nhiều chuyện, lập tức cũng dựng thẳng lỗ tai.

“Lần nổi danh nhất chính là hần tình cờ gặp được một vị cô nương trên đường, ngay cả đến danh tính, lai lịch cũng không thêm hỏi cho rõ ràng liền nhổ một cọng lông đuôi của mình, nhất nhất ép người ta phải nhận lấy. Cô nương đó không nhận, hần liền một lúc nhổ hết lông đuôi, trở thành Phượng vương cụt đuôi đầu tiên của Phượng Hoàng tộc, thật quả đúng là chuyện cười bậc nhất trong suốt hơn ngàn năm nay trên tầng thứ ba thiên giới”.

Ta dùng sức ho lên một tiếng, tiếng cười chế nhạo lập tức ngưng lại. Hoành Thanh tạo ra một kết giới, di chuyển đóa linh hoa vừa hái được vào bên trong kết giới. Sau đó, hần dương dương đắc ý bay đến. Ta lại ho một tiếng, không kiềm chế được liếc nhìn sau lưng Hoành Thanh, tiếp tục ho tiếng nữa.

Hoành Thanh lườm ta: “Hình như muội có điều gì muốn nói?”.

Ta thu lại tâm tình đùa cợt, nghiêm túc nói: “Hoành Thanh để quân thật ra rất tốt, lần này nhất định sẽ giành được tình cảm của Đế Cơ”.

Hoành Thanh nở nụ cười: “Sao? Muội lại tán thành chuyện giữa ta và Đế Cơ à?”.

Ta ra sức gật đầu. Còn Hoành Thanh thì lại nhìn chăm chăm ta bằng ánh mắt khó hiểu một lúc lâu, đột nhiên giơ tay búng vào trán ta: “Ngốc nghếch!”.

3.

Còn chưa đến cửa ải biển lửa, thế nhưng bản tiên cô đã nóng đến mức mồ hôi mẹ mồ hôi con thi nhau chảy.

Tới nơi mới biết biển lửa này lại có đến bảy màu.

Tiên nữ của Linh Tự cung vẫy tay liền có bảy chiếc quạt ba tiêu màu sắc khác nhau bay lướt qua trong biển lửa, nàng ta lên tiếng: “Chư vị tiên quân đều thấy cả rồi, ngọn lửa có bảy màu, ứng với bảy chiếc quạt ba tiêu này, mỗi chiếc quạt có thể quạt tắt ngọn lửa có màu tương ứng. Những gì chư vị tiên quân phải làm chính là tìm ra trong đó một chiếc quạt, chỉ cần quạt tắt được ngọn lửa thì xem như đã qua cửa”.

Chúng tiên ngơ ngác nhìn nhau.

Chỉ có bảy chiếc quạt, nói cách khác chính là cửa ải này chỉ có bảy vị tiên quân có thể qua cửa.

Vị Nữ Ngự đế cơ này quả rất biết cách thử thách người khác. Cửa thứ nhất nhìn thì đơn giản, nhưng thật ra đòi hỏi những người phá ải phải có tài ứng biến mới được. Huống hồ việc hái hoa trên cao, cần phải nhanh, chuẩn, dứt khoát, những người tàn tật hoặc đi đứng không tiện, nhất định không thể vượt qua được, như vậy có thể loại bỏ khả năng thông qua của những tiên nhân thân thể không được kiện toàn. Còn về ải thứ hai, tìm quạt dập lửa, chẳng lẽ lửa trong lò luyện đan của Thái Thượng lão quân lại giống như những ngọn lửa bình thường hay sao? Dùng đầu gối để nghĩ cũng biết là không dễ dàng gì rồi, phải có bản lĩnh, có năng lực thì mới được. Dù gì thì bản tiên cô cũng không thể qua được, nhìn ngó xung quanh, không ít những vị tiên quân tỏ ra chần chừ, xem ra cho dù ải này không hạn chế số lượng thì cũng sẽ loại đi không ít người.

Bản tiên cô chỉ quan tâm đến một chuyện duy nhất mà thôi. Lúc này, ta liếc mắt nhìn thấy vị đế quân mặc y phục trắng nõn đang gọi hai tiên nữ của Linh Tự cung tới hỏi chuyện. Một lát sau y liền đi tới, dừng ở trước mặt Hoành Thanh. Bản tiên cô không thể không thừa nhận, chúng ta cùng đứng bên cạnh Hoành Thanh thế này, khoảng cách quá gần, áp lực cực kỳ lớn.

Ta cố kiềm chế cơn khó chịu trong lòng không để bộc phát ra ngoài.

Chi Liên đế quân nói: “Kể làm loạn lúc này vừa được đưa đến điện chấp sự[2] không bao lâu thì đột nhiên ngắt đi hơn một khúc, sau khi tỉnh lại hỏi cái gì cũng bảo là không biết, thoái thác tất cả mọi chuyện. Hoành Thanh đế quân xưa nay đều rất thông minh nhanh nhạy, không biết suy nghĩ thế nào về chuyện này?”.

[2] Điện chấp sự: Cung điện chuyên để xử lý sự vụ. (ND)

Tiểu vương tử ma giới tội nghiệp, bản tiên cô thật sự cảm thấy áy náy với người nhiều lắm.

Hoành Thanh thông thả đáp: “Trong chuyện này đương nhiên là phải có nguyên do rồi. Hay là có lúc nào đó Chi Liên đế quân không cẩn thận đắc tội với Tiểu vương tử ma giới?”.

Chi Liên đế quân hừ lạnh, sóng mắt quét quanh một vòng rồi nói: “Ta thì lại không biết từ khi nào bên cạnh Hoành Thanh đế quân lại có thêm một thị nữ, nhưng sao bây giờ lại không thấy bóng dáng thị nữ ấy đâu thế?”.

Bản tiên cô đã hóa thành một nam tiên vô danh, lúc này tâm trạng từ oán hận chuyển dần sang lo lắng, liên tục lau mồ hôi, nghe y nói thế, tay ta liền run lên, khăn tay rơi xuống đất. Ngay tức khắc hai ánh mắt lạnh buốt nhìn thẳng vào người ta, khiến ta hoảng sợ đến nỗi lông tơ dựng đứng hết cả. Hoành Thanh phất tay một cái đã nhặt được chiếc khăn tay lên.

“Bản thượng quân gần đây đúng là mới thu nhận một thị nữ, trông cũng khá vừa mắt nên giữ ở bên người để sớm tối bên nhau... Vị tiên liêu này sao trông quen thế nhỉ, xưng hô sao đây?”

“Bản tiên là Nhất Chi Mai, chỉ là một tán tiên[3]. Vị này là Phượng vương của Hỏa Ngõ sơn, đúng chứ? Thất kính! Còn đây là?”

[3] Tán tiên: Thần tiên trên thiên giới nhưng không được phong tước hiệu. (ND)

Hoàn Thanh cười mỉm nói: “Đây là Chi Liên để quân ở Thanh Khư. Sao? Chưa từng thấy qua à?”

Bản tiên cô đột nhiên cảm thấy mình cười hình như hơi đáng sợ, chưa ngoa nói: “Thấy qua rồi thì sao chứ? Tiểu tiên thân phận hèn mọn, tất nhiên không thể lọt vào pháp nhãn của Chi Liên để quân cao cao tại thượng đây”.

Bộ dạng thù sâu hận lớn của ta hiển nhiên khiến Chi Liên để quân giật mình, trên mặt hiện lên thần sắc ngạc nhiên, nhưng lập tức lạnh nhạt nói: “Vị tiên liêu nói đùa rồi, tán tiên bình thường sao có thể đến nơi này được?”, ánh mắt quay qua nhìn ta một lượt.

Trên người ta lại nổi thêm một lớp mồ hôi lạnh nữa.

May là các tiên quân đã bắt đầu vượt ải, hai ánh mắt sắc lẹm kia cũng nhanh chóng rời đi chỗ khác, ta ngáp ngừng truyền âm cho Nhất Chi Mai: “Lần này ngươi có thành công nổi không?”, giọng điệu không tín nhiệm đã kích nặng nề lên lòng tự trọng của Nhất Chi Mai. Ta vừa chuẩn bị đi tới hướng vào cửa ải, cổ tay đã bị túm lại, bên tai vang lên tiếng nói có chút tức giận của Hoàn Thanh: “Lần này muội chớ có làm chuyện ngu ngốc nữa, nếu không ta sẽ vạch trần muội đấy”.

Ta giậm chân: “Huynh...”.

Hoàn Thanh trợn mắt: “Thế nào?”.

Bản tiên cô vốn định nói là “huynh đừng có nhiều chuyện”, thế nhưng khi lời ra đến miệng thì lại nhút nhát đổi thành: “Huynh trả khăn lại cho ta”. Hoàn Thanh hừ một tiếng, trên mặt lại mang theo ý cười, vừa buông tay phút chốc đã không thấy đâu nữa.

Các vị tiên nữ của Linh Tự cung đang đứng nhìn chằm chằm như hổ đói, tuy rằng bản tiên cô đã hóa thành hình dáng khác, chung quy cũng là do Hoàn Thanh bảo đảm mới được vào, mà người bảo đảm cho ta lại cảnh cáo ta không được có tâm ý thừa nước đục thả câu. Tuy nhiên không thừa nước đục thả câu được thì ta len lén để Nhất Chi Mai ra quấy rối cũng được mà...

Thấy ta lúc lâu vẫn chưa có động tĩnh gì, Nhất Chi Mai sốt ruột xoay vòng vòng, liên thanh thúc giục: “Cô cô, sắp bắt đầu vượt ải rồi, không đi nữa là trễ đó, hay là cô cô không tin con? Lần này con nhất định sẽ thành công mà!”. Ta thở dài, uể oải nói: “Nếu người thừa sức lực mà không có việc gì làm thì lại đây dựng một cái mái che nắng cho cô cô đi, nóng chết đi được”.

Ta ôm lấy nhi tử từ trong giỏ trúc sau lưng ra. Nhóc con lúc này đã hai mắt vô thần, hai cái tai bình thường dựng đứng lên mà giờ lại ủ rũ cụp xuống, cái đuôi vốn rậm lông cũng cụp xuống, da lông bóng loáng xinh xắn bị hơi nóng hun cho ướt mềm, dính bết lại với nhau. Bản tiên cô trông mà lòng đau như cắt, vừa lấy tay áo lau mồ hôi cho nó, vừa đút cho nó chút nước, sau đó đọc khẩu quyết hóa ra một cái quạt để quạt mát giúp nhi tử. Nhất Chi Mai cũng rất lạnh lợi, thật sự dựng một mái che cho ta, xung quanh là rèm châu buông rủ, rèm châu này không biết làm bằng cái gì mà còn phả ra hơi mát lạnh, ngăn chặn được một nửa khí nóng của thất sắc Hỏa Diệm sơn. Nhất Chi Mai không chỉ dựng mái che mà còn hóa ra một chiếc trường kỷ lớn, làm xong mọi việc mới nằm xuống bên, dùng đuôi kẹp lấy chiếc quạt hương bồ lớn mà quạt cho chúng ta. Bản tiên cô quả thật rất hài lòng.

Ta và Hàn Nhi không thể sánh bằng những vị thượng tiên có tu vi thâm hậu kia, có thể dùng tiên thuật để chống lại khí nóng, cho nên trông chúng ta mới thảm hại thế này.

Trong lòng ta thầm nói: “Thôi bỏ đi!”.

Thật ra, suy nghĩ của ta cũng rất đơn giản, có thể tranh thì cứ tranh, còn nếu không tranh được thì trút giận một chút coi như xong.

Trong chuyện tình yêu nam nữ, phải “người tình ta nguyện” mới được. Chi Liên để quân muốn tìm tình một bạn đời xứng đôi, bản tiên cô có thể bắt y rồi trói chặt bên người mãi mãi hay sao? Không có được trái tim thì cho dù chiếm được thể xác cũng chỉ để giày vò nhau thôi. Thôi thì sáng khoái đoạn tuyệt cho dứt khoát,

cùng lắm thì bản tiên cô lại đau lòng thêm một trăm, hai trăm năm nữa, quay đầu nhìn lại vẫn là một thần tiên vui vẻ.

Khí mát thoang thoang vô cùng dễ chịu nên bản tiên cô dù đang trong tình trạng đau khổ bị thương độc nhất vô nhị trong thiên hạ cũng có thể đánh một giấc, sau đó ta liền bị một tràng tiếng huyền não đánh thức. Mãi một lúc sau mới hồi thần, ta nhìn ra ngoài thì thấy toàn bộ lửa ở thất sắc Hỏa Diệm sơn đã bị dập hết. Một tay Hoàn Thanh cầm cả bảy chiếc quạt màu sắc khác nhau, các tiên quân cùng muốn vượt ải đang vây xung quanh hắn, mồm năm miệng mười mà la hét ầm ĩ, có người thì sắc mặt khó coi, người thì phẫn nộ, người thì sững sờ.

Ngay cả Nhất Chi Mai cũng lộ vẻ mặt kỳ quái, ngừng lại không quạt nữa.

Ta sững sốt, hiểu rằng mình dường như đã bỏ qua một màn kịch hấp dẫn rồi: “Vừa xảy ra chuyện gì thế?”.

Nhất Chi Mai nói: “Hoàn Thanh để quân dùng thủ đoạn cạnh tranh không chính đáng, giành hết bảy chiếc quạt về tay mình rồi”.

Ngừng lại một lúc, nó mới tặc lưỡi nói tiếp: “Tộc Phượng Hoàng thiên về tính hỏa, chiếc quạt ba tiêu có thể dập lửa đương nhiên chính là thiên địch của tộc này. Xem ra Hoàn Thanh để quân có cảm ứng đặc biệt với bảy chiếc quạt, lúc tìm nó có dễ dàng thì cũng là chuyện hiển nhiên. Nhưng làm như vậy hao tổn rất nhiều nguyên khí, không biết đầu óc của hắn bị khí nóng làm cho hồ đồ rồi hay sao mà lại đi làm những việc tổn sức lại chẳng được lợi ích gì thế nhỉ?”.

Trong lòng ta căng thẳng hẳn lên. Lúc này vài tiên nữ của Linh Tự cung đi về phía Hoàn Thanh, một người lúng túng nói: “Hoàn Thanh để quân, việc ngài làm không hợp với quy định...”. Chân mày Hoàn Thanh dựng ngược lên: “Quy định quả thật viết mỗi tiên một chiếc quạt, nhưng cũng có viết là một tiên không được nhiều quạt đâu! Người dựa vào cái gì mà nói không hợp quy định?”.

Một tiên nữ khác nhanh trí hơn, liên tục bồi tội, dùng những lời lẽ nhỏ nhẹ mời các vị tiên quân khác hãy yên lặng chờ một lát, sau đó quay qua nói với Hoàn Thanh: “Tương Nghi tỷ tỷ mời Đế quân đến chỗ khác thương nghị”.

Nhất Chi Mai nhìn ngang nhìn ngửa, cực kỳ hưng phấn xem náo nhiệt. Hỏa Diệm sơn đã sớm bị lửa thiêu đỏ rực, khí nóng vẫn bốc lên từng đợt. Bản tiên cô không khỏi lên tiếng sai bảo: “Quạt tiếp đi”. Lỗi tai nhi tử khê động, cầm dụi dụi tìm một vị trí thoải mái tiếp tục ngủ vùi. Bản tiên cô cũng cảm thấy cơn buồn ngủ vẫn chưa tan hết, nước mắt rơm rớm nơi khóe mi, không nén nổi ngáp dài một cái. Miệng mới há được một nửa đã nghe thấy tiếng nói bản khoản của Nhất Chi Mai: “Cô cô, kẻ phụ tình của cô cô đang nhìn sang bên này nè”.

4.

Lúc Hoàn Thanh quay lại, khuôn mặt mang thần sắc hậm hực tức tối.

Ta đã sớm biết được kết quả của cuộc thương nghị này, bởi vì cách đó không lâu, vị tiên nữ tên là Tương Nghi kia và một vị tiên nữ cũng kiêu căng hợm hĩnh không kém cùng nhau cầm theo cờ lệnh đi tới, nghe nói là họ nhận lệnh của Đế Cơ, tạo lửa tại Hỏa Diệm sơn thêm lần nữa, sau đó đưa sáu chiếc quạt ba tiêu vào trong biển lửa. Những người muốn vượt ải thì tiếp tục vượt ải, bây giờ trên tay Hoàn Thanh chỉ còn một chiếc quạt mà thôi.

Bản tiên cô động viên nói: “Chiếc quạt trong tay Hoàn Thanh để quân màu sắc rực rỡ lóa mắt, vừa nhìn là biết đây là chiếc đẹp nhất rồi, rất nổi bật”.

Sắc mặt Hoàn Thanh vô cùng u ám, vẫn không cam tâm mà nói: “Đúng là phỉ sức!”.

Nhìn khuôn mặt hắc trắng bệch, ta xúc động nói: “Không phải vì ta nên huynh mới làm như vậy chứ?”. Hoàn Thanh liếc ta: “Đừng có mà tự đa tình”. Ta nói: “Dù thế nào thì ta cũng nợ ân tình của huynh”. Hoàn Thanh hừ một tiếng, trên mặt lại hiện lên thần sắc dễ chịu. Ta vội vàng rút sạch tiên lộ^[4] đưa tới, lấy lòng nói: “Huynh cứ nghỉ ngơi đi”.

[4] Tiên lộ: Chỉ nước sương tiên ngọt lành. (ND)

Quá trình vượt ải bên kia cũng đã sắp kết thúc, không ngoài dự đoán, Chi Liên đế quân là một trong sáu vị tiên quân qua ải.

Núi đao biển lửa, tiếp theo là đến đầm nước, đưa mắt nhìn ra xa là bọt nước cuộn cuộn trắng xóa, đây chính là một con sông lớn.

Các tiên nữ của Linh Tựu cung dẫn chúng ta qua đó, bản tiên cô không có tâm lý chuẩn bị, bị luồng gió ẩm ướt thổi cho rùng mình.

Ác độc quá! Vừa nãy thì nóng bức, thỉnh linh lại lạnh như thế này, vị tiên nào thân thể không cường tráng, không tiêu mới là lạ!

Bên bờ có buộc bảy chiếc thuyền nhỏ. Tiên nữ của Linh Tựu cung cười mỉm nói: “Lần này các vị tiên quân chỉ cần chèo thuyền qua sông là được. Chỉ có điều, trong lúc qua sông không được sử dụng tiên thuật. Có qua được ải này hay không, sau khi qua đến bờ bên kia sẽ công bố”.

Chúng tiên ngơ ngác nhìn nhau.

Hoành Thanh nói: “Rất tuyệt! Không ngờ ở tầng thứ ba thiên giới mà còn có thể thể nghiệm cảm giác của người lái đò phàm tục”.

Ta thì lại nhìn chăm chăm một bên cánh tay của hắn, nói: “Lần này phải dùng nhiều sức đấy, cánh tay của huynh có ổn không?”. Từ lúc này ta đã thấy Hoành Thanh xoa nắn, chắc là bị thương rồi. Chiếc thuyền kia trông vừa nhỏ vừa yếu, chắc chỉ có thể ột người ngồi, bản tiên cô mà còn đi nhờ chiếc thuyền đó, không khéo vừa có trận gió thổi qua đã không giữ vững được lại còn lật cả thuyền ấy chứ. Giả sử như lúc này người chèo thuyền bị thương ở tay thì thật sự không ổn rồi. Bản tiên cô dựa vào thực tế mà suy nghĩ như vậy, bất giác nhứ chặt chân mày. Hoành Thanh thì giống như thỉnh linh nghe thấy cái gì tuyệt diệu lắm, hai mắt sáng rực nhìn ta, còn nở nụ cười ngọt ngào.

38. Chương 38

Trong lúc ta bị đôi mắt phát sáng của Hoành Thanh nhìn đến mức lúng túng không biết phải làm sao thì bỗng một tiếng nói vang lên: “Cô cô”.

Vừa nghe thấy tiếng nói này ta liền sững người, quay đầu lại cười nhả nhở: “Thì ra là Chi Liên đế quân, tại hạ là Nhất Chi Mai, huynh nhận nhầm người rồi”.

Chi Liên đế quân không thèm nghe: “Cô cô, qua bên đây một chút đi”.

Bản tiên cô bắt đầu tỏ vẻ không vui, nghiêm nghị đáp: “Chi Liên đế quân, đã nói là huynh nhận nhầm người rồi. Tuy tiểu tiên địa vị thấp kém, nhưng kẻ sĩ có thể chết chứ không thể chịu nhục, ta đường đường là một tiên nam, sao huynh có thể nhận nhầm ta là ‘cô cô’ gì đó của huynh chứ?”.

“Sờ thử mặt của muội đi.” Dường như Hoành Thanh không thể xem tiếp được nữa, cơ mặt giật giật, cúi đầu hạ thấp thanh âm nói với ta. Ta ngẩn người, đưa tay lên mặt sờ thử... Hình như là da trơn bóng hơn một chút, mũi cao hơn một chút, mà mắt thì cũng to hơn một chút... Trời ơi, từ lúc nào đã trở thành thế này?

Rõ ràng ta đã niệm chú hóa thành hình dáng của tiên nam qua đường, sao lại tự trở về hình dạng cũ thế này. Bản tiên cô lúng túng, da mặt nóng bừng cả lên.

“Muội tưởng những tiên nữ kia nói ở đây không được sử dụng tiên thuật là đang nói chơi thôi sao? Xung quanh cửa ải đầm nước đã bị hạ cấm chế, tất cả pháp thuật tại đây đều không thể sử dụng được. Pháp thuật biến hình nho nhỏ đó của muội vừa bước vào vùng cấm chế đã tự động biến mất rồi, khổ thân muội còn tự biến tự diễn này giờ.”

Ta xấu hổ quá liền chuyển thành tức giận, phần nộ trùng mắt nhìn Hoành Thanh.

Bản tiên cô đúng là đã bị mờ heo che mắt rồi nên một khắc trước mới thấy tên Hoành Thanh này vừa mắt. Lại liếc nhìn sang bên cạnh, Chi Liên đế quân đang quét mắt nhìn ta và Hoành Thanh, trên khuôn mặt lại đầy vẻ u ám. Bản tiên cô càng bức mình hơn, nói: “Chi Liên đế quân ngài vẫn cứ nên giữ khoảng cách với

ta thì tốt hơn, ở đây toàn tai mắt của Đế Cơ, lỡ như có hiểu lầm gì, đối với cả ta và huynh đều không tốt đâu”.

Không biết có phải ta bị hoa mắt không mà sau khi dứt lời lại nhìn thấy sắc mặt của hai vị đế quân bên cạnh có chút kỳ lạ.

Hoàn Thanh kéo tay áo ta, thúc giục: “Chúng ta đi thôi”, đột nhiên thấy có thân hình lướt qua, Chi Liên đế quân đã đứng chặn trước mặt ta: “Khoan đã, cô cô đi với ta”.

Ta dở khóc dở cười.

Nếu như hai vị đế quân này không thề nhất định sẽ chiến thắng trong chuyện cầu thân, chắc bản tiên cô sẽ cảm động lắm. Ta nói: “Hoàn Thanh, để ta đi cùng với Chi Liên đế quân, một mình huynh phải cẩn thận đấy”. Mặt Hoàn Thanh lập tức biến sắc, chưa suy nghĩ gì đã buột miệng nói: “Không được! Muội là thị nữ do ta bảo chứng mới được vào đây, làm gì có chuyện không đi với ta chứ?”.

Ta tận tình khuyên nhủ: “Cánh tay huynh đã bị thương rồi, phải giữ chút sức lực để phá ải mới chứ, chờ sang bờ bên kia rồi chúng ta lại đi cùng nhau là được mà”.

Sau khi khuyên mãi Hoàn Thanh mới chịu rời đi, ta liền leo đèo đi theo Chi Liên đế quân.

Các tiên nữ của Linh Tự cung lãnh đạm nhìn theo chúng ta, cũng không nói gì.

Lúc này, trên mặt sông lơ lửng nổi lên làn sương trắng mờ ảo, thân người Chi Liên đế quân nhảy lên, buông người đáp xuống chiếc thuyền nhỏ, sóng nước không gợn lên chút nào, ngay cả con thuyền cũng không hề dao động. Bản tiên cô vén áo bào lên, lấy một tư thế ta tự nhận là cũng ưu nhã mà nhảy theo xuống thuyền, nhưng chiếc thuyền nhỏ này không chút nể mặt mà nhún xuống, tròn thành dĩa dẹt.

Ngay lập tức có một đôi tay đỡ tại phần eo của ta, tiếng nói nhẹ nhàng vang lên: “Cẩn thận”. Ta cười khan, lúc này cũng không thềm để ý thể diện với cái gì mà nam nữ tình trường vì yêu nên hận nữa, túm chặt lấy cổ tay Đế quân mà run run khom người xuống, vừa mới chạm vào thân thuyền lập tức liền bám chặt.

Nhất Chi Mai truyền mật âm cho ta, trong lời nói đầy vẻ xem thường: “Cô cô, sự quan tâm chăm sóc của người căn bản là lừa gạt, ta thấy chắc là người sợ con gà lửa kia lỡ tay để người rơi xuống sông chứ gì?”.

Bản tiên cô hừ lạnh: “Vớ vẩn! Tuy bản tiên cô từng ngồi thuyền nhưng lúc đó toàn là ở những con sông nhỏ, với tay một cái là tới hai bên bờ rồi, con sông lớn thế này, lại còn dùng chiếc thuyền bé tí như vậy là lần đầu tiên ta đi, người nhìn đám mây đen trên trời kia kia, sắp mưa to gió lớn đến nơi rồi đấy”.

Lúc này, Chi Liên đế quân đã tháo dây thừng buộc thuyền ra, tay nắm lấy một cây sào trúc mà chống thuyền, trong chớp mắt chiếc thuyền nhỏ đã rời bờ, ẩn vào màn sương mờ mờ. Nhi tử từ đằng sau lưng ta nhảy ra, ngồi xổm trước mặt bản tiên cô, ngáp ngừng nhìn chăm chăm phụ thân nó. Đế quân đang chèo thuyền tựa như có cảm ứng, đúng lúc đó quay đầu nhìn, khuôn mặt lại tràn đầy tình cảm dịu dàng.

“Hàn Nhi”, y nhẹ nhàng gọi.

Bản tiên cô cũng chẳng muốn xem cảnh hai người họ phụ tử tình thâm, mà đưa mắt nhìn ngó xung quanh. Bốn phía đều là một mảng trắng xóa, lúc này chúng ta cách bờ không xa lắm, loáng thoáng còn có thể nhìn thấy những chiếc thuyền khác đang dao động. Trên chiếc thuyền gần nhất có một bóng người mặc y phục đỏ trông quen mắt, đang ra sức hướng về phía ta mà vẫy tay. Bản tiên cô tập trung nhìn kỹ, trên tay của Hoàn Thanh đang cầm một vật, ta liền vẫy tay lại, người bên kia thoáng chốc đã cảm ứng được, dường như rất vui vẻ, một khắc sau vang lên tiếng sáo êm tai.

Một cơn gió lớn bắt đầu thổi đến, chiếc thuyền rung lắc dữ dội, bản tiên cô toát hết cả mồ hôi tay, thức thời nằm mọp xuống thêm chút nữa, nhin mãi nhin mãi, cuối cùng không kiềm chế được, bắc tay thành hình cái loa, hét to lên: “Hoàn Thanh, đừng thổi nữa! Lo mà chèo thuyền đi...”.

Vừa dứt lời, phía trước liền “ùm” một tiếng, bọt nước văng tung tóe.

5.

Nước “ào” một tiếng rõ to, có cái gì đó đang nổi lên. Vật đó đen sì sì, bản tiên cô không kịp đề phòng bị dọa cho giật bắn mình. Tới khi nhìn rõ lại, thì ra đó là đầu của một cô nương, bởi vì bị ướt nước nên tóc tai rũ rượi, dính hết vào mặt.

Cô nương đó vén tóc lên, khuôn mặt lộ rõ vẻ tới để gây chuyện thị phi, đôi bàn tay bám lấy mạn thuyền không chịu buông, đáng thương nói: “Đề quân, cứu ta với!”

Đề quân thản nhiên nói: “Người là cá chép ở Dao trì cơ mà, sao lại ở đây?”.

Cô nương tội nghiệp đáp: “Tiểu tiên đích thực là cá chép ở Dao trì, bởi vì gặp chuyện nên bị giam ở con sông này, cầu xin Đề quân hãy cho tiểu tiên đi nhờ qua sông, tiểu tiên nhất định ghi nhớ ơn đức của người”.

Vốn đi nhờ thuyền chẳng phải là chuyện gì to tát, thế nhưng chiếc thuyền lại ọp ẹp, sau khi bản tiên cô ngồi lên đã trông thành lắc lư, nếu không phải khả năng chèo thuyền của Đề quân tốt thì chúng ta đã sớm nhào đầu xuống sông từ lâu rồi. Bây giờ mà chở thêm một con cá nữa, bản tiên cô chẳng cần suy nghĩ cũng biết, lật thuyền là cái chắc!

Đề quân nhứ mày, xoay sang nhìn ta. Lúc đầu tiên nữ của Linh Tự cung chỉ nói phải qua sông như thế nào, còn đối với việc làm thế nào mới qua được ải thì lại nói qua loa không rõ, trong đó nhất định có vấn đề. Ta cũng hiểu được con cá chép này không thể vô duyên vô cớ xuất hiện ở đây, chắc là có liên quan đến việc qua ải. Lúc này bị Chi Liên đề quân quét mắt nhìn như vậy, trong lòng ta lập tức nổi giận, cơn ghen hừng hực trỗi dậy, la lên the thé: “Chắc không đến nỗi để ta và Hàn Nhi nhảy xuống sông chứ?”. Đề quân đỏ khốc đỏ cười, khẽ mắng: “Cô cô nói linh tinh gì vậy? Cứ ngồi yên trên thuyền là được rồi”. Sau đó y quay lại gặt đầu với cá chép tinh: “Người lên thuyền đi”. Nói xong, y nhún người nhảy xuống sông.

Ta sững người.

Còn con cá chép kia lại chẳng khách khí chút nào, vui mừng ra mặt xoay thân mình ướt đầm mà lên thuyền, thản nhiên ngồi phẩy y phục, vắt nước mái tóc. Nói tóm lại, bản tiên cô nhìn tới nhìn lui con cá chép này mà chẳng ưa nổi điểm nào.

Sau khi chải vuốt tóc xong rồi, ả ta lăm la lăm lét nẩy ra ý gì đó, lập tức cười tươi như hoa, chào hỏi: “Xin chào tỷ tỷ!”. Bản tiên cô lúc này cũng chẳng còn tâm trí đâu mà để ý tới ả ta, sau khi căng thẳng nhìn ngó xung quanh, bọt nước chỗ cách ta gần nhất liền văng lên, đầu của Đề quân nổi lên mặt nước, đồng thời y cũng vươn tay ra, bám vào mạn thuyền.

Dưới sự lôi kéo của y, chiếc thuyền nhỏ bắt đầu từ từ trôi về phía trước.

Nhất thời, trong lòng ta cảm xúc lẩn lộn, không biết phải làm như thế nào.

“Huynh... huynh định cứ như thế này mà đi sang bờ bên kia sao?”

Một giọt nước từ trên mặt của Đề quân lặn xuống, càng tôn lên khuôn mặt anh tuấn, thanh nhã như đoá sen của y.

Lúc này vẻ mặt y dịu dàng khác lạ: “Cô cô, cuối cùng người cũng chịu để ý tới ta rồi”.

Ta nhìn y chằm chằm, nhất thời không thể biết được y không hiểu thật hay là đang diễn trò.

Y cứ khẳng khẳng muốn đi cầu thân một nữ nhân khác như vậy, ta có để ý tới y hay không, còn có quan trọng gì sao? Chẳng lẽ y muốn hưởng phúc của người nước Tề[5], một chân đạp hai chiếc thuyền? Chẳng cần nói tới chuyện bản tiên cô có chịu hay không, cho dù ta có chịu thế thì vị Nữ Ngự đế cơ nổi danh ngang ngược kia đồng ý mới là lạ!

[5] Trong thiên Ly lâu hạ, sách Mạnh Tử có câu “Tề nhân hữu nhất thê nhất thiếp nhi xử thất giả”, nghĩa là “Người nước Tề có kẻ có cả thê cả thiếp ở cùng một nhà”. Sau này, người ta hay nói “Phúc của người nước Tề” để châm biếm những người đàn ông vừa có thê vừa có thiếp. (ND)

Bản tiên cô thê lương thở dài não nuột, sau đó ta rộng lượng rút khăn lau mặt cho y, lắc đầu nhìn y rồi cuối cùng ngẩng đầu trầm mặc nhìn bầu trời.

Nếu đám mây đen kia đổ mưa xuống thì không biết cái dù rách trên thuyền có che được không nữa?

Một tiếng sấm chớp đánh lên, đám mây đen kia quả nhiên không phụ kỳ vọng của bản tiên cô, lộp bộp đổ mưa, gió cũng thổi vù vù, chiếc thuyền nhỏ bắt đầu tròn trành.

Bản tiên cô nhanh mắt lẹ tay, đoạt được chiếc dù trước con cá chép kia một bước, đồng thời cũng ôm chặt nhi tử vào lòng, đưa một nửa bên dù ra che trên đầu Đế quân. Đế quân nói: “Cô cô cứ che ỉnh là được rồi”, vừa nói y vừa nhăn mày lại, bởi vì lúc này thân thuyền rung lắc dữ dội, suýt chút nữa thì lật. Chính vì cái con cá chép tinh đáng ghét kia nhún người nhảy bổ lên người của bản tiên cô để cùng chen chúc dưới chiếc dù tránh mưa.

Không gian dưới chiếc dù thỉnh thoảng trở nên chật cứng. Thế nhưng đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là lúc này bản tiên cô đã nghiêng người sang một bên để thuận tiện che cho Đế quân, cá chép tinh lại bổ nhào sang đây, thân thuyền vì thế mà càng mất thăng bằng. Chỉ tội cho Đế quân, các ngón tay đang bám vào mạn thuyền của y vì dùng sức quá nhiều mà trắng bệch cả ra.

Bản tiên cô không di dời cái dù mà cử động phần hông, hơi dịch vào chính giữa thuyền, còn có một mục đích nữa là để đẩy con cá chép tinh kia ra. Nào ngờ ả chẳng những không theo ý ta mà còn mặt dày mày dạn càng chui vào bên trong, đẩy bản tiên cô ra bên ngoài. Nhưng đây cũng không phải trọng điểm, mà trọng điểm là ả đẩy như vậy, đầu ả cúi gằm xuống, sắp cọ vào mặt Đế quân tới nơi rồi. Bản tiên cô nổi cơn lôi đình, dùng sức cầu vào cái đuôi to của ả đang dè lên người ta. Ngay lập tức, một tiếng thét kinh thiên động địa vang lên, thân thuyền lại tiếp tục tròn trành dữ dội.

Cá chép tinh vừa sợ vừa tức trừng mắt nhìn ta: “Người...”

Ta mỉm cười: “Tiên hữu, đuôi của ngươi dè lên ta đau quá!”

Đế quân liếc nhìn cá chép tinh, lạnh lùng nói: “Trời đang mưa to gió lớn, nếu ngươi muốn qua sông thì hãy an phận mà ngồi đó, được chứ?”. Cá chép tinh vẫn định lý sự nữa thì bị khí thế của Đế quân áp đảo, làm bộ như thể oan ức lắm mà tiếp tục chen vào dưới dù.

Nhi tử ngoan của ta thò đầu ra, khê liếm lên tay phụ thân nó.

“A! Đây là...”

“Đây là cửu vĩ thiên hồ mà!”, cá chép tinh thét lên.

Chín cái đuôi của nhi tử quá gây sự chú ý, thường ngày ta vẫn phải dùng phép thuật giấu bớt đi, trông không khác những tiểu hồ ly bình thường là mấy. Nhưng từ lúc tiến vào cửa ải đầm nước bị cấm sử dụng tiên thuật, mấy chiếc đuôi rậm lông còn lại của nó bắt đầu lộ ra, ta đã cố vờ như không biết. May nhờ vị cá chép tinh này thông minh quá nên bây giờ mới phát hiện ra.

Ả ta hưng phấn nói: “Cửu Vĩ Thiên Hồ là hậu duệ của tộc Hồ thời thượng cổ, khả năng sinh sôi rất cao, những con hồ ly bình thường phải trải qua sự tu luyện gian khổ mới có thể mọc ra từng cái đuôi một. Những con vừa sinh ra đã có được thân thể là Cửu Vĩ Thiên Hồ thì chỉ có thể là hậu duệ chính thống của Hồ vương thôi!”

“Lẽ nào...”, cá chép tinh kinh hoảng nói: “Tiểu hồ này chính là?”.

“Quan hệ giữa vị tỷ tỷ này và Đế quân là?!”

Ta ngoáy lỗ tai, vị đại tỷ cá chép tinh này nhanh mồm nhanh miệng như vậy, thật khổ cực cho ả, sống đến bây giờ mà vẫn chưa bị người ta diệt khẩu. Nhìn thấy ả kích động đến nỗi khuôn ngực phập phồng như có điều muốn nói, Đế quân và nhi tử ta vẫn thản nhiên như không, còn bản tiên cô đang định nhắm mắt dưỡng thần. Đột nhiên, một bóng xám hiện lên, tự nhiên ở đâu xuất hiện một cái đuôi rắn cực lớn cuộn lại, đại tỷ cá chép hét thảm rồi dùng tư thế thê thảm cực độ mà ngã nhào xuống sông.

“Cứu mạng!”

Nhất Chi Mai thè lưỡi rắn chửi ầm ĩ: “Lỗ tai của lão tử sắp bị ngươi ồn ào làm điếc rồi!”.

Ánh mắt Đế quân lóe lên, hơi chau mày nhìn về phía cá chép tinh. Bản tiên cô cười khan nói: “Chắc Đế quân không định vớt ả ta lên chứ?”.

Đế quân trầm mặc.

“À ta vốn là họ nhà cá, thả xuống sông thì hợp quá còn gì”, ta cung kính nói: “Ta với Đế quân cũng xem như quen biết, có những lời trong tận đáy lòng không thể không nói ra”.

Đế quân dịu dàng: “Cứ nói”.

Ta thật tâm thật ý nói: “Tuy trên thiên giới, địa vị cao thấp rất quan trọng, nhưng muốn tìm kiếm một tiên nữ cùng mình chung sống trọn kiếp thì cũng phải tìm một người dễ ở chung mới được. Chứ như vài thượng tiên phẩm cấp tôn quý, nhưng lại kiêu căng ngạo mạn, tính tình khó chịu, nếu ở chung nhất định sẽ mệt mỏi vô cùng. Ngược lại, có vài vị tiên tuy rằng phẩm cấp hơi thấp...”. Bản tiên cô nói bóng nói gió: “Tuy rằng phẩm cấp hơi thấp một chút, nhưng tính tình đức hạnh khỏi nói, chăm chỉ cần cù, cư xử lễ độ, ưm... còn dịu dàng khiêm tốn nữa...”.

Vừa nói xong, quay sang liền thấy khuôn mặt co rúm của Nhất Chi Mai, trong lòng ta nhin không được mà thầm mắng một câu.

Đế quân nói: “Cho dù phẩm cấp cao hay thấp, ta đều thích”.

Câu này còn khiến ta khó chịu hơn là y trực tiếp nói với bản tiên cô rằng “Ta thích người có phẩm cấp cao hơn”. Ta yên lặng lúc lâu, đành phải thu lại hoàn toàn chút ý muốn nhỏ nhen của mình, cười giả lả nói: “Nếu vậy, Đế quân phải cẩn thận đấy”.

Đế quân như có gì muốn nói lại thôi: “Cô cô...”.

Bản tiên cô chỉ về phía đại tỷ cá chép, tốt bụng nhắc nhở: “Đế quân mau đi cứu đi, vị tiên liêu kia e là sắp trợn trắng mắt rồi”.

Quãng đường sau đó, không khí đương nhiên chẳng thể tốt đẹp nổi.

Sau khi cá chép tinh được vớt lên đường như rất khiếp sợ Nhất Chi Mai, thức thời mà co ro ở đuôi thuyền tầm mưa. Nhất Chi Mai xung phong đứng ra che dù cho ta, ta biết tên này nhất định là cố ý. Cái đuôi hắc cuộn lại, chiếc dù giấy xoay một vòng trên không, nước mưa dính trên dù liền bắn tung tóe lên khuôn mặt Đế quân. Nếu như lúc bình thường, đối tượng là một người khác chẳng liên quan, bản tiên cô nhất định sẽ phì cười ra tiếng, nhưng lúc này ta vờ như không thấy, ánh mắt vẫn nhìn thẳng phía trước. Sắc mặt ta tối sầm, cực kỳ u ám.

@STE'NT

6.

Kết quả của vòng này quả là ngoài dự đoán, vị tiên quân cấp bờ sớm nhất đã bị loại.

Đại tỷ cá chép hô hào cầu cứu trên đường đúng là có vấn đề, lúc chúng ta lên bờ mới biết những tiên quân khác khi đi trên đường cũng gặp phải chuyện y như vậy. Đối mặt với vị khách không mời gian xảo gặp ở giữa đường, các tiên quân khác hầu như đều đương đầu với nguy hiểm lật thuyền mà cho đi nhờ sang bên kia sông. Chỉ có mỗi tiên quân này một mực cảm thấy đây là vòng thi đua thuyền nhanh, thế nên liền tàn nhẫn cự tuyệt lời kêu cứu của cá chép tinh, vội vàng vàng như chạy đi đầu thai mà chèo thuyền về tới bờ bên kia. Mới đầu, trên mặt hắc còn mang theo chút đắc ý, sau khi nghe thấy mình bị loại, mãi một lúc lâu mà chưa hồi thần nổi.

Chúng ta là người tới chậm nhất, tiên nữ của Linh Tự cung chờ chúng ta lên bờ xong, mới thông thả nói: “Tại phạm trần có một câu tục ngữ để hình dung nhân duyên, ‘tu mười năm mới được đi cùng thuyền’. Đế Cơ từng nói, ân nghĩa phu thê cũng giống như việc tu để được cùng thuyền vậy. Nếu như cả hai cùng ở trong tình trạng nguy cấp, nhất định phải tìm một người có thể đồng cam cộng khổ, cùng ngồi chung một thuyền. Chư vị tiên quân cho dù đang ở trong tình thế khó khăn, vẫn có thể đưa tay cứu giúp tiên liêu không hề quen biết gặp giữa đường, quả không làm Đế Cơ thất vọng”.

39. Chương 39

Không chỉ là không hề làm Đế Cơ thất vọng, mà phải nên biểu dương mới đúng. Nhìn xem, giày vò như vậy, Chi Liên để quân lúc đầu anh tuấn phóng khoáng là thế, bây giờ bị ngâm nước đến nỗi hết như một

cây dưa chua, bộ dạng mê đắm cảm động trời xanh. Ta vừa lên bờ đã thấy Hoàn Thanh đang đứng lấp ló ở đằng xa, đang định bước tới phía đó thì tay bỗng dừng bị kéo lại, toàn thân ta lấp lánh ánh sáng bạc, y phục trên người vốn bị nước mưa và nước sông làm ướt tức khắc được tiên thuật do bàn tay kia truyền tới hong khô. Ta ngại ngừng gặt tay y ra nói: “Đa tạ, đa tạ”.

Đế quân chau mày cúi đầu, trên gương mặt dường như thoáng qua thần sắc phức tạp.

“Cô cô đã từng gặp Thiên Đế bệ hạ chưa?”

Ta không biết tại sao y lại hỏi như vậy nhưng cũng đáp đúng sự thật: “Chưa từng”. Trong đầu ta lóe lên một ý nghĩ, bất giác cười chua xót: “Đế quân cứ yên tâm, chuyện giữa chúng ta chẳng qua chỉ là một sai lầm ngẫu nhiên. Cho dù gặp được Thiên Đế bệ hạ, ta cũng không nhiều lời gì đâu, tuyệt đối sẽ không phá vỡ mối nhân duyên tốt đẹp giữa huynh và Đế Cơ, còn về Hàn Nhi...”.

Ta nhíu mày, không cam nguyện gọi tên nhi tử vài lần, để cho nó ra diễn phụ tử tình thâm với phụ thân nó một hồi. Nào ngờ nhóc con vẫn nằm bẹp trong giỏ trúc sau lưng ta, không hề có động tĩnh gì. Ta mừng thầm trong bụng, trên mặt vẫn làm bộ làm tịch nói: “Ồi, tiểu tử này không biết đang giận dỗi gì nữa đây, thôi sau này có cơ hội rồi gặp lại cũng được”.

Sau này làm gì còn cơ hội để mà gặp lại chứ. Y đã chọn lựa như vậy rồi, bản tiên cô mà còn tiếp cận y nữa thì ta chính là con heo. Thế nhưng, những lời như “Thanh sơn bất cải, lục thủy trường lưu[6]” thì vẫn phải nói, nó còn thể hiện khí phách của bản tiên cô nữa.

[6] Thanh sơn bất cải, lục thủy trường lưu: Núi xanh không đổi dời, nước biếc vẫn còn chảy mãi. Ý nói vạn vật vẫn còn mãi không thay đổi, thường nói vào những lúc từ biệt, ý bảo năm dài tháng rộng, sau này sẽ còn cơ hội gặp lại. (ND)

Đế quân dường như không cảm nhận được một chút ý từ biệt trong lời nói của bản tiên cô, y nói: “Chưa từng gặp được Thiên Đế, vậy tấm lệnh bài thông hành trên người cô cô từ đâu mà có?”.

Ta thản nhiên đáp: “Một vị tiên liêu quen thân với ta đã giúp đỡ”. Cũng không biết sau khi sư huynh tỉnh lại mà phát hiện ta chôn mất tiền bạc và lệnh bài của hắn thì sẽ có vẻ mặt như thế nào. Nghĩ lại thì ta đến Linh Tụ cung phá rồi “thùng nước đục” này đúng là một việc rất ngu xuẩn, chắc ta nên đến phủ của Thiên Xu tinh quân tìm sư huynh trước, chủ động nhận sai với hắn, đó mới là chuyện đúng đắn.

Ta vừa vẫy tay với Hoàn Thanh, liền nghe thấy Đế quân vội vàng gọi: “Chờ đã”.

Ta nói: “Đế quân có chuyện gì xin cứ nói”.

Chi Liên đế quân nói: “Người... không hay đến tầng thứ ba thiên giới phải không? Chờ chuyện ở đây kết thúc, có muốn đến phủ Thanh Liên của ta ngồi chơi một chút không? Kiếm Minh, Tư Đàn đều rất nhớ cô cô và Hàn Nhi”.

Ta đáp: “Tính cách của nhóc trọc đầu và ta rất hợp nhau, ta cũng rất nhớ nó... nhưng để tới lúc đó hẵng nói”.

Đế quân đang định nói gì đó, thì có hai tiên nữ của Linh Tụ cung đứng chắn trước mặt chúng ta, nói một câu hoàn toàn nằm ngoài suy nghĩ của ta: Tương Nghi tỷ tỷ của họ có lời mời. Lúc này Hoàn Thanh chạy lại, cười mỉm hỏi: “Không biết Tương Nghi tiên tử truyền thị nữ của ta đến có chuyện gì?”.

Hai tiên nữ lắc đầu. Ta bất giác chau mày, lại nhìn thấy Hoàn Thanh nháy mắt với ta, trên mặt hắn viết rõ ràng mấy chữ “Muội cứ an tâm đi”. Ta lại lén liếc nhìn Chi Liên đế quân, vẻ mặt y cũng rất bình tĩnh. Bản tiên cô chẳng hiểu đầu của tai nheo gì cả, đành phải đi theo mấy tiên nữ kia.

Trong lòng ta thầm suy xét, với giao tình giữa ta và sư huynh, hắn nhất định không thể bởi vì một tấm lệnh bài thông hành mà đi tố cáo ta. Còn chuyện Nhất Chi Mai nhập vào Tiểu vương tử ma giới bây giờ đã là vụ án không có manh mối. Không lẽ bởi vì chuyện Thiên Hậu triệu kiến ta?

Họ không dẫn ta đến điện chấp sự lúc trước từng tới, mà rẽ trái rẽ phải, tiến vào một tòa cung điện càng vắng vẻ hơn. Trên đường đi, ta nghe hai vị tiên nữ khe khẽ bàn luận với nhau: Họ vừa mất với vị tiên quân nào nhất, tại trận địa sa mạc còn có những thử thách nào nữa...

Một người hưng phấn nói: “Thật lòng mà nói, ta chẳng thích những thử thách chém chém giết giết chút nào, nếu cái nào cũng giống như trận địa sa mạc thì tốt quá”. Người còn lại hiếu kỳ hỏi: “Thế nào? Lẽ nào không phải thì sức chịu đựng, đi bộ xuyên qua sa mạc sao?”. Vị tiên nữ kia lắc đầu nguây nguẩy: “Sao có thể. Thử thách qua đầm nước không được sử dụng pháp lực chỉ là ngoại lệ thôi. Còn thử thách lần này là...”.

Đáng tiếc, ta còn chưa nghe được thử thách lần này là gì, bởi vì hai tiên nữ kia đã dẫn ta đi vòng qua điện chấp sự, tiếng nói lập tức im bật, vẻ mặt trang trọng, bộ dạng hệt như đi vào vùng nội viện cấm địa vậy. Lại đi vòng qua một dãy hành lang uốn khúc tiên khí mờ ảo, một tòa cung điện xuất hiện trong rừng cây hạnh tiên đang ra quả xanh ngắt, xem ra đã đến địa điểm cần tới rồi. Một trong hai tiên nữ hướng về bên trong nhỏ giọng bẩm báo, sau đó lập tức im lặng khom lưng, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Bản đầu bản tiên cô bị mấy chùm quả hạnh hớp mắt hồn cho nên mới chảy nước miếng, lúc sau liền sững sờ bởi phong thái của nơi này. Ta ngoan ngoãn theo sự chỉ dẫn mà bước vào điện, nhìn tới nhìn lui, bên trong vô cùng nguy nga lộng lẫy, đáng tiếc là chẳng có bàn ghế hay vài chỗ để ngồi, không có bất cứ vị thần tiên nào ở đây, thế mà cửa đại điện phía sau ta đột nhiên đóng sầm, làm bản tiên cô giật bản mình.

Cửa vừa đóng, trong đại điện tức khắc vang lên tiếng nói trầm thấp của một nam nhân.

“Người thật to gan! Chỉ là một tiểu tiên nữ thấp kém mà lại dám trà trộn vào buổi kén rể của Đế Cơ, ý đồ gây rối.”

Bản tiên cô xoa xoa da gà nổi lên hai bên tay, nói: “Người là ai? Giả danh nghĩa của Tương Nghi tiên tử lừa ta đến đây làm gì?”.

Nam nhân cười quái đản: “Khì khì khì, người cũng có chút thông minh đấy”.

Nhất Chi Mai đang trốn trong tay áo truyền mật âm cho ta: “Cô cô, qua tiếng cười của hắn con có thể nghe ra được, thanh âm này rất quen tai”.

Ta nói: “Thượng tiên có điều gì cần dặn dò, sao không lộ diện, để tiểu tiên biết mà hành lễ”.

“Không cần! Người dám phá hoại việc kén rể của Đế Cơ, may mà Đế Cơ phát hiện ra sớm. Hậu quả bây giờ người đã hiểu rồi đấy, hôm nay người đừng hòng bước ra khỏi đại điện này.”

Không đợi ta trả lời, ánh sáng màu hoàng kim từ bên trong tấm rèm đột ngột lóe lên, kèm theo đó là một tiếng rống đinh tai nhức óc, nền nhà bằng ngọc thạch của đại điện rung động dữ dội.

Nam nhân cười nham hiểm: “Giảo Giảo, đi đi, ra nuốt chừng tiên nữ kia vào bụng cho ta”.

Một con giao long khổng lồ màu hoàng kim xông tới như vũ bão, nhìn nó hai mắt trợn trừng, há mồm lộ ra toàn răng nanh sắc nhọn, vẫy trên thân mình phát sáng lấp lánh. Trong lúc xông tới, nó làm cuộn lên gió lốc cực lớn, xé tấm rèm thành từng mảnh nhỏ.

Khuôn mặt ta lập tức biến sắc.

Hoàn toàn không hề ngờ rằng đối phương nói ra tay là ra tay ngay, chẳng chút lưu tình. Hơn nữa, y vừa phát tay đã gọi được ngay con vật khổng lồ như thế này, nếu không phải có Nhất Chi Mai, tính mạng nhỏ của bản tiên cô há chẳng phải cứ thế mà ra đi sao? Bản tiên cô hét lớn: “Nhất Chi Mai!”.

Nhất Chi Mai vừa nghe có đánh nhau, vốn đã vui mừng hớn hở, chưa cần nói đến lần thứ hai đã xông ngay ra ngoài, mở miệng phun một búng nước vào con giao long kia, còn lắc cái đuôi một cái, rồi dùng ngay tư thế vô cùng hạ lưu mà tấn công về vùng kín của giao long. Giao long vừa sợ hãi vừa tức giận kêu lên một tiếng “chít”, cả thân thể to lớn rụt về phía sau, trên mặt lộ ra thần sắc uất ức.

Nam nhân kia chửi ầm lên: “Hạ lưu! Cả tộc Hoàng Kim Giao chỉ còn mỗi một con này là cái, vậy mà suýt chút nữa đã bị đồ súc sinh người khinh bạc rồi!”.

Nhất Chi Mai ngạo mạn đứng tại chỗ cũ, bộ dạng thờ ơ như kiêu “sờ có một tý thì làm sao mang thai được”. Ta cười gằn: “Sư huynh, đừng đùa với sư muội nữa”.

Bên trong “hù” một tiếng, một thanh niên chấp tay sau lưng, nghênh ngang bước ra.

7.

Thanh niên này quả nhiên là sư huynh.

Lần này sư huynh đến chính vì công chuyện.

Nghe nói lần này phá cửa ải sa mạc, thử thách cho chư vị tiên quân chính là cầm kỳ thi họa. Cái này cũng rất hợp lý, là phu quân của Đế Cơ, sao có thể là một người tài nghệ tầm thường? Các tiên quân vừa bước vào trận địa sa mạc đã phải đối mặt với thử thách đầu tiên, đó chính là tiêu trừ cơn gió lốc đang gào rít tại bãi cát. Cơn gió lốc này là do Thất Âm điều – linh điều của thiên giới – tạo ra. Thất Âm điều sở trường về âm luật, chỉ cần tiên quân phá ải có thể tấu một khúc nhạc để Thất Âm điều ghi nhớ lại, liền có thể thuận lợi đi vào vùng nội địa của sa mạc.

Thử thách thứ hai tại nội địa sa mạc chính là phải hóa giải thế cờ mà Đế Cơ đã lưu lại, đương nhiên, độ khó thì miễn bàn. Sau khi phá giải thế cờ, tiếp tục lưu lại một bài thơ hoặc bức tranh do Đế Cơ ra đề, làm xong tất cả thì xem như đã hoàn thành ba thử thách tại trận địa sa mạc. Còn về kết quả ba thử thách của các tiên quân sẽ do một giám khảo được Đế Cơ chỉ định bình xét.

Lần này sư huynh may mắn được đưa đến làm thành viên của ban bình xét. Thấy ta trợn mắt nhìn, sư huynh hiển nhiên tỏ vẻ rất bất mãn: “Thế nào? Ta không được sao? Tốt xấu gì thì ta cũng là đệ nhất tài tử về thi từ ca phú dưới trướng của Thiên Xu tinh quân! Để ta đứng ra bình xét, tuyệt đối không làm mai một mấy vị tiên quân kia”.

Ta ẩn ý nói: “Đây là điều đương nhiên. Sư huynh thiên tư xuất chúng, vừa nhìn là biết sau này nhất định sẽ trở thành bậc anh tài. Chẳng qua sư muội cảm thấy, với địa vị của Đế Cơ và chư vị tiên quân, mời Thiên Xu tinh quân tới bình xét thì nghe còn có lý hơn một chút”. Sư huynh không hề nể mặt mà “xí” một tiếng, chìa tay tới trước mặt ta. Lúc này ta cực kỳ biết điều, móc tấm lệnh bài thông hành mình đã thó được ra trả lại. Sư huynh tức tối lườm ta một cái, bản tiên cô ngậm bồ hòn làm ngọt nói: “Là muội đã sai. Vừa nãy không phải sư huynh đã dọa muội một trận rồi sao, đừng so đo với muội nữa nhé!”. Sư huynh cười lạnh: “Chuyện này chưa xong đâu!”.

Ta nói lảng sang chuyện khác, chuyển mắt liền nhìn thấy con giao long hoàng kim bị Nhất Chi Mai ngậm ức hiệp đang long lanh hai mắt đứng một bên, bộ dạng thủ thế giống như lúc nào cũng có thể bổ nhào sang đây vậy. Bản tiên cô thẳng thắn khen nó: “Từ lúc nào sư huynh đã thu nhận con giao long này vậy? Bề ngoài vàng rực đẹp quá”.

Sư huynh nói: “Con giao long này phải chờ xấp xỉ một nghìn năm nữa mới biến hình, nó chính là một công chúa đấy, sao huynh có thể thu nhận nổi? Hơn nữa, sư huynh cũng không thích mấy thứ yếu điệu thế này. Muội cẩn thận đừng tùy tiện khen nó, kéo đuôi của nó vểnh tít lên trời bây giờ”.

Hắn vừa nói xong, con giao long hoàng kim liền nhảy bổ qua.

Mục tiêu lại chính là bản tiên cô.

Ta vừa mới không chú ý, đã bị con giao long yếu điệu kia vô trúng. Thân hình khổng lồ từ trên không trung đã tự động thu nhỏ lại, vừa nhảy bổ vào lòng ta lập tức lấy đầu dụi dụi. Hai tròng mắt còn rơi lệ tí tách, nhiệt tình đến mức bản tiên cô cũng ngây người. Ta hòa nhã xoa đầu nó, con giao long này càng nhìn càng thấy quý giá, cũng không biết do ai nuôi. Sư huynh thông thả nói: “Còn ai được nữa, Đế Cơ nuôi đấy”.

Bản tiên cô nghe xong, bất giác quay lại liếc nhìn Nhất Chi Mai so ra trông thật quá tầm thường, ta vì thế mà có hơi chạnh lòng. Không hổ là Đế Cơ, ngay cả việc nuôi sủng vật cũng có phong thái hơn những thần tiên khác bội phần.

Tương Nghi tiên tử kia không hề thấy xuất hiện, xem ra là vì sư huynh muốn báo thù chuyện ta ăn trộm lệnh bài của hắn nên mới lấy năng ta làm cái cớ để hù dọa ta. Sư huynh dùng giọng điệu vô cùng đáng tin để mệnh lệnh cho bản tiên cô lúc nào cũng phải kè kè bên hắn, chờ đến khi hắn làm xong việc ở đây sẽ đích thân áp giải ta về tầng thứ nhất thiên giới. Sau khi bản tiên cô tỏ ra phục tùng, trên mặt hắn mới hiện ra chút thần sắc hài lòng.

Ta hỏi Hàn Nhi, muốn theo ta về tầng thứ nhất thiên giới hay tiếp tục lưu lại tầng thứ ba. Nhóc con giật giật lỗ tai, liếm bàn tay ta rồi nhỏ giọng nói: “Con muốn ở cùng mẫu thân”. Tiểu tử này càng lúc càng

ngoan ngoãn, ta đương nhiên rất vui.

Nhờ vào phúc của sư huynh, giao long hoàng kim hái cho ta một giỏ đầy quả hạnh, thứ đã khiến ta chảy không ít nước miếng lúc ở bên ngoài. Bản tiên cô dè dặt ăn hết không ít quả hạnh, ăn xong ta liền ngậm ám chỉ, nếu có thể ở trong tòa cung điện này nghỉ ngơi một chút thì càng tốt hơn nữa, nhưng cuối cùng vẫn bị sư huynh bá đạo lôi đi.

Hiển nhiên lúc này việc phá ải ở trận địa sa mạc đã kết thúc, ngay cả tiên nữ trấn giữ ở đây cũng chẳng thấy bóng dáng đâu. Sư huynh phát tay một cái, thỉnh linh có năm bóng đỏ xuất hiện chao liệng trên không trung, chờ đến khi tới gần hơn mới thấy được thì ra chính là năm chú Thất Âm điều đầu mào đuôi dài, trên thân mình khoác một bộ lông lửa đỏ rực. Ta hiếu kỳ hỏi: “Chẳng phải có tới sáu vị tiên quân phá ải sao? Tại sao ở đây chỉ có năm con chim?”. Sư huynh đáp: “Còn phải hỏi nữa sao? Dĩ nhiên là có một vị tiên quân không được thông qua”. Ta bất giác tò mò, hỏi: “Là ai thế?”. Sư huynh dừng dừng đáp: “Cái này thì huynh không biết được rồi. Để phòng ngừa gian lận, những khúc nhạc do các vị tiên quân lưu lại đều ẩn đi danh tính. Qua đây nghe thử đi”.

Sư huynh móc từ trong tay áo ra một trái chu quả^[7] ném lên không trung, một chú Thất Âm điều hót một tiếng, mở miệng ngậm lấy rồi nuốt ực vào bụng, vẫy đôi cánh lửa đỏ, bắt đầu bay lượn nhảy múa trên bầu trời. Theo nhịp rung của lông vũ trên người, một cảm xúc tựa như dòng nước chảy cất lên.

[7] Chu quả còn có tên gọi là tử quả, là một trong những “thiên tài địa bảo” thường xuất hiện trong các tiểu thuyết huyền huyền hoặc tiểu thuyết kiếm hiệp của Trung Quốc. (BTV)

Cứ lặp lại mãi như vậy, liên tục ném lên năm trái chu quả. Ba bài đầu đều là cảm khúc, sư huynh hỏi ta thấy thế nào. Bản tiên cô liền ấy nhận xét trúng trọng điểm theo thứ tự: “Tốt”, “Không tồi”, “Tạm tạm”. Đến khúc thứ tư là thối sáo. Bản tiên cô giật mình, lập tức nghĩ đến Hoàn Thanh. Thân là bằng hữu, tại thời khắc quan trọng như thế này sao có thể không tán dương hân hân vài câu? Ta ra sức gật đầu, cứ nói khúc nhạc này nghe rất êm tai, rất có nội hàm, còn dẫn ra vài câu thơ nữa. Sư huynh hừ lạnh: “Ta thấy chẳng ra sao cả”.

Đến khúc thứ năm lại là một đoạn thối tiêu.

Khúc nhạc này vừa cất lên, trong lòng ta đã bắt đầu cảm thấy khó chịu. Sư huynh như cười như không hỏi ta: “Thế nào? Không khen nữa sao?”.

Ta cười ha ha nói: “Thật ra sư muội cũng không hiểu về mấy cái này cho lắm. Sư huynh thấy thế nào?”. Sư huynh lắc đầu: “Đều rất bình thường”. Bản tiên cô nói nịnh nọt: “Sư huynh anh minh!”.

Cách sa mạc không xa, loáng thoáng trong màn sương mù có một bãi cỏ xanh mơn mơn, thấy công việc của sư huynh trong thời gian ngắn không thể xong được, cuối cùng ta nhịn không nổi nữa nói với hân một tiếng rồi ra ngồi trên bãi cỏ ngắm người. Nhất Chi Mai đã sớm cuồn chân, nằm phơi bụng trên đất hết cuộn tròn rồi duỗi thẳng, bộ dạng như thể cảm thấy vô cùng buồn chán. Không biết ta ngồi ngắm người bao lâu, trên trán bất chợt bị hai ngón tay búng một cái, tiếng nói của sư huynh vang lên: “Hai mắt vô thần, không có chút ý chí chiến đấu. Nói sư huynh nghe, sao lại không vui?”.

Còn phải nói sao? Đâu đâu cũng lưu lại sự nỗ lực của người trong lòng mình phấn đấu vì một nữ nhân khác, bản tiên cô có phải là rơm rạ gỗ đá đâu, làm sao có thể không thấy khó chịu? Ta thở dài: “Sư muội vừa nãy đã tính toán tỉ mỉ, muốn ăn thêm một bữa thần tiên toàn tịch ở Kim Ngọc lâu, không biết còn phải trải qua bao nhiêu năm tháng cực khổ ở tầng thứ nhất thiên giới nữa đây”.

Có lẽ bản tiên cô phải đi cầu xin Thiên Đế, xem thử có thể phục hồi cấp bậc cho ta được không?

Sư huynh cười hì hì nói: “Ta có một cách nhanh gọn này”.

Ta đã sớm quen việc sư huynh thường nhân lúc tâm tình ta đang xúc động mà dội cho ta một gáo nước lạnh rồi. Quả nhiên, ta thấy hân chỉ tiểu hồ ly đang nằm úp sấp trên mặt đất: “Vừa may tại Kim Ngọc lâu đang thiếu một người rửa bát, đem bán nhóc con này có khi thật sự đổi được một bữa thần tiên toàn tịch đấy”.

Từ trong miệng nhĩ tử ta phả ra một luồng khí lạnh, nó xoay đầu ngủ vùi. Ta nói: “Tộc Hồ Ly trời sinh đã thích ghi thù, sư huynh cẩn thận không thì sau này Hàn Nhi không thèm gọi sư huynh một tiếng sư bá đâu đấy”.

Sư huynh lập tức cười cầu hòa: “Sư huynh chẳng qua chỉ đùa chút cho vui thôi, Hàn Nhi hiểu mà”. Nói xong còn hiền hòa xoa đỉnh đầu mượt như nhung của nhi tử ta, mông lông sau lưng nó cực kỳ không nể mặt mà dựng đứng cả lên.

Vui đùa trong chốc lát, sư huynh lại tiếp tục đi qua bên kia làm việc của mình, ta định thần nhìn mới thấy được không biết từ khi nào bên cạnh sư huynh đã có thêm hai vị tiên nữ nữa. Hai người y phục thướt tha, thái độ vô cùng cung kính, trông vẻ ngoài thấy hơi quen quen. Ta đang suy nghĩ xem hai tiên nữ đó là ai thì hai vị ấy đứng đằng xa đã như cảm ứng được đường nhìn của ta, đứng từ xa mà hành lễ với ta, ta lập tức nghẹn họng trở mắt nhìn.

Bởi vì ta đã nhận ra rồi, tại thất sắc Hỏa Diệm sơn, ta đã từng nhìn thấy hai người họ từ xa, chính là hai trong bát đại thị nữ của Nữ Ngự đế cơ trong truyền thuyết, địa vị cực kỳ cao, một trong hai người chính là vị Tương Nghi tỷ tỷ kiều căng hờm hĩnh kia.

Ta nhú mày, dường như có suy nghĩ gì đó thoáng qua trong đầu, nhưng nó vụt qua quá nhanh, quá mơ hồ, ta căn bản không thể nắm bắt được.

40. Chương 40

Lúc này Nhất Chi Mai đột nhiên “Ý” một tiếng. Thân người của nó vốn dài, cứ co rồi duỗi mãi, đầu đã vươn vào bên trong màn tiên chướng dày đặc ở bên cạnh, bởi nó phát hiện ra một tầng pháp giới màu vàng kim mỏng manh ở trong đó. Nó hơi thò đầu vào phía sau kết giới thăm dò, chỗ ấy lại có thể xuyên qua được, rồi nó hưng phấn quay đầu lại gọi ta. Ta thấy sư huynh tạm thời không chú ý đến bên này, bèn hiếu kỳ lại gần xem thử, khuôn mặt vừa xuyên qua kết giới màu vàng kim, liền nhìn thấy một hương hoa thơm nức mũi.

Nhất thời ta cảm thấy thật khó mà tin được.

Chỉ cách một tầng kết giới, vậy mà một bên là cát vàng mệnh mông, còn một bên lại là rừng đào sáng rực. Nhưng nghĩ lại cũng chẳng có gì kỳ lạ, chẳng qua chỉ là chúng ta đang đứng ở ranh giới của kết giới giữa hai nơi thôi. Có lẽ rừng đào này chính là nơi diễn ra cửa ải cuối cùng của các vị tiên quân.

Lúc này rừng đào đang nở rộ thật kiều diễm. Ngàn vạn năm nay bao nhiêu mối tình đẹp đã xảy ra tại nơi này. Cũng không biết các vị tiên quân sẽ gặp vận đào hoa nào ở đây nhỉ? Ta đang ngẩn người, đột nhiên cánh tay bị Nhất Chi Mai lấy đầu đụng nhẹ, ta định thần lại, trong rừng đào dường như loáng thoáng có bóng ai đó xuất hiện, đồng thời còn vang lên cả tiếng nói chuyện.

8.

Giọng nói phát ra từ trong rừng đào có chút nũng nịu, lúc nói chuyện còn phối thêm cả tiếng giậm chân nữa: “Hắc giao, Ngân giao, hai người không nghe lời ta nói à?”.

Hai tiếng nói còn lại vội vàng thề thốt: “Giảo Giảo, chuyện này còn phải nói sao? Ta còn nguyện móc tim ra uội ấy chứ”. Thanh âm nũng nịu hừm một tiếng: “Vậy được, hai người mau giúp ta bỏ hai gói này vào chén trà của Hoành Thanh để quân và Chi Liên để quân đi”.

Hai tiếng nói im bặt trong chốc lát, sau đó mới nhút nhát đáp: “Giảo Giảo, có phải hai vị thượng quân đó đắc tội muội không? Gói được này...”.

“Đây chỉ là một sự giáo huấn nho nhỏ thôi!”, thanh âm căm hận nói: “Ai bảo họ dám có suy nghĩ không phải với Đế Cơ chứ!”.

“A! Nhưng...”

“Thế nào? Hai người sợ à? Lúc trước ta đã đi tìm Hồi giao và Bạch giao, họ bằng lòng đi mà không do dự gì. Lẽ nào hai người không bằng họ?”.

“Đương nhiên không phải rồi!”, hai tiếng nói đồng thanh rống lên.

“Vậy thì được, hiện giờ họ đang ở căn lầu trong rừng đào. Tối nay sẽ ở tại rừng đào này một đêm, nếu họ có thể bình yên trải qua đêm nay thì xem như qua ải, cho nên trước buổi tối hai người phải để họ uống

phải hai gói được này, bất luận dùng cách gì cũng được, hiểu chưa?” Tiếng dặn dò còn tiếp tục lải nhải không biết mệt: “Hồi giao và Bạch giao sẽ cùng hành động với hai người, nếu họ thành công trước rồi thì hai người không cần hạ được nữa. Nếu không thành công thì nhớ kỹ Hoành Thanh để quân chính là người mặc y phục đỏ, còn Chi Liên để quân mặc y phục trắng, hai người biết phải làm thế nào rồi chứ?!”

“Biết rồi ạ!”, hai tiếng nói kia lập tức đồng thanh hứa hẹn: “Chúng ta nhất định sẽ không làm muội thất vọng!”.

Sau đó tiếng động dần lắng xuống, ta và Nhất Chi Mai ngơ ngác nhìn nhau, Nhất Chi Mai nói: “À bà chằn này chẳng phải chính là con hoàng kim giao long chúng ta đã đụng độ ở trong điện kia sao? Còn phân cho nhiều người đi hạ độc, quả là độc ác!”, nói xong hai con mắt rắn còn liếc ngang liếc dọc, rõ ràng là bộ dạng “sợ rằng thiên hạ còn chưa đủ loạn”.

Bản tiên cô hừ một tiếng, suy nghĩ đầu tiên chính là đem chuyện nghe được nói với vị Tương Nghi tỷ tỷ kia để nàng ta ra mặt giải quyết. Thế nhưng suy nghĩ kỹ, chuyện này có hơi kỳ lạ. Hoàng kim giao long là sủng thú của Đế Cơ, tại sao đột nhiên lại chạy đi hạ độc với người đến cầu thân Đế Cơ chứ? Cho dù đứng như theo lời Hoàng kim giao long đã nói, không muốn hai vị đế quân ấy tồn tại những suy nghĩ không nên có đối với Đế Cơ, nhưng hiện giờ những người phá ải còn lại tới tận bốn vị tiên quân, nó nên hạ độc với cả bốn người mới phải chứ!

Ta quay trở lại chỗ cũ ngồi bần khoản hồi lâu mới nói với Nhất Chi Mai: “Hay là người đi báo tin cho hai vị Đế quân đi, dù gì cũng quen biết nhau, họ bị trúng kế, bản tiên cô cũng chẳng vẻ vang gì”. Trên khuôn mặt Nhất Chi Mai tức khắc nở nụ cười tươi như hoa, mở miệng nói: “Con đi ngay đây”. Ta nhìn bộ dạng hưng phấn nhún nhảy của nó, hỏi: “Ta biết giữa người và hai vị đế quân có xích mích, chắc không cố ý chậm trễ hoặc là giả trò xấu xa gì chứ?”.

Nhất Chi Mai lắc đầu nguây nguẩy: “Không đâu, không đâu, trước giờ con luôn công tư phân minh”.

Tiên cô ta đây còn nội ngoại kiêm tu[8] đấy! Ta chán nản nói: “Thôi bỏ đi, để ta đi cũng được”.

[8] Nội ngoại kiêm tu: Nghĩa là nội tu và ngoại tu. Nội tu là tu dưỡng về đạo đức, văn hóa. Ngoại tu là tu dưỡng về hành vi cử chỉ, lời nói. (ND)

Ta để Nhất Chi Mai hóa thành hình dáng của ta, cùng ngồi chờ với nhi tử, để có thể tạm thời ứng phó sự giám sát của sư huynh. Đồng thời nói với nó, ta sẽ đi nhanh về nhanh, cố gắng quay trở về trước khi sư huynh xong việc, nếu chẳng may không được, cứ nói với sư huynh là ta có việc nên rời đi một lúc, hãy chờ ta. Dù sao đi chăng nữa, những sự cố do ta gây ra trước mắt sư huynh cũng không phải chỉ có một hai chuyện, nhất định huynh ấy cũng chẳng làm gì được ta.

Tiến vào con đường trong rừng đào, ta bắt lực nghĩ, mình sắp trở thành bà mối rồi đây. Hoành Thanh thì thôi đi, còn người nọ, tác thành cho y như vậy, rốt cuộc ta được cái gì chứ? Cứ nghĩ như thế, chuyện còn chưa nói ra, bản thân ta đã muốn xúi giục mình nuốt lời rồi. Ta vội vàng hít một hơi thật dài, đột nhiên phát hiện, mùi hương hoa trong không khí xung quanh hình như quá nồng thì phải.

Hoa đào vẫn nở rực rỡ như vậy, từng chùm từng chùm hoa màu hồng phấn, giống hệt như đôi gò má xinh đẹp của nữ tử.

Màn sương mù trắng xóa dày đặc trong rừng, không biết từ lúc nào đã biến thành màu hồng phấn kiêu diễm...

Đào hoa chướng... đây là suy nghĩ cuối cùng trong đầu ta, sau đó ta liền ngã nhào xuống đất.

Cũng lâu lắm rồi ta chưa nằm mơ một giấc mơ sống động như vậy.

Trong giấc mơ, trên bầu trời trong xanh không có một gợn mây, ta bay từ đỉnh núi cao xuống, híp mắt nhìn ngọn núi yêu khí ngút trời ở trước mặt.

Ta vung tay lên, thanh kiếm đã tuốt vỏ trong tay liền tạo ra ba đường kiếm khí, đánh thẳng về chỗ tràn ngập yêu khí. Lập tức trong rừng rậm lóe lên bóng dáng xen lẫn giữa màu vàng và đen, một con hổ lớn có cặp mắt trắng nhảy ra rồi biến mất.

Bản tiên cô cũng lười đuổi theo, hơi do dự một chút.

Chỗ hổ yêu biến mất vẫn còn tỏa ra luồng yêu khí mạnh mẽ.

Ta thu kiếm, chỉ trong chớp mắt đã di chuyển lại gần bụi cỏ đó. Ta dùng mũi kiếm vạch lùm cỏ mọc um tùm kia ra, một con hồ ly đang nằm trên đồng cỏ, cả bộ lông bị máu tươi thấm đẫm đến mức nhìn không rõ được màu sắc.

Ta còn chưa có động tĩnh gì, hồ ly đột nhiên mở mắt, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn thẳng tới khiến ta ngẩn người. Xem ra con hồ ly này đã có trí khôn, không phải là con vật ngu dốt tầm thường, có điều trên người đã bị trọng thương, chỉ còn lại một chút hơi tàn. Vậy mà ánh mắt nó vẫn ngang tàng như vậy, quả thật cũng có chút khí phách.

Trên đường ta đã đi qua, từng gặp không ít yêu vật, nếu chúng không chạy trốn vào đồng hoang thì cũng tha thiết cầu xin ta tha mạng. Đây là lần đầu tiên ta gặp yêu quái can trường như nó.

Ta để lại một cọng linh thảo, sau đó xoay người bỏ đi.

Ta lập một động phủ trên ngọn núi này. Ngày thứ ba, ta đang ra ngoài để hái quả dại, lại thấy một con hồ ly màu trắng đi kè kè phía sau, trông vẻ ngoài cũng khá quen.

Ta chém ra một đường kiếm khí, lạnh lùng cảnh cáo nó: “Còn đi theo bản tiên nữa thì đừng trách ta vô tình”. Hồ ly liền biến mất ngay. Sáng hôm sau, trước cửa động phủ của ta lại có một giỏ đầy quả tươi.

Vài ngày sau, thậm chí còn có cả một bầu rượu.

Một đêm nọ, ngoài trời tiếng mưa gió đi dưng. Ta bị tiếng mưa đánh thức, ngồi dậy tìm chút nước uống, lại phát hiện con hồ ly đó đang co ro trước động phủ của ta, nửa bộ lông màu trắng bạc đã bị nước mưa làm ướt đẫm, trông vô cùng nhếch nhác.

...

Bầu trời vẫn trong xanh nhưng nhiệt độ không khí lại có chút khô nóng. Trong động phủ yên tĩnh, nhưng nếu lắng tai nghe thì lại loáng thoáng nghe thấy tại trù phòng[9] phía sau đang vang lên tiếng động kỳ lạ.

[9] Trù phòng: Nhà bếp. (ND)

Không biết chừng lại là một con chuột tham ăn nào đó. Ta nghĩ như vậy nhưng vẫn nhẹ nhàng đi vào trù phòng, vừa nhìn một cái, ta lập tức sững người.

Nồi và bếp tỏa ra nhiệt khí, một nam tử cao lớn đỉnh đạc đang miệt mài đứng bên bếp lò... để nhặt đài sen.

Lúc lâu sau, Xà yêu tại Bích đàm trên núi đưa đến cho ta một chén chè hạt sen. Ta nhìn những giọt nước đọng dọc theo bên ngoài chén, có thể thấy nó đã từng được đặt vào khe suối để làm mát.

Ta đang ngủ.

Đột nhiên cảm thấy trên môi dường như có vật gì lướt qua, ta hơi chau mày.

...

Ta hơi chau mày, bất giác mở miệng nói: “Chi... Chi Liên để quân”.

Có tiếng thở dài nhẹ nhàng của một nam nhân.

Cảm giác kỳ lạ lướt qua trong lòng ta, thế nhưng ta không thể mở mắt ra được, trong đầu ta chỉ là một khối mơ màng dày đặc, ta căn bản không thể khống chế được mình.

Không biết qua bao lâu, một tiếng nói của nữ nhân cung kính vang lên: “Hoàn Thanh để quân, còn một canh giờ nữa là trời tối, để thị nữ của ngài lưu lại đây sợ rằng không thích hợp, hay là để tiểu tiên đưa nàng ấy đi ra ngoài”.

Hoàn Thanh vẫn chưa trả lời, ta liền giật mình, mở miệng nói: “Chờ đã”.

9.

Chờ tiên nữ kia đi ra ngoài, ta vội vàng kéo Hoàn Thanh lại, đem chuyện của Hoàng kim giao long kể lại cho hắn. Hoàn Thanh nghe xong, trên mặt rõ thêm vài ý cười, hỏi: “Muội cất công chạy qua đây chính là

để truyền lại vài câu thế này thôi sao?”. Ta đáp: “Đúng thế!”. Hoàn Thanh nói: “Động cơ thì tốt, nhưng lại quên không bảo vệ bản thân cho tốt. Hoa đào nở trong khu rừng này hơi lạ, ở sâu trong rừng có kết tụ một tầng đào hoa chướng. Nếu như không phải tiên nữ của Linh Tự cung canh giữ tại đây lúc trước trùng hợp nhìn thấy muội đi bên cạnh ta, nên đưa muội đến đây thì không biết họ còn ghép uội cái tội danh gì đây?”.

Trong lời nói của hắn có ý chế giễu, nhưng ánh mắt lại tràn đầy sự lo lắng, trong lúc nói chuyện, hắn ngồi xuống bên giường, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của ta.

Đột nhiên ta cảm thấy không được tự nhiên.

Hoàn Thanh thích đùa giỡn, thậm chí đã từng làm không ít chuyện điên rồ khiến người ta phải trợn mắt há mồm, thế nhưng đây là lần đầu tiên ta thấy hắn nghiêm chỉnh cầm tay và nói chuyện với ta như thế này. Hơn nữa, bây giờ tình trạng của ta có thể được xem là không ổn cho lắm.

Ta rút tay về, cười khan: “Vây sao, bảo sao ta cứ cảm thấy thân thể không thể cử động được”.

Hoàn Thanh nói: “Tuy đã uội uống thuốc để bài trừ chướng khí, nhưng muốn cho được hiệu tan hết còn phải đợi một chút nữa”.

Ta nói: “Vây... bên Chi Liên để quân, phiền huynh đi nói với y một tiếng”. Hoàn Thanh gật đầu. Ta nói: “Vừa nãy... vừa nãy tiên nữ của Linh Tự cung có nói, ta ở đây dường như không tiện lắm”.

Hoàn Thanh cười nói: “Muội cứ ở đây đi, chẳng lẽ muội sợ ta?”.

Ta vội nói: “Ta chỉ sợ có người hiểu nhầm thôi. Hoàn Thanh, ta nhớ... huynh từng nói giữa chúng ta có hôn ước, là thật hay giả vậy?”.

Hoàn Thanh im lặng, nụ cười trên mặt vụt tắt: “Đương nhiên là thật rồi. Chẳng qua... đó chỉ là lời hứa miệng, chưa dùng văn thư để ước định”.

Ta nhẹ lòng hẳn, vội vàng nói: “Nếu đã chỉ là lời nói miệng, bây giờ huynh lại một lòng cầu thân Đế Cơ như vậy, cứ xem như chưa có chuyện này đi nhé. Huynh yên tâm, về sau ta tuyệt đối sẽ không nhắc tới chuyện này nữa, cho dù đến trước mặt Thiên Đế ta cũng sẽ giữ mồm giữ miệng”.

Thằng thần nói ra như vậy, ta cứ tưởng Hoàn Thanh nghe xong sẽ trút được nỗi lòng giống ta... Thế nhưng hình như hoàn toàn không phải như thế.

Hắn buông tay, không tán thành cũng chẳng phản bác, chỉ nói: “Muội cứ nghỉ ngơi đi”, sau đó đi ra ngoài.

Hay là ta nói năng thẳng thắn quá, làm tổn thương lòng tự trọng của hắn rồi?

Nhìn khung cảnh xung quanh, hiển nhiên ta đang ở trong một tòa lầu các. Minh châu tỏa sáng giống hệt ban ngày, bài trí tao nhã, bạch sa nhẹ như làn khói mỏng được treo trên mái hiên. Nhìn xuyên qua khi tấm bạch sa phất phơ lên xuống, thấy những cây đào nở hoa vô cùng rực rỡ, cảnh đào quần lấy ban công, vây quanh nhà thủy tạ.

Nếu đã nhờ Hoàn Thanh báo cho Chi Liên để quân, thì cũng không cần thiết phải gặp mặt nữa rồi, ta rõ ràng có thể thở phào nhẹ nhõm, nhưng chẳng hiểu tại sao, trong lòng lại cảm thấy hơi hụt hẫng.

Ta nhìn chằm chằm mấy khóm hoa đào cách một tầng sa mỏng, không biết có phải do nghĩ tới nhiều quá không mà lại hoa mắt, cảnh đào bỗng biến thành thân ảnh của một nam tử đang mỉm cười với ta, đôi mắt câu hồn nhiếp phách[10] dường như có gì muốn nói lại thôi, sóng mắt gợi tình. Ta vừa mới nhìn thẳng nam tử đứng trong khóm hoa đào một chút, lập tức vui mừng khôn xiết, không kiềm chế nổi định đứng dậy nhào qua. Vào đúng lúc này, từ bên ngoài ban công truyền đến tiếng lách cách, có ai đó đang vén tấm rèm châu.

[10] Có sức hút khiến người ta hồn xiêu phách lạc. (BTV)

“Chi Liên để quân đến rồi”, Hoàn Thanh cười nhẹ, chào hỏi. Tiếng động đó đích thực là từ phòng bên cạnh truyền tới.

Ta cũng người, định thần nhìn kỹ lại, làm gì có mỹ nam câu hồn nhiếp phách nào chứ? Rõ ràng chỉ là hai khóm hoa đào thôi. Vừa nãy, nếu như ta nhảy bỏ qua đó, bây giờ nhìn ta chắc giống kẻ điên khùng mà ôm mấy cành hoa đào đó quá. Bản tiên cô nghĩ mà đổ hết mồ hôi lạnh.

Tiếng nói chuyện vang lên dứt quãng. Hoành Thanh nói: “Cũng không có chuyện gì lớn, có một vị cổ hữu đến truyền tin, bảo chúng ta hãy cẩn thận với cơm canh trà nước”.

“Ồ!”

“Thế nào? Là ai muốn gây khó dễ cho chúng ta, Chi Liên để quân lại không quan tâm chút nào, chẳng lẽ trong lòng đã có dự liệu trước rồi?”

Người kia lãnh đạm trả lời: “Hoành Thanh để quân hà tất đã biết rồi còn cố hỏi”.

Ta đứng một bên nghe mà cứ như lạc vào trong sương mù, lẽ nào họ đã sớm biết chuyện Hoàng kim giao long muốn đối phó với họ? Chẳng lẽ bản tiên cô lại làm việc thừa thãi rồi?

Hoành Thanh hỏi: “Rừng đào mười dặm này vô cùng kỳ lạ, lúc Chi Liên để quân đến đây có xảy ra chuyện gì bất ổn không?”.

Chi Liên để quân trả lời: “Không”.

“Ha ha”, Hoành Thanh cười nói: “Xem ra Chi Liên để quân không chỉ tiên thuật cao thâm mà ý chí cũng kiên cường không kém. Chỉ một phép thuật nhỏ nhoi căn bản không thể làm mê hoặc Đế quân, đâu giống như ta, lúc trước đã bị thuật mê hoặc của hoa đào lừa một hồi, suýt nữa thì trúng kế, đến đêm nay không biết còn xảy ra chuyện gì nữa đây”.

“Hoành Thanh để quân quả thích nói đùa, ta rất tin tưởng vào tiên thuật của Đế quân.”

“Đào hoa chương này do tâm mà sinh ra, những chuyện bình thường không dám nghĩ đến gần như đều có thể thỏa mãn được. Nếu như có thể mãi mãi trầm mê trong đó, cũng không tồi đâu.” “Phạch” một cái, vang lên tiếng mở quạt. “Chi Liên để quân chắc cũng biết, người mà ta thấy trong ảo tưởng là ai chứ?”

“Cạch”, tiếng động thanh thúy vang lên khi quạt nắp chén trà.

“Chẳng qua chỉ là Hoành Thanh để quân nằm mơ giữa ban ngày thôi, đừng xem là thật, không thì rơi vào kết cục đau lòng đấy.”

Hoành Thanh cười nói: “Đây quả là lời nói thật, tại hạ cũng xin tặng lại cho Chi Liên để quân để chúng ta cùng cố gắng”.

Không biết có phải bản tiên cô hiểu nhầm ý gì không, đoạn đối đáp này, rõ ràng ngữ khí rất hòa nhã, vậy mà sao trong lời nói đều xỏ xiên đủ chuyện thế nhỉ?

41. Chương 41

Lúc này, trong lòng ta lại không kiềm chế được mà căng thẳng hẳn lên. Bởi vì ta nghe thấy tiếng chén trà đặt lên bàn, tiếp theo Chi Liên để quân lãnh đạm mở miệng: “Vị bạn cũ tới truyền tin kia đâu rồi?”.

Lúc sau, Hoành Thanh đã tiễn khách xong rồi mới đến nói với ta: “Ta làm chủ thay muối từ chối rồi, không trách ta tự ý quyết định chứ?”. Ta dùng sức lắc đầu: “Sao vậy được? Ta vốn dĩ đã không muốn gây thêm nhiều chuyện thị phi. Chờ đến khi thân thể hồi phục lại sức lực ta sẽ đi, Hàn Nhi vẫn đang ở ngoài kia chờ ta mà”.

Ta cứng người nằm trên giường, dường như Hoành Thanh cũng nhận ra ta đang khó xử, đứng từ xa kéo lại góc chăn cho ta, tươi cười nói: “Vậy được rồi, khu rừng bên ngoài kia rất kỳ quái, muối đừng nhìn ra ngoài đó nhiều, ta ở ngay phòng bên, có chuyện gì muối cứ gọi ta một tiếng”.

Vừa dứt lời, một trận gió thổi tới khiến sa幔[11]bay phất phơ, loáng thoáng truyền đến tiếng cười phóng đảng của nữ tử. Hoành Thanh hơi nhíu mày. Ta cười nói: “Hôm nay ta đâu phải nhân vật chính, mấy thuật mê hoặc đó muốn cám dỗ thì cũng phải cám dỗ huynh, huynh mau về chuẩn bị đi. Đây đã là cái cuối cùng

rồi, qua được ải này mới có tư cách gặp mặt Đế Cơ. Nếu lúc này huynh bị loại, ngay cả ta cũng sẽ chế nhạo huynh”.

[11] Màn che bằng sa mỏng. (BTV)

Hoành Thanh nói: “Chút tự tin đó thì ta cũng có mà”.

Hắn vừa đi, trong phòng chỉ còn lại tiếng gió thổi làm tấm sa mỏng manh cọ vào thành lan can.

Những cành đào bên ngoài cửa sổ vẫn lay động không ngừng, màn sương trắng xóa càng lúc càng dày đặc. Trong không trung vừa như có tiếng đàn sáo phóng đăng, vừa giống như tiếng cười khúc khích của nữ tử, hoặc là cả hai đang hòa trộn vào nhau.

Trong thoáng chốc đã hiểu được ý đồ chân chính của việc thiết lập rừng đào mười dặm của Nữ Ngự đế cơ.

Rừng đào mười dặm, hương phấn nữ tử, mỹ nhân thướt tha, dâm đăng mê hoặc, để rồi xem vị đế quân nào sẽ không thể không chế nổi.

Còn may mục tiêu của Đào yêu[12] không phải là bản tiên cô, nếu không, chúng biến thành mười hoặc là tám... không, chỉ cần một người thôi. Chỉ cần nó hóa thành một vị Chi Liên để quân tới thì chỉ cần hơi cảm dỗ một tí xiu là bản tiên cô không thể không chế được mình.

[12] Đào yêu: Yêu tinh hoa đào. (ND)

Trong lúc suy nghĩ lung tung ta dần thiếp đi, khi nửa tỉnh nửa mê hình như ta lại tiếp tục nằm mơ tiếp giấc mộng kỳ quái ban này.

Ta nghe thấy tiếng mình lạnh lùng nói: “Thì ra do trí nhớ tồi của ta nhận nhầm. Tiên quân sớm đã thoát khỏi xác phàm, đắc đạo thành tiên, không biết Tiên quân giả mạo bọn yêu nghiệt, giả ngây giả dại, ẩn nấp lâu ngày để làm gì?”.

“Cô cô...”

“Cô cô...”

“Hả?”, rõ ràng đang nằm mơ, sao tiếng nói lại rõ ràng như ở bên tai thế này?

Một bàn tay đặt lên vai ta, nhẹ nhàng lắc mấy cái.

Gần như cùng lúc đó, thần trí ta đã tỉnh lại, mở choàng hai mắt.

Thiên Đế bệ hạ ới, người đứng trước giường ta, một thân y phục trắng, khuôn mặt lạnh lùng như được phủ một lớp sương trắng, không phải Chi Liên để quân thì là ai được chứ?

Một lúc lâu sau ta vẫn không cử động, trong lúc đó còn lén liếc nhìn y vài lần, cuối cùng nhịn không nổi lẩm bẩm: “Đây là do con Đào yêu nào hóa thành vậy? Giống thật quá!”.

10.

Đào tinh ngồi xuống bên cạnh giường, cầm lấy tay của ta, khuôn mặt bản tiên cô “ầm” một tiếng, nóng lên bừng bừng.

Đào tinh hơi chau mày.

“Sao cô cô lại trở nên như thế này? Sao lại nằm đây?”

Động tác dịu dàng hơn bản tôn, ánh mắt chuyên chú hơn bản tôn, quả nhiên là giả!

Dù sao đang lúc rảnh rỗi, bản tiên cô cũng không ngại chơi đùa với tên giả mạo này một chút.

Ta nói: “Lúc vào đây không cần thận hít phải một ít chương khí, cả người không còn chút sức lực nào nữa...”.

Y lại hỏi: “Vậy Hàn Nhi đâu?”.

Bản tiên cô hoài nghi nhìn Đào tinh một cái.

Ngay cả chuyện về Hàn Nhi cũng biết, bắt chước gì mà giống y như thật thế này.

Ta nói: “Hai canh giờ trước, ta dặn nó ở bên ngoài chờ ta, bây giờ thì... không biết. Còn huynh? Sao lại ở đây?”.

Y đáp: “Ta tạo ra một hình nhân để lại trong phòng rồi”.

“Ha ha”, ta cười: “Nếu nói vậy, huynh là Chi Liên để quân thật sự sao?”.

Đào tình nhú chặt chân mày, bản tiên cô bị vẻ nghiêm túc của y lây nhiễm, cũng sầm mặt xuống. Y nói: “Lẽ nào cô cô không tin?”. Bản tiên cô gật đầu thật mạnh: “Ta tin chứ”, dùng đầu gối để suy nghĩ thì ta cũng chẳng tin.

Đào tình ôm lấy ta.

Ta định gọi Hoành Thanh tới, nhưng đột nhiên nghĩ đến, có thể đây là cơ hội duy nhất được cùng “y” tản bộ dưới hàng cây hoa đào... Cho dù lúc này y là giả mạo cũng được. Nghĩ đến đây, ta bỏ ngay suy nghĩ gọi Hoành Thanh, còn nhẹ nhàng, cẩn thận dựa sát vào y thêm chút nữa, trong lòng hơi dấy lên cảm giác mừng rỡ.

Tên giả mạo này, mô phỏng cũng thật quá chứ...

Dường như tên giả mạo thấy bản tiên cô mắc câu, trong lòng cũng vô cùng vui vẻ. Khi vui mừng, trên mặt y lại hiện lên thần sắc dịu dàng khác thường.

Trong lòng ta cũng vui nên hướng về phía y nở nụ cười ngọt ngào. Trước mặt Chi Liên để quân thật sự, cho dù là cười ngây ngô, cười khan, cười gằn hay là cười lớn tiếng, ta đều đã thử qua, nhưng không dám cười ngọt ngào hạnh phúc thế này bao giờ, hôm nay cười với Đào tình giả mạo như vậy, hiệu quả đúng như dự tính, nhưng lại không thể không chế được kết quả.

Ánh mắt của kẻ giả mạo sáng rực lên, cánh tay đang ôm dọc trên eo ta đột nhiên siết chặt.

Tiếng la thất thanh của ta còn chưa kịp thoát ra khỏi miệng, khuôn mặt anh tuấn của y trong chớp mắt đã gằn sát. Một khắc sau đôi môi lạnh lạnh của y hôn lên môi ta.

Phút chốc trong đầu ta hoàn toàn trống rỗng.

Hoa đào trên cành vẫn nở rộ kiêu diễm, những viên dạ minh châu được khảm trong rừng phát ra ánh sáng lấp lờ tia dài tia ngắn.

Gió đêm khá lạnh, khi nó lướt nhẹ trên người, ta lại càng cảm nhận độ ấm của làn da. Ta thử người, tình cảm lại cuộn trào mãnh liệt.

Đứng ở chỗ này, ta trùng hợp nhìn thấy căn lầu của Hoành Thanh. Một đám mỹ nữ thân hình uyển chuyển, ăn mặc khêu gợi, đang uốn éo đi lên hành lang của ban công, dịu dàng yếu điệu chào hỏi chủ nhân. Thậm chí, tại nơi mà ánh sáng của minh châu khi tỏ khi mờ, có một con Ngân giao và một con Hắc giao đang thấp thò thà thấp thò, lén la lén lút.

Tại căn gác của những vị tiên quân khác chắc cũng y như vậy rồi, oanh oanh yêu kiều, yển yển yếu điệu[13], y thơm tóc mượt, gầy đàn thổi tiêu.

[13] Oanh và yển đều được dùng để chỉ thiếu nữ. (ND)

Ta ngăn người hồi lâu mới lắp bắp hỏi: “Huynh huynh huynh... huynh là Chi Liên để quân thật sự sao?”.

Người một khắc trước đã khinh bạc bản tiên cô, lúc này tuy đã dừng động tác, nhưng ánh mắt còn nồng cháy, thần sắc kích động, dường như vẫn đang đắm chìm trong dư vị. Y vừa nghe lời ta hỏi, biểu tình trên mặt lập tức khựng lại, sau đó lộ ra vẻ dở khóc dở cười. Đang định mở miệng nói gì đó thì có một thanh âm dịu dàng của nữ tử xen ngang vào: “Trời quang cảnh đẹp, hai vị tiên hữu đã đến rừng đào mười dặm, lại lẻ loi đứng ở nơi này, chẳng lẽ không buồn chán hay sao? Chúng ta bên kia có vài vị huynh trưởng tỷ muội đang tổ chức hoa yển[14] để vui chơi, nếu không chê, hai vị cùng ta đến đó chơi đoán số uống rượu được chứ?”.

[14] Hoa yển: Yển tiệc ngắm hoa. (ND)

Lúc này ta đã mang máng hiểu điều gì đó, cả khuôn mặt nóng bừng như thanh sắt nung. Trong lòng vô cùng lúng túng, chẳng cần biết nữ tử đột nhiên xuất hiện này nói cái gì, qua loa bắt đại vài từ: “Vui chơi hoa yến, được! Chơi đoán số uống rượu, được!”.

Khuôn mặt nữ tử xinh đẹp, mặc váy trắng áo hồng, xem ra chính là Hoa tinh trong khu rừng này.

Nàng ta cầm trong tay một viên minh châu sáng rực, đi ở phía trước dẫn đường.

“Chi Liên đế quân” vẫn ôm ta nhưng lúc này ta đã hoàn toàn không còn cảm giác hưởng thụ như lúc nãy nữa, sau lưng cứng còng, cảm thấy cực kỳ xấu hổ.

Hoa tinh dắt chúng ta rẽ trái rẽ phải trong rừng, con đường khá dài, nhưng ta lại có cảm giác loáng một cái là tới nơi rồi, từ xa đã nghe thấy tiếng cười đùa vui vẻ. Lại gần mới thấy, có vài ông lão hói đầu, râu bạc phơ đang dựa sát vào người mấy mỹ nhân ăn vận sắc sỡ, họ đang ngồi xung quanh bàn ghế được làm bằng một tảng đá và mấy gốc cây, cùng chơi đùa vui vẻ. Vừa bước tới, mười mấy ánh mắt lập tức đổ dồn vào chúng ta. Hoa tinh giới thiệu chúng ta với bằng hữu của nàng ta. Hiển nhiên tên tuổi của Chi Liên đế quân rất vang dội, hoa tinh nào cũng đều biết rõ, còn lúc hỏi đến thân phận của ta thì người nào người nấy lại mặt đầy hoài nghi.

“Chi Liên đế quân” nói: “Đây là phu nhân của ta”.

Đám hoa tinh kia dường như không cảm thấy có gì bất ổn, ai ai cũng hào sảng nói: “Xin mời thượng tọa, xin mời thượng tọa!”.

Trên bàn đá có đặt một ít hoa quả và rượu ngon, có thể tùy ý thưởng thức.

Lúc này ta chẳng có tâm trạng đâu mà ăn, lòng dạ rối như tơ vò.

Lão hoa tinh hào phóng kính rượu, còn hoa tinh trẻ trung xinh đẹp thì nhảy múa uyển chuyển, mặt mày phấn khích. Chi Liên đế quân ngồi bên cạnh ta chỉ lãnh đạm ứng phó, bóc vỏ nho rồi đặt vào chén vàng trước mặt ta.

Tất cả những thứ thật thật giả giả này đều như một giấc mơ.

Không lâu trước đây, ta tự cho rằng mình đã phát hiện ra chân tướng, còn vì đó mà quyết định từ bỏ mối tình nhiều năm. Bây giờ, dường như ta lại phát hiện ra một sự thật khác nữa, “Chi Liên đế quân” trước mặt ta và đám hoa tinh này là cùng một giuộc, còn đang phối hợp diễn kịch để đem bản tiên cô ra đùa.

Những lời như “Đây là phu nhân của ta” sao có thể là lời nói của một Chi Liên đế quân thường ngày luôn lãnh đạm chứ?

Thân thể vẫn không thể cử động được, ta lại thở dài thườn thượt.

Ồn ào náo nhiệt, sênh ca yến vũ[15], ngay cả những bông hoa trên cành cũng đua nhau nhảy múa. Vị “Chi Liên đế quân” ngồi cạnh ta như chẳng hề quan tâm đến mấy thứ này, dùng một que trúc nhỏ xiên những quả nho đã lột vỏ vào, trực tiếp đưa đến bên khóe miệng ta.

[15] Sênh ca yến vũ: Ca hát nhảy múa. (ND)

Ta biết rõ y là giả nhưng vẫn cố xem như thật, liền há miệng ra ăn, trên mặt lại không giấu nổi thần sắc kỳ lạ. Y ghé sát mặt thêm chút nữa, quan tâm hỏi: “Thế nào?”. Ta than thở: “Ngon lắm”. Khóe miệng y khẽ nhếch, đưa tay nắm lấy bàn tay của ta... Rõ ràng biết là giả, ta lại không cảm thấy khó chịu chút nào.

Ta chỉ không nói gì.

Ta nghĩ rằng chắc mình ăn no quá nên học theo mấy nữ tử si tình dưới trần gian, giờ đây quá si mê, đến lúc hối hận thì đã muộn màng, đành phải dẹp bỏ sĩ diện, dùng hàng giả thay thế cho đồ thật, lại còn cảm thấy rất tốt. Điều ấy thật khiến ta dở khóc dở cười. Bản tiên cô xưa nay khoan dung độ lượng, đã không làm khó người khác, đương nhiên càng không làm khó bản thân mình. Là thật hay giả, đúng hay sai, yêu hay không yêu, tất cả đều là phù du.

Thật ra ngồi ở đây một lúc, thân thể ta đã có thể động đậy được rồi, thế nhưng ta vẫn giả vờ, vui vẻ nhìn người đang giả dạng Đế quân bên cạnh vì ta mà loay hoay hết bên này đến bên kia.

Tuy nhiên rượu quá ba tuần, thức ăn cũng đã ném đủ ngũ vị, nằm mơ cũng phải đến hồi tỉnh giấc.

Đúng vào lúc ai cũng ngà ngà say, trên bầu trời đột nhiên vang lên tiếng ầm ầm dữ dội. Mỹ nhân, rượu ngon, hoa quả đều hóa thành làn khói trắng, biến mất không còn gì. Khi tiếng sấm rền vang, “Chi Liên đế quân” bên cạnh ta tức khắc mặt mày biến sắc, vươn tay định tóm lấy ta, nhưng mới vừa bắt được, thân thể y liền tan thành những điểm sáng bạc rồi tan biến hẳn.

Một khắc trước ở đây còn ca hát nhảy múa vui vẻ, chỉ trong chớp mắt liền tan tác trống không.

Ta sững sờ nhìn chỗ mà “Chi Liên đế quân” biến mất, nụ cười vẫn còn nguyên trên mặt chưa hề mất đi. Một lúc lâu sau ta mới thở dài náo nề.

Ta đã nói mà, làm sao có thể là thật được chứ?

42. Chương 42

Từ chỗ sấm rền lúc nãy vang lên một giọng nói: “Cô cô, con đến đón người đây”.

Nhất Chi Mai đến thật đúng lúc.

Vừa nhìn thấy nó, ta liền giật mình kinh ngạc. Trên người con rắn trước mặt lồi lõm, sưng lên mười mấy cục u, nếu không phải bản tiên cô quen biết nó từ trước, chắc còn tưởng nó mắc phải chứng bệnh gì khó nói. Còn bông hoa màu đỏ trên đỉnh đầu nó lúc này y hệt như bị sét đánh Bấy vô tình đánh trúng, đập nát te tua dính trên đỉnh đầu, chắc phải chăm sóc một, hai trăm năm nữa mới có thể phục hồi như cũ.

Cho dù ngày hôm đó bị hai vị đế quân vây đánh, Nhất Chi Mai cũng chưa từng thảm hại như thế này.

Ta nhìn Nhất Chi Mai cả người tiều tụy, kinh ngạc hỏi: “Sao người lại ra nông nổi này? Hàn Nhi đâu?”

Nhất Chi Mai nói: “Trên đường tới đây con bị ngã, bò dậy đã trở nên như vậy rồi. Hàn Nhi? Hàn Nhi bị sư huynh của người giữ lại, nói là nếu không giữ lại, rất có khả năng cô cô chơi vui quá không thêm quay về nữa”.

Nhắc đến hai chữ “sư huynh”, khuôn mặt của Nhất Chi Mai cực kỳ dữ tợn, còn nghiến răng nghiến lợi.

Nhất Chi Mai thích ghi thù, xem tình hình bây giờ, kẻ thù của nó lại tăng thêm một người nữa rồi.

Ta suy nghĩ từ đầu đến cuối, cuối cùng cũng hiểu được.

Với tính tình của Nhất Chi Mai, bản tiên cô mà không biến mất một, hai trăm năm thì chắc chắn nó sẽ chẳng bao giờ có chuyện nóng lòng chạy đi tìm như vậy, càng không thể nghe theo chỉ thị của bất cứ người nào, trừ phi có kẻ dùng bạo lực khiến nó bắt buộc phải phục tùng. Nhất định là ta chậm trễ chưa quay về, cuối cùng bị sư huynh phát hiện ra, sau đó sư huynh ắt hẳn đã lệnh cho Nhất Chi Mai đi tìm ta về. Nhất Chi Mai đương nhiên là không chịu tuân theo. Thế là hai bên mới ra tay đánh nhau, và kết thúc trong sự thất bại của Nhất Chi Mai.

Chỉ là, từ khi nào mà pháp lực của sư huynh lại cao như vậy? Tuy Nhất Chi Mai bị ta thu phục là nhờ mượn sức thượng cổ Xà thần trong Cơ Canh kiếm, nhưng tu vi và pháp lực của nó chưa hề thay đổi. Chuyện mà cả hai vị đế quân hợp lực lại cũng không làm được, vậy mà sư huynh ta lại có thể thành công?

Thế nhưng chuyện này chỉ lướt qua trong đầu ta một chút rồi nhanh chóng bị lãng quên ngay. Sự thật như thế nào, cùng lắm thì trở về tìm sư huynh hỏi cho rõ ràng hoặc len lén tập kích để chứng thực thử xem. Ta tin rằng với tính tình không bao giờ để mình chịu thiệt thòi của Nhất Chi Mai, nhất định nó sẽ vui vẻ phối hợp với bản tiên cô.

Sau cùng, ta lại nhìn cảnh vật trống không trước mắt thêm một lần nữa, trong lòng cảm thấy lạc lõng không sao kể xiết.

Ta cứ cảm thấy dường như có điều gì không đúng lắm, nhưng vẫn không thể nói ra được là cái gì.

Ta nhảy lên lưng Nhất Chi Mai. Nhất Chi Mai lượn vòng trong không trung, thét lên một tiếng rồi bay ra khỏi khu rừng đào. Thế nhưng, trong chớp mắt ta đột nhiên hạ quyết tâm, nói Nhất Chi Mai quay đầu, trở lại chỗ căn gác một chuyến.

Tình hình ở căn gác vẫn giống y như lúc ta rời đi, tiếng đàn sáo, cười đùa trong cảnh đẹp thanh nhã như thế này, quả đúng là Tiêu Hồn Hương đích thực. Ngoại trừ chỗ của Hoàn Thanh, ta và Nhất Chi Mai bắt đầu lên la lên lút mò tìm từng căn gác một.

Trong căn gác đầu tiên, có một vị tiên quân khuôn mặt trắng trẻo, mặc áo bào đen. Hắn đang ngồi ngay ngắn trên ghế, tay cầm một quyển sách, miệng lầm nhảm đọc theo. Bên dưới có ba mỹ nhân, một người gầy đàn, một người thối tiêu, còn người thứ ba thì gõ phách ngâm thơ phú, âm thanh dịu dàng êm tai. Không biết nàng ta ngâm đến câu nào trùng với ý của tiên quân, tiên quân kiểm chế một lúc, sau đó mới len lén liếc nhìn.

Tại căn gác thứ hai, người ngồi ở đây là vị tiên quân mang theo một cây đại đao, cực kỳ uy vũ. Trên lầu cũng có vài nữ tử nhưng vị tiên quân uy vũ này không hề giống với vị tiên quân ở căn gác thứ nhất, hắn không đọc sách mà cực kỳ hào sảng ngồi uống rượu. Nữ tử bên cạnh vừa ngồi gần một chút, hắn liền lớn tiếng trách mắng. “Tiên tử, xin hãy ngồi cách xa ta một chút”. Còn đối với nữ nhân yếu điệu đang múa kiếm bên dưới lại hết sức tán thưởng, lúc múa đến cao trào, hắn liền gõ nhịp khen ngợi.

Chỉ còn lại căn gác thứ ba...

Ta yên lặng vén lên một góc màn cửa sổ mềm mại, vừa liếc mắt nhìn đã thấy năm, sáu nữ tử đang vây lấy một nam nhân áo trắng. Y một tay chống cằm, dường như đang nhắm mắt dưỡng thần, nửa ngủ nửa thức, bên cạnh có một đám oanh oanh yến yến đang vây lấy, nhưng vẻ mặt y vẫn vô cùng lãnh đạm.

Ta quan sát thêm một lúc lâu, tình hình vẫn như cũ. Nhất Chi Mai nghi hoặc hỏi ta: “Cô cô, đây là...”. Ta hỏi: “Người có cảm thấy có gì kỳ lạ không?”. Nhất Chi Mai tròn to hai mắt, nhìn hết mấy lượt mới trả lời: “Quả thực có chút kỳ lạ”.

Ta đưa mắt ra hiệu với Nhất Chi Mai, Nhất Chi Mai ngẩng đầu, ưỡn ngực gật đầu với ta, nó xoay người liền hóa thành một con rắn to, kêu phì phì bay về phía “Chi Liên đế quân”. Ta nuốt một ngụm nước bọt, mở to mắt nhìn con rắn to kia bay vào gáy “Chi Liên đế quân”, khỏi cần nghĩ cũng biết, chắc là nó đã hút một bụng máu rồi đây.

Lúc sau, Nhất Chi Mai xuất hiện ở bên cạnh ta, khẳng định nói: “Cô cô, đó chỉ là một hình nhân thôi.”

Ta sững sờ một hồi, sắc mặt lập tức trở nên cực kỳ khó coi.

Hoàn Thanh vẫn ở trong căn gác của hắn, lúc này đang cùng một đám nữ tử cạ ly, cười nói vui vẻ. Nhất Chi Mai từ hành lang xông vào, bởi vì thân người dài, sức phá hoại cũng lớn, những chỗ đuôi nó quét qua, chậu cảnh và bàn ghế đều lạch cạch rơi đổ xuống đất. Trong tiếng la hét thất thanh của đám nữ tử, ta nhảy từ trên lưng Nhất Chi Mai xuống, nhìn thấy đồng bừa bộn trên mặt đất, ta vốn đang căng thẳng lo lắng mà lúc này cũng bất giác sững người. Hoàn Thanh nhìn thấy ta thì thoáng ngạc nhiên, sau đó lập tức mỉm cười ngênh đón, làm bộ như không thấy đồng hỗn loạn trong phòng.

“Chuyện gì vậy? Ta thấy muội nôn nóng đến mức trên đầu bốc khói ra rồi”.

Ta kéo hắn qua một góc, nhỏ giọng hỏi: “Hoàn Thanh, huynh có biết Chi Liên đế quân đi đâu rồi không?”.

Nụ cười trên mặt Hoàn Thanh lập tức cứng đờ, nói: “Muội tìm y thì đến hỏi ta làm gì? Không phải ở ngay căn gác bên cạnh sao?”.

Ta lắc đầu, bất giác lộ ra vẻ căng thẳng.

“Trong căn gác đó chẳng qua chỉ là hình nhân của y thôi... Nhưng bây giờ chuyện này đã không phải là vấn đề nữa, ta tận mắt nhìn thấy thân thể của Chi Liên đế quân hóa thành tinh phách rồi tan biến mất. Lê nào Chi Liên đế quân ta đã gặp ở tầng thứ ba thiên giới đều chỉ là tinh phách do nguyên thần của y ngưng kết lại thôi sao? Pháp thân thật sự của y đâu rồi? Trong ba trăm năm nay, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”.

Hoàn Thanh cứ nhìn chằm chằm ta mãi, sau đó mới từ từ mở miệng ra, mỉm cười một cách miễn cưỡng:

“Câu hỏi của muội nhiều quá. Nhưng câu cuối cùng thì ta có thể trả lời uội. Ba trăm năm trước Chi Liên đế quân trở về tầng thứ ba thiên giới, đích thực đã xảy ra vài chuyện. Những chuyện này đều có liên quan đến muội, chẳng qua tất cả đều do y tự chuốc lấy”, hắc cười lạnh.

Ta chau mày.

Hoàn Thanh nói: “Năm đó, y vừa trở về tầng thứ ba thiên giới, Thiên Đế liền lấy tội danh ‘không làm tròn chức trách’ phạt y đến Phù Lê sơn ở phía bắc để chịu hình phạt. Lý do thật sự mà Chi Liên đế quân phải chịu phạt chính vì muội. Chuyện này liên quan đến việc riêng tư của thượng tiên, tiền căn hậu quả đều là chuyện cơ mật của thiên giới. Chỉ có ta, y và rất ít người có liên quan mới biết được”.

“Lúc đó thu phục được Lệ Ma, trước khi phi thăng trở về tầng thứ ba thiên giới, muội từng viết một lá mật thư và gửi kèm theo cả Cơ Canh kiếm đến trước mặt Thiên Đế, kể lại những gì đã gặp phải trong chuyến đi. Những chuyện này về sau muội không còn nhớ nữa. Trong mật thư, tuy muội không hề chỉ trích điều gì, nhưng Thiên Đế bệ hạ đã biết tường tận mọi việc. Thiên đình có phép tắc của thiên đình. Chi Liên đế quân vì ham muốn cá nhân mà làm ra chuyện không thể tha thứ, cuối cùng còn liên lụy muội từ một thượng tiên địa vị cao bị rơi xuống mấy cấp, đừng nói y chỉ bị đày đến Phù Lê sơn chịu phạt ba trăm năm, cho dù phải lên Tru Tiên đài thì cũng đáng tội”.

Ta xoắn góc y phục, thật lâu sau mới ậm ừ lại một tiếng.

Chuyện giữa ta và Chi Liên đế quân, cứ coi như là mới đầu Đế quân sai bảy phần, nhưng sau đó cũng khó có thể nói rõ được.

Bởi vì thương y nên ta căn bản không hề để tâm tới những gì y đã làm với ta trước đó, thậm chí thái độ còn có đôi chút ồm ờ.

Tình yêu nam nữ ở thiên giới cho dù cởi mở đi chăng nữa thì những chuyện như chưa bái đường đã sinh con, lên lút chữa hoang vẫn làm tổn hại đạo đức, Thiên Đế đương nhiên không thể dung thứ những việc như vậy. Ta đã sớm biết cuối cùng sẽ có một ngày, hoặc là ta, hoặc là Chi Liên đế quân khó tránh khỏi luật lệ của thiên đình.

Bởi vì ta và Hoàn Thanh khá thân thiết, cho nên trong lời nói của hắc đều có ý bênh vực ta. Hắc im lặng không hề nhắc tới hình phạt mà đáng ra ta phải chịu, nhưng ta cũng hiểu được, nhất định Chi Liên đế quân đã gánh luôn cả phần của ta rồi.

Không cần nghĩ cũng biết, ba trăm năm nay nhất định y đã rất cực khổ.

2.

Nhờ vào sự giúp đỡ của Hoàn Thanh, ta đã thông qua được tầng tầng lớp lớp canh gác của tầng thứ ba thiên giới, đi tới Phù Lê sơn một chuyến. Nơi này quanh năm đều có một đàn chim ưng mặt cú ăn thịt. Những con chim này giống y như tên của nó, vô cùng mẫn cảm với mùi máu tươi, chúng ở trên không trung nhìn chăm chăm con mồi, lúc nào cũng có thể bổ nhào tới, rĩa thịt mà ăn.

Trên đỉnh núi có một khe nứt dài, chỗ khe nứt có xuyên một dây xích sắt, người chịu hình bị giam ở đây sẽ trở thành miếng mồi ngon duy nhất của lũ chim ưng mặt cú kia: Trên da thịt chỉ cần bị một vết rách nhỏ liền có thể dẫn lũ chim ưng ác độc ấy đến rĩa mổ. Mà người chịu phạt đã phải chịu một lời nguyện, chỗ da thịt bị chim ưng cắn xé đi sẽ không ngừng tái sinh để thỏa mãn cho cơn đói khát không bao giờ được lấp đầy của chúng... Cắn xé, nuốt chửng... Người chịu phạt phải chịu đựng nỗi đau đớn khi bị lóc da xé thịt thể này, mãi cho đến khi hình phạt kết thúc.

Trong ba trăm năm nay, Chi Liên đế quân đã phải sống như vậy đấy.

Đó là sự đau đớn như thế nào, ta thật sự không dám nghĩ tới.

Hoàn Thanh giải thích, hình phạt này quả thật đã gây sự tổn hại nhất định đối với pháp thể. Theo lời đồn, sau khi kết thúc hình phạt, Chi Liên đế quân đã lập tức đem pháp thân của mình đặt tại thánh địa ở Thanh Khư để tịnh dưỡng. Nếu như tin tức này không sai, ta phỏng đoán, Chi Liên đế quân mà ta gặp trong khoảng thời gian này đích thực là tinh phách do y cưỡng chế dùng nguyên thân của mình hóa thành. Nhưng tinh phách của y tại sao lại tan biến như vậy? Chắc chắn có vấn đề gì đó. Trừ phi...

Trừ phi pháp thể của y bị tổn thương.

Chỉ một câu nói này thôi, trái tim ta lập tức đau thắt. Lúc từ biệt, ta qua loa viết một phong thư rồi nói rõ địa điểm, nhờ Hoàn Thanh giao cho sư huynh. Hoàn Thanh hoài nghi đáp: “Ta cũng xem như quen thân với phủ của Thiên Xu tinh quân, sao ta lại chẳng có chút ấn tượng nào với vị tham sứ như sư huynh của muội thể?”. Ta lại miêu tả dáng vẻ của sư huynh thêm lần nữa, một lúc sau trên mặt của Hoàn Thanh vừa lộ vẻ bình tĩnh vừa có chút cổ quái.

Hắn trầm mặc một lúc, sau đó mới cười khổ hỏi ta: “Muội có biết là người nào giúp muội chuyển phong thư này thì người đó sẽ gặp phải đại hạn không?”. Ta sững sờ đáp: “Sao huynh lại nói như vậy?”. Hắn thở dài thườn thượt, rút nhanh lấy phong thư trên tay ta rồi nói: “Thôi đi, ta nhận vậy”.

Một khắc đó, trên mặt hắn rõ ràng đang cười, thế nhưng ta lại thoáng cảm nhận được, Hoàn Thanh đang rất đau lòng. Suy nghĩ này khiến ta hoảng hốt.

Dường như ta đã phát giác ra điều gì đó nhưng lại càng mơ hồ hơn.

Không để ta nói gì thêm, hắn liền phát tay với ta, nói: “Muội đi đi, trên đường nhớ cẩn thận”.

Ta sốt ruột lo lắng chạy đến Thanh Khư. Tính đến bây giờ ta đã rời khỏi tầng thứ ba thiên giới mười mấy ngày rồi. Ở Thanh Khư bốn mùa đều như mùa xuân, những dãy núi trùng điệp quanh năm đều phủ kín một màu xanh biếc. Ta và Nhất Chi Mai vừa hạ xuống mặt đất, còn chưa kịp bước được mấy bước liền có một tiếng quát lớn vang lên như sấm rền: “Yêu nữ! Người còn dám đến! Nhận một kiếm của ta đi!”.

Ta vô thức tránh luồng kiếm khí màu trắng đỏ. Nhất Chi Mai lập tức tiến lên ứng chiến, rất nhanh, thiếu niên anh tuấn mặc áo bào mảnh hổ vút bạc đã đánh lên ta và cả mấy tiểu lâu la của nó lập tức bị xử lý. Ta bỏ chiếc nón đội trên đầu xuống, tức giận nói: “Tiểu yêu quái, người thật không biết điều, sao chưa phân rõ trắng đen mà đã rút kiếm xông tới thể?!”.

Ngoài dự tính của ta, thiếu niên anh tuấn kia vừa nhìn thấy ta, lập tức trợn tròn hai mắt, lắp bắp nói: “Tỷ tỷ... tỷ tỷ?”.

Ta quét mắt nhìn nó từ trên xuống dưới, cũng hơi quen quen, thế nhưng nhất thời không nhớ ra được đó là ai.

Thiếu niên anh tuấn nhảy lên, kích động nói: “Tỷ tỷ, đệ là Kiếm Minh đây!”. Ta còn đang kinh ngạc, Nhất Chi Mai đã thổi một luồng gió lạnh khiến vị thiếu niên ngã nhào, quát mắng: “Nhất Chi Mai đại gia ta còn phải gọi một tiếng cô cô đây này, ranh con như ngươi còn dám gọi tỷ tỷ, gọi thể nữa cẩn thận ta diệt người bây giờ!”.

“Đệ là nhóc trọc đầu!”. Ta đã nhận ra rồi, thế là lại càng cảm thấy kinh ngạc hơn nữa. Thiên Đế bệ hạ ới, chớ trách cái trí nhớ tồi của ta, nhóc trọc đầu ba trăm năm nay, tóc cũng mọc ra rồi, lông mày đã thành màu đen, dáng người cũng thon gầy hơn, từ con ếch nhũi trọc đầu đã tiến hóa thành thiếu niên anh tuấn rồi.

Nhóc con còn phụng phịu đáp: “Con không còn trọc đầu nữa rồi, người ta cũng có tên đảng hoàng chứ bộ”. Nói xong, hai tròng mắt xoay chuyển, nó bắt đầu nhìn tới nhìn lui, ta hiểu được suy nghĩ của nó liền nói: “Khỏi cần tìm nữa, Hàn Nhi không đến đây.” Nó ừm một tiếng, vẻ mặt vô cùng thất vọng. Ta nói: “Này... Kiếm Minh, sao đệ vừa thấy ta liền rút kiếm đáng thể?”.

Nó ngại ngùng nói: “Chuyện này nói ra rất dài. Tỷ... Cô cô cứ vào trong ngồi một chút, con từ từ nói rõ cho người nghe”. Nhóc con này trước nay đều cảm thấy mình là bề trên có thể chèn ép Hàn Nhi, cho nên khi sửa miệng gọi “cô cô”, trên mặt nó còn mang theo sự dằn vặt, không cam tâm. Ta nhìn nó mà bất giác mỉm cười.

Nó dẫn chúng ta cưỡi mây bay vào sâu trong ngọn núi. Cái tính ồn ào nghịch ngợm của Kiếm Minh khi còn là nhóc trọc đầu hầu như đã bớt đi nhiều, nó nghiêm cẩn hàn huyên với ta vài câu. Ta không kìm nổi hỏi nó: “Chi Liên để quân ở nơi này sao?”. Kiếm Minh lắc đầu nói: “Cô cô đến muộn rồi”. Ta thấy vẻ mặt của nó rất khó coi, trong lòng liền trầm hấn xuống. Lúc này, một tòa động phủ cao lớn sừng sững hiện ra trước mắt chúng ta.

Ở đây cung điện lầu các đều xây bằng bạch ngọc, mái ngói cũng được làm từ ngọc lưu ly. Thường nghe nói Thanh Khuru giàu có trù phú, xem ra không phải là giả. Ta lại quan sát thêm lần nữa, phát hiện một nữ tử đang đứng trên thềm son ở chính giữa đại điện, diện mạo trông rất quen, ả ta đang phồng mang trợn mắt, dùng vẻ mặt như quỷ dạ xoa mà nhìn trừng trừng bản tiên cô.

Tư Đàn.

Bà chằn này chắc là đã nghe tin bản tiên cô đến cho nên chạy nhanh tới nghênh đón đây mà. Bản tiên cô cũng không so đo với bộ mặt xui xẻo đó của ả, mỉm cười thiện ý. Ả đáp lễ ta bằng một ánh mắt phần nộ, rồi chỉ vào Kiếm Minh quát mắng: “Ai cho người dẫn ả vào đây? Thanh Khuru sơn không hoan nghênh nữ nhân này!”. Kiếm Minh bình thản đáp: “Công chúa, cô cô đến tìm Đế thượng”. Khuôn mặt Tư Đàn lạnh lùng như băng tuyết tháng Chạp, hai bàn tay nắm lại, chân mày nhíu chặt, cực kỳ căm hận nói: “Người còn dám vác mặt tới đây? Chắc người nghĩ người hại huynh trưởng ta chưa đủ phải không? Hôm nay ta cứ đứng ở đây, để xem người vào kiểu gì”.

Chỉ chốc lát sau, Tư Đàn đã bị Nhất Chi Mai quật ngã, Kiếm Minh thân nhiên gọi người tới khiêng Tư Đàn đi, sau đó dắt chúng ta vào nội điện, sai hạ nhân pha trà. Lúc này, ta thật sự không kiên nhẫn nổi nữa: “Con không cần phải khách sáo với chúng ta. Ta thấy không khí ở đây cực kỳ khẩn trương, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”.

Kiếm Minh bảo ta chờ một chút, sau đó xoay người đi vào một tòa điện khác. Lúc đi ra, trên tay nó còn cầm theo một viên ngọc châu rất to, bảo ta nhìn vào thử xem. Ta tập trung tinh thần, viên ngọc châu lúc đầu là một mảnh trắng mù sương, không lâu sau cảnh vật dần rõ ràng hơn, trong đó hiện ra hình dáng của một tòa động phủ. Tòa động phủ này bị băng tuyết phủ kín, bên trong có một con cừu vĩ bạch hồ^[1] đang nằm nhắm mắt, toàn thân phát ra ánh sáng trong suốt màu lam nhạt, ta biết đây chính là tiên khí của Chi Liên đế quân.

[1] Hồ ly chín đuôi, lông màu trắng. (BTV)

Kiếm Minh nói: “Đây là pháp thân của Đế thượng, bây giờ đang đặt tại Tuyết Phách Huyền động, cấm địa của Hồ tộc để an dưỡng”. Ta ngăn người hỏi: “Vừa vừa nãy con nói Chi Liên đế quân không ở đây là ý gì?”. Kiếm Minh nói: “Bởi vì bản mệnh nguyên thần của Đế thượng không ở đây”.

Nếu không có bản mệnh nguyên thần, pháp thân cũng chỉ là một cơ thể không có thần trí mà thôi.

Ta hồi tưởng lại, khi Đế quân hóa thành từng điểm sáng bạc rồi biến mất, đột nhiên ta cảm thấy tay chân mình phát lạnh. Kiếm Minh tiếp tục nói: “Đế thượng bị đẩy đến Phù Lê sơn, gần đây mới kết thúc hình phạt, những chuyện này cô cô đều biết phải không?”.

Ta gật đầu.

Kiếm Minh nói: “Sau khi Đế thượng ra khỏi đó, người liên đế pháp thân trên Thanh Khuru linh sơn để tĩnh dưỡng, đáng ra chỉ cần qua một khoảng thời gian liền có thể hồi phục nguyên khí. Thế nhưng trước đó mười mấy ngày, có một nữ tử che mặt đột nhập vào Thanh Khuru sơn, ý đồ cướp đi pháp thân của Đế thượng. Bởi vì được phát hiện kịp thời, nên nữ tử kia không đạt được mục đích, tuy nhiên vẫn khiến cho pháp thân của Đế thượng chịu tổn thương nặng nề, ba hồn bảy phách sau khi quay về thân thể lại thiếu mất hai phách”.

Ta ngỡ ngàng lặp lại lần nữa: “Ba hồn bảy phách lại thiếu mất hai phách”, chậm chạp một lúc lâu sau mới hiểu được hàm ý trong đó, lại ngắc đầu hỏi Kiếm Minh: “Vừa nữ tử che mặt kia là ai? Tại sao lại muốn cướp pháp thân của Đế quân?”. Nó lắc đầu. Ta vội vàng hỏi: “Thế còn nguyên thần của Đế quân bây giờ ở đâu?”. Kiếm Minh thở dài: “Đã xuống trần gian rồi”.

3.

Thiếu đi hai phách thì chỉ còn cách tiến vào lục đạo luân hồi, chờ đến khi dưỡng đủ hồn phách mới có thể quay trở về thiên giới.

Còn về chuyện dưỡng nguyên thần phải mất bao lâu, nếu nhanh thì chỉ cần khắc sau là được, còn chậm thì có khả năng phải mất đến một, hai kiếp.

Kiểm Minh nói: “Cô cô yên tâm, kiếp này Đế thượng đầu thai vào một gia đình giàu có, sẽ được sống một cuộc đời nhàn hạ thư thái. Thân phận của Đế thượng không giống với những thần tiên tầm thường khác, đã có Mệnh Cách tinh quân chăm lo rồi, nhất định sẽ không có chuyện gì đâu”.

Nói thì nói vậy nhưng trong lòng ta vẫn buồn rầu không vui. Có lẽ nhìn ra được sự buồn bã của ta, Kiểm Minh nói: “Vừa hay bên dưới có gửi tặng vài hộp tiên trà thượng đẳng, con đang định chọn ra hai hộp mang đến biểu Mệnh Cách tinh quân, xem như lễ vật tạ ơn. Hay là cô cô cùng đi với con luôn, có thể còn hỏi thăm được tình hình xác thực hơn từ chỗ Mệnh Cách tinh quân đấy”.

Năm ngày sau, chúng ta đến bái phỏng Mệnh Cách tinh quân, ông búi tóc cao, năm chòm râu dài bạc trắng trông vô cùng tiên phong đạo cốt[2], ông mỉm cười đón nhận hai hộp tiên trà, nói với Kiểm Minh: “Mấy ngày nay ở tại nhân gian, Chi Liên để quân ăn được ngủ được, chư vị đừng lo lắng”.

[2] Phong cách của người tu tiên. (BTV)

Kiểm Minh nhân cơ hội nói: “Có tiên quân trông coi, đương nhiên không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Chẳng qua công chúa nhà ta rất bận lòng, không biết tiên quân có thể ươn Chiêm Mệnh trì để chúng ta xem thử tình hình tại phạm trần của Đế thượng không?”.

43. Chương 43

Khuôn mặt Mệnh Cách tinh quân hiện ra thần sắc tiếc nuối, ông lắc đầu: “Bình thường thì không sao, hôm nay thật không may, Diêm Vương tại địa phủ mấy ngày nay đang chỉnh lý lại sổ sách, ta cho ngài ấy mượn Chiêm Mệnh trì để đối chiếu số mệnh rồi. Nhưng ta có thể nói cho người biết một chuyện về Đế thượng nhà người, kể ra thì cũng xem là một việc đáng mừng”.

Kiểm Minh vui mừng: “Vậy xin tiên quân hãy cho ta hay”.

Mệnh Cách tinh quân nói: “Phạm nhân mà Chi Liên để quân đầu thai trong kiếp này, trong số mệnh đã an bài có một mối nhân duyên, đó chính là vào những ngày sắp tới”.

Ra khỏi Mệnh Cách phủ, Kiểm Minh nói chuyện đều mang ý an ủi: “Cô cô, người cũng biết mà, một kiếp tại phạm trần chẳng qua chỉ là nghiệp quả ngắn ngủi trong lục đạo luân hồi, không thể xem là thật được”. Ta gật đầu: “Ta biết mà, ta biết mà”.

Nói xong, phía trước có một đội thiên binh đang đi tới, phía sau thiên binh áp giải một tiên nữ thần sắc ủ rũ. Người dẫn đầu vẫy tay chào tiên đồng của Mệnh Cách phủ, nói: “Tiên nữ này phạm tội trộm cắp, sắp bị chém đứt tiên căn, đầy xuống trần gian, thế nên ta đến phủ tiên quân lĩnh một phần số kiếp cho nàng ta, làm phiền tiên đồng bẩm báo giúp cho”.

Ta đang định nhắc chân bỏ đi, nghe vậy lập tức dừng bước. Ta nói với Kiểm Minh: “Vậy chúng ta cáo biệt ở đây đi! Có cơ hội con hãy đến tầng thứ nhất thiên giới thăm Hàn Nhi nhé”. Lệnh bài trên người Kiểm Minh có hạn chế, không giống như tấm mà ta lấy được từ chỗ sư huynh. Cho nên về mặt nó viết rõ ý muốn lập tức theo ta đi tìm Hàn Nhi, nhưng lại không thể không vì tình thế bức bách mà phải ngậm ngùi bỏ đi. Ta vừa tiễn nó đi, Nhất Chi Mai đã sớm không nhịn nổi nữa, cuống cuống nói: “Cô cô, cơ hội tốt như vậy, chúng ta không xuống trần gian một chuyến sao?”.

Suy nghĩ của nó giống hệt như ta.

Ngay sau đó, nhân lúc thiên binh không chú ý, ta và Nhất Chi Mai hóa thành một làn khói trắng, nấp vào chiếc trâm hoa cài tóc của tiên nữ nọ. Vừa đúng lúc vị thiên binh dẫn đầu giao nhận với Mệnh Cách tinh quân xong, lập tức dẫn tiên nữ đến Nam Thiên Môn, sau khi giao môn phù[3] liền đẩy tiên nữ kia xuống dưới, cứ như vậy, bản tiên cô đã thuận lợi đi xuống phạm trần.

[3] Môn phù: Lệnh bài qua cửa. (ND)

Đáng tiếc là, những tin tức bản tiên cô nghe được có hạn, chỉ biết rằng gần kinh thành có một nơi gọi là Xương huyện, Chi Liên để quân đầu thai vào một công tử phú hộ, còn cụ thể thế nào thì ta không rõ. Tuy nhiên, chuyện này cũng dễ xử lý, chỉ cần biết được địa danh, sau khi đến đó thì vào tứ lầu lớn nhất, tìm một người thông thạo tình hình bản địa để hỏi ra vài vị phú hộ trong thành, rồi cứ thăm dò từng chỗ một

là được. Bản tiên cô thân là thần tiên, tuy cấp bậc không cao, nhưng những chuyện con con thế này sao có thể làm khó được ta.

Đến nơi mới biết, ta căn bản chẳng cần tìm làm gì.

Đại Liên và Tiểu Liên công tử nhà Lý viên ngoại giàu nhất tại Xương huyện chính là hai người mà tất cả dân chúng trong huyện đều biết. Nhưng một điều không bình thường là, tất cả những người mà ta hỏi chuyện, khi nhắc đến Đại Liên công tử thì họ liền thao thao bất tuyệt. Thí dụ như: Đại Liên công tử đã thi đậu tú tài, sau đó mới gác bút theo nghiệp kinh thương; việc buôn bán thì làm đâu ra đó; không chỉ là một thương gia có học thức, vẻ ngoài lại tuấn tú nho nhã, phong lưu phóng khoáng, là phu quân tuyệt nhất trong mắt các vị hoàng hoa khuê nữ tại Xương huyện... Còn hễ nhắc tới Tiểu Liên công tử, ai ai cũng lặng thinh không nói, giữ kín như bưng.

Nhưng ta nghe được một tin tức, Đại Liên công tử gần đây đã hứa hôn với thiên kim của Huyện thái gia, không lâu nữa sẽ tới lễ nghênh thân, có thể nói là chuyện vui liên tiếp. Có thêm tin tức nghe được từ chỗ Mệnh Cách tinh quân minh chứng, ta gần như nhận định Đại Liên công tử rất có khả năng chính là Chi Liên để quân đầu thai hạ phạm.

Tối hôm đó bản tiên cô niệm chú thuật ẩn thân, đi đến Lý phủ thám thính.

Kim Phong viện của Đại Liên công tử treo đèn lồng sáng rực, bản tiên cô mò vào thư phòng, nam tử một thân trường bào màu lam đứng xoay lưng về phía ta đang đối chiếu sổ sách với hai gã chưởng quỹ. Bản tiên cô ôm theo kỳ vọng đi đến đối mặt với nam tử, vừa nhìn hần, ta liền không thể không thất vọng tràn trề. Nam tử này tuy diện mạo cũng xem như anh tuấn, nhưng so với Chi Liên để quân thanh nhã thoát trần thì hoàn toàn chẳng đáng là gì. Hơn nữa, người này tuy tướng mạo không tồi, nhưng lại mày dài, mắt sắc, mũi điều hâu, cực kỳ đáng ghét, đây chính là hình mẫu khuôn mặt mà bản tiên cô ghét nhất.

Bản tiên cô chẳng thêm dùng tiên thuật quan sát cũng có thể lập tức loại trừ khả năng người này là Chi Liên để quân.

Lúc này, chắc họ cũng sắp bàn xong việc làm ăn, ngoài cửa có một nam nhân ăn mặc như đầy tớ tiến vào thưa chuyện. Vẻ mặt gã gian xảo, vừa nhìn đã biết đây cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì. Gã ghé sát vào Đại Liên công tử mà nói: “Đại gia, tiểu nhân mới nghe nói viên ngoại lại bỏ ra số tiền lớn mời một vị thái y gì đó từ kinh thành về đây để chữa bệnh cho Tiểu Liên công tử”.

Nam tử áo lam cười lạnh: “Thái y? Ta thấy cho dù có là Đại La thần tiên thì cũng không chữa nổi!”.

Ồ, xem ra vị Tiểu Liên công tử thần bí này là một con ma ốm.

“Dạ vâng, dạ vâng, tiểu nhân cũng nghĩ như vậy!”, gã nam nhân mặt gian xảo lập tức hòa theo, rồi lại tiếp tục nịnh bợ mà hiển thêm một tin tức nữa về Tiểu Liên công tử: “Công tử gia, vị sư phụ ngài mời về cho y, hôm nay đã lắc đầu thổ dài, thu dọn tay nải bỏ đi rồi. Xem ra nội trong mười dặm Xương huyện này sẽ chẳng có vị sư phụ nào bằng lòng dạy dỗ y đâu”.

Đại Liên công tử cười mỉa, khuôn mặt tràn đầy đắc ý.

Chẳng lẽ Tiểu Liên công tử không chỉ là con ma ốm mà còn là một tên đàn độn bất tài?

Ta không chần chừ nữa, lập tức đi xuyên tường tới một tòa viện tử khác, trên bức hoành phi của viện tử này đề là “Lam Tuyết viện”, trang trí bên ngoài xa hoa hơn nhiều so với Kim Phong viện của Đại Liên công tử, điều kỳ lạ là chẳng thấy một a hoàn hay phó dịch[4] nào ở đây. Ta đi xuyên qua hành lang trống không, tới một căn phòng trông rõ ràng là ngọc thất[5]. Bên chiếc đèn dầu, một nam tử mặc bạch y đang ngồi thẳng lưng. Ta vừa thấy y lập tức vui mừng khôn xiết.

[4] Phó dịch: Nô bộc, người hầu. (ND)

[5] Ngọc thất: Phòng ngủ. (BTV)

Khuôn mặt người này giống hệt như Chi Liên để quân, chắc chắn là y rồi.

Ta gần như không hề do dự bước đến trước mặt y, nhưng ngay sau đó ta liền cảm thấy hình như có gì đó không đúng lắm.

Trong phòng im phăng phắc, chỉ có mỗi một tên phó dịch. Lúc này phó dịch đang dè dặt nói với Chi Liên để quân đã đầu thai làm phàm nhân: “Thiếu gia, để tiểu nhân dìu người đi nghỉ”.

Chi Liên để quân vẫn ngồi thẳng, không lên tiếng trả lời, ngay cả tay cũng không hề cử động.

Phó dịch tiến lại gần thêm một bước nữa, hướng về phía Chi Liên để quân mở miệng, vẫn là câu nói đó: “Thiếu gia, để tiểu nhân dìu người đi nghỉ”.

Đối phương vẫn không có phản ứng gì.

Dường như phó dịch cũng quen với chuyện này rồi, cẩn thận đi lại, giọng nói lại càng như không muốn kinh động đến người kia chút nào. Mỗi khi bước lên một bước, hần lại nói lại câu đó một lần nữa, mãi cho tới khi nói tới bảy, tám lần, hần mới tới bên cạnh Chi Liên để quân, động tác nhẹ nhàng dìu y đứng dậy. Chi Liên để quân thần sắc thờ được hần dìu đến bên giường rồi nằm xuống.

Bây giờ, nếu như trong tay ta đang cầm chén trà hay cái gì đó tương tự như vậy thì chắc chắn đã sảy tay rơi xuống đất rồi.

Chi Liên để quân ở trước mặt ta đây, không phải là con ma ốm, càng không phải một tên ngu dốt bất tài, bởi vì ánh mắt y trông rỗng, thần sắc thờ, căn bản chính là một tên ngốc.

4.

Cảnh đêm cực kỳ vắng vẻ, hoa sen trong hồ đã kết nụ, bên cạnh có vài gốc trúc, thỉnh thoảng còn vang lên tiếng ve kêu yếu ớt.

Phó dịch nhẹ nhàng đi ra ngoài, đưa tay chùi mồ hôi trên trán rồi phân phó hai tiểu tư cũng đang rón ra rón rén: “Mau dùng cái gì đuổi mấy con ve trên cây trúc kia đi, ban đêm công tử gia rất ghét nghe âm thanh này, hãy nghe thấy liền cúi đầu ngay”.

Hai tiểu tư liền hoảng hốt đi làm ngay. Thấy tên phó dịch đi vào căn phòng nhỏ bên cạnh ngoại thất của công tử, bản tiên cô liền nhẹ tay hạ chú mê hoặc khiến tên phó dịch kia bị thôi miên mà đứng dậy. Ta đi tới trước mặt phó dịch hỏi chuyện:

“Người tên gì?”

“Tiểu Mã”.

“Công tử nhà người tên gì?”

“Lý Tấn Liên”.

Tấn Liên, Tấn Liên, quả thật Đế quân y ngay cả cái tên ở phàm trần cũng nghe êm tai như vậy.

Sau khoảng một nén hương, từ chỗ của phó dịch Tiểu Mã, bản tiên cô đã moi móc được không ít chuyện nhà họ Lý.

Lý gia nhiều đời đều theo nghiệp kinh thương, gia nghiệp truyền đến đời này thì càng phát đạt. Lý gia buôn bán đủ loại, từ tiệm lương thực cho đến tiệm tơ lụa, từ sòng bạc cho đến tiệm cầm đồ, nếu ông ta đứng thứ hai thì không ai dám nhận mình là thứ nhất. Tuy nhiên, mỗi một đời nhà họ Lý đều có một tâm bệnh rất lớn, đó là đường con cháu không vượng. Không biết tổ tiên đã tạo nên nghiệp chướng gì, đến đời này Lý viên ngoại cưới liền chín vị thê thiếp, vất vả gieo giống từ thuở thiếu niên cho tới trung niên, có mài sắt cũng suýt nữa thành kim, thế mà vẫn không thể sinh được một mụn con trai. Vốn cứ nghĩ là nhà họ Lý đến đây là tuyệt hậu, bất đắc dĩ phải nhận Đại Liên công tử trong tộc họ làm con thừa tự. Nào ngờ không lâu sau, Lý viên ngoại lại “cây già nở hoa”, người vợ đầu hoài thai con trai, sinh hạ được Tiểu Liên công tử.

Cứ nghĩ là chuyện sẽ tốt đẹp, thế nhưng nhà họ Lý chẳng vui vẻ được bao lâu, bởi vì không lâu sau lại biết được Tiểu Liên công tử là kẻ ngốc.

Y ăn được ngủ được nhưng lại không nói chuyện. Bây giờ đã hơn hai mươi tuổi, vậy mà một câu phụ mẫu cũng chưa gọi lần nào, không biết bao nhiêu lần khiến cho cha mẹ y khóc thương suốt đêm.

Hai mắt y vô thần, vẻ mặt cứng đờ, cả người cứ như bức tượng gỗ. Điều duy nhất khiến Lý gia cảm thấy được an ủi là Tiểu Liên công tử không đến mức điên loạn như những kẻ ngốc khác, trước giờ chưa từng có

chuyện khoe miệng chảy nước dãi, tiểu tiện lung tung hay gì đó. Chẳng qua... chỉ không có bất kỳ phản ứng gì, như một cái xác không hồn mà thôi.

Đương nhiên, kẻ ngốc cũng có tính cách riêng của mình. Tiểu Mã nói: “Công tử không thích người lạ, không thích ồn ào, không được động vào đồ đạc trong phòng của công tử. Công tử một khi nổi giận...”. Tiểu Mã ca lộ ra thần sắc sợ hãi: “Công tử có thể liên một lúc đánh bị thương bảy, tám tráng đinh”.

“Viên ngoại và phu nhân chưa từng từ bỏ việc tìm đại phu chữa bệnh cho Tiểu Liên công tử, thậm chí cũng đã mời tới không ít đạo sĩ. Đại phu nói công tử bị bệnh từ khi còn trong bụng mẹ, đạo sĩ thì bảo công tử lúc còn nhỏ đã bị trúng tà. Tóm lại là không thể khá lên được”.

Ta lại đi xuyên tường.

Chi Liên để quần trong thân xác phàm trần đã ngủ rồi, đôi mắt ung dung nhắm lại, trên khuôn mặt anh tuấn tràn đầy vẻ nhả nhặn điềm tĩnh, làm gì có vẻ hung tàn một hơi đánh ngã bảy, tám tráng đinh như Tiểu Mã ca hình dung chứ. Ta nhớ lại vẻ thần thờ thờ đấy, không có chút linh khí của y khi tỉnh táo, bất giác thở dài thườn thượt.

Bản tiên cô đi đến ngoại thất của Lý viên ngoại. Mẫu thân tại trần gian của Đế quân đang nằm bên Lý viên ngoại mà ngủ, ta thổi vào bà một luồng tiên khí, hắng giọng nói vài câu. Không lâu sau, Lý phu nhân tỉnh lại từ trong mộng, dùng sức lay Lý viên ngoại đang nằm bên, thần sắc hoảng sợ:

“Lão gia, vừa nãy thiếp có một giấc mơ rất lạ. Thiếp mơ thấy một vị đại tiên về mặt hiền từ, cả người tỏa ra ánh sáng màu hoàng kim óng ánh, người nói với thiếp, ngày mai sẽ có một vị thư sinh gọi là Bích công tử đến phủ, nếu lưu hẩn lại trong phủ thì hẩn sẽ dạy cho Liên Nhi đọc sách biết chữ”.

Bản tiên cô gật đầu, hài lòng bỏ đi.

Hôm sau, bản tiên cô niệm chú thay đổi thành y phục của nho sinh, Nhất Chi Mai hóa thành thư đồng, gửi bái thiếp[6] đến nhà họ Lý, tuyên bố rằng ta sẵn lòng dạy Tiểu Liên công tử đọc sách biết chữ, nếu dạy không được thì không lấy tiền. Lý viên ngoại vội vàng đón bản tiên cô vào phòng khách, hỏi thăm danh tính. Bản tiên cô đáp: “Tại hạ họ Bích, thường gọi là Bích thư sinh. Không sợ Lý viên ngoại cười chê chứ tại hạ được thiên phú dị bẩm, khi tiếp xúc với những người có tính cách cổ quái thì có một sự cảm ứng kỳ diệu, có thể khai thông những chuyện mà người bình thường phải bó tay. Nghe nói, Lý viên ngoại đang muốn mời sư phụ về dạy cho Tiểu Liên công tử mắc bệnh bẩm sinh, thế nên tại hạ mạo muội tự tiến cử mình”. Lý viên ngoại còn chưa kịp đáp lời, Lý phu nhân nấp trong tấm rèm này giờ đã sớm kích động đến mức tay chân run rẩy, loạng choạng chạy ra nắm lấy một cánh tay của Lý viên ngoại: “Lão gia, hẩn, hẩn, hẩn... chính là vị Bích công tử mà đêm qua thiếp nằm mơ thấy... Phật Tổ hiển linh rồi... Nhi tử ta... Nhi tử ta lần này có hy vọng khỏe lại rồi...”.

[6] Bái thiếp: Thiếp xin bái phỏng. (ND)

Cùng ngày hôm đó, bản tiên cô được an bài vào ở trong Lam Tuyết viện, chỉ cách phòng của Đế quân có một tòa lầu. Chuyện bản tiên cô được thần tiên chỉ điểm đến dạy Tiểu Liên công tử đọc sách biết chữ lập tức làm chấn động xung quanh Lý phủ, bởi vì vị Tiểu Liên công tử này ngốc đến mức không ai dám tiếp cận, ngoại trừ Tiểu Mã ca, nếu ai đến gần y thì người đó chắc chắn sẽ ăn đòn.

Vì để thể hiện sự xem trọng với bản tiên cô, tối hôm đó nhà họ Lý đã bày một bàn tiệc rượu thịnh soạn, đương nhiên tại những bữa tiệc như vậy Tiểu Liên công tử không thể xuất hiện. Đại Liên công tử... bởi vì bản tiên cô chẳng thèm nhớ tên của cái kẻ tiểu tốt này, thế nên toàn gọi hẩn là Lý Đại Liên. Đại Liên công tử kia đối với bản tiên cô quả là trong ân cần hiển lộ cung kính, trong cung kính tiềm ẩn giả dối, trong giả dối lại mang theo cạnh khỏe, vòng vo dò hỏi bản tiên cô có phương pháp gì lợi hại. Bản tiên cô chỉ cười không nói, làm ra vẻ cao thâm khó dò.

Cuộc sống sinh hoạt mỗi ngày của Tiểu Liên công tử rất theo quy luật, chỉ đi đi về về hai chỗ là hậu viện và ngoại thất, bắt đầu giờ Thìn một khắc[7], Tiểu Mã ca sẽ chịu trách nhiệm đến bên cạnh giường gọi: “Công tử, đến giờ thức dậy rồi”, cứ gọi cho đến nửa canh giờ sau, công tử mới thức dậy. Sau khi ăn cơm xong, công tử sẽ đến hậu viện ngồi thần thờ. Lúc này Lý phu nhân sẽ nấp ở sau rặng trúc để nhìn nhi tử một lúc. Ăn cơm trưa xong, nghỉ ngơi một lát lại ra hậu viện ngồi thần thờ tiếp... Đến tối ló dạ chút điểm tâm, giờ Hợi[8] lên giường đi ngủ. Tổng kết lại một câu: Mặt trời mọc thì thần thờ, mặt trời lặn thì đi ngủ.

[7] Giờ Thìn một khắc: Khoảng 7 giờ 15 phút sáng. (ND)

[8] Giờ Hợi: 21 giờ - 23 giờ. (ND)

Quả nhiên Mệnh Cách tinh quân hình dung không sai tí nào, cuộc sống như thế này đúng là “ăn được ngủ được”, “nhàn hạ thư thái”... Căn bản đã ngốc như vậy rồi, y có muốn lao tâm khổ trí cũng chẳng được.

Tiểu Mã được nhà họ Lý giao trọng trách phải toàn lực phối hợp để bản tiên cô có thể nhanh chóng chung sống hòa thuận với Lý Tiểu Liên. Hắn truyền thụ bí quyết tùy cơ ứng biến cho ta: “Tóm lại chỉ cần thuận theo ý của thiếu gia, không khiến y tức giận là được”.

Bản tiên cô gật đầu tỏ ra đã hiểu. Sáng hôm sau Tiểu Liên công tử ăn cơm xong lại ra hậu viện ngồi thiền thờ. Bản tiên cô lấy một cái ghế đẩu, ngồi ở chỗ cách xa y, cùng y tiêu tốn thời gian. Nhất Chi Mai chê quá buồn chán, đã sớm chuồn tới nơi thâm sơn cùng cốc nào đó để vui chơi rồi. Bản tiên cô đã định sẵn chủ ý, nếu Tiểu Liên công tử phát hiện ra người lạ như ta đang ở đây mà nổi cơn tức giận có thể đánh ngã bảy trắng đình thì bản tiên cô sẽ nhanh chân chạy thoát. Nhưng suốt buổi sáng, Tiểu Liên công tử không hề phát hiện ra ta.

Thế là đến buổi chiều, bản tiên cô liền buông lỏng cảnh giác, ngồi mãi ngồi mãi, bắt đầu thấy mệt mỏi, mơ màng buồn ngủ. Ta liếc nhìn Tiểu Liên công tử đang ngồi thiền thờ, khê khàng ho lên một tiếng, thấy y không có phản ứng gì, bản tiên cô vừa yên tâm vừa có chút thất vọng, phiền muộn mà rơi vào giấc ngủ. Không biết qua thời gian bao lâu, một luồng hơi thở ấm áp cứ từng đợt phả lên mặt ta. Ta giật mình thức giấc, khuôn mặt phóng đại của Chi Liên để quần đang ở ngay trước mắt, đang cùng ta mắt to trừng mắt nhỏ. Tiểu Mã ca đứng ở đằng xa, thần sắc hoảng sợ.

Ta mở miệng, đang định chào hỏi một câu, Tiểu Liên công tử đã đứng thẳng người dậy, nhẹ nhàng bước về phòng mình.

& ;STENT: .luv-ebook

5.

Kỳ tích bản tiên cô may mắn sống sót dưới móng vuốt của Lý Tiểu Liên lại làm chấn động Lý phủ.

Lý lão gia và Lý phu nhân xúc động đến mức không nói được lời nào, ngay tối hôm đó lại mở đại tiệc, còn mời bản tiên cô ngồi ở thượng tọa. Lý lão gia hào phóng đặt một phong bao ngân phiếu nặng trĩu trước mặt bản tiên cô, nói vài ngày nữa sẽ long trọng cử hành lễ bái sư. Lý phu nhân thì kéo tay bản tiên cô hỏi han ân cần, thối phòng ta từ vẻ ngoài cho đến tài năng.

Chỉ có mỗi Lý Đại Liên trong ánh mắt còn mơ hồ thấy được thần sắc âm hiểm. Nhưng bản tiên cô đương nhiên chẳng thêm để tâm tới hắn.

44. Chương 44

Vài ngày tiếp theo, bản tiên cô vẫn bắc một cái ghế đẩu, từng tắc một xích lại gần Đế quân. Không biết có phải bởi vì Đế quân sau khi chuyển thể nhưng vẫn mơ hồ có chút cảm ứng với ta hay không, mà y lại vờ như không nhìn thấy sự tiếp cận của bản tiên cô, cũng không hề có ý bài xích. Hơn nữa, đôi mắt vô cảm đó bắt đầu như có như không mà liếc về phía ta.

Đến khi bản tiên cô có thể điềm nhiên ngồi bên cạnh Tiểu Liên công tử mà mắt trừng mắt với y, trên tay ta còn cầm thêm một quyển Bách gia tính[9]. Ta thanh giọng, nghiêm trang đọc câu: Triệu, Tiền, Tôn, Lý[10]. Ánh mắt Lý Tiểu Liên lập tức mở to, trừng trừng nhìn bản tiên cô. Ta giơ quyển sách trong tay lên, cười khan: “Nếu như không thích, ta sẽ đọc quyển khác”. Nói xong, ta lại cầm quyển Tam tự kinh[11] lên. Bản tiên cô chuẩn bị đầy đủ lắm đấy.

[9] Bách gia tính (Họ của trăm nhà): Là quyển sách vỡ lòng của trẻ em Trung Quốc thời xưa. Văn bản ghi chép lại những họ phổ biến của người Trung Quốc, được soạn vào thời Bắc Tống. (ND)

[10] Câu đầu tiên trong Bách gia tính.

[11] Tam tự kinh: Là sách dạy học vỡ lòng cho trẻ em Trung Quốc, được biên soạn vào thời Tống, dạy dỗ trẻ em có được một khái niệm về cuộc sống, đạo đức làm người. (ND)

Tiếp theo đổi sang quyển Thiên tự văn[12]. Bản tiên cô tiếc hận phát hiện ra rằng, y hiển nhiên chẳng thể hiểu được nỗi khổ tâm muốn truyền dạy kiến thức căn bản cho y của ta, cho dù là Bách gia tính, Tam tự kinh hay là Thiên tự văn đều không thể khiến y vừa ý. Ta đành miễn cưỡng cầm quyển Kinh thi[13], đọc lên từng chữ một. Lúc này y chỉ hơi nhú mày, không có thêm hành động nào khác nữa.

[12] Thiên tự văn: Là cuốn sách vỡ lòng dành cho thiếu nhi có sức ảnh hưởng lớn ở Trung Quốc. Sách có một nghìn từ nhưng hầu như không hề bị lặp lại, vẻ đối tinh tế, mạch lạc rõ ràng, có chất thi ca. (BTV)

[13] Kinh thi: Là một bộ tổng tập thơ ca vô danh của Trung Quốc, một trong năm bộ sách kinh điển của Nho giáo. (ND)

Nửa canh giờ sau, bản tiên cô dựa vào vai của Tiểu Liên công tử mà ngủ say như chết.

Từ sau khi xảy ra chuyện đó, cả nửa tháng trời Tiểu Mã ca luôn nhìn ta bằng ánh mắt như nhìn quái vật.

Bản tiên cô cố hết sức tiếp cận Tiểu Liên công tử và đã nhanh chóng thu được thành công rực rỡ. Tiểu Liên công tử không chỉ thăm thứa nhận sự tồn tại của ta bên cạnh mình, mà còn bắt đầu để ý đến hương đi của ta.

Thí dụ như, có một lần, bản tiên cô không cẩn thận ngồi trong mao xỉ lâu một chút, vừa đi ra đã phát hiện Tiểu Liên công tử đang như du hồn ngồi chờ ở bên ngoài, quả thật khiến bản tiên cô xấu hổ hết chỗ nói, lần sau không dám ngồi lâu trong mao xỉ nữa.

Lại thêm một thí dụ nữa, từ lúc ở chung cũng tạm xem là gần gũi, bản tiên cô liền mặt dày cầm chén dưa tới dùng chung bữa với Tiểu Liên công tử. Có lần Lý lão gia mời bản tiên cô ăn một bữa, miếng măng tươi ta đang ăn còn chưa kịp nuốt, một tiểu tư từ bên Lam Tuyết viện hoảng hốt chạy tới bẩm báo: “Không xong rồi lão gia, Nhị công tử lại trở chứng không chịu dùng bữa rồi!”. Hối đến, tiểu tư mới ấp úng nói: “Có thể là bình thường Nhị công tử quen dùng bữa với Bích công tử rồi, hôm nay không có Bích công tử, Nhị công tử cứ ngồi nhìn chằm chằm bộ chén dưa của Bích công tử trên bàn, Tiểu Mã ca có cầu xin thế nào, Nhị công tử cũng không chịu động dưa. Cho nên mới sai tiểu nhân qua đây mời Bích công tử trở về...”. Lý lão gia và Lý phu nhân vừa nghe bảo bối không chịu ăn cơm, làm sao có thể để bản tiên cô tiếp tục ăn nữa? Thế là bản tiên cô đành nuốt ngụm nước bọt mà quay trở về.

Điều đáng tiếc là, cho dù bản tiên cô có dụ dỗ thế nào, Tiểu Liên công tử vẫn nhất quyết không chịu mở miệng nói dù chỉ một chữ, cũng không chịu bước ra khỏi viện tử nữa bước.

Hôm nay bản tiên cô và Tiểu Liên công tử vẫn theo thường lệ đi ra hậu viện. Bản tiên cô không chỉ cầm theo quyển Kinh thi đã lật sắp rách đến nơi, mà còn cầm cả giấy và bút. Tuy bình thường vẫn luôn là Tiểu Liên công tử hôn để đầu đầu, còn một mình bản tiên cô thì bận bịu một cách vô ích, nhưng mà bản tiên cô cũng quen rồi. Ngày hôm nay lại có sự khác biệt. Bản tiên cô vừa mới ngồi xuống, bên ngoài hậu viện liền có bóng người xuất hiện, một cô nương ăn vận đẹp đẽ đang bắc một cái ghế đẩu nhỏ ngồi co ro ở đó.

Ta trợn to hai mắt.

Cô nương này hiển nhiên là đang bắt chước cách làm của bản tiên cô, mục đích rất rõ ràng: Tiếp cận Tiểu Liên công tử.

Ta nhìn chằm chằm khuôn mặt đỏ ửng và ánh mắt lấp lánh của cô nương kia, trầm ngâm suy nghĩ.

Có lẽ là đợi lâu không thấy ta có hành động gì, tên gốc Lý Tiểu Liên cũng cảm thấy bất mãn, liếc nhìn ta một cái rồi theo đường nhìn của ta phát hiện ra cô nương đang ngồi ở ngoài cửa. Tức khắc, y đứng bật dậy, trong mắt ẩn chứa một tia khác thường.

Cô nương kia vốn đã như chim sợ cành cong, vừa nhìn thấy ánh mắt chằm chằm của Lý Tiểu Liên công tử, y còn đẩy chiếc ghế đang ngồi ra, bước từng bước một về phía mình, nằng ta liền sợ tới mức hét lên một tiếng, co giò bỏ chạy.

Tối hôm đó, Lý phu nhân mời bản tiên cô đến phòng, khuyụ gối xuống định quỳ trước mặt ta.

Bản tiên cô hốt hoảng, vội vàng hỏi bà làm như vậy là có ý gì.

Lý phu nhân thút tha thút thít nói: “Bích công tử... Lý gia chúng ta chỉ còn Liên Nhi là độc đinh... Bất hiếu có ba tội, vô hậu là tội lớn nhất... Hai phu thê già chúng ta không thể không suy tính đến chuyện con nối dõi... Chúng ta sớm đã muốn an bài cho Liên Nhi một thị thiếp[14]... nhưng... tình trạng của Liên Nhi nhà chúng ta, công tử cũng thấy rồi đấy... Bây giờ nó si ngốc như vậy, không chịu gần gũi bất kỳ người lạ nào, chỉ trừ Bích công tử người thôi!”

[14] Thị thiếp: Cũng gần như thiếp, nhưng trên thực tế lại không hề có bất cứ danh phận nào, thân phận của thị thiếp còn thấp kém hơn nhiều so với thiếp. (ND)

Ta vừa nhìn thấy nữ tử xinh đẹp đang đứng cúi đầu xoắn đai lưng phía sau Lý phu nhân, trong chớp mắt đã hiểu rõ sự tình. Ta bất giác cười khan: “Cái này cũng không chắc đâu, nói không chừng chỉ là nhất thời không hợp mà thôi, phu nhân cứ thử thêm nhiều lần nữa xem, biết đâu Tiểu Liên công tử lại ưng ý ai đó thì sao?”

Lý phu nhân nói: “Ta biết chứ, thế nhưng vẫn phải nhờ Bích công tử tác động! Ta và Viên ngoại nhất định sẽ không quên đại ân của công tử đâu!”

Bản tiên cô đành phải buồn bực dắt theo mấy cô nương xinh đẹp kia trở về Lam Tuyết viện.

Sau khi giao phó mấy cô nương đó cho tiểu tư trong viện an bài, ta cũng chuẩn bị đi ngủ, song xoay qua xoay lại mãi vẫn không thể an giấc, ta đi xuyên tường qua bên ngoa thất của Lý Tiểu Liên công tử. Lý Tiểu Liên còn đang ngủ say giấc.

Bản tiên cô nửa ngồi xổm nửa úp sấp bên cạnh giường y, mãi cho đến khi cơn buồn ngủ ập đến, ta liền thiếp đi. Trong cơn mê man, ta dường như đã nằm mơ thấy bản tiên cô đang kéo tóc Chi Liên để quân, hậm hực quả trách: “Tại sao không nói chuyện? Tại sao lại trở nên ngốc nghếch? Tại sao lại quên bản tiên cô chứ?”, cứ trách mắng mãi cho đến khi tiếng gà gáy cất lên, không lâu sau ở bên ngoài bắt đầu thấp đèn, sau đó là tiếng gọi nhỏ của Tiểu Mã ca: “Công tử, đến giờ thức dậy rồi!”

Ta giật mình tỉnh giấc, phát hiện ra không biết từ lúc nào mình đã tự động leo lên giường của Tiểu Liên công tử, y phục trên người vẫn còn mặc chỉnh tề nhưng búi tóc đã tuột ra từ bao giờ rồi. Lý Tiểu Tiên đang nắm lấy một chùm tóc của bản tiên cô, chẳng biết tối qua nhân lúc bản tiên cô đang ngủ hân đã giật mấy lần rồi. Ta tức giận kéo lại tóc của mình, nào ngờ vừa mới động một chút, người nằm bên cạnh đột nhiên mở mắt, dùng ánh mắt tỉnh táo nhất của y từ khi làm kẻ ngốc đến giờ mà nhìn ta. Ta giật mình, sợ y hô lên liền dùng sức bịt chặt miệng y. Y giống hệt như con rối gỗ, không hề cử động chút nào, chỉ có điều hơi thở càng thêm gấp gáp, hơi nóng phả trên mu bàn tay ta.

Bản tiên cô dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn y, bẻ từng ngón tay của y ra, cuối cùng cũng kịp thời trước khi Tiểu Mã ca kéo tấm rèm lên, niệm chú ẩn thân chuồn thẳng.

Điều ta không ngờ tới chính là chỉ một lần sơ suất đã dẫn tới vô số phiền não sau này.

Lý Tiểu Liên công tử từ đó đã có thêm một tật xấu nữa, đó chính là bất luận thời gian, nơi chốn hay trường hợp nào, chỉ cần bản tiên cô sơ ý một cái, y liền giúp ta giật mũ xuống vứt đi, tháo tung tóc ta ra, rồi chơi đùa mãi với tóc ta mà không biết mệt. Cuối cùng bắt đắc dĩ, bản tiên cô đành phải mỗi lần đều tìm mọi cách đuổi phó dịch Tiểu Mã ra ngoài, để tránh cho hắn nhìn thấy dáng vẻ xòa tóc như nữ nhân của bản tiên cô.

6.

Ý thức tự bảo vệ mình của Lý Tiểu Liên công tử cực kỳ cao, mấy vị tiểu mỹ nhân do Lý phu nhân phái tới căn bản không thể tiếp cận được y. Kể này không thành, Lý phu nhân liền bày kế khác.

Trước khi dùng bữa tối, Tiểu Mã ca lén lút nói với bản tiên cô: “Bích công tử, chút nữa người đừng ăn canh củ từ kia nhé...”. Bản tiên cô ngạc nhiên hỏi: “Tại sao?”. Ánh mắt Tiểu Mã ca lập lòe: “Trong canh đã hạ... Phu nhân an bài Thúy Nhi cô nương đêm nay đến hầu hạ thiếu gia”.

Bản tiên cô giật mình thon thót, kinh ngạc hỏi: “Sao vậy? Thiếu gia có thể hành phòng[15] được sao?”. Tiểu Mã ca đỏ bừng mặt, nói: “Về mặt thân thể thì thiếu gia không khác gì so với người bình thường”.

[15] Hành phòng: Sinh hoạt vợ chồng. (ND)

A Di Đà Phật! Chớ trách bản tiên cô hỏi như vậy, Lý Tiểu Liên công tử giống hệt như một con rối gỗ, không có chút linh khí, lúc cử động thì như hình nhân, còn lúc yên lặng thì như kẻ đần độn. Tuy về mặt thân thể y cũng đã là thanh niên đang độ hai mươi, nam tử nhân gian ở tuổi này sớm đã thê thiếp đủ đầy, có khi còn làm phụ thân rồi cũng nên, nhưng mà Lý Tiểu Liên công tử y... Bản tiên cô thấy y ngốc như vậy, nhất định không có năng lực hành sự, trừ phi y bị bên phía nữ cường ép.

Sắc mặt bản tiên cô lúc đỏ lúc trắng, ánh mắt chớp chớp, thần sắc bất định.

Xem ra lần này trình tiết của Tiểu Liên công tử khó mà bảo toàn.

Đúng theo trù tính của phó dịch Tiểu Mã, Tiểu Liên công tử đã ăn không ít canh củ từ.

Bình thường sau khi dùng bữa, gã Tiểu Mã này chỉ mong sao bản tiên cô ở lại lâu thêm một chút để hắn có thể tranh thủ làm biếng. Hôm nay vừa dọn chén đĩa mâm đĩa xuống, Tiểu Mã đã hắng giọng, ra ám hiệu đến lúc bản tiên cô nên rời đi rồi.

Ta đang cùng với Lý Tiểu Liên ngồi trên tràng kỷ, một mình ngồi uống một bụng nước trà. Lý Tiểu Liên đang nhìn vào cái lồng xem đá để say sưa, cái mông tôn quý còn ngồi đề lên một góc áo bào của ta nữa chứ. Ta thấy nếu chưa đến lúc lên giường đi ngủ, hắn nhất định sẽ chẳng xê dịch bước nào đâu. Ta bèn kéo nhẹ góc áo. Thân thể Lý Tiểu Liên cử động, lập tức chuyển mắt nhìn ta chăm chăm, thần sắc kỳ quái.

“Bích công tử, cũng muộn rồi, ngươi cũng nên quay về nghỉ ngơi đi thôi”. Phó dịch Tiểu Mã sốt ruột cả lên, ra ám hiệu không thành thì lập tức báo thời gian giả để đuổi người.

Xem ra được liệu sắp phát huy tác dụng rồi.

Ta hắng giọng: “Được rồi. Hầu hạ công tử cho cẩn thận đấy, biết chưa?”. Tiểu Mã gật đầu như gà mổ thóc, ta híp mắt, tên này giống hệt như tú bà dặt khách, sao ta có thể yên tâm để người như thế ở bên Đế quân chuyển thế chứ? Phải tìm cái cớ gì đuổi hắn ra khỏi Lam Tuyết viện mới được.

Cách ngoài cửa vài bước chân, Lý phu nhân đang dắt theo một thiếu nữ thanh tú xinh đẹp đứng chờ, vẻ mặt nôn nóng. Vừa thấy ta ra, Lý phu nhân liền mừng rỡ thấp giọng hỏi: “Bích công tử, tình hình thế nào rồi?”. Ta cũng thấp giọng trả lời: “Sắp thành công rồi”, nói xong ánh mắt ta len lén liếc nhìn thiếu nữ kia. Bản tiên cô siết chặt hai nắm tay trở về phòng mình.

Vừa khóa chắc cửa, ta liền niệm chú ẩn thân, xuyên tường quay trở lại ngoại thất của Tiểu Liên công tử. Trong phòng, gã Tiểu Mã kia vẫn đang miệt mài thôi miên Lý Tiểu Liên: “Công tử, tới giờ lên giường nghỉ ngơi rồi”. Thế nhưng hôm nay Lý Tiểu Liên khó chịu hơn thường ngày, hai mắt nhìn sững một điểm, loáng thoáng còn ẩn chứa hung quang. Tiểu Mã gọi hơn nửa canh giờ, mồ hôi thi nhau túa ra, chắc hắn cũng bắt đầu thấy sợ hãi, liền nhẹ nhàng lùi ra ngoài cửa, tìm Lý phu nhân xin chỉ thị.

Lý phu nhân khóc tức tưởi: “Oan nghiệt! Nếu nó không chịu lên giường nghỉ ngơi, vậy thì vào phòng đốt chút hương an thần đi”. Tiểu Mã nhận lệnh, vội vàng đi làm. Lý phu nhân nắm lấy tay thiếu nữ đứng cạnh: “Thúy Nhi, chút nữa cứ theo chỉ dẫn của nhũ mẫu mà làm, hiểu không?”. Thúy Nhi cô nương đỏ mặt, e thẹn gật đầu.

Ta hừ lạnh, xoay người trở về phòng của Lý Tiểu Liên. Lý Tiểu Liên vẫn ngồi ở chỗ của hắn, không biết vì sao, y đang thần thờ nhìn chăm chăm cái chén đặt trên bàn. Ta ngăn người, nhớ lại cái chén này chính là thứ lúc này ta uống xong đã để lại, chẳng biết Lý Tiểu Liên nhìn chăm chăm nó làm gì. Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng bước chân, nhất định là Tiểu Mã đã lấy lư hương, đang định đẩy cửa vào. Ta chẳng cần nghĩ nhiều, dập tắt ngọn nến, móc một hình nhân giấy trong ngực ra rồi ném lên giường, miếng giấy nhỏ lập tức hóa thành hình dáng của Lý Tiểu Liên nằm thẳng tắp trên giường. Ta bắt lấy cổ tay Lý Tiểu Liên, hai người biến mất ngay tại chỗ.

Cũng may, ngốc tử không biết nói, cũng chẳng biết suy nghĩ, nếu không, bản tiên cô thật chẳng biết phải giải thích ra sao về loại pháp thuật đánh tráo, chuyển dịch tức thời như vậy.

Sau khi an trí ổn thỏa cho y trong phòng ta xong, ánh mắt của ngốc tử vẫn thần thờ, hoang mang không biết chuyện gì đang xảy ra. Ta nhìn hắn mà trong lòng thầm thở dài: “Chi Liên đế quân ơi Chi Liên đế

quân, khi huynh tỉnh lại, huynh phải làm thế nào để cảm kích ta về hành động tận tâm tận lực bảo vệ trinh tiết của huynh đây?”.

Ngốc tử được người khác hầu hạ quen rồi, đương nhiên không biết thay áo đi ngủ. Bản tiên cô đành phải miễn cưỡng thay y cởi giày cởi vớ, nới lỏng dây lưng, tháo búi tóc ra rồi ôn hòa nói với y: “Đêm nay huynh cứ nghỉ ngơi tại đây nhé”. Đang định dìu y lên giường, Lý Tiểu Liên đột nhiên dang rộng hai tay, ôm chặt lấy eo ta, sức lực vô cùng mạnh mẽ.

Bản tiên cô nhất thời chưa kịp hiểu rõ tình hình đã bị va phải người y đến mức đầu văng mắt hoa, diễn biến tiếp theo quả thật không để cho bản tiên cô chút thời gian nghỉ xả hơi, thân thể đột nhiên hẫng lên, mất đi thăng bằng mà ngã lên chiếu, phía sau đầu đập bốp một cái thật mạnh vào cạnh giường, đau đến mức bản tiên cô phải hét thảm lên, cảnh vật trước mắt quay cuồng, đóng xương cốt già nua của ta lập tức đình công.

Tới khi hồi phục được chút thần trí, ta mới hít vào một luồng khí lạnh.

Ngốc tử Lý Tiểu Liên đang ở trong trạng thái khuôn ngực phập phồng, hai mắt đỏ rực, cả thân người nặng trĩu đè lên người ta, hoàn toàn dựa vào bản năng mà vung về ghé sát miệng lại, hai tay kéo xé y phục của ta, giống hệt như một con dã thú đang phát tình vậy.

Bản tiên cô có lòng bảo vệ trinh tiết cho y, y thì ngược lại, muốn lợi dụng ta!

Ta giận tím mặt, cố gắng hết sức đẩy cái miệng đang gí sát tới của y ra, lăm nhăm đọc thần chú khống chế y, sau đó ta đẩy thân hình đã bất động của y sang một bên, quả thật mệt đến mức mồ hôi túa ra đầy đầu. Nhìn lại bản thân mình, tóc tai bù xù, thân trước áo bào bị xé rách một mảnh lớn, nội khổ cũng sắp bị cởi ra tới nơi. Nếu không phải trước đó bản tiên cô đã hạ pháp chú ngăn chặn ở trong phòng, những hành động vừa rồi mà bị tên phò dịch nào đó nhìn thấy thì còn ra thể thống gì nữa?

Nếu để vị tiên nào ở thiên đình biết được, bản tiên cô đường đường là thần tiên, lại bị một phạm nhân không có chút pháp thuật làm cho thảm hại thế này, ta không bị nhạo báng ngàn năm vạn năm, chê cười đến rớt răng mới là lạ!

Ta ra sau bình phong thay lại một bộ y phục. Sau đó quay đầu nhìn Lý Tiểu Liên vẫn nằm cứng đờ trên giường, trán chảy mồ hôi ròng ròng, hai mắt trợn tròn, trong miệng phát ra những tiếng “ư ư” cực kỳ đáng thương. Ta nhìn bộ dạng bây giờ của y, trong lòng cũng dịu hẳn xuống, cầm lấy khăn tay lau mồ hôi cho y. Thân người y bây giờ quả thật như một cái lò lửa, khăn tay vừa chạm vào da thịt, y liền run lên cầm cập. Bỏ qua việc hiện giờ y là một kẻ ngốc không nói được, về ngoài vẫn là của Chi Liên để quân, quả thật là... bản tiên cô không dám nhìn nữa, cố gắng ổn định tâm trạng, chẳng cần biết y nghe có hiểu hay không, ta dịu dàng an ủi: “Ta hiểu huynh đang rất khó chịu, chỉ cần ráng nhẫn nhịn qua tối nay thôi, ngày mai sẽ trở lại bình thường mà”. Nói xong, ta thổi tắt nến, cố gắng bình tĩnh lại, rồi nằm xuống chỗ trống bên cạnh y. Thế nhưng, làm sao ta có thể ngủ được đây?

Trong bóng tối, tiếng rên rỉ khao khát của Lý Tiểu Liên công tử giống hệt như trục xoay của bánh xe nước bị dây thừng quấn chặt, từng tiếng từng tiếng, âm thanh trầm thấp, cứ vang mãi cho đến hơn nửa đêm. Chỉ nghe thôi mà bản tiên cô cũng tim đập dồn dập, miệng khô lưỡi đắng.

7.

Thật ra, cứ tận hưởng lạc thú trước mắt như một kẻ ngốc cũng chẳng có gì không tốt.

Bản tiên cô cũng không dám mơ tưởng đến ngày mà ta và Đế quân sẽ có kết quả, có thể ở bên y thêm một lần, tính ra ta cũng có lời rồi.

Nghĩ như vậy, ta nhất thời hồ đồ, ghé sát mặt qua phía y.

Chi Liên để quân ơi Chi Liên để quân, đừng trách ta ăn cỏ gần hang, quả thật là không ăn thì cũng tiếc lắm.

Loại y phục tay hẹp, vạt áo quần về bên phải này thật ra khi cởi rất thuận tiện. Chỉ cần chỉ dẫn cho ngốc tử Lý Tiểu Liên một chút, y liền có thể đem cả bộ y phục cởi xuống luôn, rồi ném vào một góc nào đó.

Y hưng phấn đến mức cả người run lên, hoàn toàn dựa vào bản năng mà hành sự, động tác không hề có tiết chế.

Chi Liên để quân... Rõ ràng biết rằng lúc này y không còn chút thần trí, vậy mà có thể gần gũi với y như vậy lại khiến ta cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Điều đáng tiếc duy nhất là... sau khi ân ái không biết bao nhiêu lần, bản tiên cô đã mệt đến mức không mở mắt ra nổi, đây cũng coi như là trao hết cả vốn đi rồi, vậy mà cũng không kiếm được một câu “tâm can bảo bối” nào từ miệng của tên hủ nút gốc ghêch kia.

Cũng chẳng biết có phải do mong ước quá không mà bản tiên cô vừa nhắm mắt đã mơ thấy gốc tử kia ghé sát vào tai ta gọi: “Nường tử, nường tử, nường tử...”, cứ gọi mãi cho đến khi bản tiên cô trong mơ cũng cảm thấy vui sướng, thỏa mãn.

Ngày hôm sau, vừa sáng ra tiểu tư hầu hạ ta đã tới gõ cửa. Bản tiên cô mơ hồ thu lại tiên chương, gắng gượng dùng cổ họng đau rát khàn đặc, yếu ớt nói: “Tối qua ta bị trúng gió lạnh, hôm nay thân thể không được khỏe lắm, ta muốn nghỉ ngơi một ngày, không cần hầu hạ đâu”. Tiểu tư kinh ngạc đáp: “Công tử không sao chứ? Có cần tiểu nhân mời đại phu không?”. Ta nói: “Không cần đâu”. Tiểu tư lại chờ thêm một lát nữa, có lẽ thấy ta không phân phó gì thêm nữa mới rời đi.

Ta ngược mắt liếc nhìn, gốc tử Lý Tiểu Liên trác táng cả đêm qua bây giờ đã dậy rồi, đang thần thờ nằm nghịch một lọn tóc của bản tiên cô. Ta cũng chẳng hơi sức đâu mà để ý tới y, nhắm mắt lại ngủ tiếp.

45. Chương 45

Lần này ta ngủ không biết bao nhiêu lâu, mãi cho đến khi lại có tiếng cộc cộc vang lên, thỉnh thoảng còn truyền đến cả giọng nói xen lẫn tiếng khóc của phó dịch Tiểu Mã: “Bích công tử! Bích công tử!”. Ta giật mình tỉnh lại, thấy người nằm bên cạnh vẫn đang nghịch lọn tóc của mình như ban nãy mới thở phào nhẹ nhõm, uể oải hỏi: “Chuyện gì thế?”. Tiểu Mã khóc thút thít: “Bích công tử, không xong rồi! Thiếu gia nhà ta... Thiếu gia nhà ta...”, nói tới đây hần liền òa khóc: “Tối hôm qua, sau khi thiếu gia đi ngủ liền không hề cử động nữa, có lay thế nào cũng không tỉnh, bây giờ mặt trời sắp xuống núi, phu nhân mới sai tiểu nhân qua gọi công tử sang đó xem xem có cách nào không”.

Tiểu rồi! Ta lại quên bống mất chuyện này!

Ta nói: “Vội chờ ta một chút!”, vừa dứt câu mới cảm thấy giọng mình cao quá, vội vàng vờ ho mấy cái, đổi sang giọng ỉu xiu, nói: “Khụ khụ, thân thể ta không được khỏe. Người bảo phu nhân đợi ta một lát... đã mời đại phu tới cho thiếu gia chưa?”.

Tiểu Mã vừa khóc vừa đáp: “Mời rồi, nhưng đại phu cũng không tìm được nguyên nhân”.

Bản tiên cô ứng phó qua loa vài câu rồi đuổi Tiểu Mã đi. Ta đưa tay tạo một tiên chương trong phòng, đồng thời giật lại mớ tóc của mình, cau có trừng mắt nhìn gốc tử Lý Tiểu Liên, dùng ánh mắt cảnh cáo y nên ngoan ngoãn một chút. Sau đó mới tiện tay lấy đại một chiếc y sam nhàn nhúm, không biết của y hay của ta mà khoác lên người, chuẩn bị xuống giường.

Chân vừa chạm đất, bản tiên cô liền loạng choạng suýt ngã, hít sâu một hơi.

Trời ơi, sao mà người ta đau thế này? Nghĩ tới đây, ta lại cảm tức trừng mắt nhìn Lý Tiểu Liên lần nữa. Nào ngờ không trừng thì thôi, vừa trừng y một cái, gốc tử không biết chịu phải kích thích gì, thỉnh thoảng chiếc chăn mỏng đang đắp trên người ra, lóa thể đứng bật dậy trên giường. Bản tiên cô lập tức hét toáng lên. Nghe thấy tiếng hét đinh tai nhức óc như vậy, gốc tử chẳng những không sợ mà còn để lộ vẻ mặt phần khích, dang rộng hai tay, nhún người từ trên giường bổ nhào xuống, mục tiêu chính là bản tiên cô.

Chỉ tội nghiệp cho bản tiên cô, tay chân nhức mỏi nặng tựa ngàn cân, không thể kịp thời tránh ra, nên y vừa vồ đã bắt trúng, rầm một tiếng ngã lăn ra đất làm tấm đệm thịt, ta đau đến mức sắp bất tỉnh nhân sự tới nơi rồi.

Bản tiên cô cố gắng nhẫn nhịn không khóc: “Đứng lên! Đừng dè ta! Đau chết đi được!”. Thần sắc phần khích trên mặt gốc tử vẫn chưa bớt đi tí nào, hai tay ôm chặt lấy ta, hơi thở nóng rực từ miệng y phả vào hõm cổ ta. Ta miễn cưỡng phát giác ra phía dưới có vật gì đó là lạ, không khỏi đỏ bừng mặt, lông tóc dựng ngược cả lên.

Trong lúc ta vừa xấu hổ vừa phẫn nộ, định làm thuật định thân thì ngốc tử đang nằm dè trên người ta đột nhiên cầu nhàu một tiếng, giọng nói xen lẫn sự tủi thân: “Ta đói bụng”. Ta kinh hãi, cái cảm suýt chút nữa thì rơi xuống đất, lắp bắp hỏi: “Huynh nói cái gì cơ?”.

Ngốc tử ngẩng đầu, lặp lại một cách đáng thương: “Ta đói bụng rồi”. Nói xong, y còn nắm lấy tay ta đưa xuống phần bụng dưới bằng phẳng của mình. Ta kinh hoảng đến độ không thốt ra được tiếng nào, chứ đừng nói tới việc ngăn cản hành động của y.

Ngốc tử y... y lại có thể mở miệng nói chuyện!

Khuôn mặt vô hồn, không có chút biểu tình kia đột nhiên như được thổi vào một luồng linh khí, tuy vẫn còn mang vẻ đờ đẫn, nhưng đích thực... đã giống biểu cảm của một con người bình thường rồi.

Tim ta đập loạn cả lên, vừa sợ hãi vừa mong chờ, thăm dò hỏi: “Chi... Chi Liên để quân?”.

Ngốc tử nôn nóng lặp lại: “Ta đói bụng rồi!”, thần sắc kỳ quái, trên mặt còn hiện lên sắc đỏ ửng hưng phấn khác thường. Lúc này ta mới ngốc nghếch phản ứng lại, phát hiện ra không biết từ lúc nào ngốc tử này lại dám cầm lấy tay ta di động về phía dưới nữa, chạm phải cái cái vật... Tên lưu manh này! Ta cảm thấy máu trong người mình đang chảy ngược, cố sức đẩy y ra, niệm chú định thân, sau khi túm lấy cái chăn mỏng trên giường bọc kín người y ta mới lảo đảo bỏ chạy một cách thảm hại.

Ta mặc y phục xong liền loạng choạng đi tới phòng của ngốc tử. Vừa tới nơi đã thấy Lý lão gia đang cúi đầu buồn bã ngồi ở bên ngoài, ta hành lễ với ông ấy rồi đi vào phòng. Lý phu nhân vừa nhìn thấy ta đã khóc lóc bỏ nhào tới, nghẹn ngào không nói nên lời: “Bích công tử, Liên Nhi nhà chúng ta...Liên Nhi nhà chúng ta...”. Bản tiên cô cười an ủi Lý phu nhân, nhỏ giọng nói: “Phu nhân đừng lo lắng, cứ để ta xem”, sau đó đi qua ngồi lên giường. Thân xác do hình nhân giấy của ta hóa thành vẫn nằm yên trên giường. Bản tiên cô biết rõ duyên cớ, nhưng vẫn vờ ngạc nhiên hỏi Lý phu nhân: “Thế này là sao? Chuyện tối hôm qua không thuận lợi ư?”.

Lý phu nhân đang khóc nức nở, sao có thể lên tiếng trả lời? Ta đành phải quay qua nhìn Tiểu Mã, Tiểu Mã ấp úng nói: “Tiểu nhân cũng không biết tại sao. Tối qua sau khi công tử rời đi không lâu, thiếu gia cũng lên giường đi ngủ. Sau đó... sau đó Thúy Nhi cô nương đi vào. Tiểu nhân vẫn đứng canh bên ngoài... Không biết qua khoảng bao lâu, Thúy Nhi cô nương đột nhiên khóc lóc chạy ra... Tiểu nhân chạy vào xem thì thấy thiếu gia không hề cử động, gọi mãi cũng không dậy, giống hệt như tình trạng bây giờ. Tiểu nhân nghĩ tới nghĩ lui, tất cả các bước đều không có vấn đề. Cơm canh thiếu gia dùng tối qua vẫn còn đây, nhưng ở trong đó cũng chẳng phát hiện được gì, tại sao thiếu gia lại trở nên như thế này? Hu hu...”.

Ta nói: “Ta thấy chỉ có một khả năng”.

“Khả năng gì?”, Lý phu nhân và Tiểu Mã đồng thanh hỏi.

Ta tùy tiện nói dóc: “Ở gia hương ta truyền tụng cách nói thế này, có một chứng hôn mê có thể khiến người ta mê man mãi mà không tỉnh. Ta thấy Nhị công tử chưa trải sự đời, lại uống phải thứ nước canh nguy hiểm đó, lửa nóng trong người nhất thời không có đường để bài trừ, thần trí mơ màng, thế là ngủ mãi không tỉnh”.

Lý phu nhân và Tiểu Mã bị bản tiên cô dọa cho sững người. Lý phu nhân hoảng sợ hỏi: “Vậy thì bây giờ phải làm sao? Bích công tử, người hãy nghĩ cách gì đó để cứu Liên Nhi của ta đi! Đều tại bà già này dùng thủ đoạn bất chính như vậy, kết quả lại làm hại đến đứa con mệnh khổ của ta! Hu hu hu...”.

Bản tiên cô nghiêm nghị nói: “Phu nhân yên tâm. Vừa hay ta biết được một cách xoa bóp ở gia hương có thể trừ được chứng hôn mê này, chuyện của công tử cứ giao hết cho ta. Bây giờ...”. Ta cười yếu ớt: “Hôm nay ta không khỏe, đến giờ cũng chưa ăn được chút cơm nào, phu nhân có thể để ta dùng bữa trước, hồi phục một chút sức lực, sau đó mới đến xoa bóp cho công tử được không?”.

8.

Ta bưng một phần thức ăn, lảo đảo trở về phòng.

Ngốc tử vẫn giữ nguyên động tác như ban nãy, cả người đắp một tấm chăn mỏng. Vừa nhìn thấy ta đẩy cửa vào, y liền lộ ra vẻ mặt oan ức.

Ta thở dài, đặt hộp thức ăn qua bên, xúc một thìa cơm đút cho y.

Y ngoan ngoãn há miệng ngậm lấy thìa cơm, nhưng hai mắt vẫn dán vào người ta.

Ta nghiêm mặt nói: “Lát nữa dùng bữa xong ta sẽ đưa huynh về. Chuyện tối qua không được nói với bất kỳ ai, biết không hả?”. Ngốc tử gật đầu như hiểu như không, lại ăn thêm một miếng cơm nữa, cười ngây ngô nói: “Ăn cơm xong, đi ngủ”, hai mắt đảo qua đảo lại giữa ta và chiếc giường. Sắc mặt bản tiên cô lúc đỏ lúc trắng, hồi sau mới nghiêng răng nói: “Hãy quên hết chuyện ngày hôm qua đi. Sau này chỉ được ngủ trên giường của mình, không được chạy lung tung, càng không được thân mật cùng cô nương khác, hiểu chứ?”.

Ngốc tử tiếp tục gật đầu như hiểu như không. Y ăn thêm miếng cơm nữa, hướng về phía ta mà gào lên: “Ta muốn ngủ trên chiếc giường này, ta muốn thân mật với nàng”. Bản tiên cô run tay, cuối cùng ta cũng nhận ra rằng, chẳng thể làm cho y hiểu rõ.

Ăn qua loa cho xong bữa, ta giúp y chải lại tóc. Ngốc tử híp mắt, trưng ra vẻ mặt hưởng thụ.

Bây giờ trong mắt của Lý lão gia và Lý phu nhân, bản tiên cô giống như một thần tiên sống. Vừa nghe thấy trong lúc ta xoa bóp trừ chứng hôn mê cần yên tĩnh, họ không nói năng thêm nhiều liền lui ra ngoài. Ta thả tấm rèm trước cửa xuống, niệm chú thuật ẩn thân đi xuyên qua tường nhắc ngốc tử lên rồi lại đi sang phòng y. Ta thu hình nhân giấy lại rồi đặt người thật lên giường, sau đó không thèm để ý đến ánh mắt đang nhìn ta chằm chằm của ngốc tử mà đi ra ngoài.

Cả nhà họ Lý đang đợi ngoài cửa, vừa thấy ta đẩy cửa đi ra lập tức chen chúc lại như ong vỡ tổ, nhao nhao hỏi: “Thế nào rồi?”. Bản tiên cô đáp: “Đã ổn”. Phu phụ nhà họ Lý cực kỳ xúc động định lao ngay vào phòng, ta vội vàng ngăn lại: “Chờ đã!”, sau đó ho một tiếng: “Nguyên do dẫn đến chứng hôn mê của thiếu gia khá đặc biệt, lúc tại hạ xoa bóp đã khai thông ngọn lửa nóng trong người y. Bây giờ về ngoài của thiếu gia hơi nhếch nhác, hãy cứ để cho Tiểu Mã vào tắm rửa chải đầu cho thiếu gia cái đã để tránh bị cảm lạnh”.

Bản tiên cô nói dối mà mặt không hề đổi sắc.

Lúc sắp đi, ta dặn dò họ vài câu: “Chứng bệnh của thiếu gia vừa khá lên, có lẽ sẽ có những hành động gì đó khác thường. Mọi người thấy cũng đừng quá kinh sợ”. Có lẽ là phu phụ Lý gia cảm thấy con trai mình vốn đã ngốc, sẽ chẳng còn chuyện gì có thể khiến mình kinh sợ hơn được nữa, thế nên hoàn toàn không để tâm mà gật đầu. Nào ngờ đến khi ta tắm xong đang định đi nghỉ ngơi một chút, thì bên ngoài hỗn loạn tựa như gà bay chó chạy. Đầu tiên là một tiếng thét kinh hoàng: “Không xong rồi! Phu nhân ngất rồi! Mau mau mau, mau khiêng đi đại phu...”. Một loạt tiếng bước chân gấp gáp vang lên, bên đó lại có tiếng gào kinh thiên động địa: “A a a! Không xong rồi! Lão gia cũng ngất rồi!”.

Ta ngẫm nghĩ, mấy chuyện này cũng chẳng liên quan tới mình, gấp một cái, sau đó khóa cửa, vùi đầu vào gối mà ngủ say chẳng biết trời đất gì nữa. Ngày hôm sau thức dậy, cảm thấy tinh thần thật sảng khoái, vừa bước ra khỏi phòng, ta liền thấy ánh mắt của những người ở Lý phủ nhìn ta đều lộ thần sắc kỳ quái.

Ta mù mờ đi tới phòng của ngốc tử Lý Tiểu Liên, trên đường đi bị Tiểu Mã chặn lại. Hắn nói chuyện với ta mà ánh mắt cứ lăm la lăm lét: “Bích công tử, thiếu gia vẫn đang nghỉ ngơi”.

Ta kinh ngạc hỏi: “Sao vậy? Y không khỏe à? Bình thường canh giờ này đã thức dậy rồi mà”.

Tiểu Mã cúi đầu: “Hôm qua thiếu gia quây phá tới hơn nửa đêm, mãi đến gần sáng mới đi ngủ”. Ta nhú mày, hỏi hắn tại sao. Tiểu Mã nhìn lướt qua ta một cái, ánh mắt kỳ lạ. Trong phút chốc ta liền cảnh giác hơn, sắc mặt sa sầm trách mắng: “Có chuyện gì người cứ nói thẳng, đừng ấp a ấp úng như thế!”.

Nhờ vào việc sau khi đại tiên báo mộng cho bản tiên cô vào phủ, tình hình của Lý Tiểu Liên khá lên một cách thần kỳ, cho nên trong Lý phủ này ta cũng có chút oai phong. Vừa thấy ta nghiêm mặt, Tiểu Mã lập tức hoảng hốt, ấp úng hỏi: “Công tử có biết chuyện tối hôm qua Lý viên ngoại và phu nhân đều ngất xỉu không?”.

Ta giả vờ không biết, kinh ngạc hỏi: “Tại sao lại như vậy?”. Tiểu Mã lấp bắp: “Công tử nhà ta y, y, y... y mở miệng nói chuyện rồi”. Ta làm ra vẻ nhẹ nhõm, cười nói: “Đây là chuyện tốt mà! Công tử nhà người gương mặt phúc hậu, cũng chẳng phải bị bệnh cam trời sinh, đương nhiên có thể mở miệng nói chuyện rồi”.

“Vâng vâng vâng”, Tiểu Mã bắt đầu lau mồ hôi: “Ban đầu Lý viên ngoại và phu nhân đều rất vui mừng, thế nhưng vừa nghe lời từ trong miệng y thốt ra, cả hai người đều kinh hãi quá mà ngất xỉu”.

Ta bắt đầu có cảm giác không lành.

Lời lẽ của Tiểu Mã cứ úp úp mở mở: “Công tử, y, y, y... mở miệng nhưng lại nói, y muốn ngủ cùng với Bích công tử, muốn thân mật với Bích công tử. Tối qua... tối qua cứ ồn ào mãi cho đến hơn nửa đêm!”. Nói xong, hắn lại lướt nhìn vẻ mặt của ta lần nữa.

Đương nhiên, vẻ mặt của ta vô cùng đặc sắc.

Ta có ảo giác như mình đã chọc phải tổ ong.

Cái tên gốc đáng chém ngàn đao này!

Vạn bác đắc dĩ, ta đành phải lấy lui làm tiến.

Ta sầm mặt, đi tới đại sảnh Lý phủ. Lý lão gia và Lý phu nhân cũng đang ngồi ở đây, thấy ta tới lập tức mập mờ đưa mắt nhìn nhau. Trong sảnh còn có một nữ nhân mập mập thoa son trét phấn đầy mặt, ta còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, nữ nhân kia liền xông tới, khuôn mặt phúng phính, nói năng hăng say làm nước bọt văng tứ tung: “Trời ơi, công tử này chính là vị sư phụ mà Lý viên ngoại và phu nhân mời tới sao? Quả nhiên là một công tử tuấn tú phong độ! Công tử đã có gia thất chưa? Có ý trung nhân nào không?”.

Thì ra là vậy, nữ nhân này là một bà mối.

Trên bàn đặt một đồng tranh cuộn, không biết bà ta định làm mai cho ai đây.

Chờ mãi bà mối kia nói xong rồi cáo từ ra về, cuối cùng cũng tới phiên bản tiên cô mở miệng. Bản tiên cô nghiêm nghị nói: “Viên ngoại, phu nhân, lời đồn của đám phó dịch ta đã nghe cả rồi. Ta đường đường là một người đọc sách, há có thể chịu được sự sỉ nhục như vậy? Hôm nay ta đến đây là để cáo từ viên ngoại và phu nhân!”.

Phu phụ Lý gia lập tức hoảng sợ biến sắc, mẫu thân của gốc tử suýt nữa thì quỵ xuống trước mặt ta, khóc nức nở nói: “Bích công tử... Người đại nhân đại lượng... Tính toán với đứa con gốc ghêch của ta làm gì? Bây giờ nó mới có chút khởi sắc, người sao có thể dứt áo ra đi chứ?”. Bà ấy kéo ta nhìn đồng tranh trên bàn: “Người xem, vừa sáng ra ta đã tìm bà mối Vương đem những bức họa này đến, đều là những khuê nữ trong thành... Chúng ta sẽ nhanh chóng quyết định việc thành thân cho Liên Nhi, chờ đến khi Liên Nhi thực sự thông hiểu sự đời rồi, nhất định sẽ không nói ra những lời lẽ vô sỉ như vậy nữa đâu... Hu hu hu...”.

Họ nào có biết, gốc tử nhà họ chính là vì thông hiểu sự đời rồi nên mới nói ra những lời vô sỉ như vậy đấy.

Toàn bộ thần hồn của ta đã bị đồng tranh kia hút đi, sau đó phu phụ Lý gia người khóc kẻ khuyên, nhưng cụ thể nói cái gì thì ta không để ý nữa. Mệnh Cách tinh quân từng nói, Để quân chuyển thế tại trần gian, trong kiếp này số mệnh đã an bài có một mối nhân duyên, nói không chừng chính là nằm trong đồng tranh kia cũng nên.

Cuối cùng họ đã chọn được vài bức trong đồng tranh đó, buổi chiều liền mang đến phòng của Tiểu Liên công tử.

Gốc tử vừa nhìn thấy ta, trên khuôn mặt đờ đẫn lập tức hiện lên thần sắc sinh động hơn, chu miệng làm nũng với ta, bắt mắt lên án: “Sao bây giờ nàng mới tới?”, còn dang hai tay ôm chặt lấy ta, chẳng thêm để ý đến phụ mẫu y. Chỉ đáng thương cho phu phụ Lý gia đứng một bên mà loạng choạng sắp ngã, bộ dạng cứ như lúc nào cũng có thể ngất xỉu tới nơi vậy.

Ta nghiêm mặt, chỉ vào mấy bức tranh rồi nói với y: “Huynh xem đi, trong mấy bức tranh đó chính là những cô nương tốt mà phụ thân và mẫu thân đã chọn ra cho huynh. Huynh chọn bức nào thì có thể lấy cô nương đó làm nương tử, cũng có thể cùng cô nương ấy ngủ và thân mật nữa”.

Gốc tử chẳng thêm xem, vừa giậm chân, vừa quả quyết nói: “Ai ta cũng không lấy! Ta chỉ muốn nàng là nương tử của ta thôi!”.

Phu phụ Lý gia ngồi phịch xuống ghế một cách bất lực.

Lý phu nhân run rẩy nói: “Bích công tử... Liên Nhi nói lung tung... người người người... đừng trách nó...”.

Ta đột nhiên cười tinh quái: “Thật ra cái này cũng dễ thôi!”.

9.

Ta đột nhiên cười tinh quái: “Thật ra cái này cũng dễ thôi!”.

“Thật ra ta có một muội muội song sinh, tướng mạo giống ta y hệt, hiện giờ vẫn chưa có hôn ước. Song thân chúng ta đã qua đời từ lâu, huynh trưởng là lớn nhất, nếu viên ngoại và phu nhân đồng ý, ta có thể làm chủ đính hôn cho tiểu muội luôn”. Ta hỏi ngược tử: “Ta uội muội đính hôn với huynh, có được không?”. Bản tiên cô dùng đôi mắt rực lửa nhìn trừng trừng ngược tử, định sẵn chủ ý, nếu y dám nói một chữ “không”, bản tiên cô liền đánh cho y một chưởng để y lại phải đi đầu thai dương linh hồn lần nữa. Như vậy bản tiên cô cũng đỡ phải lo lắng nhiều chuyện, lập tức phi thăng trở về thiên giới.

Ngốc tử cực kỳ thức thời, gật đầu như gà mổ thóc: “Được, được, được!”.

Sự việc diễn ra rất đơn giản, ta lập tức bịa ra sinh thần bát tự báo cho Lý gia, phu phụ hai người đi tìm người bấm tay đoán số, đây lại quả thực là mối lương duyên do trời đất sắp đặt, bởi vậy họ không nén nổi vui mừng phấn khởi.

Ta nói: “Thật không giấu giếm gì viên ngoại và phu nhân, nhà ta tuy là thư hương thế gia[16], nhưng cũng không phải là loại người cố chấp bảo thủ. Xét thấy hai nhà chúng ta cũng cách xa nhau và với tình hình hiện giờ của thiếu gia, không cần thiết phải tam môi lục sính[17], rình rang chuyện lên để làm gì. Lý gia chỉ cần chọn một ngày lành gửi sính lễ đến, thuê một chiếc kiệu nhỏ rước muội muội ta về là được rồi. Chỉ có điều, sau khi muội muội ta vào cửa, không được nạp thêm thiếp cho thiếu gia nữa”.

[16] Thư hương thế gia: Nhà có dòng dõi Nho học. (ND)

[17] Tam môi lục sính: Tam môi là ba bà mối, một người bên nam, một người bên nữ và một người trung gian. Lục sính là sáu thủ tục cưới hỏi thời cổ đại: nạp thái, vấn danh, nạp cát, nạp trướng, thỉnh kỳ và thân nghênh. (ND)

Câu cuối cùng hiển nhiên khiến phu phụ nhà họ Lý do dự. Hai người đưa mắt nhìn nhau, còn chưa mở miệng, ngược tử đã giành nói trước: “Ta không muốn ai cả, ta chỉ cần nương tử thôi!”.

Không biết trong lòng phu phụ Lý gia đang tính toán điều gì, nhưng cuối cùng cũng thỏa hiệp. Chờ đến khi trong phòng chỉ còn hai người, ta và ngược tử, ta đi ra sau bình phong niệm chú hóa thân, hiện ra dáng vẻ khi mặc y phục nữ của ta, mỉm cười hỏi ngược tử: “Muội muội này của ta như thế nào hả?”. Hai mắt y sáng lên, thấy y đang định bỏ nhào qua, ta vội vàng đổi sang vẻ mặt nam tử, trong tay còn cầm một cái roi, âm hiểm nói: “Nếu đã tốt, vậy thì hãy ráng mà chờ tới khi bá thiên địa, vào động phòng, uống rượu giao bôi. Trước lúc đó, nếu huynh mà dám không an phận, dám nói những chuyện linh tinh, cần thận lại ăn roi của ta đấy nghe chưa?”.

46. Chương 46

Thần trí mới được mở mang của Lý Tiểu Liên công tử quả thật chỉ như đứa trẻ mới sinh ê a học nói, mấy lời giáo huấn này của ta mà y lại có thể nghe hiểu. Sau khi nếm thử một lần món “măng tươi xào thịt” không chút lưu tình của bản tiên cô, y liền cực kỳ sợ hãi cái roi của ta, không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa, chỉ dùng ánh mắt tủi thân mà nhìn ta.

Đương nhiên, đối với vị Lý Tiểu Liên công tử này, bản tiên cô luôn dùng phương thức khích lệ là chính. Thí dụ như một hôm nọ, dưới sự dạy dỗ đòn roi của bản tiên cô, Tiểu Liên công tử đọc một bài thơ:

Sàng tiền minh nguyệt quang.

Nghi thị địa thượng sương.

Cử đầu vọng minh nguyệt.

Đê đầu tư cố hương[18]

[18] Bài thơ Tĩnh dạ tứ của Lý Bạch. (ND)

Lý Tiểu Liên công tử còn tự động đổi “cổ hương” thành “nương tử” để đọc cho ta nghe. Ta gật đầu, tán thưởng: “Là người, phải có suy nghĩ, thiếu gia đọc sách mà lại có cách nghĩ riêng của mình như vậy, tốt lắm!”. Chẳng qua, tán thưởng xong, một trận đòn roi đương nhiên cũng khó tránh khỏi.

Điều khiến ta khó hiểu là, ngốc tử tuy rất sợ ăn roi, nhưng vẫn cứ say mê chơi trò này mãi mà không biết chán. Có lúc ta thậm chí còn hoài nghi là, tên ngốc này có phải đang cố tình tạo lỗi sai để chịu hình phạt thể xác không. Nếu ta đánh quá mạnh, y liền bĩu môi, khuôn mặt đầy vẻ uất ức, còn nếu ta đánh nhẹ quá, y liền híp mắt, nâng hai bàn tay lên mà cười ngây ngô.

Ngày lành càng lúc càng đến gần, trong phủ cũng dần được bao phủ bởi không khí mừng vui, đâu đâu cũng giăng dây đỏ, cửa sổ dán đầy giấy cắt hoa. Lam Tuyết viện như được thổi vào một luồng gió mới, tân phòng[19] thay đổi hẳn cách bài trí. Điều khiến phu phụ nhà họ Lý vừa mừng vừa vui chính là bảo bối của họ từ lúc mở miệng nói đến nay, dần không tránh người lạ nữa. Một nhóm nô bộc được điều thêm vào Lam Tuyết viện, Lý Tiểu Liên công tử cứ lơ họ đi coi như không thấy. Sáng sớm, Tiểu Liên công tử còn đi thỉnh an phu phụ Lý gia, tuy cử chỉ còn chút vụng về ngớ ngẩn, nhưng đã có bộ dạng như một con người bình thường rồi. Lần đầu tiên ngốc tử đọc một bài thơ cho phu phụ nhà họ Lý nghe, hai người mừng đến nỗi mở to mắt rồi gật đầu luôn.

[19] Tân phòng: Phòng ngủ của vợ chồng mới cưới. (ND)

Cứ như vậy, họ càng xem bản tiên cô như một vị Phật sống. Nhưng theo lý mà nói, ta phải càng như cá gặp nước, vậy mà không hiểu tại sao, nhìn ngốc tử đang từng ngày khá lên, trong lòng ta lại thầm cảm thấy bất an.

Ngày hỷ phục may xong, ngốc tử bần thần ngồi sờ bộ hỷ phục, vừa nhìn thấy ta vén rèm đi vào, y ngẩng đầu cười với ta, nụ cười đó khiến ta sững người.

& ;S.T.E.N.T

Thân là thần tiên, việc tạo ra ình một bối cảnh là chuyện quá sức dễ dàng. Đội cầu thân do phu phụ nhà họ Lý phái đi đúng như kỳ hạn đón được hình nhân ta đã sắp đặt ở huyện bên cạnh. Nhìn thấy Lý phu nhân ra ám hiệu bằng mắt với lão ma ma đi nghênh thân, ta lập tức nhân cơ hội không ai chú ý, niệm thuật ẩn thân rồi đi đến phòng của mẫu thân của ngốc tử để nghe lén. Lý phu nhân không dẫn nổi nổi sốt sắng hỏi vị ma ma kia: “Trương ma ma, bà thấy vị tiểu thư kia chưa? Là người như thế nào?”. Khuôn mặt đầy nếp nhăn của Trương ma ma cười tươi như trăm hoa đua nở, liền thanh nói: “Ôi chào ôi chào, thật là phải chúc mừng phu nhân rồi! Vị Bích cô nương kia quả đúng như Bích công tử miêu tả, vẻ ngoài giống hệt hẳn, con người lại tri thư đạt lý[20], tao nhã đúng mực. Bà già này làm bà mới hơn ba mươi năm nay, lần đầu tiên đón được một khuê nữ xinh đẹp, phẩm cách đoan trang như vậy đấy!”.

[20] Tri thư đạt lý: Có tri thức, hiểu lẽ nghĩa. (ND)

Những lời nói ba hoa phóng đại như vậy, chớ nói mẫu thân của ngốc tử, ngay đến bản tiên cô nghe xong cũng phải mát cả ruột gan nữa là.

Mọi việc đều thuận lợi, bây giờ chỉ còn chờ hoá đổi thân phận nữa là xong.

Ngày ta và tên ngốc Lý Tiểu Liên thành thân chính là một ngày cuối thu dịu mát, bầu trời trong xanh không một gợn mây.

Hôm nay, khách khứa đến nườm nượp. Danh tiếng của tên ngốc Lý Tiểu Liên đã lan khắp Xương huyện, trong mười người thì có chín người không tin tên ngốc lại dễ dàng khỏi bệnh như vậy, cho nên đa số quan khách đến để xem náo nhiệt. Điều khiến bản tiên cô tự hào chính là biểu hiện của ngốc tử ngày hôm nay vô cùng tốt. Về ngoài cửa Chi Liên để quân trời sinh vốn đã hoàn mỹ vô song, khi tên ngốc ấy khoác lên bộ hỷ phục mới tinh đường hoàng đứng ở lễ đường, ta nghe thấy xung quanh vang lên từng hồi xuyết xoa, các quan khách đều hồi lâu không có phản ứng. Ngay cả bản tiên cô đây vừa nhìn vào mà tim còn đập loạn xạ nữa là.

Ngốc tử và hình nhân bái đường xong liền đưa vào động phòng.

Ta quay trở về phòng, trên giường đang đặt một bộ hỷ phục đỏ tươi. Ta thả tóc ra, tự mình cầm lấy lược chải lại mái tóc cho thẳng, không nén nổi nở nụ cười hạnh phúc. Vừa ngẩng đầu nhìn thấy trong gương một nữ nhân đang thả xõa mái tóc đen, hai má ửng hồng, đôi mắt ngập nước viết rõ hai chữ “tư xuân[21]”, quả thật khiến bản thân ta cũng giật cả mình.

[21] Tư xuân: Mơ mộng chuyện yêu đương. (ND)

Lúc này ta nghe thấy bên ngoài có tiếng gõ cửa, tên ngọc nôn nóng gọi to: “Nương tử! Nương tử!”.

Phó dịch hầu hạ ta sớm đã chuẩn đi uống rượu vui chơi, ngoài tiếng của tên ngọc Tiểu Liên công tử thì không nghe thấy giọng của ai nữa. Tim ta đập dồn dập, vô thức định đi mở cửa, thế nhưng nghĩ lại thấy không ổn lắm liền đứng cách một cánh cửa nhỏ tiếng nói với y: “Huynh đi qua bên kia chờ ta, ta sẽ qua sau”. Y vẫn đập cửa rầm rầm, ngọc nghếch nói: “Nàng không lừa ta, nàng không lừa ta chứ?”. Ta đáp: “Không lừa huynh đâu”. Y bần khoản một lúc, sau đó mới vừa nài nỉ vừa làm nũng nói: “Được, vậy ta qua bên kia chờ nàng, nàng phải nhanh lên đấy nhé!”.

Ta không trả lời nữa, bởi vì bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng bước chân loạn xạ, sau đó là giọng nói run rẩy như sắp khóc của Tiểu Mã: “Thiếu gia, người đi nhầm chỗ rồi! Thiếu phu nhân ở tân phòng bên kia cơ mà!”. Ngọc tử hậm hực nói: “Người thì biết cái gì!”. Tiểu Mã không dám trái ý, nói: Vâng vâng vâng! Để tiểu nhân đưa thiếu gia trở lại tân phòng nhé? Thiếu phu nhân đang đợi người đó!”.

Tiếng nói dần nhỏ lại rồi mất hẳn, ta nén cười, tiếp tục chải tóc.

Vừa mới búi tóc xong, bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa và tiếng nói khấn trương của Tiểu Mã: “Công tử, vừa nãy thiếu gia lại mạo muội tới công tử, công tử đừng trách y nhé”. Ta ho một tiếng, độ lượng đáp: “Ta hiểu mà. Vừa nãy ta uống chút rượu, bây giờ hơi đau đầu, nếu không có chuyện gì thì đừng tới quấy rầy ta”. Tiểu Mã luôn miệng trả lời: “Vâng vâng vâng!”.

Chương cuối: Dây dưa ba kiếp, ái tình mãi mãi không đổi thay

1.

Ta để lại một lá thư từ biệt trong phòng, bắt đầu từ ngày mai, Lý phủ không còn người nào là Bích công tử nữa.

Ta dùng tiên thuật điểm lên giá y, xoay người một cái, y phục đã mặc hoàn chỉnh trên người. Ta thoa thêm một chút son đỏ, trong gương phản chiếu khuôn mặt rạng ngời hạnh phúc.

Trong tân phòng nến đỏ cháy rực, ngọc tử đang ngồi im trên ghế nhìn chằm chằm hình nhân trên giường, các ma ma và a hoàn lúc này đang vây quanh ngoài cửa, người nào người nấy mở to hai mắt quan sát động tĩnh trong phòng. Có lẽ là do quá lâu rồi mà vẫn chưa thấy Lý Tiểu Liên có hành động gì, các ma ma và a hoàn ngơ ngác nhìn nhau, không biết phải làm sao. Ta cũng chẳng thích thú gì với việc bị nhiều người vây xem như vậy, liền phát tay tạo một bức tiên chướng, ngăn không cho bên ngoài nhìn lên. Thân người vừa mới xuất hiện ở trước giường đã nghe thấy ngọc tử bật người đứng dậy, suýt chút nữa làm đổ vỡ chén đĩa trên bàn.

Ta xoay lưng về phía y, mỉm cười nói: “Chờ đã”, tiếp đó đọc chú thu lại hình nhân đang ngồi trơ trên giường, thuận tay bắt lấy chiếc khăn hồng, dày mặt tự đội nó lên đầu mình rồi mới từ từ xoay người lại. Gần như cùng lúc đó, cánh tay của tên ngọc vòng đến, ôm chặt lấy ta vào lồng ngực ấm áp cường tráng, hơi thở ấm nóng thổi vào cổ ta.

Ta đã cảnh cáo mình biết bao nhiêu lần, bản tiên cô là thần tiên, không được sợ hãi một kẻ ngọc phàm trần, thế mà thời khắc này, trái tim ta vẫn đập loạn.

Y dụi dụi vào người ta, dè dặt hỏi: “Nương tử, hôm nay không cầm roi chứ?”.

Ta đáp: “Không cầm. Nhưng chàng vẫn phải nghe lời ta đó”.

Y ngọc nghếch trả lời: “Vi phu nghe lời mà”.

Ta hơi đẩy y ra: “Đầu tiên phải vén khăn trùm đầu lên đã”. Ngọc tử đáp: Được, được”. Nói xong y diu ta ngồi xuống trên giường. Chiếc mâm đựng hỷ xứng[1] nhẹ vang lên một tiếng, ta cảm thấy ngọc tử đã ngồi

xuống bên, sau đó giọng nói pha chút căng thẳng của y cất lên: “Nương tử, ta vén khăn hỷ lên đây”. Bản tiên cô trấn tĩnh nói: “Được”. Một cây hỷ xứng dao động trong tầm mắt ta, ngay lập tức trước mắt ta sáng rực.

[1] Hỷ xứng: Cây gậy dùng để vén khăn hỷ trong đêm động phòng. (ND)

Khuôn mặt ngốc tử ửng hồng, hơi thở như có như không phảng phất mùi rượu, y đang si mê nhìn ta.

Không biết có phải tại không khí vui mừng trong căn phòng làm ta hoa mắt không mà ta lại cảm thấy ngốc tử bỗng nhiên đã có vài phần phong thái như khi y còn là Chi Liên để quân.

Thế nhưng hiển nhiên là không phải, Chi Liên để quân sẽ chẳng bao giờ dùng vẻ mặt hớn hở như vậy mà nhìn ta.

Uống một chén rượu hợp căn, từ đây chúng ta đã là phu thê.

Ta nghĩ, ta vĩnh viễn không bao giờ quên được thời khắc này, y nắm lấy tay ta như thể trong lòng tràn đầy sự phấn khích không thể diễn tả, lớn tiếng nói: “Nương tử, ta vui lắm!”.

Ta cũng rất vui!

Cho dù thời khắc đó, y có chút ký ức nào của Chi Liên để quân hay không, cho dù y ngốc nghếch như một đứa trẻ, chỉ cần y nói với ta một câu như vậy thôi, ta đã vô cùng thỏa mãn rồi.

Ta ôm y, ghé sát lại hôn lên khuôn mặt y.

Bất luận kết quả giữa ta và y sẽ như thế nào, dù ột khắc sau khi y tỉnh táo sẽ lại đi cầu thân Đế Cơ, thì bây giờ ta vẫn rất hạnh phúc.

Niềm hạnh phúc này duy trì đến tận mùa xuân năm sau.

Nửa năm nay, ngốc tử Lý Tiểu Liên giống như một đóa hoa đẹp, dưới sự chăm sóc tưới tiêu của bản tiên cô, y càng trở nên rực rỡ động lòng người.

Danh tiếng của hai vị công tử Lý gia ngày càng lan xa, cùng với việc y ngày càng phong độ tao nhã, ngày càng anh tuấn xuất chúng, a hoàn trong phủ, không ai nhìn thấy y mà không hai mắt sáng lấp lánh, khuôn mặt ửng hồng. Nghe nói trong các buổi tụ hội của khuê nữ trong thành bắt đầu có những thì thầm bàn luận: “Tấn Liên công tử nhà họ Lý quả nhiên là một mỹ nam hiếm có”.

Bản tiên cô bắt đầu lo lắng, tên Lý Tiểu Liên này nhất định sẽ có ngày trêu ong ghẹo bướm. Thế là, vào một đêm không trăng gió lớn, bản tiên cô hỏi thử suy nghĩ của Lý Tiểu Liên công tử về chuyện này, hy vọng y có thể cho ta một đáp án khiến ta hài lòng. Điều mà khiến ta phẫn nộ là, Lý Tiểu Liên giờ đã đủ lông đủ cánh rồi, khẩu khí cũng ngang tàng hơn, y cho rằng tấm lòng của y đối với ta có thể soi sáng nhật nguyệt, không hề có chút tỳ vết, nên không thêm nói những chuyện vô căn cứ này với ta.

Sự thật chứng minh, bản tiên cô có khi nào sai bao giờ đâu. Khi tiết xuân ấm áp, đóa hoa đào đầu tiên bắt đầu nở rộ, một tên quân gia ăn vận sang quý, thần thái ngạo mạn tìm đến Lý phủ, truyền một tin tức: Thiên kim ái nữ của Hứa thái thú có một lần tình cờ gặp Lý Tiểu Liên công tử, liền như trúng tiếng sét ái tình, cứ ngỡ gặp được thần tiên, vậy nên đã vừa mất Lý Tiểu Liên rồi!

Phu phụ nhà họ Lý vô cùng kinh hoàng, lập tức mời bản tiên cô qua để hỏi ý của ta. Bản tiên cô khóc rầm rút nói: “Tất cả đều theo ý của phu quân, chỉ cần là quyết định của phu quân, con đều nghe theo”, khiến phu phụ nhà họ Lý cảm động đến mức luôn miệng ngợi khen: “Thật là một nàng dâu tốt! Lý gia ta đã tích đức được bao nhiêu đời mới cưới được một nàng dâu biết lo cho đại cuộc như thế này chứ!”.

Ngày hôm sau, cách một bức tường, ta nghe được tiếng hét phẫn nộ tức tối của Lý Tiểu Liên: “Cha mẹ không cần phải nói thêm gì nữa! Con thà chết cũng không bao giờ phụ bạc nương tử!”.

Sau đó ta mới nghe Tiểu Mã thuật lại sinh động như thật: “Công tử oai phong lẫm liệt đi đến trước mặt Thiên kim thái thú, vung tay rút ra một thanh đoản đao rồi lớn tiếng nói, đa tạ tiểu thư đã xem trọng ta, nhưng ta đã có ái thê, xin hãy thứ lỗi cho ta không thể tông mệnh! Nếu tiểu thư cứ nhất thiết phải bức bách ta, ta thà rạch nát khuôn mặt anh tuấn này!”.

Nghe xong ta kinh ngạc hít sâu một hơi. Tiểu Mã tổng kết: “Tóm lại, bởi vì Thiên kim thái thú quá khiếp sợ vì thái độ kiên trung không chịu khuất phục của công tử nên chuyện kia xem như không có nữa”.

Tháng Ba là thời điểm hái trà xuân, Lý Tiểu Liên công tử nghe lời phụ thân cùng đi đến vườn trà vài ngày, xem như là rèn luyện thêm.

Nhất Chi Mai bị bản tiên cô triệu gọi đến, tối hôm đó nó buồn chán đi tuần tra xung quanh Lý phủ, lúc trở về mặt mày rạng rỡ nói với bản tiên cô: “Cô cô, tin lớn đây, Lý Đại Liên công tử ở viện tử bên cạnh đang âm mưu nhân lúc phu quân người đi lên núi liền ám sát y đấy!”.

Ta đang ngủ gật, nghe xong uể oải nói: “Hắn muốn giết Lý Tiểu Liên cũng chẳng phải lần một lần hai. Hy vọng lần này hắn có thể thành công”. Nhất Chi Mai lộ ra thần sắc thất vọng: “Người không nhúng tay vào sao?”. Ta đáp: “Không nhúng tay”.

Lúc ly biệt, khuôn mặt Lý Tiểu Liên ngập tràn sự lưu luyến.

Chúng ta cùng ngồi trên ghế đá dưới giàn hoa, ta đang nhét đồ vào trong túi thơm, cả người cứ như không xương mà dựa vào người Lý Tiểu Liên. Lý Tiểu Liên ôm ta từ phía sau, hai tay ấn ấn cái bụng bằng phẳng của ta, có chút nũng nịu pha lẫn oán trách: “Rõ ràng mỗi đêm Tiểu Liên ca ca của người đều chăm chỉ làm việc, tại sao vẫn chưa có tin vui gì cả? Tại sao vậy?”.

Bản tiên cô cũng thở dài: “Tại sao lại như vậy nhỉ?”.

Thần sắc trên mặt Lý Tiểu Liên đột nhiên hoạt bát hơn: “Hay là chúng ta trở về phòng thử lại nhé?”.

“Thiếu gia!”, Tiểu Mã nhin không nổi lại phải đứng ra nhắc nhở lần nữa: “Đây là lần thứ năm lão gia sai tiểu nhân vào thúc giục người rồi đấy! Tất cả mọi người đều đang ở ngoài cửa hết rồi, chỉ đang đợi một mình người thôi!”.

Cuối cùng ta cũng nhét xong túi hương, bỏ nó vào hà bao tùy thân của Lý Tiểu Liên. Lý Tiểu Liên nhú mày: “Đây là cái gì?”. Ta cười mỉm nói: “Bùa hộ thân đấy! Có thứ này rồi, ngoại trừ thần tiên nào mạnh hơn nương tử chàng, còn lại ai cũng không thể làm hại chàng đâu!”.

Y nói: “Nương tử, nàng thật tốt”.

Ta dương dương đắc ý: “Đương nhiên rồi”.

Ba ngày sau, Lý Tiểu Liên quay trở về, nhưng ta chỉ sờ được thi thể băng giá của y.

47. Chương 47

Lý Tiểu Liên y thật sự chết rồi.

Lúc đầu ta vẫn còn đang sững sờ thì trên trời bỗng dưng truyền đến tiếng gọi: “Bích Chỉ tiên tử, đến lúc trở về thiên đình rồi, Bích Chỉ tiên tử, đến lúc trở về thiên đình rồi”.

Thân hình ta yên lặng lẫn vào giữa đám người trần gian, sau đó bay vút lên không trung.

Trên trời có một lão phụ dung mạo hiền từ và hai tiểu tiên đồng đứng ở đằng xa. Mấy hôm nay chính là ngày cúng tế Bích Hà nguyên quân dưới trần gian, cho nên ta vừa nhìn đã nhận ra, lão phụ này chính là Thái Sơn lão mẫu Bích Hà nguyên quân.

Bích Hà nguyên quân đi đến trước mặt ta, khách khí nói: “Bích Chỉ tiên tử, ta vốn đi ngang qua nơi này, nhận được sự giao phó của Thiên Đế, đến khuyên tiên tử quay về thiên giới”.

Ta hỏi: “Xin hỏi Thánh Mẫu có biết Chi Liên để quân đã đi đâu rồi không?”.

Bích Hà nguyên quân mỉm cười: “Chuyện về Chi Liên để quân, lão thân cũng có nghe ngóng được chút ít. Bây giờ ba hồn bảy phách của Chi Liên để quân đã đầy đủ, được thiên binh dẫn về thiên giới rồi”.

Một lúc lâu sau ta mới uể oải gật đầu.

Ta vẫn còn nhớ đợt tuyết đầu tiên của mùa đông năm nay, tuyết rơi rất lớn, y khoác một chiếc áo choàng chui vào dưới gốc cây hồng mai, đứng hướng về phía cây hoa mà thần thờ. Ta vốc một nắm tuyết, rón ra rón rén định nhét nó vào trong cổ áo y từ phía sau, nhưng hình như y đã phát hiện ra, thành linh xoay người lại.

Thời gian như dừng lại tại khoảnh khắc đó.

Tuyết bay lả tả, rơi lên người ta và y.

Rõ ràng cách nhau một màn tuyết, ta lại có thể nhìn rõ được một tia sáng trong đáy mắt y. Ngày hôm đó y không nói gì, chỉ nhìn ta bằng ánh mắt khiến người ta hốt hoảng, y nhìn ta thật lâu, khóe miệng lộ ra ý cười dịu dàng triu mến.

Chính vào khoảnh khắc đó, ta biết rằng, Chi Liên để quân y thật ra đã khỏe lại. Tiên hữu tiên quy[2], nếu y đã khỏe rồi thì bắt buộc phải quay về thiên đình. Thế nhưng, cả hai chúng ta đều ngầm hiểu và không muốn nhắc đến chuyện này. Bản tiên cô vẫn làm một thiếu phu nhân an nhàn thoải mái, còn y vẫn làm một Lý Tiểu Liên giả vờ ngờ nghệch.

[2] Tiên hữu tiên quy: Thần tiên có chốn quay về của thần tiên. (ND)

Trò hề này giống như một vở kịch, dù có gắng gượng đến thời khắc cuối cùng thì cũng không thể không đối mặt với chuyện “tiệc vui chóng tàn”.

Ta cười khổ.

Tuy không biết Chi Liên để quân làm như vậy bởi thật lòng hay là vì thương hại, nhưng chỉ như vậy thôi ta đã cảm thấy mình có “lời” rồi.

Ta nói: “Để quân đi như vậy chỉ đáng thương cho đôi phu phụ yêu thương con mình kia thôi”.

“Tất cả những chuyện ở trần gian đều là số mệnh”, Bích Hà nguyên quân nói: “Ta nghe nói, Chi Liên để quân cảm tạ ơn nuôi dưỡng của Lý gia, nên đã tới Diêm Vương điện nhờ một việc để báo ân, sau khi Đế quân ra đi, đôi lão phu thê ấy sẽ lại có được một đứa con khỏe mạnh, xem như kế tục hương hỏa nhà họ”.

Ta “a” lên một tiếng, vẻ mặt cổ quái liếc nhìn phu thê nhà họ Lý dưới đất, nhìn họ mái tóc hoa râm, đôi chân già nua... còn có thể sinh nữa hay sao?

Bích Hà nguyên quân khụ một tiếng, rút từ tay áo ra một tấm lệnh bài: “Lúc tiên tử quay về thiên giới, nếu như thiên binh có hỏi gì thì cứ giao tấm lệnh bài này ra là được”.

Ta không hỏi thêm gì nữa, nhận lấy lệnh bài, cảm tạ một tiếng rồi leo lên lưng Nhất Chi Mai, bay về phía tầng thứ nhất thiên giới.

Một ngày trên trời bằng một năm dưới nhân gian. Ta rời khỏi thiên giới thật ra còn chưa đầy một ngày.

Bản tiên cô hiểu hàm ý khi Bích Hà nguyên quân đưa cho ta tấm lệnh bài này, dường như có ý không định trị tội tội tự ý xuống trần gian của ta nữa.

Tất cả mọi thứ trong động phủ đều giống như trước đây, chỉ là không có Hàn Nhi, cũng không có sư huynh, ta hỏi thăm Tử Nhược tiên tử mới biết họ chưa từng về đây.

Cho dù nhớ mong Hàn Nhi, nhưng ta quyết gạt bỏ hẳn suy nghĩ lên tầng thứ ba thiên giới tìm họ. Ta mơ hồ cảm nhận được mình sẽ chẳng thể tìm thấy sư huynh tại phủ Thiên Xu tinh quân. Bản tiên cô ngoan ngoãn chờ đến ngày hôm sau, vào nửa đêm khi ta đang tựa vào thùng rượu, vừa hóng mát vừa ngủ gật thì trên trán bỗng bị gõ một cái thật mạnh.

“Còn biết đường về à? Mấy ngày nay chắc vui sướng lắm nhỉ?”

Ta cười hì hì: “Vui thì vui, đáng tiếc là không có Hàn Nhi bên cạnh, muội nhớ nó lắm”. Nhìn thấy bóng đen nhảy xuống khỏi thùng rượu, bỏ đi một mạch chẳng thèm quay đầu lại, ta vội vàng nhảy bổ tới, ôm chặt lấy cánh tay hắn, nũng nịu nói: “Sư huynh, là lỗi của muội, đã phạm sai lầm hết lần này đến lần khác, phạm sai lầm này để che giấu cho sai lầm nọ, đã sai lại càng thêm sai, sai đến mức không còn gì để nói. Huynh đừng có lờ muội đi như thế mà”.

Lúc này sư huynh mới quay mặt qua, ta nhờ vào ánh sáng từ cung Quảng Hàn chiếu xuống mà nhìn hần, đáng sợ quá, cả gương mặt đen như đáy nổi[3].

[3] Ý nói đang cực kỳ tức giận. (ND)

Ta đùa nghịch làm nũng cả buổi, mãi mới có thể khiến sư huynh nguôi giận. Hôm nay sư huynh rất thâm trầm, hần men theo khe suối nhỏ vòng quanh hầm rượu mà đi chếch về phía trên. Ta bị sự nghiêm túc của hần lây nhiễm, cũng nghiêm mặt, ngoan ngoãn đi theo phía sau.

Ta hỏi: “Sư huynh, Hàn Nhi đâu?”. Hần bực bội nói: “Đương nhiên là đưa về động Hồ Ly rồi”.

Cả thiên đình chỉ có một động Hồ Ly, đó chính là Thanh Khư.

Ta giật thót mình, ngoan ngoãn ừm một tiếng, lại nhìn thấy sư huynh chỉ một chỗ bị cỏ dại che phủ: “Đây là chỗ mà bình thường muội hay lấy nước ủ rượu đúng không?”.

Ta ngạc nhiên hỏi: “Sao huynh biết? Muội tình cờ phát hiện được nguồn suối này đây, chỗ này rất khó tìm ra được. Mấy tửu nương khác muốn ủ rượu còn phải lên tới thượng nguồn để lấy nước cơ”, nhắc đến đây ta khó tránh khỏi hơi đắc ý.

Sư huynh thưởng lại cho ta một cái lườm sắc lém, cười lạnh nói: “Ta còn biết nguồn suối này liên thông với rừng hoa hạnh Đế Cơ trồng trên tầng thứ ba thiên giới nữa đây, nơi đó đã tích tụ không biết bao nhiêu hoa hạnh đắng trong hơn ngàn vạn năm. Nước suối ở đây quanh năm bị lây nhiễm, có trở thành đắng cũng chẳng có gì lạ”.

Ta kinh ngạc đáp: “Sao có thể? Mỗi lần trước khi lấy nước muội đều đã uống thử hết mà, nước suối này vừa trong vừa ngọt”.

Sư huynh nói: “Rừng hạnh này do chính tay Đế Cơ tự trồng, lúc đầu Hạnh Hoa tiên tử đã chịu ơn đức to lớn của Đế Cơ, từng hạ lời thề, suốt đời xem Đế Cơ như chủ nhân, không bao giờ để Đế Cơ phải ném một quả hạnh đắng nào”, nói xong hần còn như cười như không liếc nhìn ta một cái: “Nếu như chính bản thân Đế Cơ ném phải, nước suối này đương nhiên ngọt mát như cam lộ rồi”.

Ta cung kính đáp: “Sư muội ngu dốt không hiểu, xin sư huynh nói rõ hơn một chút, được chứ?”.

Sư huynh nói: “Thế nào? Ngạc nhiên lắm chứ gì?”.

Ta cười khan: “Cũng không hẳn. Bây giờ nghĩ lại, người khiến cho những thượng tiên có địa vị cao như hai vị đế quân Chi Liên và Hoàn Thanh phải gọi bằng cô cô chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay”.

“Lúc đầu, ta niệm tình muội cực khổ ủ rượu, di chuyển nguồn suối từ tầng thứ ba thiên giới tới đây. Muội cũng thật không khiến ta thất vọng, chỉ đi lên thượng nguồn lấy nước một lần thì bệnh lưỡi lập tức phát tác, vắt óc suy nghĩ đi tìm nguồn lấy nước thích hợp ở gần hầm rượu, cuối cùng phát hiện ra chỗ này thì liền vui mừng hơn hở”.

Ta cười gượng: “Sư huynh quá khen”.

“Hai ngàn năm trước, bởi vì muội cảm thấy mình vừa sinh ra đã là một vị thượng tiên trên thiên giới, rất nhiều khó khăn trắc trở đều chưa từng nếm trải dẫn đến việc tu hành khó tiến triển, thế nên không thèm nghe theo lời khuyên ngăn của ta, tự phong ấn tiên thể, xuống trần gian làm môn đệ của Phổ Đà đảo chủ. Ta không an tâm về muội, đành phải phân thân cùng xuống hạ giới bái làm môn đệ của Phổ Đà đảo chủ, trở thành sư huynh của muội. Sau đó tu luyện thành công, phi thăng lên thiên giới, trở lại tiên thể. Đúng lúc dưới hạ giới Lệ Ma chuẩn bị xuất thế, muội hóa thành Bích Chỉ, xuống trần diệt ma. Chuyện sau đó chắc không cần ta phải nói nhiều nữa, tại Đại Hồng nhai của tầng thứ nhất thiên giới, muội bị Thiên Lôi tập kích, không biết vì sao lại mất đi bản tính vốn có, còn quên phần lớn ký ức, chỉ nhớ mỗi khoảng thời gian muội tu luyện ở chỗ Phổ Đà đảo chủ. Cho rằng mình trực tiếp phi thăng lên tầng thứ nhất thiên giới”.

“Muội ở tại tầng thứ nhất ba trăm năm mà mãi vẫn chưa thấy muội khôi phục bản tính. Sau đó nhìn thấy tên tiểu tử Hồ tộc kia thì lại càng thêm căn quấy. Khi đó ta vốn định lợi dụng Bản Mệnh Nguyên Thân Hỏa muội lưu lại trước khi chưa tự phong ấn tiên thể để ép muội hồi phục ký ức. Nếu không phải vì tên tiểu tử Hồ tộc kia ở bên ngoài điện cầu xin thống thiết mấy ngày, ta thấy đáng về y còn có chút thật lòng thật ý

nên cho phép y thử dùng cách khác, xem có thể làm uội hồi phục bản tính được hay không. Nào ngờ chỉ vì nhất thời mềm lòng lại gây ra sai lầm nghiêm trọng!”.

“Um”, bản tiên cô chột dạ hỏi: “Sai lầm nghiêm trọng gì?”.

“Muội còn mặt mũi để hỏi à? Ta hỏi muội lần này xuống hạ giới lại làm nên chuyện tốt gì rồi?” Hai tròng mắt sư huynh trợn trừng như thể hai chiếc đèn lồng: “Đường đường là thần nữ trên thiên giới vẫn chưa xuất giá, vậy mà lại để tên khốn kia lợi dụng không biết bao nhiêu lần. Chuyện này mà truyền ra ngoài, thiên giới còn mặt mũi nào nữa? Cơn tức này, muội bảo ta làm sao có thể nuốt trôi?”.

Ặc, bản tiên cô tự kiểm điểm lại mình, tất cả những gì ta đã làm trong khi hạ phạm lần này, nói dễ nghe một chút là dừng cảm quên mình đi tìm tình lang, còn nói khó nghe thì là vô liêm sỉ tư thông với nam nhân. Nếu là khuê nữ nhà nào ở trần gian mà phạm phải việc này thì chắc chắn sẽ bị cho vào lồng heo thả trôi sông rồi.

May mắn, may mắn là bản tiên cô còn có chỗ dựa.

Bản tiên cô đầu tiên là cúi đầu phản tỉnh trong chốc lát, sau đó mới dùng ánh mắt tràn ngập triu mến mà nhìn sư huynh của ta.

Sư huynh dùng vẻ mặt không có ý tốt để nhìn ta: “Bây giờ ta uội hai sự lựa chọn, một là tự mình ngoan ngoãn theo ta đến trước Bản Mệnh Nguyên Thần Hỏa để khôi phục ký ức cùng thân phận, hai là để ta đánh ngất rồi lôi muội đi. Muội chọn phương thức nào?”.

Ta nuốt ngụm nước bọt: “Dùng Bản Mệnh Nguyên Thần Hỏa khôi phục ký ức có gây ra hậu quả gì không tốt không?”.

Sư huynh âm hiểm nói: “Nhiều nhất là có khả năng muội sẽ mất đi ký ức một lần nữa”.

Ta “á” lên một tiếng. Sư huynh nói tiếp: “Muội cứ yên tâm. Sau khi muội tu luyện thành công và phi thăng lên thiên giới từ chỗ của Phổ Đà đảo chủ, đã cảm ứng lại lần nữa với Bản Mệnh Nguyên Thần Hỏa. Nhiều nhất muội chỉ có thể quên mất đoạn ký ức trong mấy ngày nay và khi xuống dưới hạ giới diệt trừ Lệ Ma thôi... Thật ra cũng không thể xem là quên được”, sư huynh nhủ mày: “Chỉ có thể xem là tạm thời quên đi mà thôi, bất kỳ lúc nào muội cũng có thể bởi vì một sự kích thích nào đó mà nhớ lại, chẳng qua là không biết phải mất bao lâu. Có thể là một khắc sau, cũng có thể là ngàn năm vạn năm”.

Ta vô thức lắc đầu: “Như vậy làm sao được? Tuy những ký ức trước đây rất quan trọng, thế nhưng ký ức bây giờ cũng quan trọng không kém. Muội sao có thể quên Hàn Nhi, quên... được chứ”.

Hắn lại bức bối hỏi: “Yên tâm! Ta không đến mức không thấu hiểu đạo lý như vậy, sau khi hồi phục thân phận, ta sẽ kể lại uội hiểu hết căn nguyên sự việc, còn chuyện phải định đoạt thế nào về Chi Liên để quân và Hàn Nhi, tất cả sẽ do muội quyết định. Trên khắp thiên giới này, chuyện mà Nữ Ngự đế cơ đã quyết định, chưa từng có ai có thể lay chuyển được”.

Câu cuối cùng nghe thật cảm dỗ.

Nếu quyền quyết định chuyện giữa ta và Đế quân nằm trong tay ta thì...

Ta là Nữ Ngự đế cơ uy phong lẫm liệt, còn Chi Liên để quân thì bộ dáng cứ như nàng dâu nhỏ...

Ta cố gắng kìm nén tâm trạng vui sướng trong lòng, còn lẩm bẩm thêm vài câu: “Tuy thần tiên phải thanh tịnh vô vi^[4], nhưng ngẫu nhiên được nâng ột chút địa vị hư vinh cũng xem như là chuyện tốt. Ta hy vọng mình có thể quay về bản thân mình như trước đây, không phải sống một cách qua loa tùy tiện như bây giờ nữa”.

[4] Thanh tịnh vô vi: Là từ ngữ của Đạo giáo, có nghĩa là tất cả phải tuân theo lẽ tự nhiên, không nên miễn cưỡng. (ND)

Trước mắt ta bỗng vang lên tiếng gầm của sư huynh: “Muội còn chần chừ gì nữa? Đế Cơ thân là chủ nhân của một cung mà chậm trễ không quay về, muội có biết thân là ca ca của Đế Cơ, áp lực của ta lớn lắm không hả?”.

“Vâng vâng vâng!”, ta vất chân lên cổ mà chạy: “Muội đi tìm Bản Mệnh Nguyên Thần Hỏa với huynh ngay đây!”.

3.

Vừa đặt Bản Mệnh Nguyên Thần Hỏa vào cơ thể, ký ức mấy vạn năm cứ thế mà lướt qua cứ như cười ngửa xem hoa.

Ta nhắm hai mắt lại.

Năm ngày sau, ta tỉnh lại ở Độn Tiên điện, khi đó Hoàng huynh vẫn chưa kể cho ta biết về đoạn khúc mắc ân oán này. Ta vừa bước ra khỏi đại điện đã nhìn thấy một nam tử dắt theo một đứa bé trai khôi ngô tuấn tú, yên lặng đứng chờ đợi, màn tiên chương quanh năm không tan trôi bồng bềnh phía sau họ, tạo nên một khung cảnh buồn bã, hư ảo.

Độn Tiên điện là cấm địa thiên giới, không phải là nơi mà vị thần có địa vị cao nào cũng có thể bước vào.

Ta không tìm được liếc mắt nhìn. Mà sau đó cũng phát hiện ra ánh mắt của họ cũng đang nhìn ta chăm chăm, một cảm giác khác thường ập đến khiến ta bất giác muốn chau mày. Một khắc sau, đứa bé trai đã giằng ra được khỏi tay nam tử, vội vàng hướng về phía ta gọi lớn: “Mẫu thân!”.

Nó lại còn chạy về phía ta.

Ta thảm bực mình, lên tiếng mắng: “Hỗn xược!”, một đường vòng cung màu bạc đánh xuống mặt đất, đứa bé loạng choạng rồi ngã lăn xuống, ngẩng đầu dùng ánh mắt vừa kinh ngạc vừa bàng hoàng nhìn ta, tuy nó cố gắng nhịn không khóc, nhưng viền mắt đã đỏ hoe lên rồi.

Rõ ràng đây là lần đầu tiên ta gặp đứa trẻ này, vậy mà tại sao dáng vẻ đau lòng của nó lại khiến lòng ta quặn đau thế này?

Nam tử nọ nhanh chóng bước lại, ôm đứa trẻ vào lòng, nhẹ nhàng an ủi vỗ về nó.

Ta hỏi: “Trước mặt ta có phải là Chi Liên đế quân của Thanh Khuư không?”. Nam tử đáp: “Đúng vậy”. Ta nhíu mày hỏi: “Đứa trẻ này chắc là tiểu công tử của Hồ đế nhỉ? Thế nhưng sao lại đến thánh địa tầng thứ ba thiên giới của ta mà tìm mẫu thân?”.

Chi Liên đế quân hơi cúi đầu, không nói tiếng nào. Ta càng lúc càng không thích vị đế quân này, lòng dạ quá thâm sâu. Nghĩ vậy, ta liền xoay người không thèm để ý tới y nữa. Có điều, đang lúc xoay đầu ta lại không tìm được nhìn đứa trẻ kia thêm một lần nữa.

Một thị nữ tên Ánh Tuyết đi lại, nhỏ giọng nói với nam tử: “Chi Liên đế quân, Đế Cơ vừa mới xuất quan nên trong người hơi khó chịu, ngài có chuyện gì thì đợi cầu kiến sau được không?”. Nam tử gật đầu, nâng đứa trẻ trong lòng lên, nhẹ nhàng nói với ta: “Nó tên là Hàn Nhi. Đế Cơ cứ nghỉ ngơi trước đi, hôm khác ta và Hàn Nhi sẽ lại tới bái kiến Đế Cơ”.

Sau khi họ đi, ta mới hỏi thị nữ: “Tại sao vị đế quân kia lại xuất hiện ở đây?”. Thị nữ đáp: “Thưa Đế Cơ, Chi Liên đế quân và hai vị đế quân khác đến Linh Tự cung là để cầu thân Đế Cơ. Vào khoảng một tháng trước, Đế Cơ khai mở Mê tiên ngũ trận[5], bắt đầu chiêu thân, chỉ có những người vượt qua được Mê tiên ngũ trận mới có tư cách được cầu thân Đế Cơ. Hiện giờ có ba vị đế quân đã thông qua Mê tiên ngũ trận, đang chờ được Đế Cơ triệu kiến”.

[5] Mê tiên ngũ trận: Đây chính là năm cửa ải chiêu thân (núi đao, biển lửa, đầm nước, sa mạc và rừng đào mười dặm). (ND)

Còn chưa nghe xong, sắc mặt của ta đã sa sầm hẳn xuống.

Chuyện lớn như vậy mà trước đó ta lại chẳng biết chút gì.

Thị nữ lúng túng nói: “Thiên Đế bệ hạ đã dặn dò trước rồi, sau khi Đế Cơ xuất quan, nếu người có bất kỳ nghi vấn gì thì cứ hỏi ngài ấy”.

Hoàng huynh ta kỳ thực chỉ ra đời trước ta một canh giờ.

Ta và hấn là huynh muội song sinh, thân là con ruột của Mẫu thần, số mệnh của hấn đã định sẵn là phải trở thành Thiên Đế tiếp theo. Còn ta, bởi vì vừa sinh ra đã có thể sử dụng thượng cổ thần ngữ, thứ ngôn ngữ mà trên thiên giới hiện nay không còn ai hiểu được, nhờ đó ta nhận được sự tôn kính không thua kém gì với Thiên Đế.

Thật ra, khi lần đầu tiên mở mắt tỉnh lại ở Độn Tiên điện, ta đã phát hiện thân thể mình có gì đó kỳ lạ.

Bản Mệnh Nguyên Thần Hỏa là kế rút do chính ta lưu lại ở thiên giới, chính là dùng tiên thuật cường chế phân tách Bản Mệnh Nguyên Thần Hỏa ra rồi ký thác lên linh mộc vạn năm[6] tại Độn Tiên điện. Bình thường chỉ khi nào pháp thân chịu phải sự tổn hại nặng nề mới phải sử dụng Bản Mệnh Nguyên Thần Hỏa để phục hồi nguyên khí, nhưng hậu quả của việc này chính là ký ức bị rối loạn.

[6] Linh mộc vạn năm: Cây cổ thụ vạn năm. (ND)

Khi ta được hai vạn một nghìn tuổi, ca ca vẫn chưa được ngồi lên vương vị. Lúc đó, tình hình trên thiên giới vô cùng căng thẳng, chiến hỏa diễn ra hơn ba ngàn năm cùng ma giới đã khiến thiên giới ở trong tình thế bấp bênh. Trùng hợp, Phượng Hoàng tộc có một vị công chúa có mười hai cánh, là bạn đời tốt nhất của chân long chi mệnh[7], có thể tương trợ cho vận thế của hoàng tộc. Vì để phân chấn lòng quân, Phụ thần đã thay ca ca cầu thân Phượng Hoàng tộc.

[7] Chân long chi mệnh: Ấm chỉ Thiên Đế. (ND)

Khi đó, vị công chúa Phượng tộc kia vẫn chưa trở thành hoàng tẩu của ta bấy giờ, nàng ấy chưa từng gặp Hoàng huynh ta lần nào mà đã động lòng, cho nên tính tình vô cùng kiêu ngạo. Có thể là bởi vì thân phận của mình nên trong tộc, nàng ấy luôn được người khác xu nịnh, cao cao tại thượng, thế nhưng khi ở trước mặt ta thì địa vị của nàng ấy lại thấp kém đi nhiều, vậy nên trong lòng luôn bất mãn với ta. Lúc đáp ứng lời cầu thân, nàng ấy lại dám nói ra lời khiến người khác kinh hoàng, muốn ta đường đường là một Đế Cơ phải gả cho diệt tử[8] của nàng ấy để làm điều kiện trao đổi.

[8] Diệt tử: Cháu trai. (BTV)

48. Chương 48

Lúc Hoàng huynh ta nghe được tin này, huynh ấy đã lập tức cầm kiếm chạy tới Phượng tộc tranh luận phải trái, nhưng Phụ thần đã chấp nhận điều kiện do Phượng tộc đề ra rồi. Tuy muốn hủy ước nhưng vị công chúa Phượng vừa nhìn thấy Hoàng huynh ta một lần liền động lòng xuân kia đương nhiên không chịu rồi.

Dưới sự an bài của Phụ thần, Hoàng huynh ta phải vội vàng cưới công chúa Phượng tộc. Lúc đó chiến sự căng thẳng, chuyện hôn ước của Đế Cơ và Phượng tộc tạm thời được gác qua một bên. Cũng không biết là vô tình hay cố ý, chuyện này chỉ là lời hứa ngoài miệng giữa các vị trưởng bối, mãi đến sau này, khi Phụ thần và trưởng bối Phượng tộc hy sinh trong trận đại chiến giữa tiên và ma, chuyện này vẫn chưa được ghi chép lại vào hoàng gia.

Mối nhân duyên ngoài miệng này đã trở thành một tâm bệnh giữa ba người – Thiên Đế, Thiên Hậu và ta – cũng là nguyên nhân chính dẫn đến tình cảm lạnh nhạt giữa Thiên Đế và Thiên Hậu. Thiên Đế không thể quên được tâm kế mà Thiên Hậu đã trù tính với ta. Huynh ấy và ta là huynh muội song sinh, vì thế mà mối quan hệ với ta cũng mật thiết hơn nhiều so với những người khác. Hơn nữa, hấn tự nhận mình là huynh trưởng của ta, nuông chiều muội muội là chuyện hiển nhiên. Sau khi thành thân, Hoàng huynh vẫn giữ nguyên cử chỉ thân mật với ta, điều ấy càng khiến Thiên Hậu nổi lòng ghen tuông.

Tình cảm huynh muội dù có tốt đến mấy, muội muội cũng chỉ có thể là muội muội mà thôi. Thiên Hậu từ đầu đến cuối vẫn không thể hiểu được đạo lý này, địch ý của nàng ấy với ta ngày càng trầm trọng, đương nhiên là không chịu nhượng bộ chuyện hôn ước của ta với Phượng Hoàng tộc. Những vị tiên quân có giao hảo tốt với Phượng Hoàng tộc không ngày nào là không tới thúc giục, nhưng khổ nỗi không có chứng cứ gì nên cũng không dám lấn tới quá mức. Hoàng huynh ta vốn đã muốn hủy hôn, thế nên cứ lần lữa kéo dài mãi từ ngày này sang ngày khác.

Có một lần ta đang dạo chơi bên ngoài, không biết tại sao tên tiểu tử Phượng tộc kia lại biết được hành tung của ta, bám theo phía sau mà quấy rầy. Lúc ta được hai vạn một ngàn tuổi đã từng nhìn thấy hắc từ đằng xa một lần, khi đó hắc vẫn là một thiếu niên miệng còn thơm mùi sữa, tính tình bộp chộp lông bông, thấy hắc vừa mới khắc trước cười đùa tí tởn trong hình dáng con người, một khắc sau đã hóa thành thân xác Phượng Hoàng, nhảy lên cây ngô đồng, ríu ra ríu rít, chọc cho cô mẩu hắc vui vẻ. Ta vừa nhìn đã không thích. Lần này hắc chặn ta lại ngay giữa đường, ngôn hành cử chỉ càng tùy tiện hơn, ngay cả tên tuổi còn chưa nói ra đã bắt lông đuôi của mình xuống ép ta phải nhận. Hạng nam nhi cột nhả như vậy sao có thể là phu quân của ta?

Đối với những vướng mắc ở nơi này, ta lại càng căm ghét.

Sau đó không lâu, ta bèn lấy cơ xuống phạm trần tu luyện, tự phong ấn ký ức tiên nguyên của mình, xuống hạ giới bá làm môn đệ của Phổ Đà đảo chủ để tu luyện. Hoàng huynh không an tâm về ta liền phân thân rồi theo sau ta. Lúc đó, ta vẫn không biết người ngoài mặt hay ức hiếp ta, trên thực tế quan tâm nhường nhịn ta hết mực kia chính là Hoàng huynh.

Ta ở dưới hạ giới tu luyện gần hai ngàn năm. Vào năm thứ một ngàn sáu trăm, ta chấp nhận yêu cầu của Phổ Đà đảo chủ, cùng với ái nữ độc nhất của ông đi ngao du khắp nơi để tu hành. Hoàng huynh không tiện đi theo ta, đành phải phi thăng quay trở về thiên giới trước.

Thật ra Phổ Đà đảo chủ chính là một cây trúc tinh vạn năm. Lúc ta nhập môn, ái nữ của ông mới được khai mở linh trí không lâu, cũng xem như tu luyện cùng lúc với ta. Chẳng biết có phải do mưa dầm thấm đất hay không, khi Trúc Nữ hóa hình lại dựa theo bản mẫu là ta mà biết thành hình người. Tuy không thể nói là diện mạo của ả giống hệt ta, nhưng lúc ả đứng cạnh ta, so với ta trông ả càng giống như muội muội song sinh của Hoàng huynh ta hơn.

Ả vốn là người lòng dạ thâm trầm, không biết vì sao, sau chuyến du ngoạn này, quan hệ với ta càng trở nên hờ hững. Sau đó ả phi thăng lên thiên giới trước ta một bước, cho đến khi ta cũng phi thăng, quay về kim thân pháp thể[9], Trúc Nữ đã lách mình trở thành nghĩa muội của Thiên Hậu – Đông Hoa thần nữ. Mà dung mạo của ả đã khác hoàn toàn so với trước đây, ánh mắt nhìn ta còn mang theo sự hiểm độc, chẳng qua giao tình giữa ta và ả vốn đã chẳng sâu đậm gì, ả thích hay ghét thì cũng chẳng liên quan gì tới ta.

[9] Kim thân pháp thể: Thân xác của thần tiên. (ND)

Chuyện Đế Cơ hạ phạm chưa từng công khai trên thiên giới, một khoảng thời gian sau khi ta phi thăng, ta vẫn sử dụng cái tên “Bích Chỉ” như khi ở hạ giới. Ta vừa trở về thiên giới, Thiên Hậu và Phượng Hoàng tộc lại bắt đầu rục rịch, có điều lần này lại nảy sinh một bước ngoặt khác.

Hồ đế của Thanh Khứ muốn cầu thân Bích Chỉ thượng tiên, chính là ta.

4.

Vị Hồ đế này đương nhiên chính là Chi Liên đế quân mà ta đã gặp ngày hôm nay.

Kể ra, ta và Phụ hoàng của y chính là bạn tương giao, về mặt lễ nghĩa, y còn phải gọi ta một tiếng cô cô.

Lúc đầu, ta tưởng đây là kẻ sách gì đó do Hoàng huynh nghĩ ra. Bởi vì trước giờ ta với vị Chi Liên đế quân này chẳng hề có chút giao tình, tại sao y lại đột nhiên cầu thân ta? Tại giờ khắc mấu chốt này, Hoàng huynh đương nhiên chỉ mong sao hôn ước giữa ta và Phượng Hoàng tộc càng có nhiều người xen vào phá đám thì càng tốt, không lâu sau đã xếp Hồ đế Thanh Khứ vào một trong những đối tượng thích hợp với ta mà xem xét. Phượng Hoàng tộc đương nhiên không chịu bỏ qua, nhưng vị Hồ đế này vô cùng cương quyết, nhất định không chịu lùi bước, tranh chấp càng thêm dữ dội.

Ngày nào ta cũng vì chuyện này mà chán nản không thôi, không lâu sau dưới hạ giới truyền tới tin tức Lệ Ma sắp xuất thế, những tiên nhân bình thường đều không thể đối phó nổi. Ta lập tức xin được xuống hạ giới trừ ma, cũng muốn nhân cơ hội này thoát khỏi những chuyện chán ghét ở đây. Nào ngờ khi ấy vừa đúng lúc Bán Nguyệt Lão Tổ của Tha Nga sơn dưới hạ giới lên thiên giới bẩm báo chuyện của Lệ Ma, thấy được trên bàn của Thiên Đế xếp đầy những giấy tờ kiện cáo giữa Phượng Hoàng tộc và Hồ tộc. Lão đạo này cũng quá nhiều chuyện, còn đề nghị với Hoàng huynh ta để cho Phượng Vương và Hồ đế cùng ta hạ phạm trừ yêu, cũng có thể nhân đó giúp ta tiếp xúc và tìm hiểu thêm về hai vị đế quân, nói không chừng có thể

tác thành một mối nhân duyên tốt đẹp. Hoàng huynh hận đến ngứa răng, nhưng nhất thời cũng không biết phải thoái thác thế nào, đành theo cách đó mà làm.

Ký ức của ta chỉ được đến đây là hết, những chuyện sau đó chỉ là một khoảng trống không.

Ta biết, trong khoảng thời gian ta xuống trần trừ ma nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, thế nên mới khiến Hoàng huynh phải dùng đến Bản Mệnh Nguyên Thần Hỏa.

Xa giá của ta vừa mới đi đến tầng mây phía trên Đế điện, bên dưới đã có tiếng chào hỏi của một vị tiên quân. Tương Nghi ở trước xa giá lên tiếng nói với ta: “Bẩm Đế Cơ, là Bắc Nhạc đế quân”. Ta hỏi: “Vì cớ gì mà Đế quân lại chờ ở đây?”. Bắc Nhạc đế quân ở phía dưới lễ độ đáp: “Bẩm Đế cơ, Đông Hoa thần nữ đã thương thiên binh trông giữ, tự ý rời khỏi nơi giam giữ. Vì thần đến đây để xin Thiên Đế điều thêm binh sĩ để truy bắt Đông Hoa thần nữ”.

Ta sững người: “Chỉ là một Đông Hoa thần nữ cỏn con, sao phải làm to chuyện như vậy?”.

Bắc Nhạc đế quân đáp: “Đế Cơ có điều không biết. Không hiểu vì sao Đông Hoa thần nữ có thể sử dụng một yêu vật gọi là Đàng Hồ, ả đã làm tổn hại rất nhiều thiên binh rồi”.

Ta vừa nghe tới thượng cổ yêu vật Đàng Hồ, khuôn mặt cũng bắt gặp biến sắc.

Ta nói với Bắc Nhạc đế quân một tiếng: “Vất vả cho Đế quân rồi”. Thị nữ mang theo sắc mặt không vui đến xin chỉ thị của ta: “Thiên Hậu đang ở trong điện cùng với Thiên Đế, có vào không ạ?”. “Không phải lúc rồi”, ta lạnh nhạt trả lời, phân phó họ quay đầu xa giá hồi cung trước.

Thiên Đế và Thiên Hậu bằng mặt không bằng lòng, nếu xuất hiện ở trong cùng một cung điện, mười phần thì có tám, chín phần là Thiên Hậu lại trở chứng, đi tìm Hoàng huynh của ta để cãi nhau. Ta từng trông thấy họ cãi nhau một lần, một khi nổi điên lên, Thiên Hậu bình thường chú trọng nhất là giữ phong thái khoan thai liềm giống hệt mấy mụ đàn bà chanh chua dưới hạ giới, gào thét lên án, trách mắng Hoàng huynh lạnh nhạt. Những lúc như vậy, Hoàng huynh giữ vẻ mặt thản nhiên, vẫn làm những công việc dang dở, ngay cả cười lạnh cũng không thêm. Chờ đến khi Thiên Hậu la lối khóc lóc xong rồi, Hoàng huynh liền sai cung nữ đưa Thiên Hậu hồi cung, những lúc như vậy Hoàng huynh chưa từng phí thêm một lời nào. Nếu Thiên Hậu định nhào tới, Hoàng huynh sẽ tung một đạo pháp thuật, nàng ấy làm sao có thể tiếp cận được nữa. Trong lúc Thiên Hậu đang điên cuồng, tất cả những gì ta nhìn thấy trong mắt nàng ấy chính là tuyệt vọng và độc ác.

Ta căm ghét Thiên Hậu vừa đáng thương vừa đáng hận, cũng đau lòng cho Hoàng huynh, nghĩ tới huynh ấy là nam nhi tốt độc nhất vô nhị tại thiên giới, vậy mà lại bị phí phạm cho nữ nhân như thế này. Tính cách của ta và Hoàng huynh giống nhau, đều đặt nặng lý trí hơn tình cảm. Vậy mà khi ta than thở như vậy một hồi, Hoàng huynh cười nói: “Lúc đầu ta thành thân với Thiên Hậu là đã hiểu rằng, thân là Thiên Đế, cái ta cần chỉ là một cuộc hôn nhân, chứ không phải là một thê tử. Thành thân với ai, trong mắt ta cũng y như nhau. Đáng tiếc rằng Thiên Hậu không thông minh, cũng không đức hạnh, nếu không, giữa ta và nàng ấy vẫn có thể tương kính như tân[10].

[10] Tương kính như tân: Vợ chồng tôn trọng nhau như khách. (ND)

Suy cho cùng, Hoàng huynh vẫn giữ trong lòng chuyện lúc đầu Thiên Hậu đồng ý hôn ước với một điều kiện làm tổn hại thanh danh của ta.

Mọi người đều nói Đế Cơ ta tính cách ngang ngược, lòng dạ hẹp hòi. Thật ra, nếu nói đến việc ngang ngược, thích ghi thù, thì còn ai có thể qua được Hoàng huynh ta? Muội muội ta so sánh với hắn, vẫn còn kém ba phần.

Vừa về đến Linh Tự cung liền thấy rèm trướng lộn xộn, dưới đất bừa bãi lung tung. Hoàng kim giao long và một con mãng xà vậy đen có một đóa hoa nhỏ trên đỉnh đầu đang quấn lấy nhau mà đấu đá. Ta tách chúng ra rồi quay trở về chính điện, “cục bông tròn” với lớp lông màu trắng trên tấm nệm run lên, một chú tiểu hồ ly ló đầu ra. Ta vừa nhìn đã nhận ra tiểu hồ ly này chính là đứa trẻ tên là Hàn Nhi mà Chi Liên đế quân ôm lúc trước.

“Sao nó lại ở đây?”

Có lẽ do vẻ mặt ta quá khó coi, thị nữ lúng túng đáp: “Thiên Đế bệ hạ đã căn dặn, cho phép A Hàn tiểu công tử có thể tùy ý ra vào Linh Tự cung. Nếu Đế Cơ không muốn nhìn thấy tiểu công tử, nô tỳ lập tức bồng tiểu công tử ra chỗ khác”. Lòng đằng sau lưng tiểu hồ ly lập tức dựng đứng cả lên, hai chi trước bấu chặt vào trong tấm nệm mềm, đôi mắt lưu ly phiếm hồng sáng bóng nhìn ta không chớp mắt. Ta vì bị một đứa nhóc nhìn chăm chăm mà mềm lòng, đấu tranh nội tâm một lúc lâu rồi mới nói: “Thôi đi, nếu như Hoàng huynh đã căn dặn như vậy rồi, ắt hẳn phải có nguyên do”.

Sử dụng Bản Mệnh Nguyên Thần Hỏa cực kỳ tổn hại tiên nguyên, lại đi qua đi lại hơn nửa ngày hôm nay, ta thực sự mệt mỏi lắm rồi. Ngẩng người lên trường kỷ, ta khép hai mắt lại. Dựa vào dư quan nơi khoe mắt, ta thấy được tiểu hồ ly nhanh nhẹn nhảy lên trường kỷ, sau đó nấp đi một lúc, có lẽ thấy ta không có phản ứng gì, nó mới bắt đầu từng bước nhích lại gần, sau cùng chui vào lòng ta, gior ra một chân rụt rề gãi nhẹ vào mặt ta.

Trong lòng ta bỗng dấy lên sự thương yêu, tâm trạng vừa nhẹ nhõm một chút, ta lập tức đã ngủ thiếp đi rồi.

Buổi tối, Tương Nghi bẩm báo lại với ta nội dung vụ tranh cãi giữa Thiên Đế và Thiên Hậu. Nàng nói: “Thiên Hậu nương nương cho rằng giữa Đế Cơ và Hoành Thanh để quân vốn đã có hôn ước, không nên để Chi Liên để quân làm xáo trộn chuyện này nữa. Thiên Hậu còn xin ban hôn, gả Đông Hoa thần nữ cho Chi Liên để quân”.

Hôm nay, đây đã là lần thứ hai ta nghe thấy cái tên Đông Hoa thần nữ này rồi, ta không kìm được hơi chau mày. Còn định hỏi thêm gì đó thì bên ngoài đã vang lên tiếng hừ lạnh của Hoàng huynh: “Nếu đã có nhiều chuyện muốn hỏi, tại sao không đến hỏi ta đây này?”. Ta mỉm cười, phân phó thị nữ đi chuẩn bị rượu.

Tối nay Hoàng huynh cầm một bình rượu, kể lại cho ta từ đầu đến cuối. Ta nghe xong im lặng thật lâu. Cuối cùng Hoàng huynh hỏi ta định làm thế nào, ta đáp: “Đương nhiên không thể kết thân với Phượng Hoàng tộc được, vừa may có thể mượn Mê tiên ngũ trận làm một cái cớ để từ chối. Còn về Hồ đế Thanh Khu...” Ta nhìn tiểu hồ ly nằm ngủ say trong lòng mình, hơi chau mày.

Ngày hôm sau, ta cho triệu kiến ba vị đế quân đã vượt qua Mê tiên ngũ trận.

5.

Người ta gặp đầu tiên chính là một vị tiên quân cầm theo đại đao, cực kỳ uy vũ, nhưng tên tuổi lại không nổi bật cho lắm. Ta ngồi ngay ngắn trên ghế, ở giữa còn được ngăn cách bởi một tấm rèm mỏng, Hoàng kim giao long đánh nhau với Nhất Chi Mai đến nỗi cả người đầy thương tích bây giờ đang cuộn tròn nghỉ ngơi dưới tấm rèm. Tiên chương mờ ảo, kim thú âm thầm canh giữ, khắp phòng thoang thoảng mùi hương.

Ta nói: “Ngày hôm đó trong căn gác tại rừng đào mười dặm, người múa kiếm cho Tiên quân chính là Tử Đàn tiên tử của Lạc Anh đảo phía cực đông, không biết Tiên quân cảm thấy Tử Đàn tiên tử múa kiếm thế nào?”.

Tiên quân đáp: “Tiên tử múa kiếm rất tuyệt diệu, có thể sánh với Hằng Nga tiên tử ở Nguyệt cung”.

Ta nói: “Nếu Tiên quân có ý, bản cung có thể chấp nối nhân duyên. Nếu có thể đơm hoa kết quả, bản cung còn có thể tặng một phần đại lễ”.

Vị tiên quân kia cũng người chốc lát liền hiểu được đây chính là lời từ chối. Hắn cũng không buồn bực, còn hào sảng cười: “Đa tạ Đế Cơ”.

Ta nói: “Tiên quân đường xa tới đây, hãy ở lại thưởng thức tiên hạnh do Linh Tự cung trồng rồi hẵng đi”.

Hắn lại lên tiếng cảm ơn lần nữa.

Hắn vừa đi, người vào tiếp theo chính là Hoành Thanh đế quân của Phượng tộc.

Ta nói: “Trong lúc ta còn mơ hồ chưa thức tỉnh đã được Đế quân quan tâm rất nhiều”.

Hoành Thanh đế quân dường như đã dự liệu từ trước, chỉ mỉm cười mà không nói gì. Ta nói: “Giữa ta và ngài từng có một cuộc hôn ước ngoài miệng. Chắc hẳn trong mấy ngàn năm nay đã ràng buộc chúng ta rất nhiều. Ta cho rằng đây chỉ là lời nói đùa giữa các bậc trưởng bối với nhau thôi, không thể xem là thật được,

vẫn cứ nên sớm hủy bỏ để hai bên chúng ta có thể tự do lựa chọn nhân duyên của mình, Hoàn Thanh để quân thấy thế nào?”.

Hoàn Thanh lại cười, lúc sau mới hỏi lại: “Đế Cơ cho rằng hôn sự do Thiên Đế đời trước đích thân đáp ứng chẳng qua chỉ là lời nói đùa thôi sao?”.

Ta lạnh lùng nói: “Thế nào? Chẳng lẽ Hoàn Thanh để quân định ý vào chuyện này mà bức hôn?”.

Hắn đáp: “Không dám. Đế Cơ có thể chỉ rõ cho ta biết, rốt cuộc nàng không hài lòng về ta ở điểm nào?”.

Ta nhìn hắn một lượt.

Cho dù cách một tấm rèm, bộ y phục đỏ rực trên người hắn vẫn chói mắt như cũ, hắn ngồi trên ghế, thân thể hơi nghiêng, trong tay còn cầm một cây quạt. Bộ dáng tùy tiện lúc đầu đến giờ vẫn không hề thay đổi.

Ta nói: “Hoàn Thanh để quân rất tốt, không cần phải tự coi nhẹ bản thân. Chuyện này do ta đề ra, Hoàn Thanh để quân nếu có yêu cầu gì thì cứ việc nói thẳng. Ta và Hoàng huynh có thể làm được thì nhất định sẽ hết sức thỏa mãn ngươi, xem như bồi thường”.

Hoàn Thanh cười nói: “Có được lời hứa này của Đế Cơ đã xem như Hoàn Thanh lời to rồi. Còn về việc muốn điều gì, hãy cho ta quay trở về suy nghĩ lại. Đế Cơ yên tâm, ta nhất định sẽ cố gắng khuyên can Thiên Hậu từ bỏ việc này”.

Thấy hắn dễ thuyết phục như vậy, ta thầm thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt cũng dịu xuống, mỉm cười nói: “Nếu Hoàn Thanh để quân vừa mất vị tiên tử nào trên thiên giới thì cứ việc nói ra, ta và Hoàng huynh nhất định sẽ ra sức tác thành ới nhân duyên tốt đẹp”.

Từ đầu đến cuối trên khuôn mặt Hoàn Thanh để quân vẫn mang theo nụ cười, lúc này lại càng không biết vì lý do gì mà hắn cười lớn một tiếng, không nói thêm gì, chỉ đáp: “Đa tạ Đế Cơ!”.

Ta vẫn ngồi ngay ngắn, chuẩn bị gặp người tiếp kiến cuối cùng – Chi Liên để quân.

Tiểu hồ ly vốn đang liếm từng chút nước trên đĩa, vừa nhìn thấy phụ thân, nó lập tức bất an ngo ngoáy, dè dặt gọi: “Mẫu thân”. Thần sắc Chi Liên để quân bên ngoài liền thoáng thay đổi, đưa mắt nhìn về phía này. Ta trấn an mà xoa nhẹ đỉnh đầu của tiểu hồ ly, phân phó thị nữ ẩm nó xuống trước.

Ta nói: “Ngày hôm qua ta chưa rõ nguyên nhân nên tại Độn Tiên điện đã nói vài lời sai trái, mong Đế quân đừng trách”.

Y trả lời cũng khách sáo giống ta: “Đế Cơ quá lời rồi”.

“Tối qua Hoàng huynh đã cho ta biết tất cả căn nguyên sự việc. Lúc thần trí ta còn hồ đồ, quả thực đã từng có những tháng ngày vui vẻ cùng Đế quân”.

...

“Tuy bây giờ ta đã quên mất đoạn ký ức đó rồi. Nhưng suy đi nghĩ lại, nếu như quan hệ giữa ta và Đế quân đã đến mức ấy, lại còn có cả Hàn Nhi, thôi thì cứ thuận nước đẩy thuyền. Không biết tâm ý Đế quân giờ đây có còn như xưa?”.

Chẳng qua chỉ là một câu hỏi rập khuôn cho có, lại thấy nam tử vốn lạnh lùng đặt chung trà xuống, đôi mắt phút chốc sáng bừng lên. Ta nhú mày, trong lòng dấy lên một cảm giác vô cùng kỳ lạ.

Y nói: “Tâm ý của ta đương nhiên không thay đổi”.

“Vậy thì tốt”, ta gật đầu: “Trước đó, ta có hai chuyện muốn thỉnh giáo Đế quân”.

Y nói: “Được”.

49. Chương 49

Tối qua trong vài lời nói của Hoàng huynh ta đã biết được, huynh ấy từng hạ phàm thăm ta một lần vào ngày lễ Tam Thanh tại Tha Nga sơn. Dựa vào những gì ta hiểu về Hoàng huynh, huynh ấy chắc chắn sẽ

không dễ dàng buông tha cho Chi Liên để quân, người đã mượn rượu để làm hoen ố sự trong trắng của ta. Sau đó trở về tầng thứ ba thiên giới, Hoàng huynh lại dùng hình phạt tàn khốc nhất giam y tại Phù Lê sơn ba trăm năm. Chuyện thứ nhất ta muốn hỏi là: “Để quân có từng vì những chuyện này mà oán hận Hoàng huynh của ta không?”

Ta thấy nam tử vô cùng trình trọng lắc đầu, như vậy thật tốt.

Ta lại hỏi: “Ta nghe nói mấy ngày gần đây Đế quân từng bị ám toán, bây giờ đã khỏe chưa?”. Y đáp: “Khỏe nhiều rồi, đa tạ Đế Cơ quan tâm”. Giọng nói ta cứ bình bình, ánh mắt dò xét nhìn xuyên qua tấm rèm ngăn cách, không bỏ qua bất cứ thần sắc gì trên mặt nam tử.

“Ta lại nghe nói, người phục kích Đế quân lần này chính là một nữ tử che mặt. Vậy Đế quân có tra ra được thân phận thực sự của nữ tử ấy không?”

“Chưa, nữ tử ấy phục kích đúng lúc nguyên thần ta đang rời khỏi thân xác, người trong tộc lại không hề phát hiện ra điểm khả nghi nào”.

Ta cầm một cây ám tiễn lên, “coong” một tiếng, ném vào trong chiếc bình miệng hẹp, một lúc sau mới trào phúng hỏi: “Phải chăng Đế quân biết rõ nhưng vẫn cứ giả vờ hồ đồ? Bản cung lại giúp Đế quân nghĩ ra được một vị tiên liêu đây”.

Chi Liên để quân rành mạch tiếp lời: “Xin Đế Cơ chỉ rõ”.

Ta nói: “Thiên giới truyền miệng nhau, quan hệ giữa Đế quân và Đông Hoa thần nữ có chuyện mờ ám, Đế quân có thể giải thích rõ ràng chuyện này được không?”.

Chi Liên để quân vẫn ngồi vững như bàn thạch, cả người trầm mặc như nước.

Ta quan sát cẩn thận, nhưng vẫn không thể tìm thấy trên khuôn mặt y một chút cảm xúc lo lắng hay hoảng loạn nào, nếu như không phải lòng dạ y quá thâm sâu thì thật sự là vô cùng trong sáng vô tư.

Cách một bức màn nhưng thần sắc y vẫn chuyên chú: “Đế Cơ tin ta cũng được, không tin cũng được, từ trước tới giờ ta chưa từng có một chút tình cảm nào với một ai khác”.

Ta bình thản đáp: “Nếu ta đã quyết định thành thân với Đế quân, đương nhiên sẽ tin tưởng chàng rồi. Hy vọng Chi Liên để quân không quên lời mình nói hôm nay”. Y ngược mắt lên, muốn nói lại thôi, ta tỏ ý rằng y có lời gì cứ việc nói ra.

Chi Liên để quân nói: “Tại sao... lúc đầu Đế Cơ không chút lưu tình mà từ chối ta, bây giờ lại thay đổi chủ ý?”.

Lúc này ta ngồi nghiêm chỉnh ở phía trên chính điện, nghe xong chỉ cao ngạo nhìn y, không hề che giấu vẻ lạnh nhạt trong ánh mắt.

Ta nhìn thấy thần thái trong mắt y biến mất từng chút từng chút một.

Ta đứng dừng nói: “Bây giờ nếu Đế quân muốn rút lại lời thì vẫn còn kịp. Ta sẽ không miễn cưỡng chàng đâu”. Đôi môi mỏng của y hơi nhếch lên, thần sắc thoáng qua vẻ kiên quyết tựa như thiêu thân lao đầu vào lửa, nói: “Ta không bao giờ hối hận”.

Sự việc cứ như vậy mà được quyết định.

Hoàng huynh nói, cái hấn cần là một cuộc hôn nhân, không phải là một thê tử, đối với hấn thành thân với ai thì cũng như nhau. Ta bây giờ không hấn là không mang suy nghĩ như vậy, nhưng điều đáng mừng là hiện giờ vị Chi Liên để quân kia cũng chưa tới mức đáng ghét.

Từ thuở bình sinh ta ghét nhất hạng nam tử tùy tiện. Y mượn rượu khinh bạc ta, phạm phải đại kỵ của ta vậy mà lại có thể cùng ta đi đến ngày hôm nay, không thể không nói rằng tạo hóa quả thật rất thần kỳ, không thể lường trước được bất kỳ chuyện gì sẽ xảy ra. Ta tuy không muốn suy nghĩ sâu xa vì sao trước đây tính cách mình thay đổi lại đi thích vị nam tử này, nhưng giờ khắc này ta thật tâm hy vọng trên con đường tiên dài đằng đằng về sau, ta và y có thể trở thành một đôi phu thê “tương kính như tân” theo lời Hoàng huynh nói.

& ;S'TEN'T

6.

Mười ngày sau, khánh điển[11] Dao trì.

[11] Khánh điển: Lễ mừng, buổi lễ long trọng. (ND)

Cho dù tin tức Đế Cơ và Hồ đế thành thân sớm đã lan truyền khắp nơi, Hoàng huynh vẫn muốn chuẩn bị một bữa tiệc tại Dao trì công bố chuyện này trước chúng tiên.

Ta mặc phục sức quan mao của Đế Cơ, đai da dài và những chuỗi ngọc phi thúy gần như đã che khuất toàn bộ khuôn mặt của ta.

Hàn Nhi ăn mặc như một tiểu tiên đồng, tóc được chải thành hai búi nhỏ, giữa trán còn điểm một nốt chu sa, vô cùng đáng yêu. Nó và cô cô Tư Đàn đang ngồi tại bàn bên cạnh, cạnh nó là một thiếu niên tên Kiếm Minh, dường như cậu ta đang ra sức gây sự chú ý với nó, còn bóc cho nó cả một đĩa nho. Thế nhưng nhóc con này lại không thèm nể mặt, chỉ đưa mắt nhìn chăm chăm ta và phụ thân nó.

Chi Liên để quân ngồi cùng bàn với ta, hôm nay y mặc quan phục chính thức, càng tôn thêm vẻ anh tuấn hào hùng, tuấn mỹ vô song. Mấy ngày nay, ta và Chi Liên để quân chỉ gặp nhau được vài lần, mỗi lần ta đều tỏ ra rất khách sáo, y cũng không dám vượt Lôi trì nửa bước[12]. Như vậy cũng được, ta chẳng cảm thấy làm như thế thì có gì không thỏa đáng, ngược lại còn khá hài lòng.

[12] Ý ám chỉ không dám vượt qua một phạm vi nhất định nào đó. (ND)

Lúc đầu, sau khi Hoàng huynh biết được quyết định của ta thì cũng không nói gì thêm. Ta nghĩ, mấy năm nay hẳn đã giầy vò Chi Liên để quân đủ rồi, thế nên ta chỉ vỗ vai rủ hẳn cùng uống rượu. Sau ta nghe cung nữ bên cạnh Hoàng huynh nói, Hoàng huynh đã phái cung nữ đi tới tầng thứ nhất thiên giới đào hai thùng rượu, đặt trước mặt Chi Liên để quân rồi nói với y: “Nếu thật lòng muốn thành thân với Đế Cơ, thì hãy uống cạn hết rượu trên bàn đi”. Đáng thương cho ta, ngày hôm sau nhìn thấy Chi Liên để quân sắc mặt tái xanh, liếc nhìn qua đồng bình rượu liền bác giác nhứ chặt chân mày.

Phản ứng của Thiên Hậu vượt ra ngoài dự liệu của ta, không chỉ không kịch liệt như trong tưởng tượng, thậm chí còn khá bình tĩnh, thực sự rất khác thường.

Nàng ấy và Hoàng huynh ta mặc y phục hoa lệ, cung nữ cầm quạt đứng sát phía sau, ánh sáng của minh châu chiếu lên nụ cười vui vẻ trên khuôn mặt họ.

Chi Liên để quân nói: “Đế Cơ nhận lời thành thân với ta, mà ta cũng chẳng có vật gì hiếm lạ, viên Ngũ diệu thần châu này quý giá hơn nhiều so với những viên khác, ta xin được dùng để làm tín vật”. Y nhận lấy chiếc khay ngọc được phủ một tấm vải lụa đỏ bên trên từ trưởng lão Hồ tộc đứng phía sau, mở tấm vải lụa ra rồi cầm lấy viên Ngũ diệu thần châu, tự tay đưa đến trước mặt ta. Ta cười nhẹ, cũng phân phó tỷ nữ trao đổi tín vật của ta.

Y đột nhiên vươn tay qua, đặt lên bàn tay đang để trên bàn của ta.

Ta hơi sững người, bên tai liền nghe thấy giọng nói trầm thấp của y: “Từ buổi đính hôn này cho đến tận đại hôn vào tháng Ba, ta không thể gặp Đế Cơ được nữa rồi...”. Mấy ngày nay ta đã biết được tính cách của y khá nội liêm[13], hiện giờ y lại có thể biểu lộ tình cảm trong lòng ra như thế này, quả thật rất hiếm có. Do vậy, ta nhất thời cũng không nghĩ tới việc phải gạt tay y ra.

[13] Nội liêm: Tính cách hướng nội, cảm xúc không thể hiện ra bên ngoài nét mặt. (ND)

Y nắm tay ta, chúng ta ngồi ngay ngắn tiếp nhận những lời chúc phúc của chúng tiên, trên khuôn mặt đều mang nụ cười.

Tất cả mọi thứ đều rất tốt đẹp nếu không có những biến cố phát sinh ngay sau đó.

Khi yến tiệc gần kết thúc, Thiên Hậu sai người mời ta đi ngắm hoa quỳnh vừa nở.

Ta đương nhiên hiểu được, chắc chắn nàng ấy có chuyện gì muốn nói riêng với ta, chứ chẳng phải đi ngắm hoa quỳnh gì cả.

Đi đến nửa đường đột nhiên có một bóng người xuất hiện, hơi khom mình nói với ta: “Chúc mừng Đế Cơ đã tìm được phu quân tốt”.

“Hoàn Thanh đế quân”, ta hơi cảm thấy ngạc nhiên, gật đầu: “Ta nghe nói Đế quân thượng tấu, không tiếc bỏ ra nhiều công sức muốn vì ta may nên bộ Hỏa Vân Kim Ti Ngân Lũ Y quý giá của Phượng Hoàng tộc, quả rất có lòng”.

Hoàn Thanh mỉm cười: “Đế Cơ đừng trách Hoàn Thanh đường đột lộ mãng. Trước đây ta và Đế Cơ đã từng có chút tình nghĩa, tuy rằng bây giờ tình cảnh đã đổi khác, thế nhưng Đế Cơ có thể khoác lên người bộ giá y do chính tay ta may thì ta đã đạt được tâm nguyện rồi”.

Hắn lễ độ đi theo ở phía sau ta. Có điều, trong mấy ngày nay có lẽ vị đế quân này dường như đã trầm lặng đi nhiều.

Ta nói một tiếng đa tạ rồi hỏi tiếp: “Đế quân cũng muốn đi ngắm hoa quỳnh sao?”. Hoàn Thanh đế quân đáp: “Vừa đúng lúc ta có chuyện muốn nói với cô mẫu, xin mời Đế Cơ đi trước”. Tuy ta có đôi chút hoài nghi, nhưng cũng không tiện nói gì thêm nữa.

Tại một góc yên tĩnh của Dao trì, quả thực có vài cây hoa quỳnh đang nở rộ, rực rỡ lung linh, cực kỳ đẹp dễ.

Thiên Hậu đang đứng lặng yên trước mấy cây hoa quỳnh, ánh mắt lướt qua ta, khi nhìn thấy Hoàn Thanh đế quân thì sắc mặt thoáng biến đổi.

Nàng ấy nói: “Hoàn Thanh đế quân, ta và Đế Cơ có chuyện muốn nói, con hãy tránh mặt một lúc đi”, Hoàn Thanh đế quân vừa như vô tình vừa như cố ý đảo mắt nhìn xung quanh một lượt, rồi bình tĩnh nói: “Con cũng có chuyện muốn nói với cô mẫu, cô mẫu có thể nghe chuyện của diệt nhi trước được không?”.

Ta chẳng có chút hứng thú gì với cơn sóng ngầm đang cuộn trào giữa hai cô cháu họ. Ta vô ý liếc nhìn mấy cây hoa quỳnh kia, đột nhiên có một cảm giác nguy hiểm dấy lên trong lòng.

Đằng sau hoa quỳnh lại là một mảnh trúc xanh.

Dao trì trong ấn tượng của ta, trước giờ chưa từng có một mảnh rừng trúc như vậy.

Gần như đúng vào lúc ta cảm thấy có chuyện bất thường liền nghe thấy tiếng thét phẫn nộ của ai đó: “Đông Hoa thần nữ, dừng tay!”. Một khắc sau, thân thể ta bị đẩy mạnh ra, một thân hình đỏ rực đã đứng trước mặt ta che chắn.

Một luồng yêu khí vẫn đục mạnh mẽ như trụ trời đập thẳng vào thân hình màu đỏ đó, yêu khí dữ dội gần như có thể hủy diệt cả thiên địa, hào quang ngũ sắc phát ra từ trên thân người màu đỏ chỉ có thể duy trì một lát trong luồng yêu khí vẫn đục kia rồi tan biến hẳn. Trong tiếng hét chói tai thê thảm của Thiên Hậu, người kia bị đánh trọng thương, ngã xuống dưới chân ta.

Nam tử đã không hề do dự liều mình đứng che trước mặt ta, ngoài Hoàn Thanh đế quân thì còn là ai được nữa?

Đằng sau hoa quỳnh vốn là mảnh rừng trúc, thế mà giờ đây lại xuất hiện một nữ nhân đầu bù tóc rối, trong tay ả đang cầm một thứ đồ vật giống như chiếc bình, trên đó khắc đầy những ký hiệu tà ma. Sau khi Hoàn Thanh đế quân ngã xuống, đôi mắt lộ ra hung quang của ả giờ đây đang nhìn ta chằm chằm.

Còn ta, vào đúng giờ khắc then chốt ấy lại đứng sững sờ.

Hào quang ngũ sắc, yêu khí ngút trời, một đoạn ký ức được giấu kín trong đầu ta đang va chạm nhau. Ký ức ba trăm năm thức tỉnh giống như một cánh cửa đã được mở khóa, mạnh mẽ ập thẳng vào ta.

Trong thời khắc này, ta đã tìm được cảm giác khi còn là một Bích Chỉ vừa ngốc nghếch vừa hồ đồ ở tầng thứ nhất thiên giới.

Ta ngỡ ngàng nhấc tay, trên ngón tay ánh lên linh quang, một sợi dây màu hoàng kim hư hư thực thực xuất hiện trên ngón tay áp út của ta, sợi dây kéo dài nối đến đầu bên kia là một nam tử. Nam tử đó giờ đây đang mang theo sắc mặt tái nhợt bay nhanh tới, liệu mình ngăn chặn luồng yêu khí dữ dội đang đánh về phía ta.

Chính là vị nam tử từng nói với ta: “Sợi dây linh tê này, chỉ cần trong lòng muội còn có người đó, nó vĩnh viễn sẽ không bao giờ biến mất. Trừ phi lãng quên, trừ phi không còn trên thế gian nữa”.

Lúc này y đang chật vật đứng trước mặt ta, cố gắng thay ta chống lại thượng cổ yêu vật Đằng Hồ mà trong truyền thuyết có thể hút được vạn tiên.

Ta giật mình, trong đầu lập tức tỉnh táo hơn nhiều. Gần như chẳng cần suy nghĩ, ta đã muốn bay đến đứng bên nam tử kia, cùng y chống lại sức mạnh của chiếc bình yêu. Nhưng trong lúc thân người ta vừa muốn cử động, một luồng sức mạnh đã nhẹ nhàng cuốn lấy ta, nhẹ nhàng đưa ta ra khỏi vòng trận chiến.

Khi chân ta vừa chạm xuống đất thì liền nhìn thấy một cảnh tượng kinh hoàng.

Luồng yêu khí dữ tợn ôm lấy cả vòng tròn kết giới màu lam nhạt bao quanh nam tử, lưới yêu thè ra rồi lại rút vào, hút cả thân người của nam tử vào bên trong Đằng Hồ. Đến khi ta đẩy được Hoàng huynh ra, rút pháp khí hướng về phía nữ nhân diện khùng nọ thì đã quá muộn.

Bóng dáng của Chi Liên để quân đã mất hút trong chiếc bình.

Đông Hoa thần nữ nhìn thấy cảnh này, từ trong miệng ả phát ra tiếng cười khiến người ta sởn gai ốc: “Ha ha ha, như vậy cũng tốt, ta không có được, người cũng đừng hòng có được!”. Sau đó, thân hình của ả rung động, cả người biến thành những điểm sáng nhỏ rồi tan biến.

Ả đã tự hủy tiên nguyên, hồn tiêu phách tán.

Đằng Hồ mất đi kẻ thao túng, “cong” một tiếng, rơi xuống bên bờ Dao trì.

7.

Ta lão đảo đi lại ôm lấy Đằng Hồ, tê tâm liệt phế hét lên “Chi Liên để quân” không biết bao nhiêu lần. Ta mà lại đau lòng đến nhường này sao, quả thật ngay cả bản thân ta cũng thấy ngạc nhiên.

Hoàng huynh như không thể nhìn nổi nữa, vừa lau lệ cho ta vừa vươn tay thử lấy chiếc bình mà ta đang ôm khư khư trong lòng. Huynh ấy an ủi: “Muội đừng chỉ lo khóc vội, tốc độ luyện hóa của chiếc bình này không nhanh như vậy đâu. Muội cứ buông chiếc bình này ra trước, để xem chúng tiên cùng hợp lực lại, có thể mở nó ra được không”.

Trong lòng ta nhen nhóm một tia hy vọng, lúc này thần trí hồi phục, ta vội vàng đưa chiếc bình yêu cho Hoàng huynh. Ánh mắt bắt đầu hướng ra phía sau tìm kiếm, Hoàn Thanh đang yếu ớt nằm trên mặt đất, có vài vị tiên quân vây quanh xem xét vết thương cho hẵn rồi lắc đầu thở dài.

Thân hình Hoàn Thanh lúc hư lúc thực, đó chính là dấu hiệu cho thấy tiên nguyên sắp tan vỡ. Ta vội vàng chạy tới ôm lấy hắn, kiên quyết nói: “Hoàn Thanh, huynh yên tâm, ta nhất định sẽ giúp huynh có thể nhanh chóng ngưng kết tiên nguyên”.

Hắn miễn cưỡng nở nụ cười, giọng nói buồn bã: “Nhưng ngưng kết tiên nguyên lại lần nữa đồng nghĩa với việc vứt bỏ hết những chuyện trước đây... Ta... Ta có chuyện muốn nói với muội”.

Trong lòng ta cảm thấy cực kỳ chua xót, ghé tai sát lại hơn chút nữa, nhẹ nhàng nói: “Huynh nói đi”.

Thanh âm của Hoàn Thanh rất bình tĩnh: “Thật ra vào lần đầu tiên muội đến Hỏa Ngõ sơn, ta nắp đằng sau lưng cô mẫu lên nhìn muội, khi đó ta đã thích muội rồi”.

“Ta biết muội ghét ta mặc màu đỏ, nhưng ta cũng chẳng còn cách nào khác, ta vốn là một con Xích[14]Phượng Hoàng mà!”.

[14] Xích: Màu đỏ. (ND)

“Muội ghét ta tùy tiện, nhưng tấm lòng của ta khi tặng muội chiếc lông đuôi... ta rất nghiêm túc đấy”.

Hắn cười khổ: “Muội luôn có thành kiến với ta... Hôm đó ở trong điện muội từ chối lời cầu thân của ta, thật ra ta không hề cam tâm!”. Trong lòng ta vừa áy náy vừa thương tiếc, rõ ràng ta biết thứ Hoàn Thanh cần không phải là ba chữ “Ta xin lỗi”, thế nhưng ngoài tiếng tạ lỗi này ra, ta lại không nói thêm gì nữa.

Ân oán day dứt giữa ta và Chi Liên để quân từ lâu đã không thể phân định rõ ràng là ai nợ ai. Nhưng đối với Hoành Thanh, rõ ràng là ta nợ hẳn quá nhiều.

Trên mặt hẳn lại lộ nụ cười vô sỉ như khi ta gặp hẳn lần đầu tiên tại nhân gian, song hẳn đã quá yếu ớt, nụ cười trông rất miễn cưỡng: “Muội cứ xem như ta cố ý đi, ta nói ra những lời này chính vì hy vọng sau này khi nào muội rảnh rỗi có thể nhớ đến ta. Hy vọng xét đến... Cô mẫu của ta... chẳng qua chỉ nhất thời hồ đồ, mong rằng Thiên Đế và Đế Cơ có thể mở cho cô mẫu một lối thoát”. Hẳn nắm chặt tay ta, trong phút chốc thân thể tan vỡ, hóa thành những điểm sáng màu vàng kim.

50. Chương 50

Một quả thủy tinh cầu kịp thời chụp lên những điểm sáng đó, sau khi Thái Bạch Kim Tinh thu hồi thủy tinh cầu liền thở dài: “Không biết phải mất bao nhiêu năm mới có thể ngưng kết lại được tiên thể đây, thật đáng thương!”.

Ta mím môi, sau đó đi tới chỗ bàn tiệc, ôm chặt lấy nhi tử sắc mặt trắng bệch vào lòng.

Một quả cầu nhỏ phát ra ánh sáng màu lam nhạt xuất hiện trước mặt ta.

Hoàng huynh lãnh đạm nói: “Đây là ký ức phong ấn trước một khắc khi bị hút vào bên trong Đẳng Hồ, Chi Liên để quân đã để lại, ta nghĩ có lẽ y muốn cho muội xem”.

Ở bên trong quang cầu có hai đoạn ký ức.

Đoạn ký ức đầu tiên rõ ràng đã xảy ra cách đây lâu lắm rồi. Sau khi chịu xong thiên kiếp, Cửu vĩ thiên hồ chỉ còn chút hơi tàn, thoi thóp ngã xuống bụi cỏ, mùi máu tươi trên người đã hấp dẫn Hồ yêu lại gần. Chính vào lúc mất Hồ yêu lộ ra hung quang, Hồ ly tuyệt vọng khép hai mắt lại, thì trên trời bỗng nhiên giáng xuống ba đường kiếm khí, dọa cho Hồ yêu bỏ chạy. Sau đó, một nữ tử mang khuôn mặt lạnh lùng, mặc y phục trắng đã vén đám cỏ lên.

Ta nhìn thấy nữ tử để lại một cọng linh thảo rồi xoay người bỏ đi. Sau khi Hồ ly ăn linh thảo, tính dương thêm mấy ngày liền đi tìm nữ tử, nhưng lại bị nàng mắng và phải rời đi. Y đành âm thầm ẩn nấp xung quanh nữ tử, giúp nàng đánh đuổi những yêu vật muốn đến gần, giúp nàng hái quả dại, vụng về nấu cơm rồi còn nhờ những yêu tinh khác trên núi đem tới cho nàng, còn mình thì lại nấp ở chỗ tối, len lén ngắm nhìn nàng...

Nữ tử đó chính là ta...

Trong đầu ta thoáng hiện ra một đoạn ký ức mơ hồ.

Năm đó ta nhận lời ủy thác của Giao[15] vương, tới Đông Vương đảo trợ giúp cho Giao hậu sinh con. Lúc đó, thế lực của Ma tộc rất mạnh, Đông Vương đảo tiếp giáp với Ma giới nên thường bị yêu vật quấy nhiễu. Ta ở lại Đông Vương đảo ba năm, sau đó, Giao vương và Giao hậu nhờ ta đưa ái nữ Giảo Giảo của họ về Linh Tụ cung nuôi dưỡng.

[15] Giao: Con giao long. (ND)

Trong thời gian ba năm này, quả thực ta đã từng gặp một con hồ ly.

Vốn tưởng y chính là yêu tinh trong núi biến hóa thành, ta đã kết giao với rất nhiều yêu vật trong núi nên cũng chẳng chú ý gì nhiều tới y. Sau đó, ta vô tình phát hiện hồ ly kia thật ra chính là pháp thể của tiên nhân, nhưng luôn giả ngây giả dại ở lại trên núi, ý đồ muốn tiếp cận ta. Chuyện này khiến ta vô cùng tức giận, suýt chút nữa đã bắt y rồi đem về tầng thứ ba thiên giới trị tội.

Có lẽ do cảm thấy nhục nhã, y không dám hóa thân thành hình dáng con người trước mặt ta, từ đó liền bỏ đi mất dạng. Ta cũng chưa từng liên tưởng con hồ ly đó với Chi Liên để quân luôn lạnh lùng thanh nhã như hoa sen tại tầng thứ ba thiên giới.

Đoạn ký ức thứ hai chính là lúc ta tự phong ấn tiên thể, xuống hạ giới làm môn đệ của Phổ Đà đảo chủ, cùng với Trúc Nữ mà về sau hóa thân thành Đông Hoa thần nữ đi du ngoạn để tu hành.

Trùng hợp vào khoảng thời gian đó, Chi Liên để quân cũng đầu thai làm người phàm, xuống trần để chịu kiếp nạn. Năm đó, trần gian đang xảy ra một trận thiên tai trăm năm khó gặp, liên tiếp ba mùa thu, đông, xuân đều gặp hạn hán, ruộng đồng trong vòng vạn dặm đều bị nứt nẻ, sông ngòi khô cạn. Thư sinh do Chi Liên để quân chuyển thế phải vượt qua dòng Thông Hà ở ngoại ô kinh thành. Vì trải qua hạn hán kéo dài nên mực nước sông Thông Hà thấp xuống, căn bản là không thể đi thuyền qua được. Thư sinh đành dừng lại nơi đó, mắt thấy từng ngày trôi qua, cũng sắp bỏ lỡ kỳ thi mùa xuân đến nơi rồi.

Thư sinh là một người kiên định không dễ buông tay, trong cơn tức giận, y dẫn đầu đám thôn dân phụ cận đi tới miếu Thần sông gây rối, chửi mắng Thần sông thất trách, làm liên lụy trần gian ngay cả một giọt nước cũng khó tìm, trong ngàn dặm toàn xác người chết đói. Đúng lúc đó, ta và Trúc Nữ đang đi qua nơi này, nhìn thấy thế đành phải hiện thân ngăn cản thư sinh. Ta và Tam thái tử ở Đông Hải cũng có chút giao tình, liền ra mặt khẩn cầu hắn giúp đỡ. Tam thái tử hô mưa gọi gió, dẫn một phần nước của Đông Hải lên, làm lưu thông đường sông Thông Hà, giải quyết vấn đề khẩn cấp trước mắt cho thư sinh.

Đối với ta mà nói, chuyện này dễ như trở bàn tay, chỉ tựa như cơn gió xuân thoáng qua, chốc lát là quên ngay. Nào ngờ, thư sinh lại ghi lòng tạc dạ như vậy.

Năm năm sau, ta và Trúc Nữ đến Động Đình sơn ở Giang Nam tu luyện. Ta có việc phải tạm thời hạ sơn một chuyến, đêm đó trọ lại trong một căn khách điểm dưới chân núi. Lúc này, vị thư sinh ấy đã làm tới chức quan Ngự sử, đang được phép trở về thăm nhà, dọc đường đi còn ngao du sơn thủy, vừa khéo ở chung trong cùng một khách điểm với ta.

Thông qua quả cầu ta có thể nhìn thấy rõ ràng, thư sinh gặp ta, sau khi hai chúng ta đi lướt qua nhau, thân người y đột nhiên đứng khựng lại, trên khuôn mặt lộ ra thần sắc vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ.

Tối đến, y cầm một bầu rượu đi đến gõ cửa phòng ta. Ta ở bên trong hồi lâu vẫn chưa có phản ứng gì. Trong lúc vô tình, y nhìn qua khe cửa thấy được bên trong, ta đang mặc hòa y[16] nằm nghiêng trên giường, nhìn chính diện, mái tóc dài để buông thông xuống giường, hoàn toàn lộ ra dáng vẻ của một nữ tử. Có lẽ do trong lúc đi du ngoạn, ta vẫn luôn cải trang nam, thư sinh cũng chưa từng nghĩ tới ta lại là một nữ tử, trong phút chốc y ngỡ người ngay tại chỗ, khuôn mặt dần đỏ ửng.

[16] Hòa y: Chiếc áo màu trắng mỏng mà người xưa hay mặc bên trong cùng. (ND)

Từ đó thư sinh giống như mang trong lòng một bí mật gì đó, ánh mắt lúc nào cũng lăm lết.

Trong thị trấn, y đứng ngăn người ra trước một sạp bán sơn phẩm không biết bao lâu.

Ông chủ chào hàng đủ loại sơn phẩm cho y. Y chỉ xị mặt ra, sờ đồng sơn rồi lại sờ đồng phẩm, chê cái này màu sắc quá dung tục, cái kia quá tầm thường. Ông chủ cười nói: “Xem ra công tử là một người vô cùng nội liêm, nhìn thấy cô nương mình thích cũng chẳng dám tặng những thứ quá lộ liễu. Công tử thấy chiếc lược gỗ đào này thế nào? Chiếc lược này thủ công tinh xảo, ngụ ý cũng rất hay ‘chải hết ba ngàn sợi phiền não’, đem tặng cho cô nương mình yêu thì thích hợp nhất rồi còn gì”.

Y cầm cây lược, bám theo phía sau ta như thể tên ăn trộm, thế nhưng vẫn lần lữa không dám ra gặp mặt.

Công việc ở dưới núi ta đã nhanh chóng xử lý xong, ta vác theo một túi đồ mới mua thật to, đi lên trên núi. Thư sinh lén lút đi theo sau ta mãi cho đến khi đi tới động phủ của chúng ta.

Y chờ bên ngoài động phủ của chúng ta suốt hơn nửa tháng, vậy mà vẫn không thấy chúng ta xuất hiện dù chỉ một lần. Cuối cùng như thể y đã hạ quyết tâm đến cùng, chạy đến bên ngoài động phủ của Trúc Nữ, khẩn cầu ta ra ngoài gặp y.

Y đã tưởng nhầm Trúc Nữ ở bên trong chính là ta.

Lúc đầu Trúc Nữ không hề để ý tới y, thư sinh liền ở bên ngoài thổi tiêu, thỉnh thoảng còn đọc cả thơ tình. Trúc Nữ khó tránh khỏi dần chú ý đến y. Khi đó, ta vừa lên núi đã nhanh chóng bề quan tu luyện, thậm chí cho rằng trong lúc ta hạ sơn, Trúc Nữ đã quen biết tên thư sinh tính tình cọc nhủ nào đấy, cũng chẳng hơi đâu mà để ý tới. Ta chỉ loáng thoáng cảm thấy rằng, từ ngày thứ hai tiếng tiêu cất lên, Trúc Nữ ở cách ta một bức tường đã đứng ngồi không yên, bộ dạng cứ như không thể tĩnh tâm ngồi tu luyện được nữa.

Ngày thứ ba, thư sinh thấy bên trong động phủ vẫn không có bất cứ phản ứng gì, liền đặt chiếc lược ở ngoài cửa, thất vọng bỏ đi.

Trúc Nữ nhận lấy chiếc lược, nhìn thấy thư sinh bỏ đi, sợ do dự chần chừ lúc đầu đã bay tít chín tầng mây, ả nhún người đuổi theo.

Thư sinh nhìn thấy Trúc Nữ đuổi theo, lúc đầu vui mừng khôn xiết, sau đó lại hoảng hốt kinh ngạc. Thư sinh biết rằng lúc trước mình đã bày tỏ sai đối tượng, khuôn mặt nhất thời trắng bệch, chắp tay nhận lỗi, xin Trúc Nữ trả tín vật lại cho mình. Trúc Nữ vốn tâm tính cao ngạo, sao có thể chịu được sự sỉ nhục như vậy? ả liền không hề lưu tình đánh trọng thương thư sinh, tức giận trở về động phủ.

Những chuyện này trước đây ta không hề hay biết, có lẽ đó chính là nguyên do chính khiến quan hệ giữa ta và Trúc Nữ càng lúc càng lạnh. Đến khi Trúc Nữ phi thăng lên thiên giới, có lẽ vì có duyên gặp mặt nên Trúc Nữ cũng nhận ra được Chi Liên để quân, người sau khi chịu kiếp xong đã quay trở về thiên giới, tình cảm trong lòng lại bùng cháy, để đến nỗi xảy ra biết bao nhiêu chuyện vương mắc sau này. Vì yêu nên hận, thật đáng buồn!

Còn về sau khi ta phi thăng lên thiên giới, Chi Liên để quân làm thế nào để nhận ra ta, vì sao lại quyết định cầu thân ta, nhúng chân vào vũng nước đục giữa Phương tộc và Hoàng gia, khi đó sự đấu tranh nội tâm trong lòng y còn dữ dội đến mức nào mà lại khắc cốt ghi tâm đến vậy?

Chính tình yêu khắc cốt ghi tâm này đã theo ta trong suốt hơn vạn năm sau này, luôn luôn sưởi ấm trái tim ta.

8.

Kinh biến[17] Dao trì đã vội vàng hạ màn. Đến cuối cùng vẫn không thể phá bỏ được Đàng Hồ, Đế Cơ ta khó khăn lắm mới muốn thành thân, rốt cuộc vẫn cô độc lẻ loi một mình.

[17] Kinh biến: Biến cố đáng sợ. (ND)

Thiên hậu cầu kết với Đông Hoa thần nữ, ý đồ mưu hại Đế Cơ, cuối cùng bị tước đi Hậu vị[18], đưa đến giam cầm trên đảo ở tận cùng phía đông. Còn về Hoàn Thanh, ta đưa hấn về Linh Tự cung, ngày ngày tự mình dùng tiên khí nuôi dưỡng, sau ba ngàn năm, Hoàn Thanh vốn là một cuộn khí tròn màu trắng trong thủy tinh cầu đã thành công nở ra thành một con Xích phượng hoàng trĩu đuôi, cả ngày cứ chíp chíp chạy loạn trong rừng hạnh.

[18] Hậu vị: Địa vị Thiên Hậu. (ND)

Ta thì cứ trông coi Đàng Hồ mà sống qua ngày. Đã không biết bao nhiêu lần Hoàng huynh khuyên ta hãy chọn một vị phu quân khác trong số những vị thần tiên tài năng tuấn mỹ trên thiên giới, nhưng ta đều từ chối. Ta vẫn tin rằng, Chi Liên để quân y vẫn ở trong Đàng Hồ.

Bởi vì sợi dây linh tê trên ngón tay út của ta chưa từng đứt đoạn.

Chỉ cần sợi dây vẫn chưa đứt, nhất định sẽ có một ngày Chi Liên để quân quay trở lại.

Ta cứ đợi mãi từ khi gần được ba vạn tuổi cho đến khi được bốn vạn tuổi, từ khi còn là mẫu thân của một đứa trẻ tới khi trở thành mẫu thân của Hồ đế.

Mấy năm nay ta càng trở nên hiền hòa hơn, chúng tiên trên thiên giới đều len lén nghị luận: Đế Cơ càng lúc càng bớt kiêu ngạo.

Hàn Nhi của ta thiên phú dị bẩm, lúc ba trăm tuổi đã có thể hóa thành hình người. Khi ta ba vạn năm ngàn tuổi nó đã trải qua Lôi kiếp[19] lần thứ chín, cuối cùng cũng có tư cách trở thành Hồ đế tân nhiệm của Thanh Khư. Lúc bấy giờ nó đã trở thành một thiếu niên phong độ nho nhã. Khuôn mặt lạnh lùng, giọng nói tựa sương, thật giống y như Chi Liên để quân.

[19] Lôi kiếp: Thiên kiếp bị Thiên Lôi đánh. (ND)

Bấy giờ trên thiên giới lại xảy ra một chuyện xấu, tiểu nhi tử nhà Hoàng Sơn Mi Quân trong lúc du ngoạn dưới nhân gian đã kết duyên với một người trần. Đây vốn chẳng phải chuyện gì hiếm lạ, thế nhưng điều

đáng nói là, người kết duyên với hắn chính là một nam tử. Đây có lẽ chính là “đoạn tỵ, phân đào[20]” mà người dưới trần gian vẫn thường nói.

[20] “Đoạn tỵ, phân đào”: Ám chỉ tình yêu nam – nam. (ND)

Đáng thương cho những người làm mẫu thân trong toàn thiên hạ, Hoàng Sơn Lão Mẫu cũng vì chuyện này mà đến nói giúp cho hài nhi của mình, bà ấy ở Linh Tự cung của ta khóc hơn một canh giờ, cứ khóc cho đến khi ruột gan đứt đoạn, còn nói rõ cho ta về cái lợi cái hại của việc đoạn tỵ. Cứ nói mãi cho đến khi đang ở trong ngày Tam phục thiên[21] mà cả người ta cũng vã mồ hôi lạnh.

[21] Tam phục thiên: Ngày có nhiệt độ cao nhất trong một năm, thường ở giữa Tiểu thử (ngày 7, 8 tháng 7) và Đại thử (Ngày 22, 23 tháng 7). (ND)

Nếu không phải có Hoàng Sơn Lão Mẫu nhắc nhở, ta thật sự vẫn chưa từng suy nghĩ nhiều. Lần trước Hàn Nhi vẽ cho ta bức tranh hóng gió trong rừng hạnh mùa thu. Tùy thị[22] Dung Hiếu của Hàn Nhi đứng một bên giúp ta quạt mát cũng được Hàn Nhi vẽ vào tranh luôn. Lúc sau, ta lại thấy Kiếm Minh làm nũng với Hàn Nhi, bảo Hàn Nhi vẽ cho nó một bức. Hàn Nhi không để ý tới nó, nó còn giận dỗi, cảnh đó quả thật vô cùng buồn nôn. Còn cái cậu thiếu niên tên Dung Hiếu kia, bình thường bưng trà rót nước đều chu đáo từng ly từng tý. Lúc đó ta nhìn thấy còn khen y tinh tế tỉ mỉ, bây giờ nghĩ lại, căn bản y giống hệt nữ nhân. Hàn Nhi của ta đang ở độ tuổi thanh xuân mơn mớn, về mặt tình ái còn lơ mơ chưa hiểu chuyện, để mặc cho hai mối họa tiềm tàng này bên người nó, bảo ta sao có thể an tâm được?

[22] Tùy thị: Người hầu hay đi bên cạnh. (ND)

Ngày hôm sau, ta liền mượn có trong Linh Tự cung thiếu cung nô[23], điều hai tên này đi ra hậu sơn, giúp ta trông coi rừng hạnh.

[23] Cung nô: Người hầu trong cung. (ND)

Hàn Nhi quả là đứa con ngoan, cũng không làm cho mẫu thân như ta lo lắng nữa, mãi cho tới khi ta được bốn vạn tuổi, đã có một tin tức truyền đến khiến ta kinh hoàng vô cùng.

Không biết Hàn Nhi vì sao lại cứu được một Hồ yêu từ dưới hạ giới. Đáng ra xuất phát từ điểm của chuyện này rất tốt, bình thường ta vẫn hay dạy nó phải năng giúp đỡ đồng bào tiên liêu. Nhưng chuyện Hàn Nhi cứu người lần này lại rất không bình thường.

Hàn Nhi có chứng ưa sạch sẽ, động phủ nó dùng để nghỉ ngơi, ngoại trừ ta ra, cho đến nay vẫn chưa từng nghe nói có ai được bước vào. Thế nhưng Hàn Nhi chẳng những để cho Hồ yêu mà nó cứu được vào động phủ, cùng ăn cùng ngủ, còn cực khổ vất vả hầu hạ. Nghe nói, Hàn Nhi còn định sử dụng động Tuyết Phách Huyền, nơi mà chỉ có Hồ để mới có tư cách tiến vào, để giúp cho Hồ yêu kia điều dưỡng nguyên thần. Tất cả những chuyện này đều phù hợp với những đặc điểm một người bị hồng nhan họa thủy[24] làm cho choáng váng đầu óc.

[24] Hồng nhan họa thủy: chỉ những cô gái trẻ có sắc đẹp mỹ miều tưởng chừng như vô hại nhưng lại là mầm mống dẫn đến việc nước mất nhà tan. (ND)

Điểm đáng nói là, con hồ ly mà Hàn Nhi cứu được lại là giống đực.

Vừa khéo mấy hôm nay Xích phượng đang thay lông, từ hậu điện cho đến rừng hạnh – nơi hắn thường hay hoạt động – đều chỉ toàn lông phượng bay tứ tung, trông thấy quả thật rất đau đầu. Hễ thị nữ vừa tới quét dọn, Xích phượng vừa tóm được người nào liền mổ người nấy, tính tình cực kỳ ương bướng. Vị thị nữ xui xẻo kia đến vừa đúng lúc để Xích phượng trừng trị một phen.

Tối hôm đó, ta sai thị nữ cầm ý chỉ của ta tới Thanh Khư, cướp Hồ yêu kia về. Thị nữ vừa mới bẩm báo thì Hàn Nhi đã tới ngay sau đó. Ta vừa uống trà, vừa mỉm cười nói với nó: “Hàn Nhi, Giảo Giảo tỷ tỷ và Nhất Chi Mai đều đã tới đóng giữ tại Đông Vương đảo, Linh Tự cung của ta ngay cả một trợ thủ đắc lực cũng chẳng có. Hoành Thanh thúc thúc của con thì con cũng hiểu rồi đấy, thúc ấy gần đây đang thay lông, thị nữ lại không dám đến gần, đằng sau hậu điện đang thiếu một người quét dọn nhặt lông, ta thấy con hồ ly mà con cứu về khá thích hợp”.

Xích phượng do tiên nguyên của Hoàn Thanh hóa thành tuy rằng đến bây giờ vẫn chưa khai mở linh trí, nhưng dưới nghiêm lệnh của ta, không ai dám bất kính với hắn dù chỉ một chút. Hàn Nhi cũng cảm kích ân tình hắn đỡ một đòn thay ta nên vẫn luôn gọi Xích phượng là “Hoàn Thanh thúc thúc”.

Lúc này, Hàn Nhi đang ngồi ngay ngắn trên ghế, khóe miệng vẫn ẩn hiện ý cười.

“Mẫu thân chưa gặp hồ ly kia phải không?”

“Thật sự ngày mai ta mới định gặp qua y, hôm nay cũng hơi trễ rồi. Hậu điện lại đang bữa bãi lung tung nên ta sai y qua quét dọn trước”. Ta đường đường là Đế Cơ, chút thận trọng này đương nhiên là phải có chứ.

Trên khuôn mặt Hàn Nhi lộ ra thần sắc dở khóc dở cười: “Mẫu thân thật sự muốn an bài y ra hậu điện quét dọn nhật long thật sao?”

Ta mỉm cười: “Đúng thế”.

“Mẫu thân phải biết rằng, người quét rác nhật long này của mẫu thân lai lịch không tầm thường đâu. Bây giờ mẫu thân có hứng thú cùng con ra hậu điện một chuyến không?”

Hàn Nhi của ta không biết lại đang định giở trò gì nữa đây. Nhưng riêng chuyện muốn đòi “bảo bối” về thì đừng có hòng.

Ta thần nhiên chấp nhận yêu cầu của nó, cùng nó đi ra hậu điện.

Trên thềm đá bên ngoài điện không có một bóng người, nhưng bên trong lại truyền ra tiếng đập ồn ào như cánh gà bay chó chạy. Theo thông lệ, lúc này chắc Xích phượng đang rướn cổ rượt mổ người đến chạy quanh phòng. Gần đây tốc độ chạy của hắn càng ngày càng nhanh, chắc bây giờ hồ ly kia cũng chịu khổ không ít rồi. Ta liếc nhìn A Hàn một cái, quả nhiên trên khuôn mặt bình thường vẫn luôn lạnh lùng của nó hiện lên thần sắc lo lắng.

Ta chu miệng nhẹ huýt một tiếng, Xích phượng ở bên trong vừa nghe thấy tiếng huýt, lập tức vỗ cánh bay ra từ cửa điện, mừng vui nhảy nhót đứng dưới chân ta.

Ta động viên xoa xoa đỉnh đầu hắn, lại có thêm vài cọng lông bay xuống.

Ta nhìn thấy nhi tử vén góc y bào lên, chạy vội vào bên trong điện, không khỏi hừ lạnh một tiếng. Đến lúc ta ngẩng đầu lên lần nữa thì bất giác sững người.

Nam nhân dựa vào vai Hàn Nhi bước ra khỏi điện.

Sắc mặt y vẫn trắng bệch, nhưng trên khuôn mặt còn hiện lên thần sắc dịu dàng, y đứng vững trên mặt đất trải đầy lông phượng, đón nhận ánh mắt của ta.

Khoảnh khắc này, ta không biết tất cả những chuyện này là thật hay giả, chỉ biết rằng đây là giấc mộng đẹp nhất ta từng mơ thấy trong suốt hơn vạn năm qua.

©STE.NT

9.

Chi Liên để quân trở về, không thể không gọi đây là kỳ tích.

Y nói rất ít, chỉ thuật lại đại khái những gì y đã trải qua trong hơn ngàn năm.

“Nàng còn nhớ lúc đầu Đông Hoa thần nữ có được Đằng Hồ như thế nào không?”

Ta đương nhiên còn nhớ vị Ngọc Lam Già Vương xui xẻo, bị Đông Hoa thần nữ hạ độc ám toán rồi hút vào trong Đằng Hồ.

“Mỗi vị Diêm Vương tại Diêm phủ đều có một bảo vật là Hồn Đăng. Có điều Chủ Hồn Đăng nằm trên tay Bắc Âm Phong Đô Đại Đế, còn những chiếc mà các vị Diêm Vương khác cầm là Phân Hồn Đăng. Giữa Phân Hồn Đăng và Chủ Hồn Đăng có một loại liên kết rất kỳ diệu, có thể phá vỡ hạn chế của kết giới không gian, dịch chuyển cần khôn. Ở dưới đáy bình, ta tìm thấy một chiếc Phân Hồn Đăng đã khai mở được một

nửa do Diêm Vương để lại. Chắc lúc đó Ngọc Già Lam Vương cũng định thông qua Phân Hồn Đăng mà thoát ra khỏi kết giới của Đăng Hồ, đáng tiếc tốc độ thi pháp quá chậm, không thể thành công”.

“Cũng may ta và Bắc Âm Phong Đô Đại Đế giao hảo, biết được cách khai mở Hồn Đăng. Sau một lần thử, ta đã thật sự thành công di chuyển từ Phân Hồn Đăng đến trên Chủ Hồn Đăng. Chẳng qua sức mạnh luyện hóa của Đăng Hồ quả thật không tầm thường, tuy ta dịch chuyển đến ngọn lửa bên trong Chủ Hồn Đăng, nhưng lại không còn đủ sức để thoát khỏi ngọn lửa đó”.

Hồn Đăng chính là pháp khí dùng để trấn hồn nhiếp phách, ngày đêm dùng sức mạnh của hồn phách để đốt cháy ngọn lửa trong đèn, đây cũng có thể xem như một loại khổ hình địa ngục.

Hơn vạn năm bị hành hạ thiêu hồn đốt phách... ta quả thật không dám tưởng tượng.

Thế mà Đế quân chỉ kể vắn tắt trong vài ba câu, cứ như mây bay gió thoảng.

Nếu không phải đúng lúc gần đây dưới Diêm phủ xảy ra một đại biến cố, Bắc Âm Phong Đô Đại Đế bắt đắc dĩ phải dùng đến Chủ Hồn Đăng, Chủ Hồn Đăng bị ác quỷ phản phệ, ngọn đèn tự nổ, phóng thích ra hàng vạn linh hồn thì e rằng Đế quân vĩnh viễn chẳng thể thoát khỏi địa ngục Tu La đó.

Sau khi Bắc Âm Phong Đô Đại Đế phát hiện ra Đế quân, lập tức phái phán quan đến Thanh Khu vực báo cho Hàn Nhi, thế nên mới phát sinh ra những chuyện sau này.

“Ta vốn định điều dưỡng tiên nguyên xong mới đi tìm nàng, nhưng nghĩ lại, tốt hơn hết vẫn nên để nàng an tâm trước đã”. Y dịu dàng mỉm cười, khuôn mặt không còn lạnh lùng nữa: “Thật tốt vì có thể quay về”.

Ta vừa khóc vừa cười, nước mắt thấm ướt y sam của y.

Y trở về trong động Tuyết Phách Huyền để kết tụ tiên nguyên, lần này ta lại phải chờ thêm mấy ngàn năm nữa.

Ta cứ chờ ở trước cửa động, mãi cho đến năm trăm năm sau, trong lòng ta mới cảm nhận được cảm giác chân thật.

Chi Liên đế quân đã trở về thật rồi.

Ta vô cùng hạnh phúc.

Khi ta được bốn vạn năm ngàn tuổi, cuối cùng ta cũng thành thân được với Chi Liên đế quân.

Đêm đại hôn, y nâng chén rượu trên tay lên: “Cảm tạ nàng! Rõ ràng biết ta sống chết chưa rõ, nàng vẫn đợi ta hơn vạn năm mà không hề thay đổi. Phần tâm ý này... ta thật sự rất cảm động”.

Ta cũng nâng chén rượu lên, không chê quá buồn nôn mà thâm tình nhìn thẳng vào y.

“Thiếp cũng cảm tạ chàng, cho dù vì dụng tâm lương khổ[25] lúc đầu của chàng hay vì chính lúc này, chàng hãy cho thiếp một cơ hội để thiếp có thể trân trọng chàng”.

[25] Dụng tâm lương khổ: Dùng rất nhiều công sức để suy nghĩ hoặc để làm một việc gì đó. (ND)

“Nương tử...”

“Phu quân...”

Ánh nến đỏ lập lòe chiếu lên màn trướng, qua màn “buồn nôn” rồi thì phải đi ngủ thôi.

Cùng dùng chung một chiếc giường mây, một tấm chăn và sau này có lẽ còn có thể sinh thêm vài đứa nhóc đáng yêu như Hàn Nhi nữa, thật tốt!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-kiem-day-dua-cuu-vi-ho>